„O imaginație incredibilă, cu adevărat interesantă."
Barack Obama

LIU CIXIN

PROBLEMA CELOR TREI CORPURI

Primul volum din seria Amintiri din trecutul Terrei

NAUTILUS

LIU CIXIN, născut în China în 1963, este cel mai important scriitor chinez de science fiction. Înainte de a se dedica în întregime literaturii, a fost inginer într-o centrală electrică din Yangqua. De-a lungul timpului, a publicat mai multe volume, fiind recompensat de nouă ori cu cel mai important premiu pentru literatură SF din China pentru volumele semnate începând din 1998. În afară de numeroasele culegeri de proză scurtă, a publicat şi romane: *The Devil's Bricks* (2002), *The Era of Supernova* (2003), *Ball Lightening* (2004). În 2007 a apărut primul volum al trilogiei *Amintiri din trecutul Terrei*, pe care autorul şi l-a tradus singur în limba engleză, sub titlul *The Three-Body Problem (Problema celor trei corpuri* – Editura Nemira, 2017). În anul 2015, ediţia engleză a romanului a câştigat Premiul Hugo pentru Cel mai bun roman.

LIU CIXIN

PROBLEMA CELOR TREI CORPURI

Primul volum din seria:
Amintiri din trecutul Terrei

Original: *The Three-Body Problem* (2006)

Traducere din limba engleză:
NINA IORDACHE

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

Lista personajelor principale

(Numele chinezeşti sunt scrise cu numele de familie întâi)
(Lista completă a personajelor se găseşte la sfârşitul volumului)

Familia Ye
Ye Zhetai – Fizician, profesor la Universitatea Tsinghua
Shao Lin – Fizician, soţia lui Ye Zhetai
Ye Wenjie – Astrofizician, fiica lui Ye Zhetai
Ye Wenxue – Sora lui Ye Wenjie, membră a organizaţiei Gărzilor Roşii

Baza Coasta Roşie
Lei Zhicheng – Comisar politic la Baza Coasta Roşie
Yang Weining – Inginer-şef la Baza Coasta Roşie, fost student al lui Ye Zhetai

În prezent
Yang Dong – Cercetătoare a teoriei corzilor şi fiica lui Ye Wenjie şi a lui Yang Weining
Ding Yi – Fizician şi teoretician, iubitul lui Yang Dong
Wang Miao – Cercetător în domeniul nanomaterialelor
Shi Qiang – Agent de poliţie, numit şi Da Shi
Cheng Weisi – General Maior al Armatei de Eliberare a Poporului
Wei Cheng – Tânăr geniu al matematicii, solitar
Shen Yufei – Fiziciană japoneză şi soţia lui Wei Cheng
Pan Han – Biolog, prieten/cunoştinţă al lui Shen Yufei şi al lui Wei Cheng
Sha Ruishan – Astronom, unul dintre studenţii lui Ye Wenjie
Mike Evans – Fiul unui magnat al petrolului

Partea întâi

O PRIMĂVARĂ TĂCUTĂ

1

ANII NEBUNIEI

China, 1967

Uniunea Roşie susţinuse un atac împotriva Brigăzii 28 Aprilie timp de două zile. Steagurile roşii fluturau încontinuu în jurul clădirii, ca nişte flăcări tânjind după foc.

Comandantul Uniunii Roşii era îngrijorat, dar nu din cauza apărătorilor cu care se confrunta. Cei peste două sute de membri ai Gărzilor Roşii, aparţinând Brigăzii 28 Aprilie, nu erau decât nişte bieţi începători, pe lângă veteranii Gărzilor Roşii ai Uniunii Roşii, care se formase în timpul Marii Revoluţii Culturale Proletare de la începutul anului 1966. Cei din urmă se căliseră datorită experienţei tumultuoase a inspecţiilor revoluţionare de-a lungul şi de-a latul ţării, dar şi după ce îl auziseră pe preşedintele Mao vorbind la măreţele adunări din piaţa Tiananmen.

Însă îi *era* frică de sobele de fier din clădire, pline-ochi cu explozivi şi legate între ele cu detonatoare electrice. Nu le putea vedea, dar le simţea prezenţa aşa cum fierul simte atracţia magnetului din preajmă. Dacă vreun apărător apăsa pe întrerupător, revoluţionari, dar şi contrarevoluţionari ar fi murit cu toţii într-o minge uriaşă de foc.

Şi Gărzile Roşii din Brigada 28 Aprilie erau în stare de o asemenea nebunie. Faţă de bărbaţii şi femeile deja rodaţi din prima generaţie a Gărzilor Roşii, noii rebeli erau o haită de lupi ţopăind pe jăratic: mai nebuni decât nebunii înşişi.

Silueta zveltă a unei fetişcane frumoase se ivi în vârful clădirii, fluturând drapelul roşu al Brigăzii 28 Aprilie. Apariţia ei fu salutată imediat de un torent de împuşcături. Se trăgea în ea cu tot felul de arme: antichităţi, precum carabinele americane, mitralierele ceheşti, puştile

japoneze de calibru .38, dar şi arme mai noi, cum ar fi seria standard de puşti ale Armatei de Eliberare a Poporului şi pistoalele-mitralieră furate de la aceeaşi armată, după publicarea „Editorialului din August”[1], şi chiar şi câteva săbii şi suliţe chinezeşti *dadao*. Împreună, formau o versiune condensată a istoriei moderne.

Mulţi membri ai Brigăzii 28 Aprilie se implicaseră în demonstraţii de forţă similare. Se postau pe acoperişul unei clădiri, fluturau un drapel, strigau lozinci la megafon şi împrăştiau fluturaşi peste atacatorii de jos. De fiecare dată, curajosul sau curajoasa reuşea să se adăpostească de ploaia de gloanţe şi să câştige admiraţia pentru vitejia lui sau a ei.

Fata de acum credea, evident, că va fi la fel de norocoasă. Flutura steagul de război de parcă şi-ar fi etalat tinereţea înflăcărată, încredinţată că duşmanul va arde în flăcările Revoluţiei şi se va face scrum şi cenuşă; închipuindu-şi cum se va naşte o lume ideală din ardoarea şi zelul ce-i curg prin vine... Era îmbătată de visul ei strălucitor şi roşu-aprins, până când un glonţ îi străpunse pieptul.

Trupul ei de cincisprezece ani era atât de fragil, încât glonţul trecu cu uşurinţă prin el, şuierându-i în spate. Tânăra membră a Gărzilor Roşii se prăbuşi împreună cu drapelul, forma delicată coborând chiar mai încet decât bucata de pânză roşie, asemenea unei păsări ce nu se poate desprinde de cer.

Luptătorii Gărzilor Roşii ţipară de bucurie. Câţiva se repeziră spre baza clădirii, ridicară drapelul Brigăzii 28 Aprilie şi înşfăcară trupul subţire şi lipsit de viaţă. Îşi înălţară trofeul, fălindu-se cu el o vreme, înainte să-l azvârle spre poarta de metal din curte.

---

[1] Referire la editorialul din luna august 1967 din revista *Steagul Roşu* (o sursă importantă de propagandă în timpul Revoluţiei Culturale), care recomanda insistent „îndepărtarea celor câţiva [contrarevoluţionari] din armată”. Editorialul a fost interpretat ca un îndemn al Gărzilor Roşii să atace depozitele de armament şi să fure arme de la Armata de Eliberare a Poporului, ceea ce a dat şi mai mult apă la moară războaielor civile locale duse de facţiunile Gărzilor Roşii (n.a. Ken Liu).

Mai toate barele metalice ale porţii se terminau cu ţepuşe ascuţite care fuseseră scoase la începutul războaielor civile duse de facţiuni şi folosite la fabricarea de suliţe, dar mai rămăseseră două. Când vârfurile lor tăioase intrară în corpul fetei, viaţa păru că revine în trupul zvelt.

Gărzile Roşii se traseră înapoi şi începură să folosească trupul străpuns drept ţintă de trageri. Pentru ea, furtuna densă de gloanţe părea doar un soi de ploaie blândă, de vreme ce nu mai simţea nimic. Din când în când, braţele ca nişte lujeri de viţă zvâcneau uşor pe lângă corp, de parcă s-ar fi scuturat de picăturile de ploaie.

Apoi jumătate din cap îi explodă şi doar un singur ochi, frumos, mai privea cerul albastru din anul 1967. Nu mai exista nicio urmă de durere în privirea aceea, doar un devotament ferm şi un dor mistuitor.

Şi totuşi, spre deosebire de ceilalţi, avusese noroc. Măcar murise în toiul sacrificiului pătimaş, pentru un ideal.

Astfel de lupte se dădeau peste tot în Beijing, ca o puzderie de UCP-uri[2] care lucrau în paralel, având drept rezultat Revoluţia Culturală. Un val de nebunie înecase oraşul şi se infiltra în fiecare colţişor.

Pe terenul de sport al Universităţii Tsinghua, situată la marginea oraşului, se desfăşura de aproape două ore o „şedinţă de luptă” la care participau mii de persoane. Era o adunare publică menită să umilească şi să nimicească duşmanii Revoluţiei hărţuindu-i verbal şi fizic în faţa tuturor, până când îşi recunoşteau crimele.

După ce revoluţionarii se divizaseră, creând numeroase facţiuni, forţele de opoziţie de pretutindeni se angajaseră în manevre şi înfruntări complexe. În cadrul universităţii izbucniseră conflicte intense între Gărzile Roşii, Grupul de Lucru al Revoluţiei Culturale, Echipa de Propagandă a Muncitorilor şi Echipa de Propagandă Militară. Şi fiecare

[2] UCP – Unitate Centrală de Procesare. În engleză CPU - *central processing unit* (n.red.).

facţiune se diviza din când în când în noi grupuri rebele, fiecare cu propria panoplie de cunoştinţe şi de obiective, producând confruntări şi mai necruţătoare.

Dar la această şedinţă de luptă de masă, victimele erau autorităţile academice burgheze reacţionare. Ei erau duşmanii fiecărei facţiuni şi nu mai puteau decât să îndure atacurile fără milă venite din toate direcţiile.

Faţă de alţi „Monştri şi Demoni”[3], autorităţile academice reacţionare reprezentau un tip aparte: în timpul primelor şedinţe de luptă fuseseră şi arogante, şi încăpăţânate. În vremea aceea mureau pe capete. Vreme de patruzeci de zile, doar în Beijing fuseseră bătute până la moarte mai mult de 1.700 de victime ale şedinţelor de luptă. Mulţi alegeau o cale mai uşoară pentru a evita nebunia: Lao She, Wu Han, Jian Bozan, Fu Lei, Zhao Jiuzhang, Yi Qun, Wen Jie, Hai Mo şi alţii – intelectuali respectaţi odată – aleseseră să-şi curme viaţa.[4]

Cei care supravieţuiseră primei perioade deveniseră treptat din ce în ce mai apatici cu fiecare nouă şedinţă de luptă. Carapacea mentală protectoare îi ajuta să nu se prăbuşească complet. Adesea păreau pe jumătate adormiţi în timpul şedinţelor de luptă şi tresăreau doar când cineva le urla în faţă că trebuie să-şi repete mecanic mărturisirea, aceeaşi pe care o repetaseră de nenumărate ori.

Apoi, unii dintre ei intrau în stadiul al treilea. Şedinţele de luptă constante, interminabile, le injectau imagini politice pline de viaţă în conştiinţă, asemenea mercurului, până când minţile lor, care odinioară se sprijiniseră pe cunoaştere şi raţiune, cedau asaltului. Începeau, într-adevăr, să creadă că erau vinovaţi şi să vadă cât de mult rău făcuseră măreţei cauze a Revoluţiei. Plângeau şi se

---

[3] Iniţial un termen budist, „Monştri şi Demoni” a fost folosit în timpul Revoluţiei Culturale pentru a-i descrie pe duşmanii revoluţiei (n.tr. Ken Liu).

[4] Aceştia au fost unii dintre celebrii intelectuali care s-au sinucis în timpul Revoluţiei Culturale. Lao She: scriitor; Wu Han: istoric; Jian Bozan: istoric; Fu Lei: traducător şi critic; Zhao Jiuzhang: meteorolog şi geofizician; Yi Qun: scriitor; Wen Jie: poet; Hai Mo: scenarist de film şi romancier (n.tr. Ken Liu).

căiau mai adânc şi mai sincer decât acei Monştri şi Demoni care nu erau intelectuali.

Pentru Gărzile Roşii, lupta împotriva victimelor aflate în cele două ultime stadii mentale era absolut plictisitoare. Doar acei Monştri şi Demoni care se mai aflau încă în primul stadiu le puteau oferi creierelor lor suprastimulate emoţia ultimă după care tânjeau, precum pelerina roşie a matadorului. Însă astfel de victime mult dorite erau din ce în ce mai puţine. În Tsinghua probabil că mai era doar un om. Datorită rarităţii lui, îi rezervaseră actul final al şedinţei de luptă.

Ye Zhetai supravieţuise Revoluţiei Culturale până acum, dar rămăsese la primul stadiu mental. Nu se căise, nu se omorâse şi nici nu devenise insensibil. Când profesorul de fizică se urca pe scenă în faţa mulţimii, expresia de pe faţa sa spunea limpede: *Pot să duc o cruce şi mai grea*.

Gărzile Roşii îi dăduseră, într-adevăr, să care o povară, dar nu era o cruce. Alte victime purtau jobene făcute din rame grele de bambus, dar al lui era făcut din bare groase de oţel sudate între ele. Şi placa pe care o purta în jurul gâtului nu era din lemn, cum purtau ceilalţi, ci era o uşă de fier scoasă de la un cuptor de laborator. Numele lui era scris pe uşă cu caractere negre contrastante şi două dungi roşii, diagonale, formau un X mare.

Ye era escortat spre scenă de un număr dublu de Gărzi Roşii faţă de celelalte victime: doi bărbaţi şi patru femei. Cei doi bărbaţi tineri mergeau încrezători şi hotărâţi; păreau întruchiparea tineretului bolşevic matur. Erau studenţi în anul patru[5], specializaţi în fizică teoretică şi Ye era profesorul lor. Femeile, în realitate nişte fete, păreau mult mai tinere. Erau eleve în anul doi de gimnaziu, în

[5] Facultăţile chinezeşti (în special Tsinghua) au un istoric complicat în privinţa modificării sistemului de învăţământ care a fost când de patru, când de cinci, când de trei ani înainte de Revoluţia Culturală. Am încercat să evit folosirea unor termeni americani, cum ar fi *freshman*, *sophomore, junior* şi *senior* pentru a traduce anii acestor studenţi (n.tr. Ken Liu). Adică student în anul I, II, III sau IV, respectiv în ultimul an (n.tr.).

cadrul aceleiaşi universităţi.[6] Îmbrăcate în uniforme militare şi echipate cu banduliere, iradiau vigoare tinerească şi-l înconjurau pe Ye Zhetai ca patru flăcări verzi.

Apariţia lui stârni mulţimea. Scandarea lozincilor, care se mai potolise, se reluă acum cu forţe noi şi înecă totul ca un flux renăscut.

După ce aşteptă ca zgomotul să se mai domolească, una dintre fetele din Gărzile Roşii s-a întors către victimă:

— Ye Zhetai, eşti expert în mecanică. Ar trebui să-ţi dai seama ce puternică este forţa unificatoare căreia îi rezişti. Încăpăţânarea te va conduce doar la moarte! Azi, vom continua programul de data trecută şi nu are niciun rost să ne pierdem în cuvinte. Răspunde la următoarea întrebare fără obişnuita ta minciună: este adevărat că între anii 1962 şi 1965 ai hotărât de unul singur să adaugi relativitatea la cursul introductiv de fizică?

— Relativitatea face parte din teoriile fundamentale ale fizicii, răspunse Ye. Cum se pot preda cunoştinţele de bază fără ea?

— Minţi! urlă o fată din Garda Roşie de lângă el. Einstein este o autoritate academică reacţionară. Ar servi oricărui stăpân care i-ar flutura bani pe sub nas. S-a dus chiar şi la imperialiştii americani şi i-a ajutat să construiască bomba atomică! Dacă vrem să construim o ştiinţă revoluţionară trebuie să dăm jos această flamură neagră a teoriei capitaliste reprezentată de teoria relativităţii!

Ye tăcu. Îndura cu greu durerea produsă de fierul masiv din joben şi din placa atârnată la gât; nu mai avea energie să răspundă la întrebări inutile. În spatele lui, unul dintre studenţi se încruntă. Fata care vorbise era cea mai

---

[6] Sistemul educaţional chinezesc cuprinde în general şase ani de şcoală primară urmaţi de trei ani de gimnaziu şi trei ani de liceu. În timpul Revoluţiei Culturale, sistemul de 12 ani a fost scurtat cu 2-3 ani, în funcţie de regiune sau municipalitate. Astfel, aceste fete membre ale Gărzilor Roşii au paisprezece ani. Am evitat, din nou, să folosesc denumirile americane pentru anii de liceu (n.tr. Ken Liu).

inteligentă dintre cele patru din Gărzile Roşii şi era evident că se pregătise foarte bine, deoarece fusese văzută memorând scenariul şedinţei de luptă înaintea intrării pe scenă. Dar împotriva unui om ca Ye Zhetai, o mână de lozinci era insuficientă. Gărzile Roşii se hotărâră să scoată la bătaie o altă armă pe care o pregătiseră împotriva profesorului lor. Una dintre ele îi făcu semn cu mâna cuiva de lângă scenă.

Soţia lui Ye, profesoara de fizică Shao Lin, se ridică din primul rând al mulţimii. Urcă pe scenă îmbrăcată într-un costum care nu-i venea prea bine, vizibil menit să imite uniforma militară a Gărzilor Roşii. Însă cei care o cunoşteau îşi aminteau că predase la curs într-o *qipao*[7] elegantă şi ţinuta ei de acum părea forţată şi nepotrivită.

— Ye Zhetai!

Era limpede că nu obişnuia să joace astfel de roluri şi, deşi încercase să vorbească cât mai tare, efortul îi dezvăluia tremurul din glas.

— N-ai fi crezut că o să mă ridic cu fermitate împotriva ta şi o să te critic, nu-i aşa? Da, în trecut m-ai amăgit. Mi-ai împăienjenit privirea cu imaginea ta ştiinţifică reacţionară asupra lumii! Dar acum m-am trezit şi sunt lucidă. Cu ajutorul tinerilor revoluţionari, vreau să fiu de partea Revoluţiei, de partea poporului!

Se întoarse spre mulţime:

— Tovarăşi, tineri revoluţionari, angajaţi ai facultăţii, trebuie să înţelegem în mod clar natura reacţionară a teoriei relativităţii a lui Einstein. Acest lucru este vizibil în relativitatea generală: modelul static al universului neagă natura dinamică a materiei. Asta este antidialectică! Tratează universul ca fiind limitat, ceea ce reprezintă o formă de idealism reacţionar…

În timp ce asculta discursul soţiei sale, Ye îşi îngădui să zâmbească chinuit.

Lin, te-am amăgit? De fapt, în mintea mea ai fost mereu o enigmă. Ţi-am lăudat geniul o dată în faţa tatălui tău – a avut noroc: a murit înainte şi a scăpat de catastrofa asta –

[7] Rochie tradiţională chinezească (n.tr.).

şi şi-a scuturat capul, spunând că nu crede că fiica lui se va afirma în domeniul academic. Ceea ce mi-a zis apoi s-a dovedit a fi atât de important în a doua jumătate a vieţii mele: „Lin e prea deşteaptă. Ca să te ocupi de cercetarea fundamentală, trebuie să fii prost”

În anii care au urmat, am început să înţeleg cuvintele lui din ce în ce mai mult Lin, eşti într-adevăr prea deşteaptă. Încă de acum câţiva ani ai început să simţi din ce direcţie bate vântul la universitate şi te-ai pregătit cu grijă. De exemplu, când predai, ai schimbat numele multor legi şi constante ale fizicii: ai numit Legea lui Om, Legea Rezistenţei, ai numit Ecuaţiile lui Maxwell, Ecuaţiile Electromagnetice, ai numit Constanta lui Planck, Constanta Cuantică... Le-ai explicat studenţilor că toate descoperirile ştiinţifice se datorează înţelepciunii claselor muncitoare şi că autorităţile academice doar le-au furat rodul şi le-au dat numele lor.

Dar nici aşa nu ai reuşit să fii acceptată de curentul principal de gândire revoluţionară. Uită-te acum la tine: nu ai dreptul să porţi banderola roşie a „cadrelor universitare roşii”. A trebuit să vii aici cu mâna întinsă, fără statutul celui care a primit Micuţa Carte Roşie[8]... *Nu poţi să te lepezi de vina de a te fi născut într-o familie mare din China prerevoluţionară şi de faptul că părinţii tăi au fost nişte savanţi redutabili.*

Şi dacă tot vorbim de Einstein, tu ai mai multe de mărturisit decât mine. În iarna lui 1922 Einstein a venit la Shanghai. Fiindcă tatăl tău vorbea germana fluent, i s-a cerut să-l însoţească. Mi-ai spus de atâtea ori că tatăl tău s-a apucat să studieze fizica, deoarece a fost încurajat de Einstein şi că tu ai ales fizica de dragul tatălui tău. Aşa că, într-un fel, indirect, Einstein ţi-a fost profesor. Şi erai pe atunci atât de mândră şi te simţeai atât de norocoasă de această legătură dintre voi doi.

---

[8] *Micuţa carte roşie,* apărută în 1964, este o colecţie de citate ale preşedintelui Mao Zedong. Era impusă fiecărui membru din Partidul Comunist din China şi trebuia purtată în buzunarul de la piept, lângă inimă (n.red.).

Mai târziu, am descoperit că tatăl tău îţi spusese o minciună nevinovată. El şi cu Einstein avuseseră doar o foarte scurtă conversaţie. În dimineaţa zilei de 13 noiembrie, 1922, l-a însoţit la o plimbare pe strada Nanjing. Printre ceilalţi, se mai numărau şi Youren, preşedintele Universităţii Shanghai şi Cao Gubing, directorul general al ziarului Ta Kung Pao. *Când au trecut pe lângă un şantier de reparaţii de drumuri, Einstein s-a oprit lângă un muncitor care sfărâma pietre şi l-a observat în tăcere pe băiatul cu haine rupte, faţa şi mâinile murdare. L-a întrebat pe tatăl tău cât câştigă băiatul pe zi. După ce l-a întrebat pe băiat, i-a spus lui Einstein: cinci cenţi.*

Asta a fost singura dată când a vorbit cu marele om de ştiinţă care a schimbat lumea. Nu s-a discutat nimic despre fizică sau despre relativitate, doar despre realitatea rece şi crudă. După spusele tatălui tău, Einstein a rămas acolo pentru mai mult timp după ce a primit răspunsul, urmărind mişcările mecanice ale băiatului şi uitând să-şi fumeze pipa al cărei scrum aprins se stinsese. Tatăl tău mi-a povestit amintirile sale, a oftat şi a zis: „În China, orice idee care îndrăzneşte să-şi ia zborul se prăbuşeşte la pământ. Gravitaţia realităţii e mult prea puternică.”

— Pleacă-ţi capul! urlă un tânăr membru al Gărzilor Roşii.

Era, poate, un gest de bunăvoinţă din partea fostului său student. Toate victimele împotriva cărora luptau trebuiau să-şi plece capetele. Dacă Ye şi-ar fi plecat capul, jobenul greu de fier ar fi căzut şi, dacă ar fi rămas cu capul plecat, nu ar mai fi avut niciun rost să i-l pună la loc. Însă Ye refuză şi şi-a ţinut capul sus, îndurând greutatea pe care trebuia s-o susţină gâtul lui subţire.

— Pleacă-ţi capul, reacţionar încăpăţânat ce eşti!

Una dintre membrele Gărzilor Roşii îşi scoase cordonul şi-l plesni pe Ye. Catarama de bronz îi şfichiui fruntea şi-şi lăsă amprenta clară, care dispăru iute când ţâşni sângele. Se clătină nesigur pentru câteva clipe, apoi se echilibră şi rămase drept, în picioare.

Unul dintre membrii Gărzilor Roşii spuse:

— Când predai mecanica cuantică ai strecurat şi multe idei reacţionare!

Apoi îi făcu semn lui Shao Lin să continue.

Shao se conformă satisfăcută. Simţea nevoia să vorbească întruna, altfel mintea ei fragilă care mai atârna de un fir subţire, s-ar fi năruit cu totul.

— Ye Zhetai, nu poţi contesta această acuzaţie! Le-ai vorbit mereu studenţilor despre reacţionara Interpretare Copenhaga[9]!

— Este totuşi explicaţia care a fost unanim recunoscută ca fiind în conformitate cu rezultatele experimentale.

Tonul său atât de calm şi stăpânit o surprinse şi o îngrozi pe Shao Lin.

— Această explicaţie susţine că observaţia exterioară duce la colapsul funcţiei de undă cuantică. Este doar o altă expresie a idealismului reacţionar şi este, de fapt, cea mai sfidătoare!

— Filosofia ar trebui, oare, să călăuzească experimentele sau experimentele să călăuzească filosofia?

Contraatacul neaşteptat al lui Ye îi ului pe cei care conduceau şedinţa de luptă. Pentru o clipă rămaseră fără replică.

— Dar este limpede că ceea ce trebuie să călăuzească experimentele este filosofia corectă a marxismului! reuşi să spună în cele din urmă un membru al Gărzilor Roşii.

— Atunci, asta înseamnă că filosofia corectă ne cade din cer şi este împotriva ideii că adevărul se naşte din experienţă. Ceea ce e împotriva principiilor cu ajutorul cărora marxismul încearcă să înţeleagă natura.

Shao Lin şi cei doi colegi studenţi şi membri ai Gărzilor Roşii nu ştiură ce să răspundă. Spre deosebire de membrii Gărzilor Roşii care erau încă la liceu, ei nu puteau ignora logica cu totul.

---

[9] Interpretarea Copenhaga este interpretarea dată mecanicii cuantice de Niels BOhr şi de Werner Heisenberg la Copenhaga în jurul anului 1927. Pe scurt, e vorba despre faptul că orice măsurare a realităţii modifică realitatea (n.tr.).

Dar cele patru liceene aveau propriile lor metode revoluţionare pe care le considerau invincibile. Fata care îl lovise pe Ye înainte îşi scoase cordonul şi-l lovi din nou. Celelalte fete îşi scoaseră şi ele cordoanele ca să-l lovească. De vreme ce colega lor dădea dovadă de atâta fervoare revoluţionară, celelalte trebuiau să arate şi mai multă fervoare sau măcar tot atâta cât ea. Cei doi membri ai Gărzilor Roşii nu au intervenit. Dacă încercau să intervină acum, ar fi fost bănuiţi că nu sunt îndeajuns de revoluţionari.

— Ne-ai predat şi teoria Big Bang[10]. Este cea mai reacţionară dintre toate teoriile ştiinţifice! îşi dădu cu părerea unul dintre membrii Gărzilor Roşii, încercând să schimbe subiectul.

— Poate că în viitor această teorie se va dovedi greşită. Dar două măreţe descoperiri cosmologice ale secolului nostru – legea lui Hubble[11], demonstrată de deplasarea spre roşu şi observarea radiaţiei fundalului cosmic – arată că teoria Big Bang este în prezent cea mai plauzibilă explicaţie a originii universului.

— Minciuni! strigă Shao Lin.

Apoi începu un discurs lung despre teoria Big Bang, având grijă să strecoare şi critici dibace ale caracterului

---

[10] Teoria Big Bang: Big Bang reprezintă cea mai bună teorie a modului în care Universul a fost creat. Această teorie susţine că Universul nostru îşi are începuturile într-un singur punct originar, de o densitate incredibil de mare, extraordinar de fierbinte, numit şi singularitate. Oricât de straniu ar părea, teoria susţine că toată materia existentă în Univers a fost creată în momentul *Big Bangului* din acest punct originar, mai mic de miliarde de ori decât un proton. După ce materia a fost creată, Universul şi-a început expansiunea. (n.tr.).

[11] Legea lui Hubble: Analizând lumina de la alte galaxii (vezi Efectul Doppler), Edwin Hubble a descoperit în anii 1920 că aproape toate galaxiile se depărtează de noi cu viteza (V) proporţională cu distanţa lor (R) faţă de Pământ, astfel că V = H x R. Această observaţie importantă, cunoscută drept legea lui Hubble, a stabilit că Universul este în expansiune, constanta lui Hubble (H) determinând viteza de expansiune. Viteza cu care un obiect cosmic (galaxie, quasar) se îndepărtează de Pământ (măsurată pe direcţia de observare) este proporţională cu distanţa D. (n.tr.).

extrem de reacţionar al teoriei.

Dar prospeţimea teoriei le atrăgea pe cele mai inteligente dintre cele patru fete, care nu se putuseră abţine şi întrebară:

— Dar chiar şi timpul a început cu singularitatea? Şi ce a fost înainte de singularitate?

— Nimic, spuse Ye, aşa cum obişnuia să răspundă curiozităţii oricărei persoane tinere.

Se întoarse şi o privi pe fată cu blândeţe. Mişcarea se dovedi foarte dificilă, fiindcă era rănit şi mai avea pe cap şi jobenul din fier.

— Cum... nimic? Asta e reacţionar! Cu totul reacţionar! strigă fata înspăimântată. Se întoarse spre Shao Lin care-i veni în ajutor bucuroasă.

— Teoria lasă o uşă deschisă pe unde poate intra Dumnezeu încuviinţă Shao spre fată.

Tânăra membră a Gărzilor Roşii, tulburată de aceste idei noi, îşi regăsi siguranţa. Ridică mâna cu care ţinea cordonul şi-o îndreptă spre Ye.

— Ascultă, tu vrei să spui că există Dumnezeu?

— Nu ştiu.

— Ce?

— Am zis doar că nu ştiu. Dacă Dumnezeu înseamnă un fel de super-conştiinţă din afara universului, nu pot spune dacă există sau nu. Ştiinţa nu a demonstrat nici una, nici alta.

De fapt, în această clipă de coşmar, Ye înclina să creadă că Dumnezeu nu există.

Această declaraţie extrem de reacţionară produse o tulburare profundă în mulţime. Dirijat de una dintre Gărzile Roşii de pe scenă, un nou val de lozinci se revărsă.

— Jos cu autoritatea academică reacţionară Ye Zhetai!

— Jos cu toate autorităţile academice reacţionare!

— Jos cu toate doctrinele reacţionare!

După domolirea lozincilor, fata strigă:

— Dumnezeu nu există. Toate religiile sunt unelte născocite de clasele conducătoare pentru amuţirea cugetului poporului!

— Asta este o concepţie destul de subiectivă, spuse Ye calm.

Tânăra Gardă Roşie, umilită şi furioasă, ajunse la concluzia că discuţiile nu aveau niciun rost în lupta cu un duşman atât de periculos. Îşi ridică cordonul şi se repezi la Ye, urmată de cele trei colege. Ye era înalt şi adolescentele de paisprezece ani trebuiau să-şi ţintească cordoanele cât mai sus ca să-i atingă capul. După câteva lovituri, jobenul de fier care-l protejase oarecum, se prăbuşi. Următoarea ploaie de catarame metalice îl trânti în sfârşit la pământ.

Tinerele membre ale Gărzilor Roşii, încurajate de succes, deveniră şi mai devotate cauzei luptei lor glorioase. Luptau pentru credinţa lor, pentru idealuri. Erau îmbătate de lumina strălucitoare cu care le învăluia istoria şi mândre de propria lor bravură…

Studenţii lui Ye se săturară într-un târziu:

— Preşedintele ne-a învăţat „să ne sprijinim mai mult pe elocvenţă, şi nu pe violenţă!”

Se repeziră şi le dădură jos pe cele patru fete îmbătate de putere.

Dar era deja prea târziu. Fizicianul zăcea tăcut pe jos, cu ochii încă deschişi, în timp ce sângele i se prelingea din cap. Peste mulţimea înnebunită se coborî tăcerea. Singurul lucru care se mai mişca era firul subţire de sânge. Asemenea unui şarpe roşu, unduia încet pe scenă, ajunse la margine şi începu să picure pe un birou gol de dedesubt. Sunetul ritmic al picăturilor de sânge semăna cu sunetul paşilor cuiva care se îndepărta.

Un chicot înfundat sparse tăcerea. Era Shao Lin, a cărei minte se prăbuşise într-un sfârşit. Râsul ei îi îngrozi pe participanţi, care începură să plece de la şedinţa de luptă, mai întâi câte unul, câte doi, apoi în grupuri mari. Terenul de sport se goli repede şi în urma lor rămase doar o singură tânără, jos, în faţa scenei.

Era Ye Wenjie, fiica lui Ye Zhethai.

Când cele patru fete l-au omorât pe tatăl ei, încercase să se repeadă pe scenă, dar doi oameni de serviciu bătrâni de la universitate o ţinuseră şi-i şoptiseră la ureche că-şi va

pierde viaţa dacă se duce acolo. Şedinţa de luptă de clasă se transformase într-un episod de nebunie şi apariţia sa ar fi provocat şi mai multă violenţă. Urlase şi urlase iar, dar urletele ei se înecaseră în valurile freneziei de lozinci şi urale.

Când s-a liniştit totul, nu a mai fost capabilă să scoată niciun sunet. Privea cu ochii pierduţi trupul lipsit de viaţă al tatălui ei şi gândurile pe care nu reuşea să le exprime se dizolvaseră în sângele ei, bântuind-o pentru tot restul vieţii. După ce mulţimea se împrăştie, rămase acolo ca o statuie de piatră, cu trupul şi membrele în poziţia în care se aflau atunci când cei doi oameni de serviciu bătrâni o ţinuseră strâns.

După mult timp, îşi lăsă braţele în jos, se duse încet pe scenă, se aşeză lângă trupul tatălui ei şi-i luă în palme una dintre mâini, acum reci, privind cu ochii goi în depărtare. Când veniră într-un final să ia cadavrul, ea luă ceva dintr-un buzunar şi-l puse în mâna lui: pipa tatălui ei.

Wenjie părăsi în linişte terenul de sport, plin de gunoaiele lăsate de mulţime, şi se îndreptă spre casă. Când ajunse în faţa blocului de locuinţe al facultăţii, auzi hohotele demente de râs care veneau de la fereastra de la etajul doi al apartamentului. Era femeia căreia îi spusese cândva mamă.

Wenjie se întoarse şi merse în neştire fără să-i mai pese unde o purtau picioarele.

În cele din urmă, se trezi în faţa uşii profesoarei Ruan Wen. În timpul celor patru ani de viaţă universitară ai lui Wenjie, profesoara Ruan fusese sfătuitoarea şi cea mai bună prietenă a ei.

În următorii doi ani, când Wenjie devenise absolventă a Departamentului de Astrofizică şi în timpul haosului Revoluţiei Culturale care a urmat, cu excepţia tatălui său, profesoara Ruan rămăsese cea mai apropiată confidentă a ei.

Ruan studiase la Universitatea Cambridge şi casa ei o fascinase odată pe Wenjie: cărţi rafinate, tablouri şi discuri aduse din Europa; un pian, un set de pipe europene

aranjate pe un suport de lemn delicat (cel care îi aparţinea tatălui ei fusese un dar de la Ruan) – unele erau din lemn de măceş mediteraneean, altele din spumă de mare turcească şi fiecare părea îmbibată de înţelepciunea bărbatului care ţinuse în mână bolul pipei sau muştiucul între dinţi, cufundat în gânduri, deşi Ruan nu-i pomenise niciodată numele.

Această casă elegantă şi plină de căldură reprezentase un refugiu sigur pentru Wenjie când trebuia să se adăpostească de furtunile din lumea mare, dar asta fusese înainte ca locuinţa să fie percheziţionată şi toate bunurile să fie confiscate de către Gărzile Roşii. La fel ca tatăl lui Wenjie, Ruan suferise mult în timpul Revoluţiei Culturale. În timpul şedinţelor de luptă, Gărzile Roşii îi atârnaseră o pereche de pantofi cu tocuri înalte de gât şi-i mâzgăliseră faţa cu dâre de ruj ca să demonstreze că viaţa pe care o trăise era cea a unei capitaliste corupte.

Wenjie se repezi să deschidă uşa locuinţei lui Ruan şi văzu că haosul lăsat de Gărzile Roşii fusese înlăturat: picturile sfâşiate fuseseră lipite la loc şi puse iar pe pereţi, pianul răsturnat fusese ridicat şi curăţat, deşi era spart şi nu mai putea fi folosit. Cele câteva cărţi rămase fuseseră puse frumos la loc pe raft… Ruan stătea pe scaun în faţa biroului, cu ochii închişi.

Wenjie veni lângă ea şi mângâie uşor fruntea, faţa şi mâinile profesoarei sale. Toate erau reci. De fapt, Wenjie observase de cum intrase flaconul gol de somnifere de pe birou. Rămase acolo pentru un timp, fără să scoată niciun sunet.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă. Nu mai putea simţi durere. Era ca un contor Geiger care fusese supus unui grad prea mare de radiaţii, incapabil să mai funcţioneze, afişând în tăcere valoarea zero.

Dar tocmai când să iasă din locuinţă, Wenjie se întoarse să arunce o ultimă privire. Observă că profesoara Ruan se machiase. Se dăduse cu un strat discret de ruj şi purta pantofi cu tocuri înalte.

2

O PRIMĂVARĂ TĂCUTĂ

Doi ani mai târziu, pe munţii Marele Hingan:

— Păzea!

După strigătul puternic, o zadă dauriană, groasă cât o coloană a Partenonului, se prăbuşi cu o bufnitură surdă şi Ye Wenjie simţi pământul cutremurându-se.

Îşi ridică toporul şi ferăstrăul şi începu să îndepărteze crengile de pe trunchi. De fiecare dată când făcea asta, simţea că spală trupul unui gigant. Uneori, chiar îşi imagina că gigantul este tatăl ei. Sentimentele de acum doi ani, din noaptea aceea îngrozitoare când trebuise să spele trupul tatălui său la morgă, o urmăreau, iar despicăturile şi crăpăturile din scoarţa zadei păreau să se transforme în cicatrici vechi şi răni noi, acoperind trupul tatălui ei.

Mai mult de o sută de mii de tineri din cele şase divizii şi patruzeci şi unu de regimente ale Corpului de Producţie şi Construcţie Mongolia Interioară erau împrăştiaţi prin vastele păduri şi pajişti. Când plecaseră din oraşe şi ajunseseră pentru prima oară în sălbăticia aceasta neobişnuită, mulţi dintre „tinerii educaţi" – studenţi de universitate care nu mai aveau şcoli în care să se ducă – nutreau o speranţă romantică: când mulţimea de tancuri ale imperialiştilor revizionişti sovietici vor trece graniţa sino-mongolă, se vor înarma şi trupurile lor vor forma prima barieră de apărare a Republicii. De fapt, astfel de aşteptări erau una dintre consideraţiile strategice care duseseră la naşterea Corpului de Producţie şi Construcţie.

Însă războiul pe care şi-l doreau arzător era ca un munte aflat la celălalt capăt al pajiştii: se vedea limpede, dar era departe asemenea unui miraj. Aşa că au trebuit să se mulţumească cu defrişarea câmpurilor, cu păscutul vitelor şi tăierea copacilor.

Nu după mult timp, tinerii şi tinerele care îşi

consumaseră odată energia juvenilă în excursii ca să vadă oraşele sacre ale Revoluţiei Chineze descoperiră că, pe lângă cerul imens şi aerul curat de aici, cele mai mari oraşe din interiorul Chinei nu erau decât nişte ţarcuri de oi. Înţepenite în mijlocul întinderii reci şi fără de sfârşit a pădurilor şi a păşunilor, pasiunea lor arzătoare le părea lipsită de sens. Dacă cineva le-ar fi împrăştiat pe jos tot sângele, s-ar fi răcit mai repede decât o balegă de vacă şi nu ar fi fost la fel de folositoare. Dar destinul lor era arzător: ei erau generaţia ce avea să piară în foc. Şi astfel, sub drujbele lor, uriaşele mări de păduri se transformau în creste sterpe şi dealuri golaşe. Sub tractoarele şi combinele lor, giganticele întinderi de păşuni deveneau lanuri de grâne şi apoi deşert.

Ye Wenjie putea descrie despădurirea la care era martoră doar ca pe o pură nebunie. Semeaţa zadă dauriană, pinul de pădure, mesteacănul zvelt şi alb, plopul coreean care străpunge norii, bradul aromatic siberian şi mesteacănul negru, stejarul, ulmul de munte, frasinul manciurian, *Chosenia arbutifolia*[12] sau stejarul de Mongolia – pe orice puneau ochii, doborau la pământ. Compania ei dirija sute de drujbe aidoma unei armate de lăcuste din oţel şi, după ce treceau, lăsau în urmă doar cioturi.

Zada dauriană de pe jos, acum lipsită de ramuri, era gata să fie transportată cu tractorul. Ye îi mângâie secţiunea proaspăt expusă a trunchiului tăiat. Făcea asta deseori, ca şi cum aceste suprafeţe ar fi fost nişte răni uriaşe, ca şi cum ar fi putut simţi durerea copacului. Deodată, văzu o altă mână ce atingea suprafaţa ciotului. Tremurul mâinii dezvăluia o inimă care rezona cu a ei. Deşi mâna era palidă, îşi dădu seama că-i aparţinea unui bărbat.

Ridică privirea. Era Bai Mulin. Un bărbat zvelt, delicat, cu ochelari, reporter la *Măreţele Ştiri din Producţie*, ziarul Corpului. Ajunsese cu două zile în urmă ca să strângă ştiri

[12] Specie de salcie care creşte spontan în Coreea, Insula Sahalin, Kamceatka, în estul Rusiei şi în China de Nord-Est (n.tr.).

despre compania ei. Ye îşi aminti că-i citise articolele, scrise într-un stil frumos, sensibil şi rafinat, nepotrivit acestui mediu brutal.

— Ma Gang, vino aici! îi strigă Bai unui tânăr care era puţin mai departe.

Ma avea pieptul lat şi era musculos ca zada dauriană pe care tocmai o doborâse. Se apropie şi Bai îl întrebă:

— Ştii cât de bătrân era copacul ăsta?

— Poţi să numeri inelele, îi spuse Ma, arătându-i ciotul.

— Le-am numărat. Mai mult de trei sute treizeci de ani. Îţi aminteşti cât ţi-a luat să-l tai cu drujba?

— Nu mai mult de zece minute. Uite, vreau să ştii că sunt cel mai iute tăietor de lemne de la companie. În orice echipă aş fi, steagul roşu pentru muncitorii model se ţine după mine.

Entuziasmul lui Ma Gang era tipic pentru majoritatea oamenilor cărora Bai le acorda atenţie. Să apari în ziarul *Măreţele Ştiri din Producţie* era o onoare deosebită.

— Mai mult de trei sute de ani! Douăsprezece generaţii. Copacul ăsta era doar un lăstar pe vremea dinastiei Ming. În toţi aceşti ani, poţi să-ţi imaginezi câte furtuni a înfruntat şi la câte evenimente a asistat? Şi tu l-ai doborât în câteva minute. Chiar n-ai simţit nimic?

— Şi ce ai vrea să simt? Ma Gang îl privi cu un aer dezorientat. E doar un copac. Singurele lucruri care nu lipsesc prin locurile astea sunt copacii. Sunt alţii mult mai bătrâni decât ăsta.

— E-n regulă. Vezi-ţi de treabă!

Bai dădu din cap, se aşeză pe ciotul copacului şi oftă.

Ma Gang dădu şi el din cap, dezamăgit că reporterul nu era interesat să-i ia un interviu. „Intelectualii îşi bat mereu capul cu nimicuri”, bombăni el. În timp ce vorbea, îi aruncă o privire lui Ye, părând s-o includă în concluzia lui.

Trunchiul era cărat departe. Stâncile şi cioturile din pământ rupeau scoarţa copacului în mai multe locuri, rănindu-i şi mai mult trupul uriaş. În locul unde fusese înainte greutatea copacului doborât şi târât apăruse un şanţ adânc în straturile de frunze descompuse ce se

adunaseră peste ani. Apa umpluse şanţul. Frunzele putrede dădeau apei o nuanţă stacojie, ca sângele.

— Wenjie, vino să te odihneşti! spuse Bai, indicându-i jumătatea goală a ciotului pe care stătea.

Ye chiar era foarte obosită. Îşi puse uneltele jos, se apropie şi se aşeză lângă Bai, spate în spate.

După o lungă tăcere, Bai izbucni:

— Ştiu cum te simţi. Noi doi suntem singurii care se simt aşa.

Ye rămase tăcută. Bai ştia că nu-i va răspunde. Nu fusese niciodată o femeie vorbăreaţă şi nu purta conversaţii cu nimeni. Unii dintre nou-veniţi crezuseră că era mută.

Bai îşi continuă monologul:

— Am vizitat această regiune acum un an. Îmi amintesc că am ajuns pe la amiază, iar gazdele mele mi-au spus că vom mânca peşte la prânz. M-am uitat prin jurul colibei căptuşite cu scoarţă de copac şi nu am văzut decât o oală cu apă pusă la fiert. Niciun fel de peşte. Apoi, imediat ce apa a dat în clocot, bucătarul a plecat cu un sucitor în mână. S-a aşezat pe malul pârâului care trecea prin faţa colibei şi a lovit apa cu sucitorul de câteva ori, apoi a scos un peşte mare... Ce loc bogat! Dar acum, dacă te duci la pârâu, o să vezi că e mort, doar apă noroioasă într-un şanţ. Mă întreb dacă Corpul de Construcţie s-a angajat în construcţie sau distrugere.

— De unde îţi vin gândurile astea? întrebă Ye domol.

Nu exprimă nici aprobare, nici dezaprobare, dar simplul fapt că-i vorbise îl făcu pe Bai să se simtă recunoscător:

— Tocmai am terminat de citit o carte şi m-a mişcat mult – ştii engleză?

Ye încuviinţă.

Bai scoase din geantă o carte cu coperta albastră. Se uită în jur să se asigure că nu-i vede nimeni şi i-o oferi:

— A fost publicată în anul 1962 şi a marcat Occidentul.

Wenjie se răsuci pe ciot ca să poată lua cartea. Citi: *O primăvară tăcută* de Rachel Carson.

— De unde ai cartea asta?

— Cartea asta a atras atenţia şefilor mari şi doresc s-o distribuie pentru selectarea de cadre[13] pentru documentarea internă. Mi-au cerut să traduc partea care are legătură cu pădurile.

Wenjie deschise cartea şi fu absorbită imediat. În scurtul capitol introductiv, autoarea descria un orăşel care se stingea lent din cauza utilizării pesticidelor. Din frazele simple, obişnuite, transpărea profunda ei îngrijorare.

— Vreau să le scriu conducătorilor din Beijing şi să-i informez despre comportamentul iresponsabil al Corpului de Construcţie, spuse Bai.

Ye îşi ridică privirea din paginile cărţii. Îi luă ceva timp să-i înţeleagă cuvintele. Nu spuse nimic şi-şi reluă lectura.

— Păstreaz-o dacă vrei s-o citeşti. Dar ai grijă şi nu lăsa pe nimeni s-o vadă. Ştii, e genul acela de carte...

Bai se ridică în picioare şi privi din nou în jur cu grijă şi plecă.

Treizeci şi opt de ani mai târziu, Ye Wenjie urma să-şi amintească în ultimele sale clipe cât de mult îi influenţase viaţa *O primăvară tăcută*.

Cartea trata o temă limitată: efectele negative care apar în urma utilizării pesticidelor asupra mediului. Dar perspectiva abordată de autoare o tulbură pe Ye până în străfundurile fiinţei. Utilizarea pesticidelor i se păruse un lucru cât se poate de normal sau chiar folositor (sau măcar neutru), dar cartea lui Carson îi demonstra că, din perspectiva naturii, această acţiune era identică cu Revoluţia Culturală şi tot atât de distructivă pentru lumea noastră. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci câte alte acţiuni ale omenirii, care îi păruseră normale sau chiar juste, în realitate erau cumplite?

În timp ce se gândea la asta, o deducţie o cutremură: *este oare posibil ca relaţia dintre omenire şi râu să fie similară cu relaţia dintre ocean şi un aisberg care pluteşte*

[13] Când termenul *cadre* este folosit în contextul comunismului chinez, nu se referă la un grup, ci la un membru superior al partidului sau al statului (n.tr. Ken Liu).

pe suprafaţa lui? Atât oceanul, cât şi aisbergul sunt din acelaşi material. Aisbergul pare ceva aparte doar datorită formei diferite. În realitate, nu este decât o parte minusculă din oceanul uriaş...

Era imposibil să te aştepţi la o deşteptare morală a omenirii prin ea însăşi, şi era tot atât de imposibil ca oamenii să se ridice de la pământ, trăgându-se de păr. Pentru atingerea deşteptării morale era nevoie de o putere din afara rasei umane.

Acest gând hotărâse întregul curs al vieţii lui Ye.

După patru zile de la primirea cărţii, Ye se duse la singura casă de oaspeţi pentru angajaţii companiei, unde locuia şi Bai, ca să i-o înapoieze. Deschise uşa şi îl găsi întins pe pat, extenuat, plin de noroi şi rumeguş. Când o văzu, el se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Ai fost la lucru azi? îl întrebă Ye.

— Lucrez la companie de atât de mult timp, nu pot să mă plimb şi să nu fac nimic. A trebuit să iau parte la munca grea. Nu-i ăsta spiritul revoluţiei? A, da, şi am lucrat lângă Vârful Radar. Copacii de acolo erau groaznic de deşi. Am intrat în frunze putrezite până la genunchi. Mi-e teamă să nu mă îmbolnăvesc de la miasme.

— Vârful Radar? întrebă Ye şocată.

— Da. Regimentul a avut o sarcină de urgenţă: curăţarea unei zone de avertizare în jurul vârfului prin tăierea copacilor.

Vârful Radar era un loc misterios. Abrupt şi fără nume, îşi primise porecla de la marea antenă parabolică din vârf. De fapt, oricine care se pricepea cât de cât îşi putea da seama că nu era o antenă de radiolocaţie: chiar şi orientarea ei se schimba în fiecare zi şi antena nu se mişca continuu. Când bătea vântul, emitea un şuierat care se auzea din depărtări.

Oamenii din compania lui Ye ştiau doar că Vârful Radar era o bază militară. Localnicii spuneau că atunci când se înfiinţase baza militară cu trei ani în urmă, armata mobilizase o mulţime de oameni ca să construiască drumul

care ducea spre vârf şi să instaleze o linie principală de alimentare. Tone de provizii fuseseră transportate pe munte. Dar după terminarea construcţiei bazei militare, drumul fusese distrus şi în urmă rămăsese doar o potecă anevoioasă care şerpuia printre copaci. Adeseori se vedeau elicoptere aterizând şi luându-şi zborul de pe vârf.

Antena nu era vizibilă întotdeauna. Când vântul bătea cu putere, era retrasă.

Însă când era prelungită, se întâmplau multe lucruri stranii prin zonă: animalele din pădure deveneau zgomotoase şi agitate, stoluri de păsări ţâşneau brusc din pădure, iar oamenilor le era greaţă şi ameţeau. În plus, cei care locuiau lângă antenă tindeau să chelească. După spusele localnicilor, aceste fenomene apăruseră doar după instalarea antenei.

Circulau multe povestiri ciudate legate de Vârful Radar. Odată, când ningea, antena a fost prelungită şi zăpada a devenit instantaneu ploaie. Dar cum temperatura la sol era încă cea de îngheţ, ploaia s-a transformat în gheaţă pe copaci. Ţurţuri imenşi atârnau de crengi şi întreaga pădure era un palat de cristal. Din când în când, ramurile trosneau sub greutatea gheţii şi ţurţurii se prăbuşeau la sol cu bufnituri sonore. Uneori, când antena era prelungită, o zi senină se transforma în trăsnete şi fulgere şi apăreau lumini ciudate pe cerul nopţii.

După sosirea companiei Corpului de Construcţie, comandantul i-a anunţat imediat să evite să se apropie de Vârful Radar, care era foarte bine păzit, patrulele având voie să tragă fără avertisment.

Săptămâna trecută, doi oameni se duseseră să vâneze şi urmăriseră o căprioară până la poalele vârfului, fără să-şi dea seama unde se aflau. Santinelele, care erau la jumătatea drumului spre vârf, trăseseră în ei. Din fericire, pădurea fiind atât de deasă, cei doi nu fuseseră răniţi – doar unul dintre ei se scăpase pe el. La şedinţa companiei de a doua zi, ambii primiră avertismente. Poate din cauza acestui incident, cei de la bază hotărâseră să creeze o zonă de avertizare în jurul vârfului, în pădure. Faptul că baza

putea emite ordine de lucru pentru Corpul de Construcţie demonstra şi ce influenţă politică avea aceasta.

Bai Mulin luă cartea de la Ye şi o ascunse cu grijă sub pernă. Din acelaşi loc, scoase câteva foi de hârtie cu un scris mărunt şi i le întinse.

— Asta e ciorna scrisorii mele. Vrei s-o citeşti?

— Scrisoare?

— Aşa cum ţi-am spus, vreau să le scriu conducătorilor din Beijing.

Scrisul era neîngrijit şi Ye a trebuit să citească foarte atent. Dar conţinutul era documentat şi bine argumentat. Scrisoarea începea cu descrierea modului cum, dintr-un loc fertil, munţii Taihang deveniseră un pustiu sterp, ca rezultat al despăduririi. Descria apoi creşterea recentă şi rapidă a conţinutului de nisip din Fluviul Galben. În final, arăta că acţiunile companiei Corpului de Producţie şi Construcţie Mongolia Interioară vor avea consecinţe ecologice foarte grave. Ye a observat că stilul lui era similar celui folosit în *O primăvară tăcută:* precis şi obişnuit, dar şi poetic. Deşi Ye era de formaţie tehnică, îi plăcea proza literară.

— E foarte frumoasă! spuse ea, cu sinceritate.

Bai încuviinţă.

— Atunci o s-o trimit.

Luă câteva foi de hârtie curate să copieze conţinutul ciornei. Însă mâinile lui tremurau atât de tare că nu putea contura nicio literă. Era o reacţie comună la cei care foloseau drujba pentru prima oară. Mâinile lui tremurânde nu puteau ţine un castronel de orez, darămite să scrie lizibil.

— Mă laşi să copiez eu pentru tine? spuse Ye.

Îi luă stiloul din mână.

— Scrii atât de frumos, spuse Bai, văzând primul rând de caractere de pe pagină.

Îi turnă un pahar de apă lui Ye. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă apă. Ye trase scrisoarea deoparte.

— Ai studiat fizica? întrebă Bai.

— Astrofizica. Acum nu mai foloseşte la nimic.

Ye nici măcar nu-şi ridică privirea.

— Studiezi astrele. Cum să nu folosească la nimic? S-au deschis recent universităţile, dar nu acceptă absolvenţi. Oameni cu educaţie superioară şi atât de competenţi să fie trimişi să lucreze într-un loc ca ăsta...

Ye nu răspunse şi continuă să scrie. Nu voia să-i spună lui Bai că, pentru cineva ca ea, fusese un adevărat noroc să poată lucra la Corpul de Construcţie. Nu voia să comenteze situaţia ei – nu era nimic important de spus.

În colibă se coborî tăcerea, punctată doar de sunetul vârfului stiloului zgâriind hârtia. Putea mirosi aroma de rumeguş de pe corpul lui Bai. Pentru prima oară de la moartea tatălui ei, simţi cum i se încălzeşte inima şi-şi permise luxul să se relaxeze şi să-şi coboare o clipă garda circumspectă care o apăra de lume.

Peste mai mult de o oră, termină scrisoarea. Scrise adresa pe plic aşa cum i-o dictă Bai, se ridică şi-şi luă la revedere. La uşă se întoarse.

— Dă-mi haina. O să ţi-o spăl eu.

Propria îndrăzneală o surprinse.

— Nu! Cum aş putea? Bai scutură din cap. Femeile războinice de la Corpul de Construcţie muncesc cot la cot cu bărbaţii în fiecare zi. Du-te să te odihneşti. Mâine trebuie să te trezeşti la şase fix, în zori, să începi munca prin munţi. O, Wenjie, mă întorc la centru poimâine. Le voi explica situaţia ta superiorilor mei. Poate îţi va fi de ajutor.

— Mulţumesc. Dar îmi place aici. E linişte.

Ye privi conturul neclar al pădurilor întunecate din munţii Marele Hingan în lumina lunii.

— Încerci să fugi de ceva?

— Plec acum, şopti Ye.

Şi chiar asta făcu.

Bai îi privi silueta zveltă dispărând în lumina lunii. Apoi îşi ridică privirea spre pădurile întunecate pe care ea le privise cu câteva clipe înainte.

Pe Vârful Radar din depărtare, uriaşa antenă se înălţa lucind metalic şi rece.

După trei săptămâni, într-o zi pe la prânz, Ye Wenjie fu chemată de la tabăra forestieră la sediul central al companiei. De cum intră, simţi că ceva nu e în regulă. Comandantul companiei şi instructorul politic erau împreună cu un străin cu o expresie dură. Pe biroul din faţa străinului era o geantă neagră şi alături un plic şi o carte. Plicul era deschis, iar cartea părea un exemplar din *O primăvară tăcută*, pe care o citise.

În anii aceia, oricui îi era frică pentru propria situaţie politică. Teama lui Wenjie se acutiza. Simţea că lumea din jurul ei se închide ca gura unui sac care se strânge şi că totul o apasă greu.

— Ye Wenjie, eu sunt directorul Zhang de la Biroul Politic al Diviziei. Dânsul a venit aici să investigheze.

Instructorul politic îl indică pe străin.

— Sperăm că vei coopera pe deplin şi că vei spune adevărul.

— Tu ai scris scrisoarea asta? întrebă directorul Zhang.

Scoase scrisoarea din plic. Ye încercă s-o ia, dar Zhang o ţinu strâns şi i-o arătă, pagină cu pagină până la ultima, cea care o interesa cel mai mult.

Nu era nicio semnătură. Doar „Masele Revoluţionare”.

— Nu, nu am scris scrisoarea asta. Ye scutură din cap înfricoşată.

— Dar e scrisul tău.

— Da, dar am copiat-o pentru altcineva.

— Cine?

În mod normal, când suferea o nedreptate din partea companiei, Ye refuza să protesteze. Îndura, pur şi simplu, în tăcere şi nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-i implice pe ceilalţi. Dar acum era altceva. Înţelegea prea bine ce însemnau toate astea.

— Am ajutat un reporter de la *Măreţele Ştiri din Producţie.* A fost aici acum câteva săptămâni. Numele lui este…

— Ye Wenjie!

Ochii negri ai directorului Zhang o fixară precum ţevile unor puşti.

— Te previn! Dacă încerci să dai vina pe alţii, îţi vei înrăutăţi situaţia. Am clarificat totul cu tovarăşul Bai Mulin. Singura lui implicare a fost să expedieze scrisoarea de la HOhot. Nu avea nicio idee despre conţinut.

— A... aşa a spus el?

Ye simţi că vede negru în faţa ochilor.

În loc să-i răspundă, directorul Zhang luă cartea de pe birou.

— Scrisoarea ta era clar inspirată de cartea asta.

Îi arătă cartea directorului companiei şi instructorului politic. *O primăvară tăcută* a fost publicată în America în anul 1962 şi a avut o influenţă semnificativă în lumea capitalistă.

Apoi scoase încă o carte din geantă. Coperta era albă cu caractere negre.

— Asta este traducerea în limba chineză. Autorităţile competente au distribuit-o cadrelor selectate pentru documentarea internă, ca să poată fi criticată. În acest moment, autorităţile competente au dat deja un verdict clar: cartea este un exemplu toxic de propagandă reacţionară. Adoptă punctul de vedere al idealismului istoric pur şi susţine o teorie apocaliptică. Sub pretextul dezbaterii problemelor de mediu, încearcă să justifice corupţia profundă a sistemului capitalist. Conţinutul ei este extrem de reacţionar.

— Dar această carte... nu-mi aparţine!

— Tovarăşul Bai a fost numit traducător de către autorităţile competente. Aşa că a fost perfect legal să se ocupe de traducerea cărţii. Sigur că *este* responsabil pentru neglijenţă şi pentru că ţi-a permis să i-o furi în timp ce participa la sarcinile de lucru ale Corpului de Construcţie. Cartea asta ţi-a furnizat armele intelectuale cu care poate fi atacat socialismul.

Ye nu scoase un cuvânt. Ştia că se prăbuşise pe fundul prăpastiei. Orice luptă era inutilă.

În ciuda anumitor informaţii istorice care au fost ulterior date publicităţii, Bai Mulin nu intenţionase să o acuze pe

Ye Wenjie pe nedrept. Scrisoarea pe care a scris-o conducerii centrale din Beijing se baza, fără doar şi poate, pe un simţ real al responsabilităţii. Pe atunci, mulţi oameni scriau conducerii centrale din tot felul de motive. Majoritatea scrisorilor rămâneau fără răspuns, dar datorită lor câtorva le zâmbea norocul politic peste noapte, în timp ce alţii îşi atrăgeau un ghinion dezastruos. Curentele politice din vremea aceea erau extrem de complexe. Ca reporter, Bai credea că le putea înţelege şi că putea evita sensibilităţile periculoase, dar fusese, din câte se pare, prea sigur pe el şi scrisoarea lui aterizase pe un teren minat necunoscut. După ce aflase efectul produs de scrisoare, frica înăbuşise orice altceva. Ca să scape, se hotărâse s-o sacrifice pe Ye Wenjie.

Jumătate de secol mai târziu, istoricii vor fi fost de acord că acest eveniment din 1969 a reprezentat un moment de răscruce în cursul omenirii.

Fără să vrea, Bai a devenit un personaj istoric cheie. Dar nu a apucat să afle asta. Istoricii au înregistrat cu dezamăgire cum a decurs restul vieţii lui liniştite. A continuat să lucreze la *Măreţele Ştiri din Producţie* până în anul 1975, când Corpul de Producţie şi Construcţie Mongolia Interioară s-a dizolvat. A fost trimis într-un oraş din nord-estul Chinei ca să lucreze pentru Asociaţia Ştiinţifică până la începutul anilor ’80. Apoi a plecat în Canada, unde a predat limba chineză într-o şcoală din Ottawa până în anul 1991, când a murit de cancer la plămâni. Tot restul vieţii sale nu a mai pomenit-o pe Ye Wenjie şi nu ştim dacă a avut remuşcări sau dacă s-a căit pentru acţiunile lui.

— Wenjie, compania te-a tratat foarte bine.

Comandantul companiei o învălui într-un nor gros de fum de la ţigara lui cu tutun MOe. Se uită în pământ şi continuă.

— Eşti suspectă din punct de vedere politic din cauză că te-ai născut într-o familie cu un trecut anume. Dar te-am tratat mereu ca pe una dintre noi. Atât eu, cât şi

instructorul politic ţi-am vorbit adesea despre tendinţa ta de a te izola de lume şi despre lipsa de automotivare în căutarea progresului. Vrem să te ajutăm. Dar uită-te la tine! Ai comis o greşeală atât de gravă!

Instructorul politic reluă tema:

— Mereu am spus că are resentimente adânc înrădăcinate împotriva Revoluţiei Culturale.

— Escortaţi-o la sediul central al diviziei în după-amiaza asta, împreună cu dovada crimei, spuse directorul Zhang cu o expresie impasibilă.

Celelalte trei deţinute fuseseră luate una câte una, până când doar Ye mai rămase în celulă. Grămăjoara de cărbuni din colţ se terminase şi nimeni nu venise să mai aducă. Focul din sobă se stinsese de mult. Era atât de frig că a trebuit să se învelească cu pătura.

Doi ofiţeri o vizitară înainte de lăsarea nopţii. Femeia cea mai în vârstă, un ofiţer superior, fu prezentată de asociatul ei drept Reprezentanta Militară de la Tribunalul Poporului Intermediar[14].

— Numele meu este Cheng Lihua, se prezentă funcţionarul superior.

Avea cam patruzeci de ani, purta o haină militară şi ochelari cu rame groase. Trăsăturile chipului erau blânde şi se vedea că fusese o femeie frumoasă în tinereţe. Vorbea zâmbind şi avea darul să te facă s-o simpatizezi instantaneu. Ye Wenjie îşi dădu seama că era neobişnuit pentru un asemenea funcţionar superior să viziteze un deţinut pe cale să fie judecat. Îşi înclină capul cu grijă spre Cheng şi îi făcu loc pe patul îngust ca să se poată aşeza.

— Este foarte frig aici. Ce s-a întâmplat cu soba voastră?

Cheng se uită cu reproş la şeful centrului de detenţie care stătea în picioare lângă uşa celulei. Se întoarse spre Ye.

---

[14] În timpul Revoluţiei Culturale, majoritatea tribunalelor poporului intermediare şi a tribunalelor înalte ale poporului, cât şi organele procuraturii se aflau sub controlul comisiilor militare. Reprezentanţii militari aveau ultimul cuvânt în judecarea chestiunilor juridice (n.a.).

— Mm... ce tânără eşti! Mai tânără decât aş fi crezut.

Se aşeză pe pat, în dreapta lui Ye, şi scotoci prin geantă, bombănind în continuare.

— Wenjie, eşti foarte tulburată. Toţi tinerii sunt la fel. Cu cât citiţi mai multe cărţi, cu atât sunteţi mai tulburaţi. Ei, ce pot să spun...

Găsi ce căuta şi scoase un teanc subţire de foi. Privirea îi era plină de bunăvoinţă şi afecţiune:

— Dar nu-i nimic. Care tânăr nu greşeşte? Şi eu am greşit. Pe vremea când făceam parte din trupa artistică a Armatei a 4-a Terestră, m-am specializat în interpretarea cântecelor sovietice. Odată, în timpul unei şedinţe de studiu politic, am declarat că China ar trebui să nu mai fie o ţară separată şi să facă parte din URSS ca o republică membră. Astfel, comunismul internaţional ar fi devenit mai puternic. Cât de naivă am fost! Dar cine nu a fost naiv în viaţa lui?! A trecut. Când greşeşti, important este să-şi recunoşti greşeala şi s-o corectezi. Apoi poţi continua Revoluţia.

Cuvintele lui Cheng părură s-o atragă pe Ye. Dar după ce trecuse prin atâtea necazuri, învăţase să fie prudentă. Nu îndrăznea să creadă în bunătatea care părea un lux nepermis.

Cheng puse teancul de foi pe pat, în faţa lui Ye, şi-i întinse un stilou.

— Hai, te rog, semnează aici. Apoi putem să vorbim deschis şi să rezolvăm obstacolele ideologice.

Vorbea cu tonul unei mame care încearcă să-şi încurajeze fiica să mănânce.

Ye se uită fix la teancul de hârtii, în tăcere, nemişcată. Nu ridică stiloul.

Cheng îi zâmbi indulgent:

— Poţi să ai încredere în mine, Wenjie. Îţi dau cuvântul meu că acest document nu are nimic de-a face cu situaţia ta. Hai, semnează!

Asociatul ei, care stătea într-o parte, interveni:

— Ye Wenjie, Reprezentanta Cheng încearcă să te ajute! A lucrat din greu pentru tine.

Cheng îi făcu semn să tacă.

— Dar e de înţeles. Biata copilă! Ai fost atât de speriată. Mai sunt câţiva tovarăşi a căror conştiinţă politică nu este destul de înaltă. Unii membri ai Corpului de Construcţie şi oameni de la tribunalul poporului folosesc metode atât de simpliste şi sunt atât de nepoliticoşi. Este cât se poate de nepotrivit! Ei bine, Wenjie, de ce nu citeşti documentul? Citeşte-l cu atenţie!

Ye luă documentul şi-l răsfoi în lumina chioară a celulei de detenţie. Reprezentanta Cheng n-o minţise. Documentul nu avea nimic de-a face cu situaţia ei.

Era despre tatăl său. Conţinea informaţii despre relaţiile şi conversaţiile lui cu diferiţi indivizi. Sursa era sora mai mică a lui Wenjie, Wenxue. Ca o Gardă Roşie extrem de radicală, Wenxue fusese mereu proactivă şi-l demascase pe tatăl lor, întocmind nenumărate rapoarte ce scoteau la iveală aşa-zisele lui păcate. Parte din materialele respective contribuiseră la moartea sa.

Însă Ye îşi dădea seama că raportul nu fusese scris de sora ei. Wenxue avea un stil pasional, nervos. Când citeai rapoartele sale, fiecare rând avea un impact exploziv, ca o înlănţuire de petarde. Iar acest document era scris într-un stil detaşat, competent, meticulos. Cine a vorbit cu cine, când, unde şi despre ce – fiecare detaliu fusese înregistrat, cu data exactă. Pentru cineva lipsit de experienţă, conţinutul părea să fie un jurnal plicticos, însă scopul calculat şi rece care se ascundea înăuntru era foarte diferit de năzbâtiile copilăroase ale lui Wenxue.

Ye nu înţelegea unde ţintea documentul de fapt, dar intuia că are de-a face cu un proiect de apărare naţională important. Ca fată de fizician, ghicise că se referea la proiectul bombei duble, lansat în anul 1964, şi care dusese la prima bombă atomică şi la prima bombă cu hidrogen a Chinei.

În timpul Revoluţiei Culturale, dacă cineva dorea să distrugă o persoană sus-pusă, trebuia să strângă dovezi despre deficienţele sale în diverse domenii de care era răspunzător. Dar pentru cei care puneau la cale asemenea

mecanisme politice, proiectul bombei duble ridica destule dificultăţi. Proiectul fusese sprijinit puternic la cele mai înalte niveluri ale guvernului pentru a evita întreruperea sa din cauza Revoluţiei Culturale. Celor cu scopuri abjecte le era greu să se atingă de el.

Din cauza trecutului familiei, tatăl său nu întrunea cerinţele politice şi nu lucrase la proiectul bombei duble. Contribuise doar cu un soi de muncă teoretică mai puţin importantă. Însă era mai uşor să te foloseşti de el decât de cei care lucraseră efectiv la proiect. Ye Wenjie nu ştia dacă conţinutul documentului era adevărat sau fals, dar era convinsă că fiecare personaj şi fiecare semn de punctuaţie reprezentau o armă politică. Pe lângă cei vizaţi de aceste arme, multora urma să li se schimbe soarta din cauza documentului cu pricina.

La sfârşit era semnătura surorii ei cu litere mari şi ea trebuia să semneze ca martor. Observă că alţi trei martori semnaseră înaintea sa.

— Nu ştiu nimic despre aceste conversaţii, şopti Ye.

Puse documentul la loc.

— Cum să nu ştii? Multe din aceste conversaţii au avut loc acasă la tine. Sora ta le cunoştea. Şi tu trebuie să ştii de ele!

— Dar nu ştiu.

— Chiar au avut loc. Trebuie să ne crezi!

— Nu am spus că nu sunt adevărate. Dar nu ştiu nimic despre ele. Aşa că nu pot semna.

— Ye Wenjie!

Asociatul lui Cheng se apropie de ea. Însă fu oprit din nou. Cheng se mişcă astfel încât veni alături de Ye şi-i luă mâna rece.

— Wenjie, hai să punem cărţile pe masă. Cazul tău este, în mare măsură, la discreţia procuraturii. Pe de o parte, îl putem minimaliza şi considera că e vorba despre un tânăr educat, prostit de o carte reacţionară – fără niciun fel de probleme. Nici n-ar mai fi nevoie să urmăm procedura judiciară. Te vom trimite la un curs politic şi vei scrie câteva rapoarte autocritice. Apoi, te vei întoarce la Corpul

de Construcţie. Pe de altă parte, putem ancheta cazul până la capăt. Wenjie, trebuie să ştii că poţi fi declarată contrarevoluţionar activ.

— Şi într-un caz politic cum e al tău, toate organele procuraturii şi ale tribunalului vor fi mai degrabă severe decât îngăduitoare. Asta pentru că un tratament prea sever ar fi o greşeală metodologică, pe când un tratament prea blând ar fi o greşeală politică. Până la urmă însă, decizia aparţine comisiei militare de control. Bineînţeles că-ţi spun toate astea în regim neoficial.

Asociatul ei adăugă:

— Reprezentanta Cheng încearcă să te salveze. Trei martori au semnat deja. Refuzul tău nu are niciun rost, de fapt. Ye Wenjie, te rog, deschide bine ochii.

— Ei bine, Wenjie, continuă Cheng, mă doare inima să văd cum o tânără educată ca tine se distruge din cauza unui asemenea lucru. Chiar vreau să te salvez. Te rog să cooperezi. Uită-te la mine. Crezi că aş putea să-ţi fac vreun rău?

Dar Ye nu se uită la Reprezentanta Cheng. Vedea, în schimb, sângele tatălui ei.

— Reprezentantă Cheng, nu am cunoştinţă de întâmplările înregistrate în acest document. Nu-l pot semna.

Cheng Lihua încremeni. O privi intens pe Ye pentru ceva vreme şi aerul din celulă păru să devină din ce în ce mai greu. Puse documentul înapoi în geantă şi se ridică. Expresia blândă nu se şterse, dar i se imprimă pe chip ca o mască de ipsos. Cu acelaşi aer tandru şi binevoitor se îndreptă spre colţul celulei unde se afla o găleată cu apă pentru spălat. O ridică şi turnă jumătate din conţinut peste Ye şi cealaltă jumătate peste pătură, cu un calm metodic. Apoi lăsă găleata să cadă şi ieşi din celulă, oprindu-se doar ca să şuiere:

— Căţea încăpăţânată!

Şeful centrului de detenţie ieşi ultimul. Se holbă impasibil la Ye, udă până la piele şi cu apa picurând de pe ea, şi trânti uşa zgomotos, încuind-o.

Prin hainele ude, frigul iernii din Mongolia Interioară o cuprinse ca strânsoarea unui uriaş. Îşi auzi dinţii clănţănind, dar în cele din urmă sunetul dispăru. Frigul îi pătrunse în oase şi lumea din jur deveni un alb lăptos. Simţi că întregul univers e doar un imens bloc de gheaţă şi că ea a rămas ultima scânteie de viaţă dinăuntrul lui. Ea, o fată care era pe punctul să moară îngheţată, nu avea nici măcar chibrituri, ci doar iluzii...

Blocul de gheaţă care o ţinea strâns deveni treptat transparent. În faţa ei zări o clădire înaltă, iar în vârf o tânără agita un steag roşu. Silueta zveltă contrasta viu cu lăţimea steagului. Era sora ei, Wenxue. De când o rupsese cu propria familie autoritar-academică şi reacţionară, Wenjie nu mai primise veşti de la ea. Aflase de curând că sora sa mai mică murise acum doi ani în timpul războaielor dintre facţiunile Gărzilor Roşii.

În timp ce o urmărea, silueta care agita steagul deveni Bai Mulin şi în ochelari se reflectau flăcările dezlănţuite sub clădire. Apoi se transformă în Reprezentanta Cheng, apoi în mama sa, Shao Lin, apoi în tatăl ei. Purtătorul steagului se tot schimba, dar steagul se mişca fără întrerupere, ca un perpetuum mobile care măsura ce mai rămăsese din viaţa ei scurtă.

Treptat, steagul deveni neclar şi totul se înceţoşă. Gheaţa care umpluse universul o sigilase din nou în interiorul ei. Doar că acum era neagră.

3

COASTA ROŞIE I

Ye Wenjie auzi un huruit puternic. Nu-şi dădea seama cât timp trecuse.

Zgomotul venea de peste tot din jur. În starea ei vagă de conştienţă, i se părea că un dispozitiv gigantic perforase sau tăiase blocul de gheaţă care o ţinuse prizonieră. Lumea încă era cuprinsă de întuneric, dar zgomotul devenea din ce în ce mai real. În cele din urmă, fu convinsă că sursa lui nu era nici în cer, dar nici în iad.

Îşi dădu seama că avea ochii închişi. Cu puţin efort, îşi ridică pleoapele grele. Primul lucru pe care-l văzu fu lumina încastrată adânc în tavan. Emitea o lucire palidă, fiind acoperită de o plasă metalică pentru protecţie. Tavanul părea făcut din metal.

Auzi un glas bărbătesc care-i şoptea numele.

— Ai febră mare, spuse bărbatul.

— Unde mă aflu? Vocea ei era atât de stinsă, că nu-şi putea da seama dacă-i aparţine.

— Într-un elicopter.

Ye se simţea slăbită şi adormi din nou. În timp ce picotea, huruitul părea să-i ţină companie. Dar nu peste mult timp, se trezi iar. Acum dispăruse ameţeala, în schimb reapăruse durerea. Capul şi articulaţiile membrelor o dureau tare şi respiraţia părea să-i ardă. În gât avea dureri atât de mari, încât saliva înghiţită îi părea o bucată de cărbune încins.

Îşi întoarse capul şi văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în aceleaşi uniforme ca a Reprezentantei Cheng. Dar, spre deosebire de ea, pe bereta din bumbac a Armatei de Eliberare a Poporului, era o stea roşie cusută în faţă. Hainele lor erau descheiate şi văzu petliţele roşii ale uniformei militare. Unul dintre ei purta ochelari.

Ye descoperi că era acoperită cu o haină militară. Îmbrăcămintea de pe ea era uscată şi călduroasă.

Se chinui să se ridice în capul oaselor şi, spre surprinderea ei, reuşi. Se uită afară pe hubloul de pe cealaltă parte; norii se rostogoleau lent, oglindind lumina orbitoare a soarelui. Îşi feri privirea. Cabina îngustă era plină de lăzi militare din tablă kaki. Pe un alt hublou, văzu umbrele scânteietoare ale rotoarelor. Chiar se afla într-un elicopter.

— Ar trebui să te întinzi la loc, îi spuse bărbatul cu ochelari.

O ajută şi o acoperi din nou cu haina.

— Ye Wenjie, tu ai scris lucrarea asta? celălalt bărbat îi întinse un ziar englezesc.

Titlul lucrării era „Posibila existenţă a limitelor de fază în zona radiaţiei solare şi caracteristicile lor reflectoare”. Îi arătă coperta revistei; era un exemplar din *The Journal of Astrophysics*[15] din anul 1966.

— Sigur că ea a scris-o. De ce trebuie să-ţi mai confirme?

Bărbatul cu ochelari luă revista şi făcu prezentările.

— Dumnealui este comisarul Lei Zhicheng de la Baza Coasta Roşie. Eu sunt Yang Weining, inginerul-şef al Bazei. Peste o oră aterizăm. Odihneşte-te între timp.

Tu eşti Yang Weining? Ye nu spuse nimic, dar era uluită. Îi văzuse expresia calmă, nedorind, se pare, să le arate celorlalţi că se cunosc. Yang fusese unul dintre studenţii absolvenţi ai lui Ye Zhetai. Când el îşi obţinea licenţa, Wenjie era încă în primul an de facultate.

Îşi amintea limpede prima dată când Yang venise la ei acasă. Tocmai începuse să studieze pentru diplomă şi trebuia să discute cu profesorul Ye orientarea cercetării sale. Yang îi spusese că dorea să se concentreze asupra problemelor experimentale şi aplicate şi să se ţină departe de cele teoretice.

Tatăl său îi zise atunci: „Nu mă opun ideii tale. Dar suntem la Departamentul de Fizică Teoretică, la urma urmei. De ce vrei să eviţi teoria?”

„Vreau să mă dedic vremurilor noastre, să contribui la

[15] *Jurnalul de astrofizică* (n.tr.).

lumea reală.”

Tatăl ei răspunsese: „Teoria este fundaţia oricărei aplicaţii. Nu este oare descoperirea unei legi fundamentale cea mai mare contribuţie la lumea noastră?”

Yang ezitase şi, până la urmă, îşi dezvăluise adevăratele temeri: „E foarte uşor să faci greşeli ideologice când te ocupi de teoria fizicii.”

Tatăl ei rămăsese fără replică.

Yang era foarte talentat, cu o bază solidă de cunoştinţe matematice şi o minte ageră. Dar în timpul scurtei perioade de absolvent, păstrase mereu o distanţă considerabilă faţă de coordonatorul lucrării lui de diplomă. Ye Wenjie îl văzuse de mai multe ori, dar, poate influenţată de tatăl ei, abia îl băgase în seamă. În ceea ce-l priveşte, n-ar fi putut spune dacă-i acordase vreo atenţie. După ce îşi luase diploma, Yang întrerupsese orice legătură cu tatăl ei.

Simţindu-se iar slăbită, închise ochii. Cei doi bărbaţi se îndepărtară şi se ghemuiră lângă un şir de lăzi, discutând în şoaptă. Însă cabina era atât de mică, încât Ye putea să-i audă prin huruitul motorului.

— Tot cred că nu-i o idee bună, spuse comisarul Lei.

— Poţi să faci rost de personalul de care am nevoie prin metodele obişnuite? întrebă Yang.

— Am făcut tot ce-am putut. Niciun militar nu are specializarea asta, iar recrutarea din afara armatei ridică multe semne de întrebare. Ştii foarte bine că avizul de securitate pentru acest proiect necesită o persoană care să vrea să se înroleze în armată. Însă cea mai importantă chestiune este cerinţa din regulamentele de securitate pentru sechestrarea la bază pentru perioade mari de timp. Ce e de făcut dacă au familii? Să le sechestrezi şi pe ele? Nimeni n-ar fi de acord cu aşa ceva. Am găsit doi candidaţi posibili, dar ambii au preferat să rămână la Şcolile de Cadre 7 Mai[16] decât să vină aici. Sigur că putem să-i aducem cu forţa. Dar dată fiind natura acestei munci, nu

[16] Şcolile de cadre erau în timpul Revoluţiei Culturale lagăre de muncă unde funcţionarii superiori şi intelectualii erau reeducaţi (n.tr. Ken Liu).

are rost să avem pe cineva care nu vrea să fie aici.

— Atunci singura opţiune este s-o folosim pe ea.

— Da, dar este neconvenţional.

— Tot proiectul este neconvenţional. Dacă ceva nu merge cum trebuie, îmi voi asuma responsabilitatea.

— Şef Yang, chiar crezi că îţi poţi asuma responsabilitatea pentru aşa ceva? Eşti un specialist tehnic, iar Coasta Roşie nu are nimic în comun cu alte proiecte de apărare naţională. Complexitatea sa depăşeşte chestiunile de natură tehnică.

— Aşa este.

Când au aterizat, se înserase deja.

Ye refuză ajutorul lui Yang şi al lui Lei şi se luptă să se dea jos din elicopter singură. O rafală puternică de vânt aproape o dezechilibră. Rotoarele care încă se învârteau tăiau felii de vânt şi scoteau un şuierat. Aroma de pădure din aer îi era cunoscută şi cu vântul era familiarizată. Era cel din munţii Marele Hingan.

Mai auzi şi un alt sunet, un fel de urlet profund, puternic, grav, care părea zgomotul de fond al lumii: era antena parabolică în bătaia vântului. Doar acum, când era atât de aproape de ea, îşi dădea seama de imensitatea ei. Viaţa lui Ye din ultima lună se conturase ca un cerc mare: se afla pe Vârful Radar.

Nu putu să nu privească în direcţia companiei Corpului de Construcţie. Dar tot ce văzu fu o mare înnegurată de copaci în lumina asfinţitului.

Elicopterul nu fusese trimis aici doar ca s-o aducă pe ea. Mai mulţi soldaţi începură să descarce lăzile militare metalice kaki din cabină. Trecură pe lângă ea fără să-i arunce vreo privire. Mergând în urma lui Yang şi a lui Lei, Ye observă că Vârful Radar era spaţios. Un pâlc de clădiri albe, ca nişte cuburi delicate de jucărie, se adunau la adăpostul uriaşei antene. Cei trei se îndreptară spre poarta bazei, flancată de doi gardieni, şi se opriră în faţa ei.

Lei se întoarse şi-i vorbi solemn:

— Ye Wenjie, dovada crimei tale contrarevoluţionare este de netăgăduit şi tribunalul te-ar fi putut pedepsi aşa cum meriţi. Dar acum ai şansa să-ţi îndrepţi greşeala prin muncă grea. Poţi să accepţi sau poţi să refuzi.

Arătă cu degetul spre antenă:

— Aici este o instituţie de cercetare militară. Cercetarea care se derulează are nevoie de cunoştinţele tale ştiinţifice specializate. Inginerul-şef Yang poate să-ţi ofere detalii şi te invit să meditezi asupra lor cu grijă.

Încuviinţă spre Yang şi intrară pe poartă după soldaţii care cărau lăzi. Yang aşteptă până când ceilalţi se îndepărtară şi-i făcu semn lui Ye să-l urmeze ceva mai încolo, ca să nu-l audă santinelele.

Nu mai pretinse că n-o cunoştea:

— Wenjie, vreau să fie totul clar. Asta nu e vreo şansă extraordinară. Am aflat de la comisia de control militar a tribunalului că, deşi Cheng Lihua a cerut să fii pedepsită în mod exemplar, vei primi doar o sentinţă de cel mult zece ani. Dar, luând în considerare circumstanţele atenuante, vei face probabil şase sau şapte ani. Pe când aici – şi arătă cu mâna în direcţia bazei – este un proiect de cercetare care se încadrează în nivelul cel mai ridicat de securitate. Dat fiind statutul tău, dacă păşeşti pe poartă este posibil – se opri o clipă, ca şi cum ar fi vrut ca urletul grav al antenei să accentueze greutatea vorbelor lui – să nu mai ieşi niciodată.

— Vreau să intru!

Yang fu surprins de răspunsul ei prompt.

— Nu te grăbi. Întoarce-te la elicopter. Va decola peste trei ore şi, dacă refuzi oferta noastră, te va duce înapoi.

— Nu vreau să mă întorc. Hai să intrăm!

Glasul lui Ye era blând, dar tonul avea o fermitate metalică mai dură decât oţelul. În afară de tărâmul de dincolo de moarte, de unde nu se întorsese nimeni, locul unde îşi dorea cel mai mult să fie era acest vârf, izolat de restul lumii. Aici simţea un soi de siguranţă de care fusese privată prea mult timp.

— Trebuie să fii prudentă. Gândeşte-te bine la decizia

asta.

— Pot să rămân aici pentru tot restul vieţii.

Yang încuviinţă şi nu mai spuse nimic. Se uită fix în depărtare, de parcă ar fi încercat din răsputeri s-o facă să-şi pună ordine în gânduri. Ye nu mai răspunse. Îşi strânse haina mai tare şi privi spre orizont. Acolo, munţii Marele Hingan se pierdeau în noapte. Era imposibil să mai rămâi mult timp afară, în frig.

Yang se îndreptă spre poartă. Mergea iute, de parcă voia s-o lase pe Ye în urmă. Dar ea îl urmă repede. După ce intrară pe poarta Bazei Coasta Roşie, cele două santinele încuiară porţile grele de fier.

Puţin mai încolo, Yang se opri şi arătă spre antenă:

— Este un proiect de cercetare ştiinţifică la scară mare pentru armament. Dacă va fi încununat de succes, rezultatul va fi chiar mai important decât bomba atomică şi decât bomba cu hidrogen.

Ajunseră la cea mai mare dintre clădirile bazei şi Yang deschise uşa cu putere. Ye văzu cuvintele „Sala Principală de Control a Transmisiunilor” înscrise deasupra uşii. Aerul cald, cu un iz slab de ulei de motor, o învălui imediat. Sala spaţioasă era plină de tot felul de instrumente şi echipamente. Indicatoarele luminoase şi afişările de pe ecranul osciloscopului licăreau. Un grup de operatori îmbrăcaţi în uniforme militare erau aproape îngropaţi în grămezile de instrumente, de parcă s-ar fi ghemuit în tranşeele de pe un câmp de luptă. Fluxul continuu de comenzi operaţionale şi reacţiile la ele conferea întregii scene un aer tensionat şi derutant.

— Înăuntru e mai cald, spuse Yang. Aşteaptă puţin aici. O să mă ocup de aranjamentele pentru cazarea ta şi mă întorc după tine.

Îi arătă un scaun şi un birou lângă uşă.

Ye observă că cineva stătea deja la birou: un gardian cu un revolver.

— Prefer să aştept afară, spuse Ye.

Yang îi zâmbi cald:

— De acum înainte, faci parte din personalul bazei. Cu

excepţia unor zone sensibile, poţi să mergi oriunde doreşti.

Chipul i se schimonosi în timp ce-şi dădu seama de înţelesul subconştient al cuvintelor sale: *Nu vei mai putea pleca niciodată*.

— Prefer să aştept afară, insistă Ye.

— Foarte bine.

Yang îl privi pe gardianul de la birou care nu le acorda nicio atenţie. Păru că înţelege teama lui Ye şi o scoase din sala principală de control.

— Stai aici şi fereşte-te de vânt. Mă întorc în câteva minute. Vreau doar să cer cuiva să-ţi aprindă focul în cameră – condiţiile de cazare de la bază nu sunt grozave, nu avem încălzire centrală.

Ye aşteptă lângă uşa de la intrare în sala principală de control. Uriaşa antenă era chiar în spatele ei şi acoperea jumătate din bolta cerului. De aici putea auzi limpede sunetele din interiorul sălii. Deodată, haosul comenzilor şi al reacţiilor încetă şi se aşternu liniştea. Nu se mai auzea decât zumzăitul slab al câte unui instrument.

Apoi un glas puternic de bărbat sparse tăcerea.

— Armata de Eliberare a Poporului, Corpul al Doilea de Artilerie[17]. Proiectul Coasta Roşie, Transmisia nr. 147. Autorizare confirmată. Încep numărătoarea inversă de treizeci şi două de secunde.

— Clasificare ţintă: A-3. Număr coordonate: BN20197F. Poziţie verificată şi confirmată. Douăzeci şi cinci de secunde.

— Număr de fişiere transmise: 22. Informaţii suplimentare: Niciuna. Continuare: niciuna. Verificare finală fişier transmisie executată. Douăzeci de secunde.

— Unitatea energetică raportează: Toate sistemele funcţionează!

— Unitatea de codare raportează: Toate sistemele funcţionează!

— Unitatea de amplificare raportează: Toate sistemele funcţionează!

---

[17] Corpul al Doilea de Artilerie controlează rachetele nucleare ale Chinei (n.tr. Ken Liu).

— Unitatea de monitorizare a interferenţelor raportează: Toate sistemele funcţionează!

— Am atins punctul de ireversibilitate: cincisprezece secunde.

Se aşternu din nou liniştea. Cincisprezece secunde mai târziu, simultan cu zgomotul puternic al unui claxon, o lumină roşie din vârful antenei începu să clipească rapid.

— Începe transmisia! Toate unităţile continuă să monitorizeze!

Ye auzi un sunet ca o fluturare. Prin ceaţă zări umbre ridicându-se din pădurile din jurul vârfului şi profilându-se în spirale pe cerul întunecat. N-ar fi crezut că atâtea păsări puteau fi trezite de prin copaci în timpul iernii. Apoi, fu martora unei scene teribile: un stol de păsări zbură în regiunea spre care era îndreptată antena şi, pe fundalul norului ce licărea slab, văzu cum căzură din cer.

Procesul continuă vreme de aproximativ cincisprezece minute. Apoi lumina roşie de pe antenă se stinse şi mâncărimea pielii dispăru. În sala principală de control murmurul derutant de comenzi şi reacţii reîncepu, iar glasul bărbătesc şi puternic continuă să se audă.

— Transmisia nr. 147 a Bazei Coasta Roşie executată. Sistemele de transmisie se închid. Coasta Roşie intră în starea de monitorizare. Controlul sistemului este transferat Departamentului de Monitorizare. Vă rugăm încărcaţi datele punctului de verificare.

— Toate unităţile trebuie să completeze jurnalele de transmisie. Toţi şefii de unitate trebuie să vină la şedinţa posttransmisie din sala de informare. Am terminat.

Nu se mai auzi nimic cu excepţia vântului care lovea antena. Ye privi cum stolurile de păsări se întorceau încet-încet în pădure. Se holbă la antenă şi se gândi că semăna cu o mână uriaşă deschisă spre cer, dotată cu o putere eterică. În timp ce se uita la cerul nopţii, nu reuşi să găsească ţinta cu numărul curent BN20197F. Dincolo de fuioarele norilor, tot ce putea să vadă erau stelele dintr-o noapte friguroasă a anului 1969.

Partea a doua

TREI CORPURI

4

FRONTIERELE ŞTIINŢEI

După treizeci şi opt de ani.

Wang Miao se gândi că cei patru oameni care veniseră la el erau o combinaţie ciudată: doi poliţişti şi doi bărbaţi în uniforme militare. Dacă ultimii doi ar fi fost din poliţia militară, ar fi fost oarecum de înţeles, însă erau ofiţeri în Armata de Eliberare a Poporului.

Când îi văzu, pe Wang îl cuprinse teama. Cel mai tânăr era în regulă – măcar era politicos. Dar celălalt, în civil, îl irită imediat. Era îndesat şi avea faţa bulbucată. Cu geaca lui de piele murdară, mirosind a tutun şi vorbind tare, era întruchiparea genului de oameni pe care îi dispreţuia.

— Wang Miao?

Felul în care poliţistul i se adresase pe nume, atât de direct şi de nepoliticos, îl deranjă. Şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, bărbatul îşi aprinse şi o ţigară, fără să-şi ridice capul ca să-şi dezvăluie faţa. Înainte să-i poată răspunde, bărbatul îi făcu semn din cap poliţistului mai tânăr, care-i arătă insigna.

După ce-şi aprinse ţigara, poliţistul mai în vârstă intră în apartamentul lui Wang.

— Vă rog să nu fumaţi în casa mea, spuse Wang, aşezându-i-se în drum.

— O, îmi cer scuze, profesore Wang, zâmbi poliţistul mai tânăr. Dumnealui este căpitanul Shi Qiang.

Îi aruncă o privire rugătoare lui Shi.

— Bine, putem vorbi pe culoar, spuse Shi, trăgând adânc fumul în piept.

Aproape jumătate din ţigară se transformă în scrum, dar nu scoase prea mult fum pe nas. Îşi înclină capul spre ofiţerul de poliţie mai tânăr:

— Întreabă-l tu!

— Profesore Wang am dori să ştim dacă aţi avut

contacte recente cu membrii Frontierelor Ştiinţei, spuse poliţistul cel tânăr.

— Frontierele Ştiinţei au o mulţime de savanţi faimoşi şi foarte influenţi. De ce nu aş menţine contactul cu un grup academic internaţional legal?

— Ai grijă cum vorbeşti! ripostă Shi. Am spus noi că nu e legal? Am spus noi că nu ai voie să-i contactezi?

Scoase, în sfârşit, norul gros de fum pe care-l trăsese în plămâni, direct în faţa lui Wang.

— Foarte bine, atunci. Este vorba despre intimitatea mea. Nu trebuie să vă răspund la nicio întrebare.

— E vorba despre *intimitate?* Eşti un cadru universitar celebru. Ai o responsabilitate faţă de binele public.

Shi aruncă chiştocul şi luă o altă ţigară dintr-un pachet aplatizat.

— Am dreptul să nu vă răspund. Vă rog să plecaţi!

Wang se întoarse şi intră înăuntru.

— Stai! strigă Shi.

Îi făcu semn poliţistului tânăr de lângă el.

— Dă-i adresa şi numărul de telefon. Poţi să vii după-amiază.

— Ce doriţi? îl întrebă Wang, pe un ton aproape mânios.

Cearta îi scosese pe culoar pe vecinii de palier, curioşi să afle ce se întâmplă.

— Căpitane Shi! Aţi spus că veţi…

Tânărul poliţist îl trase pe Shi la o parte şi continuă să-i vorbească pe un ton scăzut, dar presant. Aparent, Wang nu era singurul agasat de năravurile lui primitive.

— Profesore Wang, vă rog să nu ne înţelegeţi greşit.

Unul dintre ofiţerii militari făcu un pas înainte.

— În după-amiaza aceasta are loc o şedinţă importantă la care sunt invitaţi mai mulţi savanţi şi specialişti. Generalul ne-a trimis să vă invităm.

— Sunt ocupat în după-amiaza asta.

— Ştim. Generalul a vorbit deja cu Şeful Centrului de Cercetări Nanotehnice. Nu putem ţine şedinţa fără dumneavoastră. Dacă nu veniţi, va trebui s-o reprogramăm.

Shi şi poliţistul cel tânăr tăcură. Se întoarseră amândoi şi coborâră pe scări. Cei doi ofiţeri militari îi urmăriră cu privirea şi oftară uşuraţi.

— Care-i problema cu tipul ăla? şopti maiorul către celălalt ofiţer.

— Are un istoric lung la activ. În timpul unei crize cu ostatici de acum câţiva ani, a acţionat nebuneşte, fără să-i pese de vieţile lor. În cele din urmă, o familie formată din trei suflete a murit ucisă de criminal. Se spune că are prieteni în lumea crimei organizate şi că foloseşte câte o bandă pentru a lupta împotriva alteia. Anul trecut s-a folosit de tortură pentru a obţine mărturii şi l-a schilodit permanent pe unul dintre suspecţi. Din acest motiv a fost şi suspendat...

— Cum poate un asemenea om să facă parte din Centrul de Comandă pentru Operaţiuni de Război?

— Generalul l-a solicitat în mod special. Presupun că posedă nişte competenţe speciale. Oricum, sarcinile lui sunt destul de limitate. Nu are voie să ştie prea multe, cu excepţia chestiunilor de siguranţă publică.

Centrul de Comandă pentru Operaţiuni de Război? Wang îi privi descumpănit pe cei doi ofiţeri.

Maşina pe care o trimiseră să-l ia pe Wang se opri în faţa unui complex mare din suburbie. Din moment ce pe uşă era doar un număr şi niciun alt semn, presupuse că ajunsese mai degrabă la o bază militară decât la un sediu de poliţie.

Fu surprins de haosul ce domnea în momentul în care intră în sala mare de şedinţe. Peste tot erau împrăştiate computere. Fiindcă nu mai avuseseră loc pe mese, aşezaseră câteva calculatoare direct pe podea, iar firele de alimentare şi cablurile de conectare la Internet formau o harababură de nedescris. În loc să fie aranjate pe rafturi, câteva routere fuseseră lăsate la întâmplare peste servere. Peste tot erau împrăştiate foi de xerox. În diverse colţuri ale încăperii se aflau ecrane de proiecţie montate în unghiuri ciudate care ieşeau în evidenţă asemenea unor

corturi ţigăneşti. Un nor de fum plana deasupra… Wang Miao nu era sigur că acesta e Centrul de Comandă pentru Operaţiunile de Război, dar era convins de un singur lucru: orice se desfăşura aici era prea important ca să mai conteze păstrarea aparenţelor.

Masa de şedinţe, formată din mai multe mese, era plină de documente şi tot felul de alte lucruri. Cei prezenţi purtau haine boţite şi păreau extenuaţi. Câţiva care aveau cravate, le lărgiseră. Trebuie să fi muncit toată noaptea.

Cheng Weisi, un general-maior, prezida adunarea, jumătate dintre invitaţi fiind ofiţeri de armată. După câteva prezentări rapide, Wang află că mulţi alţii erau de la poliţie. Restul erau profesori universitari şi, printre ei, câţiva savanţi cunoscuţi specializaţi în cercetarea fundamentală.

Află că erau prezenţi şi patru străini. Identităţile lor îl şocară: un colonel al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite şi un colonel al Armatei Britanice, amândoi reprezentanţi NATO, cât şi doi ofiţeri de la CIA, aparent invitaţi ca observatori.

Pe feţele celor din jurul mesei citi acelaşi sentiment:

Am făcut tot ce-am putut. Hai să terminăm dracului odată.

Wang Miao îl văzu pe Shi Qiang. Acum nu mai era atât de bădăran cum fusese cu o zi în urmă şi-l salută cu apelativul de „profesor”. Însă rânjetul lui afectat îl dezgusta. Nu voia să stea lângă Shi, dar nu avu de ales: era singurul loc liber. Fumul gros al ţigărilor deveni şi mai gros.

În timp ce se împărţeau documente, Shi se apropie şi mai mult de Wang:

— Profesore Wang, înţeleg că cercetaţi un fel de nou material?

— Nanomaterial, răspunse Wang.

— Am auzit despre el. E o chestie foarte tare, nu? Credeţi că poate fi folosit pentru comiterea crimelor?

Deoarece rânjetul lui afectat persista pe jumătate, îi fu imposibil să-şi dea seama dacă glumeşte.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, am auzit că un fir din chestia asta ar putea fi folosit la ridicarea unui camion. Dacă criminalii îl fură şi îl transformă în cuţite, nu-i aşa că pot tăia un automobil în două dintr-o singură mişcare?

— Nici măcar nu e necesar să-l transforme în cuţite. Genul acesta de material poate fi atât de subţire cât o sutime din grosimea unui fir de păr. Dacă-l înşiri pe o stradă, un automobil care trece pe acolo poate fi tăiat în două ca brânza – dar ce nu poate fi folosit în scopuri criminale? Până şi un cuţit bont de curăţat peştele!

Shi scoase un document dintr-un plic pe jumătate, se uită la el, apoi îl împinse la loc, pierzându-şi interesul.

— Aveţi dreptate. Chiar şi un peşte poate fi folosit pentru comiterea crimelor. Am anchetat odată o crimă. O curvă i-a tăiat boaşele soţului. Ştii ce a folosit? Un peşte tilapia pe care l-a scos din congelator! Solzii de pe spatele peştelui sunt ca nişte lame.

— Nu mă interesează. M-aţi chemat la şedinţă ca să mă întrebaţi asta?

— Peşti? Nanomateriale? Nu, nu, nu are nimic de-a face cu astea.

Shi se apropie de urechea lui Wang.

— Nu te purta frumos cu ei. Au prejudecăţi în legătură cu noi. Tot ce vor e să scoată informaţii, dar nu ne spun niciodată nimic. Uită-te la mine! Sunt aici de peste o lună şi tot nu am aflat nimic, exact ca tine!

— Tovarăşi, spuse generalul Cheng, să începem! Dintre toate zonele de luptă din lume, aceasta a devenit punctul focal. Trebuie să le prezentăm situaţia actuală tuturor tovarăşilor de faţă.

Termenul neobişnuit de *zonă de luptă* îl puse pe gânduri. Observă că generalul nu voia să explice contextul situaţiei cu care se confruntau nou-veniţii ca el. Asta părea să sprijine punctul de vedere al lui Shi. De asemenea, folosise de două ori cuvântul *tovarăşi* în scurtele sale remarci introductive. Wang se uită la ofiţerii NATO şi CIA care stăteau jos, vizavi de el, şi simţi că generalul omisese să

adauge cuvântul *domnilor*.

— Şi ei sunt tovarăşi. Oricum, toată lumea de aici îşi spune aşa, murmură Shi la urechea lui Wang făcând semn spre cei patru străini cu ţigara.

Deşi era încă nelămurit, Wang fu impresionat de puterea de observaţie a lui Shi.

— Da Shi, stinge ţigara! Este destul fum aici, spuse generalul Cheng, în timp ce răsfoia nişte documente.

I se adresase lui Shi Qiang folosind porecla, *Marele Shi*.

Shi privi în jur, dar nu găsi nicio scrumieră. În cele din urmă, aruncă ţigara într-o ceaşcă de ceai. Îşi ridică mâna şi, înainte ca Cheng să-i răspundă, vorbi tare:

— Generale, am o rugăminte pe care am mai adresat-o: solicit paritatea informării.

Generalul Cheng îşi ridică capul:

— Nu a existat nicio operaţiune militară cu paritatea informării, îmi cer scuze tuturor oamenilor de ştiinţă, dar nu vă putem furniza mai multe date.

— Dar noi nu suntem la fel ca ei, spuse Shi. Poliţia a făcut parte din Centrul de Comandă pentru Operaţiunile de Război de la bun început. Şi nici măcar acum nu ştim despre ce este vorba. Continuaţi să scoateţi poliţia din joc. Aflaţi de la noi tot ce aveţi nevoie despre tehnicile noastre şi apoi ne trimiteţi la plimbare, unul câte unul.

Mai mulţi ofiţeri de poliţie prezenţi îi şoptiră să tacă. Wang se miră că Shi îndrăznea să-i vorbească în acest fel unui om cu rangul lui Cheng. Dar răspunsul generalului îl surprinse şi mai mult:

— Da Shi, se pare că ai aceeaşi problemă ca în armată. Crezi că poţi vorbi în numele poliţiei? Din cauza rezultatelor slabe ai fost deja suspendat timp de mai multe luni şi erai gata să fii dat afară. Am solicitat prezenţa ta, deoarece îţi apreciez experienţa din poliţia municipală. Ar trebui să preţuieşti această şansă.

Shi continuă să vorbească aspru:

— Prin urmare trebuie să muncesc în speranţa mântuirii prin serviciile mele? Dacă-mi aduc bine aminte, mi-ai spus că toate metodele mele sunt necinstite şi ilegale.

— Dar utile, îi răspunse Cheng. Tot ce ne interesează este utilitatea lor. La vreme de război, nu avem timp să fim prea scrupuloşi.

— Nu putem fi prea mofturoşi, spuse ofiţerul CIA în limba mandarină modernă standard. Nu ne mai putem baza pe gândirea convenţională.

Colonelul britanic părea că înţelege şi el limba chineză.

Încuviinţă:

— *To be or not to be...*[18] adăugă el în engleză.

— Ce-a spus? îl întrebă Shi pe Wang.

— Nimic, răspunse Wang mecanic.

Oamenii din faţa lui păreau să-i vorbească dintr-un vis. *Vremuri de război? Unde e războiul?* Se răsuci şi se uită afară pe una dintre ferestrele lungi cât tot etajul. Văzu oraşul Beijing în depărtare: în lumina soarelui de primăvară, automobilele umpleau străzile ca un râu lat, pe o pajişte cineva ieşise la plimbare cu un câine, câţiva copii se jucau...

Care este mai reală? Lumea dinăuntrul sau cea din afara acestor pereţi?

Generalul Cheng spuse:

— Recent, duşmanul a intensificat tiparul atacurilor. Ţintele rămân savanţii de elită. Vă rog să citiţi lista cu nume din document.

Wang luă prima foaie imprimată cu font mare. Părea că fusese întocmită la repezeală şi conţinea şi nume chinezeşti, şi nume englezeşti.

— Profesore Wang, când vă uitaţi la numele acestea, vedeţi ceva ieşit din comun? întrebă generalul Cheng.

— Cunosc trei dintre ele. Aparţin unor oameni de ştiinţă celebri care lucrează în prima linie a cercetării în fizică.

Atenţia îi fu distrasă o clipă. Privirea i se opri pe ultimul nume din listă. I se păru că cele două caractere îşi schimbă culoarea faţă de cele de deasupra. *Cum poate numele ei să apară aici? Ce i s-a întâmplat?*

— O cunoşti? îi indică Shi numele cu un deget gros şi pătat cu galben de la tutun.

---

[18] A fi sau a nu fi (citat din *Hamlet* de William Shakespeare) (n.tr.).

Wang nu-i răspunse.

— A, deci n-o cunoşti. Dar *vrei* s-o cunoşti?

Acum înţelese de ce îl convocase generalul Cheng pe acest bărbat, care fusese odată soldat sub comanda lui. Shi, care părea vulgar şi dezordonat, avea privirea ascuţită ca un sfredel. Poate că nu era un poliţist *bun*, dar era un poliţist de temut.

Cu un an înainte, Wang Miao coordonase componentele scării nanometrice pentru proiectul acceleratorului de particule cu energie înaltă Sinotron II. Într-o după-amiază, în timpul unei scurte pauze de pe şantierul de construcţii Liangxiang, fusese şocat de scena din faţa ochilor săi. Ca un pasionat al fotografiei, Wang vedea totul din jur ca şi cum ar fi fost nişte compoziţii artistice.

Componenta principală a compoziţiei era solenoidul magnetului supraconductor pe care îl instalau. Era înalt cât trei etaje de clădire şi era montat doar pe jumătate, dar magnetul se contura ameninţător ca un monstru din blocuri mari de metal şi un morman dezordonat de conducte de răcire criogenice. Structura, ce semăna cu o grămadă de deşeuri din epoca Revoluţiei Industriale, iradia ferocitatea tehnologică inumană şi barbaria oţelului din care era făcută.

În faţa acestui monstru de metal zări silueta zveltă a unei tinere femei. Şi lumina compoziţiei era fantastică: monstrul metalic era îngropat în umbra eşafodajului temporar al construcţiei, accentuând şi mai mult natura lui fermă şi aspră. Însă o singură rază de lumină de la soarele în asfinţit, strecurată prin gaura centrală a eşafodajului construcţiei, cădea direct pe tânără. Strălucirea delicată îi ilumina părul suplu şi-i sublinia gâtul alb ce ieşea din gulerul salopetei, de parcă o singură floare ar fi înflorit printre ruinele metalice după o furtună violentă cu fulgere şi trăsnete…

— La ce te uiţi? Treci înapoi la treabă!

Wang fusese şocat de brutalitatea cu care a fost smuls din visare, dar îşi dădu seama că Directorul Centrului de

Cercetare a Nanotehnologiei nu-i vorbea lui, ci unui inginer tânăr care se uita şi el la femeie. Astfel întors la realitate de pe tărâmul artei, Wang observă că tânăra nu era o muncitoare obişnuită: lângă ea se afla inginerul-şef care-i explica respectuos ceva.

— Cine e? îl întrebă Wang pe director.

— Ar trebui s-o cunoşti, spuse directorul, desenând cu mâna un cerc mare. Primul experiment în acest accelerator de douăzeci de miliarde de yuani va fi probabil testarea modelului ei de supercorzi. Acum, sigur că senioritatea are de obicei o mare importanţă în fizica teoretică şi ea nu este destul de în vârstă ca să facă primul test. Dar savanţii mai bătrâni nu îndrăznesc să iasă primii în arenă, speriaţi c-ar putea eşua şi să facă o figură proastă, aşa că iată cum i s-a oferit şansa.

— Cum? Yang Dong este... o femeie?

— Sigur că da, spuse directorul. Am aflat şi noi acum două zile când am reuşit să facem cunoştinţă.

Tânărul inginer întrebă:

— Are vreo problemă psihologică? De ce nu e niciodată de acord să fie intervievată de presă? Poate că e ca Qian Zhongshu[19], care a murit fără să-l vadă nimeni la televizor.

— Dar măcar lui îi cunoşteam sexul. Probabil că a avut nişte experienţe neobişnuite în copilărie. Poate că au făcut-o să fie autistă într-o oarecare măsură.

Cuvintele lui Wang aveau şi un ton de autoridiculizare.

Yang plecă cu inginerul-şef. Când trecură pe lângă ea, femeia le zâmbi lui Wang şi celorlalţi, salutându-i uşor din cap, fără să spună nimic. Îşi amintea şi acum ochii ei limpezi.

În noaptea aceea, rămăsese în biroul său şi admirase câteva fotografii de peisaje, lucrări de care era mândru şi pe care le pusese pe perete. Ochii îi căzuseră pe o scenă contrastantă: o vale dezolantă care se termina cu un

[19] Qian Zhongshu (1910-1998) a fost unul dintre cei mai celebri teoreticieni literari din secolul XX. Erudit, ingenios şi singuratic, a refuzat fără excepţie apariţiile în mijloacele media. Ar putea fi considerat un soi de Thomas Pynchon al chinezilor (n.tr. Ken Liu).

munte cu vârful înzăpezit. În capătul din faţă al văii, o jumătate de copac uscat, ros de vicisitudinile anilor, ocupa o treime din imagine. În mintea lui, plasase silueta care-i stăruia în minte la capătul îndepărtat al văii. În mod surprinzător, Wang observă că întreaga scenă prinde viaţă, de parcă lumea aceea recunoscuse silueta fragilă şi reacţiona, de parcă totul ar fi existat doar pentru ea.

Apoi îşi imaginase silueta în fiecare fotografie, adăugându-i, uneori, ochii pe cerul gol de deasupra peisajelor. Imaginile prindeau viaţă şi căpătau o frumuseţe pe care nu şi-o închipuise niciodată.

Wang crezuse mereu că fotografiile lui erau lipsite de suflet. Acum înţelegea că lipsea *ea.*

— Toţi fizicienii de pe listă s-au sinucis în ultimele două luni, spuse generalul Cheng.

Wang încremenise. Încet-încet peisajele în alb-negru păliră, până când dispărură cu totul din mintea lui. Fotografiile nu mai cuprindeau silueta ei în prim-plan şi ochii i se şterseră din ceruri. Toate acele lumi muriseră.

— Când... s-a întâmplat asta? întrebă Wang mecanic.

— În ultimele două luni, repetă Cheng.

— Te referi la ultimul nume, nu-i aşa? Shi se aşeză lângă Wang şi spuse cu satisfacţie. S-a sinucis ultima, acum două nopţi, supradoză cu somnifere. A murit în pace. Fără dureri.

O clipă, îi fu recunoscător lui Shi.

— De ce? întrebă Wang.

Scenele moarte din fotografiile cu peisaje continuau să-i defileze în minte.

Generalul Cheng îi răspunse:

— Singurul lucru de care putem fi siguri este că toţi s-au sinucis din acelaşi motiv. Dar e un motiv greu de exprimat în cuvinte. Poate că nouă, ca nespecialişti, ne este imposibil să-l înţelegem. Documentul conţine fragmente din biletele lor de adio şi le puteţi examina cu toţii după şedinţă.

Wang căută printre bilete: păreau toate nişte eseuri

lungi.

— Doctore Ding, te rog să-i arăţi profesorului Wang biletul lui Yang Dong. Al ei este cel mai scurt şi poate cel mai reprezentativ.

Ding Yi tăcuse până acum. După o nouă pauză, luă un plic alb şi i-l întinse peste masă.

Shi murmură:

— Era iubitul lui Yang.

Wang îşi aminti că-l văzuse pe Ding pe şantierul de construcţie al acceleratorului de particule de la Lianxiang. Era teoretician şi devenise celebru pentru descoperirea macroatomului în timp ce studia fulgerele globulare[20].

Wang scoase din plic o foaie neregulată ce împrăştia o aromă stinsă – nu de hârtie, ci de scoarţă de mesteacăn. Pe ea era scris un rând cu caractere elegante:

Toate dovezile duc la o singură concluzie: fizica nu a existat niciodată şi nici nu va exista. *Ştiu că ceea ce fac este iresponsabil*. *Dar nu am încotro.*

Nu exista nici măcar o semnătură. Ea nu mai era.

— Fizica... nu există? Wang nu ştia ce să creadă.

Generalul Cheng închise dosarul.

— Avem informaţii specifice legate de rezultatele experimentale obţinute după construirea celor mai noi acceleratoare de particule din lume. Sunt foarte tehnice şi nu le vom discuta aici. Ne concentrăm atenţia în primul rând asupra Frontierelor Ştiinţei. UNESCO a desemnat anul 2005 drept Anul Internaţional al Fizicii şi această organizaţie s-a dezvoltat treptat pornind de la numeroasele conferinţe şi comunicări academice care au avut loc între fizicienii din lume în acel an. Doctore Ding, sunteţi fizician teoretician, ne puteţi oferi mai multe detalii?

Ding încuviinţă.

— Nu am avut niciun contact direct cu Frontierele Ştiinţei, dar sunt celebri în mediul academic. Scopul lor este să obţină o reacţie la asta: în a doua jumătate a secolului XX fizica şi-a pierdut treptat concizia şi

[20] Pentru a afla mai multe despre Ding Yi, vedeţi *The Ball Lightning* de Liu Cixin (n.tr. Ken Liu).

simplitatea teoriilor clasice. Modelele teoretice moderne au devenit din ce în ce mai complexe, vagi şi nesigure. Verificarea experimentală a devenit şi ea mai dificilă. Acestea sunt semne că prima linie a cercetării în fizică pare să se izbească de un zid. Membrii Frontierelor Ştiinţei intenţionează să abordeze un nou mod de a gândi. Spunând lucrurilor pe nume, vor să folosească metode ştiinţifice pentru a descoperi limitele ştiinţelor şi pentru a afla dacă există o limită în cunoaşterea profundă şi precisă a naturii din cercetarea ştiinţifică – o frontieră dincolo de care ştiinţa nu poate progresa. Dezvoltarea fizicii moderne pare să sugereze că s-a atins deja această limită.

— Foarte bine, spuse Generalul Cheng. Din investigaţia noastră, majoritatea savanţilor care s-au sinucis au avut legătură cu Frontierele Ştiinţei şi câţiva dintre ei erau chiar membri. Însă nu am găsit dovezi ale tehnicilor folosite în manipularea psihologică a unor culte religioase sau folosirea de droguri psihotrope ilegale. Cu alte cuvinte, chiar dacă organizaţia Frontierele Ştiinţei i-a influenţat, a făcut-o doar prin comunicările academice legale. Profesore Wang, de vreme ce v-au contactat recent, am dori să aflăm mai multe informaţii.

Shi adăugă cu glas aspru:

— Şi numele contactelor dumneavoastră, când şi unde v-aţi întâlnit, ce aţi discutat, dacă aţi comunicat prin scrisori sau prin e-mail...

— Taci, Da Shi! spuse generalul Cheng.

Un alt ofiţer de poliţie se aplecă şi-i şopti la ureche lui Shi:

— Crezi că nu ştim că ai gură dacă n-o foloseşti tot timpul?

Shi îşi ridică ceaşca de ceai, văzu chiştocul stins şi o puse la loc.

Întrebările lui Shi îl iritară pe Wang, ca atunci când afli că ai înghiţit o muscă în timp ce mâncai, şi recunoştinţa de mai înainte dispăru fără urmă. Dar se abţinu şi răspunse:

— Legătura mea cu Frontierele Ştiinţei a început cu Shen Yufei. Este o fiziciană japoneză de origine chineză

care lucrează acum la o companie japoneză aici, în Beijing. A lucrat în trecut la un laborator Mitsubishi şi cerceta nanotehnologia. Ne-am întâlnit la o conferinţă la începutul anului. Prin ea am cunoscut alţi prieteni fizicieni, toţi membri ai Frontierelor Ştiinţei, unii chinezi, alţii străini. Când am discutat cu ei, toate subiectele erau... cum să spun? Foarte radicale. Toate aveau legătură cu întrebarea pe care a descris-o dr. Ding înainte: care e limita ştiinţei? Iniţial nu m-a interesat acest subiect. Mă gândeam la el doar când nu aveam ce face. Muncesc în domeniul cercetării aplicate şi nu ştiu multe despre aceste chestiuni teoretice. Mă interesa să le ascult discuţiile şi argumentele. Toţi sunt gânditori profunzi, au concepţii inovatoare şi simţeam că aceste comunicări îmi deschid orizonturi noi. Treptat am devenit din ce în ce mai interesat. Dar toate discuţiile se limitau la teoria pură şi la nimic altceva. M-au invitat o dată să mă alătur organizaţiei. Dar dacă aş fi făcut-o, prezenţa mea la discuţii ar fi devenit obligatorie. Deoarece timpul şi energia îmi sunt limitate, am refuzat.

— Profesore Wang, spuse generalul Cheng, am dori să acceptaţi invitaţia şi să vă alăturaţi Frontierelor Ştiinţei. Acesta este motivul principal pentru care vă aflaţi astăzi aici. Prin dumneavoastră, am putea afla mai multe despre modul de funcţionare al organizaţiei.

— Vreţi să fiu o cârtiţă? Wang se simţi deranjat.

— O cârtiţă! Shi râse.

Cheng îl privi cu reproş pe Shi. Se întoarse spre Wang.

— Vrem doar să ne dai nişte informaţii. Nu avem cum să pătrundem acolo altfel.

Wang scutură din cap.

— Îmi pare rău, generale, nu pot face asta.

— Profesore Wang, din Frontierele Ştiinţei face parte elita savanţilor lumii. Investigarea lor este o chestiune extrem de complexă şi de delicată. Pentru noi, e ca şi cum am merge pe gheaţă subţire. Fără ajutorul cuiva din mediul academic nu putem înainta deloc. De aceea v-am adresat această rugăminte. Dar vă vom respecta dorinţa.

Dacă nu sunteţi de acord, vom înţelege.

— Sunt foarte ocupat... cu munca mea. Pur şi simplu nu am timp.

Generalul Cheng încuviinţă:

— Foarte bine. Profesore Wang, nu vrem să vă reţinem mai mult. Vă mulţumim pentru participarea la şedinţă.

Wang aşteptă preţ de câteva secunde înainte de a-şi da seama că fusese concediat. Generalul Cheng îl conduse politicos până la uşă. Îl auziră amândoi pe Shi strigând în urma lor:

— E mai bine aşa! Nu eram de acord cu acest plan oricum. Atâţia şoareci de bibliotecă care s-au omorât. Dacă-l trimitem va fi doar o halcă de carne aruncată lupilor.

Wang se întoarse şi se duse drept la Shi. Reţinându-şi mânia cu greu, spuse:

— Modul cum vă exprimaţi nu este potrivit pentru un bun ofiţer de poliţie!

— Cine spune că sunt un poliţist bun?

— Nu ştim de ce s-au sinucis savanţii aceştia, dar nu ar trebui să vorbiţi despre ei cu atâta dispreţ. Minţile lor au adus omenirii contribuţii de neînlocuit!

— Vrei să spui că sunt mai buni decât mine?

Încă aşezat pe scaun, Shi îl privi pe Wang.

— Cel puţin, nu m-aş omorî pentru că cineva mi-a spus o porcărie.

— Şi credeţi că eu aş fi în stare?

— Trebuie să mă conving de siguranţa dumitale, spuse chicotind.

— Cred că aş fi mult mai în siguranţă în asemenea situaţii decât dumneavoastră. Trebuie să înţelegeţi că aptitudinea unei persoane de a discerne adevărul este direct proporţională cu volumul cunoştinţelor sale.

— Nu sunt prea sigur de asta. Uite, dacă ne gândim la dumneata...

— Termină, Da Shi! spuse generalul Cheng. Încă un cuvânt şi zbori de aici!

— Nu-i nimic, zise Wang. Lăsaţi-l să vorbească.

Se întoarse spre generalul Cheng.

— M-am răzgândit! Mă voi alătura Frontierelor Ştiinţei aşa cum doriţi.

— Perfect! spuse Shi, încuviinţând. Nu uita să rămâi alert după ce devii membru. Adună informaţii ori de câte ori e posibil. De exemplu, aruncă-ţi un ochi peste ecranele computerelor lor, reţine o adresă de e-mail sau de website.

— De-ajuns! Nu mă înţelegeţi. Nu vreau să fiu spion. Vreau doar să vă dovedesc că sunteţi un idiot!

— Dacă rămâi în viaţă după ce devii de-al lor, măcar pentru ceva timp, asta ar fi cea mai bună dovadă. Dar mi-e teamă că...

Shi îşi ridică privirea şi chicotul se transformă într-un rânjet hapsân.

— Bineînţeles că voi rămâne în viaţă, dar nu vreau să te mai văd niciodată!

Generalul Cheng îl conduse pe Wang până la scări şi-i chemă un taxi ca să se întoarcă acasă.

Îi spuse:

— Nu vă faceţi griji în legătură cu Shi Qiang. Aşa e el. De fapt, este un ofiţer de patrulare foarte experimentat şi expert în antiterorism. Acum douăzeci de ani a fost soldat în compania mea.

Când ajunseră lângă maşină, Cheng adăugă:

— Profesore Wang, cred că aveţi multe întrebări.

— Ce anume din cele discutate au de-a face cu armata?

— Războiul este eminamente o problemă militară.

Wang privi neîncrezător împrejurimile scăldate în soarele primăvăratic.

— Dar unde este război? Nu văd lupte nicăieri pe glob. Pare a fi cea mai paşnică perioadă din istoria lumii.

Cheng îi adresă un zâmbet de nepătruns.

— Veţi afla mai multe în curând. Vom afla cu toţii. Profesore Wang, vi s-a întâmplat vreodată ceva care să vă schimbe viaţa fundamental? Un eveniment după care lumea a devenit un loc cu totul diferit pentru dumneavoastră?

— Nu.
— Atunci aţi avut noroc în viaţă. Lumea e plină de factori imprevizibili şi cu toate astea nu aţi avut nicio criză.
Wang întoarse cuvintele lui pe toate părţile, dar tot nu le înţelese.
— Presupun că asta se aplică majorităţii vieţilor.
— Atunci majoritatea oamenilor au noroc în viaţă.
— Dar... multe generaţii au trăit aşa, simplu.
— Şi toate au fost norocoase.
Wang râse, scuturând din cap:
— Trebuie să mărturisesc că nu sunt prea isteţ astăzi. Sugeraţi că...
— Da, întreaga istorie a umanităţii a fost norocoasă. Din Epoca de Piatră până acum, nu am avut nicio criză. Am fost norocoşi. Dar dacă e vorba doar despre noroc, trebuie să se sfârşească într-o bună zi. Ascultaţi ce vă spun: s-a sfârşit! Pregătiţi-vă pentru ce e mai rău.
Wang voia să afle mai multe, dar Cheng dădu din cap în semn că nu, şi-şi luă rămas-bun.
După ce intră în maşină, şoferul îi ceru lui Wang adresa. I-o zise şi-l întrebă:
— A, dumneata eşti cel care m-a adus aici? Am văzut că era aceeaşi maşină.
— Nu, nu eu. Eu l-am adus pe dr. Ding.
Lui Wang îi veni o nouă idee. Îi ceru şoferului adresa lui Ding şi acesta i-o spuse.

5

O PARTIDĂ DE BILIARD AMERICAN

De cum se deschise uşa apartamentului de patru camere nou-nouţ al lui Ding Yi, Wang simţi miros de alcool. Ding era aşezat pe canapea, cu televizorul pornit, şi se holba la tavan. Apartamentul nu era complet finisat, avea doar câteva piese de mobilier, nu era decorat complet şi livingul uriaş părea foarte gol. Ceea ce atrăgea privirea imediat era masa de biliard din colţ.

Ding nu păru deranjat de vizita neanunţată a lui Wang. Era clar că avea chef să vorbească cu cineva.

— Am cumpărat apartamentul acum trei luni, spuse. De ce l-am cumpărat oare? Chiar credeam că o să vrea o familie? Râsul lui era râsul unui om beat.

— Voi doi…

Wang voia să afle amănunte despre viaţa lui Yang Dong, dar nu ştia cum să pună întrebări.

— Era ca o stea, atât de îndepărtată. Până şi lumina pe care o pogora asupra mea era mereu atât de rece.

Ding se îndreptă spre una dintre ferestre şi privi cerul nopţii.

Wang nu spuse nimic. Tot ce dorea acum era să-i audă vocea. Dar cu un an în urmă, în timp ce soarele se scufunda în asfinţit, când îşi întretăiaseră privirile o clipă, nu-şi vorbiseră. Nu-i auzise niciodată vocea.

Ding dădu din mână ca şi cum s-ar fi apărat de ceva.

— Profesore Wang, ai avut dreptate. Nu te încurca cu poliţia sau cu armata. Sunt cu toţii nişte idioţi. Moartea fizicienilor nu are nimic de-a face cu Frontierele Ştiinţei. Le-am explicat asta de nenumărate ori, dar nu reuşesc să-i fac să înţeleagă.

— Se pare că au făcut nişte investigaţii pe cont propriu.

— Da, şi amploarea lor a fost atotcuprinzătoare. Ar trebui să ştie deja că doi dintre cei morţi nu au avut nicio legătură cu Frontierele Ştiinţei, inclusiv… Yang Dong.

Se pare că lui Ding îi era greu să-i rostească numele.

— Ding Yi, ştii deja că sunt implicat. Aşa că... în ce priveşte motivul pentru care Yang a ales... ce a ales, aş vrea să aflu şi eu. Cred că ştii câte ceva.

Wang se gândi că e ridicol în încercarea de a-şi ascunde adevăratele intenţii.

— Dacă ştii mai multe, vei fi tras şi mai mult înăuntru. Acum eşti implicat doar superficial, dar cu mai multe informaţii, spiritul tău va fi atras şi mai mult, iar după aceea vei da de necaz.

— Lucrez în cercetarea aplicată. Nu sunt atât de sensibil ca voi, teoreticienii.

— Cum vrei. Joci biliard?

Ding se îndreptă spre masa de biliard.

— Obişnuiam să joc în facultate.

— Nouă ne plăcea mult să jucăm. Ne amintea de coliziunea particulelor în accelerator.

Ding luă două bile: una neagră şi una albă. Aşeză bila neagră alături de unul dintre buzunare şi puse bila albă cam la zece centimetri de bila neagră.

— Poţi să bagi bila în buzunar?

— Aşa de aproape? Oricine ar putea.

— Încearcă.

Wang luă tacul în mână, lovi bila uşor şi trimise bila neagră în buzunar.

— Bine. Acum hai să mutăm masa în alt loc.

Ding îi arătă lui Wang, care nu înţelegea nimic, cum să ridice masa grea împreună şi s-o mute în alt colţ al livingului, lângă o fereastră. Apoi, scoase bila neagră, o aşeză lângă buzunar şi luă bila albă, aşezând-o din nou la o distanţă de zece centimetri.

— Crezi că poţi s-o mai faci odată?

— Sigur că da.

— Dă-i drumul!

Din nou, Wang trimise bila unde trebuia.

Ding dădu iar din mâini:

— Hai s-o mutăm din nou.

Ridicară masa şi o aşezară în cel de-al treilea colţ al

livingului. Ding plasă cele două bile ca mai înainte.

— Dă-i drumul!

— Ascultă, am…

— Dă-i drumul!

Wang ridică din umeri, neputincios. Reuşi să trimită bila în buzunar şi pentru a treia oară.

Mutară masa de încă două ori: o dată lângă uşa livingului şi, în cele din urmă, înapoi la locul iniţial. Ding aşeză din nou cele două bile la fel şi Wang trimise bila neagră în buzunar de încă două ori. Acum gâfâiau amândoi.

— Bine, experimentul s-a încheiat. Să analizăm rezultatele.

Ding îşi aprinse o ţigară înainte de a continua.

— Am făcut acest experiment de cinci ori. De patru ori în locuri şi la momente diferite. De două ori în acelaşi loc, dar în momente diferite. Nu te şochează rezultatele?

Îşi deschise braţele în mod exagerat.

— De cinci ori! Fiecare experimentare a coliziunii a dat acelaşi rezultat!

— Ce vrei să spui? întrebă Wang, răsuflând din greu.

— Poţi explica acest rezultat incredibil? Te rog să foloseşti limbajul fizicii.

— Bine… În timpul acestor cinci experimente, masa celor două bile nu s-a modificat în niciun moment. În ceea ce priveşte locul, atâta timp cât am folosit sistemul de referinţă al mesei nu s-a observat nicio schimbare. Viteza bilei albe care a lovit bila neagră a rămas esenţialmente aceeaşi tot timpul. Astfel, transferul momentului cinetic între cele două bile nu s-a modificat. Prin urmare, rezultatul celor cinci experimente a fost introducerea bilei negre în buzunar.

Ding luă o sticlă de coniac de pe jos şi două pahare murdare. Le umplu pe amândouă şi-i oferi unul lui Wang, care refuză.

— Curaj, hai să sărbătorim! Am descoperit un măreţ principiu natural: legile fizicii nu se schimbă în timp şi spaţiu. Toate legile fizice ale istoriei omenirii, de la

principiul lui Arhimede până la teoria corzilor şi toate descoperirile ştiinţifice şi roadele intelectuale ale speciei noastre sunt produse secundare ale acestei măreţe legi. Faţă de doi mari teoreticieni ca noi, Einstein şi Hawking sunt nişte bieţi ingineri de ştiinţă aplicată.

— Tot nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Imaginează-ţi un alt set de rezultate. Prima oară, bila albă trimite bila neagră în buzunar. A doua oară, bila neagră ricoşează. A treia oară bila neagră zboară departe, aproape atingând viteza luminii, spărgând marginea mesei de biliard, ieşind prin perete şi părăsind Pământul şi Sistemul Solar, aşa cum a scris odată Asimov.[21] Atunci ce-ai crede?

Ding îi urmări reacţia. După un moment mai lung de tăcere, Wang spuse:

— Asta chiar s-a întâmplat. Aşa e?

Ding vărsă conţinutul ambelor pahare din mâinile sale. Se uită fix la masa de biliard de parcă ar fi privit un demon.

— Da, s-a întâmplat. În ultimii ani am reuşit să obţinem echipamentul necesar pentru testarea experimentală a teoriilor fundamentale. Au fost construite trei „mese de biliard”, scumpe: una în America de Nord, una în Europa şi alta pe care o ştii, la Lianxiang. Centrul tău de Cercetare Nanotehnică a făcut bani frumoşi cu ea. Aceste acceleratoare de particule cu energie înaltă au crescut cantitatea de energie disponibilă pentru particulele în coliziune cu un ordin de magnitudine, la un nivel nemaivăzut în istoria rasei umane. Cu toate astea, cu noul echipament, aceleaşi particule şi aceleaşi niveluri de energie şi aceiaşi parametri experimentali au produs rezultate diferite. Nu numai că rezultatele variază dacă se folosesc acceleratoare diferite, dar chiar cu acelaşi accelerator, experimentele realizate în diferite momente au dat rezultate diferite. Fizicienii s-au panicat. Au repetat experimentele de coliziune a particulelor de înaltă energie, din nou şi din nou, folosind aceleaşi condiţii, dar de fiecare

[21] Vezi povestirea lui Asimov, *Bila de Biliard* (n.a.).

dată rezultatul era diferit şi nu părea să urmeze niciun tipar.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Wang.

Când văzu că Ding îl privea fără să spună nimic, adăugă:

— Da, mă ocup de nanotehnologie şi lucrez şi cu structuri la scară micro. Dar sunt mult sub nivelul tău de muncă. Te rog, luminează-mă!

— Înseamnă că legile fizicii nu sunt fixe în timp şi spaţiu.

— Şi *asta* ce înseamnă?

— Cred că poţi deduce restul. Chiar şi generalul Cheng şi-a dat seama. Este un om într-adevăr inteligent.

Wang privi pe fereastră, gânditor. Luminile oraşului străluceau atât de puternic, încât lumina stelelor era copleşită.

— Înseamnă că legile fizicii care pot fi aplicate oriunde în Univers nu există, ceea ce înseamnă că fizica… nu există nici ea.

Wang se întoarse de la fereastră.

— Ştiu că ceea ce fac este iresponsabil. Dar nu am încotro, spuse Ding. Asta este a doua jumătate din biletul ei. Tocmai ţi-ai dat seama de prima parte. Acum o înţelegi? Măcar puţin?

Wang luă bila albă. O mângâie puţin şi o puse la loc.

— Pentru cineva care se ocupă cu explorarea primei linii a fizicii teoretice, asta ar fi într-adevăr o catastrofă.

— Ca să ajungi undeva în fizica teoretică trebuie să crezi aproape cu religiozitate. Este foarte uşor să apuci calea spre abis.

În timp ce-şi luau la revedere, Ding îi dădu lui Wang o adresă:

— Dacă ai timp, te rog să mergi în vizită la mama lui Yang Dong. Au locuit mereu împreună şi mama ei îşi dedicase întreaga viaţă fiicei sale. Acum bătrâna e singură.

— Ding, e clar că ştii mai mult decât mine. N-ai putea să-mi povesteşti mai multe? Chiar crezi că legile fizicii nu sunt fixe în timp şi spaţiu?

— Nu sunt sigur de nimic.

Ding îl privi fix pe Wang pentru o vreme. În cele din

urmă, spuse:

— Aceasta e întrebarea.

Ştiu că doar termina citatul început de colonelul britanic.

A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea.

6

ŢINTAŞUL ŞI FERMIERUL

A doua zi începea weekendul. Wang se trezi devreme şi plecă pe bicicletă cu aparatul de fotografiat. Ca un pasionat al fotografiei, subiectele lui favorite erau peisajele sălbatice, libere de prezenţa umană. Dar acum, ajuns la vârsta mijlocie, nu mai avea energia de a se angaja în asemenea călătorii extravagante şi se limita să fotografieze scene urbane.

Conştient sau subconştient, alegea de obicei locuri din oraş care păstrau un aspect sălbatic: un lac secat într-un parc, pământul săpat de curând de pe un şantier, o buruiană care ieşise învingătoare în lupta cu cimentul etc. Pentru a elimina culorile vii ale oraşului de pe fundal, folosea doar filme alb-negru.

În mod surprinzător îşi dezvoltase propriul stil şi începuse să fie remarcat. Lucrările sale fuseseră selectate pentru două expoziţii şi devenise membru al Asociaţiei Fotografilor. De fiecare dată când ieşea în oraş să facă fotografii, mergea cu bicicleta şi rătăcea în căutarea inspiraţiei şi a compoziţiilor care-i captau interesul. De multe ori rămânea prin oraş toată ziua.

Dar azi Wang se simţea ciudat. Stilul său fotografic tindea să fie clasic, calm şi demn. Dar acum nu reuşea să se cufunde în dispoziţia necesară unor asemenea compoziţii. În mintea sa, oraşul, ce tocmai se dezmeticea din somn, părea construit pe nisipuri mişcătoare. Stabilitatea lui era iluzorie. Întreaga noapte visase cele două bile de biliard. Zburau în jurul lui, printr-un spaţiu întunecat, fără nicio direcţie. Cea neagră dispărea în fundalul negru, revelându-şi prezenţa doar ocazional, când o acoperea pe cea albă.

Poate natura fundamentală a materiei să constea din absenţa legilor? Poate stabilitatea şi ordinea lumii să fie doar un echilibru dinamic temporar atins într-un colţ din

Univers, un vârtej efemer într-un şuvoi haotic?

Fără să-şi dea seama se trezi la picioarele noii clădiri a Televiziunii Centrale Chineze. Se opri pe o parte a străzii şi-şi ridică capul spre uriaşul turn în forma literei A, încercând să-şi recapete senzaţia de stabilitate. Privirea i se fixă pe vârful ascuţit al clădirii, lucind în soarele dimineţii, ţintind spre dimensiunile infinite ale văzduhului albastru. Două cuvinte îi apărură brusc în conştient: „ţintaş” şi „fermier”.

Când membrii organizaţiei Frontierele Ştiinţei discutau despre fizică, foloseau adesea abrevierea SF. Nu se refereau la „Science Fiction”, ci la cuvintele „Shooter” şi „Farmer”. Era o referinţă la două ipoteze, ambele având de-a face cu natura fundamentală a legilor Universului.

Ipoteza Ţintaşului: Un ochitor bun trage la ţintă, făcând câte o gaură la fiecare zece centimetri. Acum imaginaţi-vă că suprafaţa ţintei este locuită de fiinţe bidimensionale inteligente. Savanţii lor, după observarea Universului, descoperă o lege grozavă: „Există câte o gaură în Univers la fiecare zece centimetri.” Au confundat capriciul trecător al ţintaşului cu o lege imuabilă a universului.

Ipoteza Fermierului, pe de altă parte, are savoarea unei povestiri de groază: La o fermă de curcani fermierul vine să le dea de mâncare în fiecare dimineaţă. Un curcan savant, care observase acest tipar care se derulase fără greş timp de aproape un an, face următoarea descoperire: „În fiecare dimineaţă la orele unsprezece primim hrana.” În dimineaţa Zilei Recunoştinţei[22], savantul le împărtăşeşte această lege şi celorlalţi curcani. Doar că în dimineaţa respectivă, la orele unsprezece, nu vine hrana, în schimb vine fermierul şi-i omoară pe toţi.

Wang simţi strada de sub picioare unduindu-i-se asemenea nisipurilor mişcătoare. Clădirea în formă de A păru că se clatină, aplecându-se încoace şi încolo. Îşi întoarse repede ochii spre stradă.

---

[22] Sărbătoare naţională americană, o zi a recoltei în care se consumă carne de curcan (printre altele) (n.tr.).

Ca să se liniştească, Wang se chinui să termine o rolă de film şi reveni acasă înainte de prânz. Soţia ieşise cu fiul lor şi nu se întorcea prea repede. De obicei, Wang s-ar fi repezit să developeze filmul, dar azi nu avea chef de asta. După un prânz rapid şi uşor, se duse să tragă un pui de somn. Pentru că nu dormise bine toată noaptea, când se trezi era aproape cinci. Aducându-şi aminte în sfârşit de rola de film pe care o trăsese, se duse în camera obscură înghesuită pe care o amenajase în debara.

Filmul se developase. Wang începu să se uite pe film dacă erau poze care meritau developate, dar observă ceva ciudat chiar la prima fotografie. Imaginea reprezenta o pajişte mică din faţa unui mall uriaş. Centrul negativului conţinea un şir de semne mici şi albe, care, la o examinare mai atentă, se dovediră a fi cifre: 1200:00:00.

A doua fotografie avea şi ea cifre: 1199:49:33.

Fiecare fotografie din rolă conţinea astfel de cifre.

A treia imagine: 1199:40:18; a patra imagine 1199:32:07; a cincea imagine: 1199:28:51; a şasea imagine: 1199:15:44; a şaptea imagine: 1199:07:38; a opta imagine: 1199:53:09... a treizeci şi patra imagine: 1194:50:49; a treizeci şi şasea (şi ultima) imagine: 1194:16:37.

Primul gând al lui Wang fu că ceva nu era în ordine cu filmul. Folosea un aparat Leica M2 din 1988. Camera era în întregime mecanică aşa că era absolut imposibil să fi imprimat o dată. Datorită obiectivului excelent şi sofisticării părţii mecanice, era considerat un aparat profesional extraordinar chiar şi pentru era digitală.

După examinarea negativelor, Wang descoperi un alt lucru straniu în legătură cu cifrele: păreau să se adapteze la fundal. Dacă fundalul era negru, cifrele erau albe, şi invers. Acest lucru părea gândit să amplifice contrastul cifrelor pentru o vizibilitate mai bună. Când ajunsese la al şaisprezecelea negativ, inima începuse să-i bată nebuneşte şi pe spate îi urcă un fior de gheaţă.

Această fotografie înfăţişa un copac uscat lângă un zid vechi. Zidul era marmorat şi prezenta un tipar de pete

alternante albe şi negre pe negativ. Dat fiind fundalul acesta, cifrele, fie ele albe, fie negre nu ar fi putut fi citite cu uşurinţă. Dar în fotografie, cifrele se aranjaseră vertical ca un şarpe care se târa, urmând curbura trunchiului copacului şi permiţând cifrelor albe să se distingă peste fundalul întunecat al copacului mort.

Începu să analizeze tiparul matematic al cifrelor. La început se gândi că erau un soi de numerotare atribuită, dar diferenţa dintre cifre nu era constantă. Apoi îşi închipui că cifrele reprezentau timpul sub formă de ore, minute şi secunde. Îşi luă jurnalul de fotografiat, unde îşi nota cu precizie ora şi minutul când făcuse fiecare fotografie. Descoperi că diferenţa dintre două cifre succesive de pe fotografii corespundea cu diferenţa de timp între momentele când fuseseră făcute.

O numărătoare inversă.

Numărătoarea inversă începuse cu ora 12:00. Şi acum mai rămăseseră doar 11:94 ore.

Acum? Nu acum: în momentul când am făcut ultima fotografie. Oare numărătoarea inversă e tot în desfăşurare?

Wang ieşi din camera obscură. Încărcă un film nou şi se porni să fotografieze instantanee absolut aleatoriu. Se duse chiar şi pe balcon ca să surprindă nişte instantanee exterioare. Apoi luă filmul şi se duse iarăşi în camera obscură. În rola developată, cifrele apărură pe fiecare negativ ca nişte fantome. Primul era astfel marcat: 1187:27:39. Diferenţa corespundea trecerii timpului dintre ultima fotografie făcută din ultima rolă şi primul negativ al acestei role. După aceea, cifrele descreşteau cu trei sau patru secunde în fiecare imagine: 1187:27:35, 1187:27:31, 1187:27:27, 1187:27:24... la fel intervalul dintre instantaneele rapide pe care le trăsese.

Numărătoarea inversă continua.

Încărcă o altă rolă de film. Trase instantaneele iute, unele chiar cu capacul pus pe obiectiv. În timp ce scotea rola de film, soţia şi fiul său se întoarseră acasă. Înainte de a intra în camera obscură pentru a developa filmul, încărcă

o altă rolă de film şi i-l întinse soţiei:

— Uite, termină rola asta pentru mine.

— Ce vrei să fotografiez?! îl întrebă, privindu-l uluită.

Nu lăsa pe nimeni să pună mâna pe aparatul său de fotografiat. Dar, pe de altă parte, soţiei şi fiului nici nu le păsa de aparat. Din punctul lor de vedere, era o vechitură plictisitoare care costase mai mult de douăzeci de mii de yuani.

— Nu-i nimic. Fotografiază orice doreşti.

Wang îi împinse aparatul în mâini şi se refugie în camera obscură.

— Bine. Dou, ce-ar fi să te fotografiez pe tine? zise soţia lui şi îndreptă aparatul spre fiul lor.

Mintea lui Wang se umplu brusc de imaginea şirului de cifre fantomatice afişat pe chipul fiului său ca ştreangul unui călău. Se cutremură.

— Nu, nu face asta. Pozează altceva!

Se auzi clicul declanşatorului şi soţia sa făcu prima fotografie.

— De ce nu pot apăsa din nou? întrebă ea.

Wang îi arătă cum să ruleze filmul ca să-l dea mai departe.

— Uite, aşa. Trebuie să faci aşa după fiecare fotografie.

Apoi se duse în camera obscură.

— E-aşa de complicat!

Soţia lui, o doctoriţă, nu înţelegea cum poţi folosi un aparat atât de vechi şi costisitor, când aparatele digitale cu zece sau chiar douăzeci de megapixeli erau ceva obişnuit. Şi mai folosea şi film alb-negru.

După developarea filmului, Wang îl menţinu în lumina roşie. Văzu că numărătoarea inversă cu cifrele fantomatice continua. Cifrele se afişau clar pe fiecare instantaneu fotografic făcut la întâmplare, inclusiv pe cele pe care le făcuse cu capacul peste obiectiv: 1187:19:06, 1187:19:03, 1187:18:59, 1187:18:56...

Soţia lui ciocăni la uşa camerei obscure şi-i spuse că a terminat rola. Wang îi deschise şi-i luă aparatul. În timp ce scotea rola din el, mâinile începură să-i tremure. Ignorând

privirea îngrijorată a soţiei sale, luă filmul în camera obscură şi închise uşa. Lucră iute şi neîndemânatic, împrăştiind revelatorul şi fixatorul pe jos. Nu după mult timp imaginile fură developate. Închise ochii, rugându-se în gând:

Te rog să nu apari acum. Orice-ar fi, te rog să nu apari acum. Nu vreau să-mi vină şi mie rândul...

Examină filmul umed cu o lupă. Nu avea nicio numărătoare inversă. Negativele conţineau doar instantaneele făcute de soţia lui. Folosise un timp de expunere redus şi opera ei amatoristică consta din scene înceţoşate. Dar lui Wang i se păru că sunt cele mai plăcute fotografii pe care le văzuse vreodată.

Ieşi din camera obscură şi oftă uşurat. Era plin de sudoare. Soţia lui era în bucătărie, pregătind mâncarea, şi fiul său se juca în camera lui. Se aşeză pe canapea şi cântări chestiunea într-un mod cât mai raţional.

Mai întâi, cifrele care înregistrau trecerea timpului dintre expuneri şi care demonstrau indicii de inteligenţă, nu ar fi putut fi preimprimate pe film. *Ceva* le expusese pe film. Dar ce anume? Poate se defectase aparatul de fotografiat? Sau poate instalase cineva un dispozitiv fără ştirea sa? Scoase obiectivul şi demontă aparatul. Examină interiorul cu o lupă şi verifică fiecare componentă lipsită de praf, fără să descopere nimic neobişnuit. Apoi, gândindu-se că cifrele apăreau până şi pe imaginile făcute cu capacul pus, hotărî că singura sursă de lumină posibilă era un soi de rază penetrantă. Dar cum putea fi posibil aşa ceva din punct de vedere tehnic? Unde era sursa acestor raze? Cum puteau fi ţintite?

Cel puţin din punctul de vedere al tehnologiei curente, o asemenea putere părea supranaturală.

Ca să vadă dacă numărătoarea fantomatică dispăruse, încărcă încă o rolă şi începu iar să fotografieze haotic. După developarea acestei role, calmul efemer i se spulberă din nou şi simţi cum este împins spre prăpastia nebuniei. Numărătoarea inversă fusese reluată. Din cifre văzu că nu se oprise nicio clipă, doar că nu apăruse pe rola de film

trasă de soţia lui.

1186:34:13, 1186:34:02, 1186:33:46, 1186:33:35...

Wang ieşi în trombă din camera obscură şi-şi continuă cursa afară din apartament. Ciocăni puternic la uşa vecinului său, profesorul Zhang, pensionar acum.

— Profesore Zhang, ai cumva un aparat de fotografiat? Nu unul digital, ci unul cu film!

— Un fotograf profesionist ca tine vrea să-mi împrumute aparatul? Ce s-a întâmplat cu aparatul tău scump? Nu am decât aparate digitale. Te simţi bine? Pari cam palid.

— Te rog, dă-mi un aparat!

Zhang se întoarse cu un aparat digital Kodak obişnuit:

— Poftim! Poţi să ştergi pozele din el.

— Mulţumesc!

Wang înşfăcă aparatul şi fugi acasă. De fapt mai avea trei aparate de fotografiat şi unul digital, dar Wang dorise să împrumute un aparat de la altcineva. Se uită la aparatele ce zăceau pe canapea şi la cele câteva role de film, se opri să se gândească puţin şi apoi hotărî să încarce Leica cu o nouă rolă de film. Îi întinse aparatul digital împrumutat soţiei care aşeza masa.

— Repede! Mai fă nişte fotografii ca mai înainte!

— Ce faci? Uită-te la tine! Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi face griji. Fă nişte fotografii!

Soţia lui puse farfuriile pe masă şi veni lângă el, cu ochii plini de îngrijorare şi teamă.

Wang îndesă Kodakul în mâinile fiului său de şase ani care tocmai se pregătea să mănânce:

— Dou, hai să-l ajuţi pe tati. Apasă pe buton. Da, aşa. Asta e o fotografie. Apasă din nou. Asta e altă fotografie. Apasă întruna. Poţi fotografia absolut ce vrei.

Băiatul învăţa repede. Era foarte atent şi făcea fotografii foarte repede. Wang se întoarse şi luă Leica de pe canapea şi începu şi el să fotografieze. Tată şi fiu apăsau pe declanşator din nou şi din nou, de parcă înnebuniseră. Soţia, neştiind ce să facă în timp ce era înconjurată de valul de bliţuri, începu să plângă.

— Miao, ştiu că ai fost stresat în ultima vreme, dar nu

trebuie...

Wang terminase rola de film din Leica şi smulse aparatul digital din mâinile fiului său. Se gândi o clipă şi apoi, ca să-şi evite soţia, se duse în dormitor şi mai făcu câteva fotografii cu aparatul digital. Folosi vizorul în locul ecranului LED pentru că se temea să vadă rezultatele, deşi avea să se confrunte cu ele nu peste mult timp.

Scoase filmul din Leica şi se duse în camera obscură. Închise uşa şi se apucă să lucreze. După developarea filmului, examină imaginile cu atenţie. Pentru că-i tremurau mâinile, trebui să ţină lupa cu ambele mâini. Pe negative, numărătoarea inversă continua.

Ieşi iute din camera obscură şi se uită la imaginile digitale de pe Kodak. Pe LED observă că fotografiile făcute de fiul său nu aveau şiruri de cifre, dar pe fotografiile făcute de el, numărătoarea inversă demonstra în mod clar sincronizarea cu cifrele de pe rola de film.

Folosind aparate diferite, încercase să elimine dintre explicaţiile posibile problemele pe care le-ar fi putut avea aparatul sau pelicula de film. Dar, după ce îi lăsase pe soţia lui şi pe fiul lor să facă fotografii, descoperise un rezultat şi mai ciudat. Numărătoarea inversă apărea doar pe fotografiile făcute de el!

Disperat, luă grămada de role de film încurcate, care semăna cu un cuib de şerpi sau cu nişte sfori legate într-un nod ce nu mai putea fi dezlegat.

Ştia că nu va putea desluşi misterul singur. Cui se putea adresa? Vechii lui colegi din facultate sau colegii de la Centrul de Cercetare erau cazuri fără speranţă. Erau, ca şi el, oameni cu o gândire tehnică. Intuitiv, ştia că asta este mai mult decât o problemă tehnică. Se gândi la Ding Yi, dar omul acela era acum în propria sa criză spirituală. În cele din urmă se gândi la Frontierele Ştiinţei. Aici erau gânditori profunzi cu minţi deschise. Aşa că formă numărul lui Shen Yufei.

— Doctore Shen, am o problemă. Trebuie să te văd.

— Vino aici, spuse Shen şi închise.

Wang fu surprins. Era o femeie scumpă la vorbă şi unii

de la Frontierele Ştiinţei o numeau în glumă femeia Hemingway. Dar faptul că nici măcar nu-l întrebase ce problemă are, îl făcu pe Wang să nu fie sigur dacă era cazul să se simtă mai liniştit sau mai neliniştit.

Băgă grămada de role de film într-o geantă şi luând aparatul digital ieşi din apartament în fugă în timp ce soţia îl urmărea tulburată. Ar fi putut şofa, dar chiar dacă oraşul era plin de lumini, dorea să fie printre oameni. Chemă un taxi.

Shen locuia într-un complex rezidenţial de lux la care se putea ajunge cu un tren suburban. Aici luminile erau mai palide. Casele erau dispuse în jurul unui lac artificial plin de peşti pentru rezidenţi şi noaptea locul părea un sat.

Shen era evident bogată, dar nu-şi putea imagina sursa acestei bogăţii. Nici vechiul ei post de cercetător, nici actualul ei post de la compania privată nu puteau să-i aducă atâţia bani. Dar casa ei nu arăta semne de lux la interior. Era folosită ca un loc de adunare pentru Frontierele Ştiinţei şi se gândise întotdeauna că seamănă cu o mică bibliotecă dotată cu o sală de conferinţe.

În living, îl văzu pe Wei Cheng, soţul lui Shen. Wei avea patruzeci de ani şi avea aerul unui intelectual serios şi cinstit. Wang nu ştia multe despre el, în afară de nume. Shen nu-i spusese cine ştie ce când îi prezentase. Nu părea să aibă vreo slujbă şi era acasă toată ziua. Nu se arătase niciodată interesat de discuţiile de la Frontierele Ştiinţei şi părea obişnuit cu grămada de savanţi care-i intrau în casă.

Dar nu stătea degeaba. Părea să se ocupe de un fel de cercetare acasă şi era mereu cufundat în gânduri. Ori de câte ori se întâlnea cu vreun vizitator îl saluta absent şi apoi se întorcea în camera lui de la etaj. Îşi petrecea mai toată ziua acolo. O dată îşi aruncase o privire în camera lui prin uşa pe jumătate deschisă şi zărise o privelişte uimitoare: un computer HP. Era sigur de ce văzuse pentru că era de acelaşi tip cu cel pe care îl folosea la Centrul de Cercetare: cu carcasa unităţii centrale cenuşie ca ardezia, model RX8620, cu o vechime de patru ani. Să ai o

maşinărie din asta, care costa mai mult de un milion de yuani, părea foarte ciudat. Ce făcea cu ea Wei Cheng cât era ziua de mare?

— Yufei este puţin ocupată în acest moment. Poţi aştepta puţin? spuse Wei Cheng şi se duse sus pe scări.

Wang încercă să aştepte, dar îşi dădu seama că nu poate sta locului şi-l urmă. Wei Cheng era pe punctul să intre în camera cu computerul, când îl văzu pe Wang în spate, dar nu păru deranjat. Îi indică cu mâna camera vizavi de a lui:

— E acolo.

Wang ciocăni. Uşa nu era încuiată şi se deschise puţin. Shen era aşezată în faţa unui computer şi juca un joc. Fu surprins să vadă că purta un Costum V[23].

Costumele V erau un accesoriu foarte la modă printre jucători, fiind compuse dintr-o cască cu vedere panoramică şi un costum virtual cu reactivitate tactilă. Costumul îi permitea jucătorului să simtă efectiv jocul: lovitura unui pumn, rana unui pumnal, arsura flăcărilor şi aşa mai departe. Era capabil şi să genereze senzaţii de căldură sau de frig extreme, simulând chiar senzaţia pe care o ai în mijlocul unui viscol puternic.

Wang se duse în spatele ei. Deoarece jocul era afişat doar în interiorul căştii cu vedere panoramică, nu erau imagini colorate pe monitorul computerului.

Îşi aminti de comentariul lui Shi Qiang despre memorarea adreselor de website-uri şi de adrese de e-mail. Privi monitorul. Adresa website-ului jocului îi atrase atenţia.

Shen îşi scoase casca şi-şi dezlipi costumul. Îşi puse ochelarii care păreau imenşi pe faţa ei delicată. Fără nicio expresie, îl salută din cap pe Wang, dar nu spuse nimic. Acesta scoase grămada de role de film şi începu să-i explice ciudata sa experienţă. Shen era foarte atentă la ce îi povestea, luă rolele de film şi se uită fugar la câteva dintre ele. Asta îl surprinse pe Wang, dar îi confirmă din nou senzaţia că Shen nu ignora complet lucrurile prin care trecuse el. Aproape că se opri din vorbit, dar Shen îi tot

[23] Costum virtual (n.tr.)

făcea semn din cap să continue.

Când termină, Shen îi vorbi pentru prima oară:

— Cum merge proiectul cu nanomaterialele pe care îl coordonezi?

Completa lipsă de logică îl dezorientă pe Wang.

— Proiectul cu nanomateriale? Dar ce legătură are? şi îi arătă rolele de film.

Ea nu-i răspunse, dar continuă să se uite fix la el, aşteptându-l să-i răspundă la întrebare. Aşa fusese întotdeauna stilul ei, nu risipea niciun cuvânt.

— Opreşte-ţi cercetarea.

— Cum? Lui Wang nu-i veni să-şi creadă urechilor. Ce vrei să spui?

Ea tăcu.

— Să opresc cercetarea? Bine, dar e un proiect naţional-cheie!

Shen nu spuse nimic, doar îl privea calmă.

— Trebuie să-mi dai un motiv.

— Opreşte-o, pur şi simplu. Încearcă.

— Ce ştii? Spune-mi!

— Ţi-am spus tot ce puteam.

— Nu pot opri proiectul. E imposibil!

— Opreşte-o, pur şi simplu. Încearcă!

Şi aşa s-a terminat conversaţia despre numărătoarea inversă. După aceea, oricât de mult a mai încercat Wang, Shen doar a repetat întruna: „Opreşte-o, pur şi simplu. Încearcă.”

— Acum înţeleg, spuse Wang. Frontierele Ştiinţei nu sunt doar un grup de discuţii despre teoria fundamentală, aşa cum ai susţinut. Legătura organizaţiei cu realitatea este mult mai complicată decât îmi închipuiam.

— Nu. Este chiar invers. Impresia ta se datorează faptului că Frontierele Ştiinţei privesc chestiuni mult mai importante decât ţi-ai putea imagina.

Pe culmile disperării, Wang se ridică şi plecă fără să mai salute. În tăcere, Shen îl însoţi până la uşă şi-l urmări cu privirea până se urcă în taxi. Tocmai atunci o altă maşină sosi şi frână brusc în faţa uşii. Din ea coborî un bărbat. În

lumina palidă ce răzbătea din casă, Wang îl recunoscu imediat.

Bărbatul era Pan Han, unul dintre membrii de vază ai Frontierelor Ştiinţei. Era biolog şi prognozase cu succes malformaţiile congenitale asociate cu consumul îndelungat al alimentelor modificate genetic. Mai prezisese şi dezastrele ecologice care aveau să survină după cultivarea recoltelor de plante modificate genetic. Dar, spre deosebire de profeţii apocaliptici care tot anunţau catastrofe fără să intre în amănunte, predicţiile lui erau însoţite de multe detalii specifice care ulterior se dovedeau corecte.

Acurateţea lui era atât de mare, încât existau zvonuri că de fapt venea din viitor.

Celălalt motiv pentru care era faimos era faptul că înfiripase prima comunitate experimentală din China. Comunitatea lui, „China Pastorală”, era diferită de grupurile utopice din Occident, de genul „reîntoarcerii la natură”. Nu era situată în sălbăticie, ci în mijlocul oraşelor mari. Comunitatea nu poseda proprietăţi. Tot ce le trebuia pentru traiul zilnic, inclusiv hrana, venea din gunoiul urban. Contrar părerilor majorităţii oamenilor, China Pastorală nu numai că supravieţuise, dar era înfloritoare. Avea în prezent mai mult de trei mii de membri permanenţi şi nenumăraţi alţii i se alăturau pentru perioade scurte pentru a experimenta stilul lor de viaţă.

În urma acestor două succese, opiniile lui Pan asupra chestiunilor sociale deveniseră din ce în ce mai influente. Credea că progresul tehnologic era o maladie a societăţii umane. Dezvoltarea explozivă a tehnologiei era analogă creşterii celulelor canceroase şi rezultatele ar fi identice: epuizarea tuturor resurselor de hrană, distrugerea organelor şi, în final, moartea corpului gazdă. Propovăduia abolirea tehnologiilor dure al căror uz implica materii prime precum combustibilii fosili şi energia nucleară şi păstrarea tehnologiilor mai blânde ca energia solară şi energia hidroelectrică practicată la scară mică. Credea în dezurbanizarea treptată a metropolelor moderne până

când populaţia ar fi reuşit să fie distribuită egal în orăşele şi sate autosuficiente. Cu ajutorul tehnologiilor mai blânde dorea să construiască o Nouă Societate Agricolă.

— E acasă? o întrebă Pan pe Shen.

Shen nu-i răspunse, dar i se puse-n cale.

— Trebuie să-l avertizez şi te avertizez şi pe tine. Nu ne forţa mâna.

Vocea lui Pan era rece.

Shen îi strigă şoferului de taxi:

— Puteţi pleca acum.

După ce taxiul plecă, Wang nu mai putu să audă conversaţia dintre Shen şi Pan. Privi înapoi şi văzu că Shen nu-i dădea voie lui Pan să intre în casă.

Când Wang ajunse acasă era deja trecut de miezul nopţii. În timp ce Wang cobora din taxi, un Volkswagen Santana negru se opri la stop lângă el. Geamul coborî şi pe el ieşi un nor de fum. Trupul gros al lui Shi Qiang umplea scaunul şoferului.

— Profesore Wang! Academiciene Wang![24]

— Mă urmăreşti? Nu ai nimic mai bun de făcut?

— Ei, nu mă înţelege greşit. Aş fi putut să trec pe lângă tine, dar am ales să fiu politicos şi să mă opresc să te salut. Mă faci să-mi pară rău că mă străduiesc să fiu amabil.

Shi îşi etală din nou rânjetul lui hapsân caracteristic.

— Ei bine? Ai găsit vreo informaţie utilă pe-acolo?

— Ţi-am mai spus. Nu vreau să am nimic de-a face cu dumneata. Te rog să mă laşi în pace de-acum înainte.

— Perfect. Shi porni motorul. Te porţi de parcă m-aş chinui să fac ore suplimentare, urmărindu-te. Aş fi preferat să nu pierd meciul.

Când Wang intră în apartament soţia lui se culcase deja şi o auzi cum se foia în pat, murmurând tulburată. Comportamentul straniu al soţului ei din timpul zilei îi provoca coşmaruri, evident. Wang înghiţi câteva

[24] Se referă la statutul de membru al Academiei Chineze de Ştiinţe (n.tr. Ken Liu).

somnifere, se întinse la marginea patului şi adormi după mult timp.

Visele lui fură haotice, dar exista o constantă: fantomatica numărătoare inversă.

Chiar înainte să adoarmă, ştiu că o va visa. În visele lui se lupta cu numărătoarea inversă, suspendată în aer. Înnebunit, încerca s-o rupă, s-o muşte, dar fiecare încercare de a-i lăsa vreo urmă era sortită eşecului. Continua să rămână suspendată în mijlocul visului său, ticăind de zor mai departe.

În cele din urmă, în timp ce frustrarea devenise de nesuportat, se trezi.

Deschise ochii şi văzu neclar tavanul. Luminile oraşului de dincolo de fereastră aruncau o lucire stinsă prin perdele. Însă un lucru îl urmărise din vis în realitate: numărătoarea inversă. Plana în faţa ochilor săi. Cifrele erau subţiri, dar foarte strălucitoare, ca o lumină albă, arzândă.

1180:05:00, 1180:04:59, 1180:04:58, 1180:04:57...

Privi cu atenţie umbrele neclare din dormitor. Era sigur că e treaz, dar numărătoarea inversă nu dispăru. Închise ochii şi numărătoarea inversă rămase în întunericul vederii sale, asemenea mercurului curgând pe penele unei lebede negre. Deschise ochii, se frecă la ochi şi numărătoarea inversă era tot acolo. În orice fel şi-ar fi mişcat privirea, cifrele rămâneau în centrul privirii sale.

O groază fără nume îl făcu să se ridice în capul oaselor. Numărătoarea inversă se ţinea scai de el. Sări din pat, trase cu putere perdelele la o parte şi deschise cu putere fereastra. Oraşul, cufundat în somn, era încă luminat frumos. Numărătoarea inversă plana deasupra fundalului iluminat ca un subtitlu pe un ecran de cinema.

Simţi că se sufocă şi scoase un strigăt înăbuşit. Soţia lui se trezi îngrozită, punându-i întrebări, tulburată. Încercă cu greu să rămână calm şi o linişti, spunându-i că totul era în ordine. Se întinse din nou pe pat, închise ochii şi-şi petrecu restul acestei nopţi dificile sub strălucirea constantă a numărătorii inverse.

De dimineaţă încercă să se poarte normal faţă de-ai lui. Dar nu reuşi să-şi păcălească soţia. Îl întrebă dacă nu avea ceva la ochi şi dacă vedea clar.

După micul dejun, sună la Centrul de Cercetare şi-i anunţă că-şi ia o zi liberă. Se duse la spital cu maşina. Pe drum, numărătoarea inversă plutea fără milă pe faţa lumii, reuşi să-i ajusteze strălucirea, dar oricare ar fi fost fundalul se putea vedea cât se poate de clar. Încercă chiar să întrerupă temporar afişarea, holbându-se la răsăritul soarelui. Dar fără niciun rezultat. Cifrele infernale se făceau negre şi apăreau peste globul de foc al soarelui ca nişte umbre proiectate, ceea ce le făcea şi mai ameninţătoare.

Spitalul Tongren era foarte aglomerat, dar reuşi să consulte un doctor oftalmolog faimos care fusese coleg de şcoală cu soţia sa. Îi ceru doctorului să-l examineze fără să-i descrie simptomele. După ce i-a examinat amândoi ochii cu grijă, doctorul îi spuse că ochii lui funcţionau normal şi nu păreau să sufere de nicio boală.

— Văd mereu ceva. Oriunde m-aş uita, e mereu ceva acolo.

În timp ce spuse aceste cuvinte, cifrele planau peste faţa doctorului.

1175:11:34, 1175:11:33, 1175:11:32, 1175:11:31...

— A, te referi la puncte şi la pete. Doctorul luă un formular de reţete şi începu să scrie. Sunt ceva obişnuit la vârsta noastră, este din cauza opacifierii cristalinului. Nu sunt uşor de tratat, dar nici nu reprezintă mare lucru. O să-ţi dau nişte picături de iod şi vitamina D – e posibil să dispară, dar nu-ţi face mari iluzii. Serios, nu e cazul să te îngrijoreze. Trebuie să te obişnuieşti cu ele de vreme ce nu-ţi afectează vederea.

— Puncte, pete... Poţi să-mi spui cum arată?

— Nu au un tipar anume. Diferă de la persoană la persoană. Unii văd nişte puncte negre minuscule. Alţii văd nişte pete.

— Dar dacă cineva vede un şir de cifre?

Doctorul se opri din scris:

— Vezi cifre?

— Da. Chiar în centrul câmpului vizual.

Doctorul împinse stiloul şi hârtia şi-l privi cu simpatie:

— De cum ai intrat pe uşă mi-am spus că ai lucrat prea mult. La ultima sărbătorire a clasei, Li Yao mi-a spus că lucrezi sub presiune la serviciu. Trebuie să fii mai atent la vârsta noastră. Sănătatea nu mai e ce-a fost.

— Vrei să spui că se datorează unor factori psihologici?

Doctorul încuviinţă:

— Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, l-aş fi trimis la psihiatru. Dar nu e ceva serios, e doar de la epuizare. De ce nu te odihneşti câteva zile? Ia-ţi o vacanţă. Du-te cu Yao şi copilul tău – cum îl cheamă? Dou, parcă, nu? Nu-ţi face probleme. Vor dispărea curând.

1175:10:02, 1175:10:01, 1175:10:00, 1175:09:59...

— Aş vrea să-ţi spun ce văd. Este o numărătoare inversă! Secundă după secundă, ticăie cu exactitate. Vrei să spui că e doar în mintea mea?

Doctorul îi zâmbi indulgent:

— Ai cea mai mică idee cât de mult poate mintea afecta vederea? Luna trecută am avut o pacientă, o fată de cincisprezece-şaisprezece ani. Se afla în clasă când şi-a pierdut darul vederii şi a orbit complet. Dar toate testele dovedeau că ochii ei erau sănătoşi din punct de vedere fiziologic. În cele din urmă, cineva de la Departamentul de Psihiatrie i-a oferit terapie psihiatrică timp de o lună. Vederea i-a revenit brusc.

Wang ştiu că-şi pierdea vremea şi se ridică.

— Să lăsăm ochii mei. Mai am o singură întrebare: cunoaşteţi orice fenomen fizic care poate acţiona de la distanţă şi-i poate face pe oameni să aibă viziuni?

Doctorul se gândi o vreme.

— Da, ştiu. Am făcut parte la un moment dat dintr-o echipă medicală de pe astronava Shenzhou 19. Câţiva taikonauţi[25] au raportat că au văzut nişte scânteieri care nu se văzuseră când erau angajaţi în sarcini din afara

---

[25] Astronaut chinez. Originea cuvântului este o combinaţie între cuvintele „spaţiul extraterestru” şi „astronaut” (n.tr.).

vehiculului spaţial. Astronauţii de la Staţia Spaţială Internaţională au raportat experienţe similare. Acestea se datorau perioadelor de activitate solară intensă când particulele cu înaltă energie se lovesc de retină, producând aceste scânteieri. Dar spui de cifre – şi chiar de numărătoare inversă. Activitatea solară nu poate produce aşa ceva.

Wang ieşi din spital confuz. Numărătoarea inversă continua să planeze în faţa ochilor săi şi i se părea că urmăreşte cifrele, vânând o fantomă de care nu va putea scăpa. Îşi cumpără o pereche de ochelari de soare şi-i puse pe nas aşa ca alţii să nu-i poată vedea ochii care i se plimbau de parcă ar fi fost ai unui somnambul.

Înainte de a intra în laboratorul principal de la Centrul de Cercetare Nanotehnică, îşi scoase ochelarii. Chiar şi aşa, observând starea mintală în care se afla, colegii săi îl priviră îngrijoraţi.

Observă că principala cameră de reacţie din mijlocul laboratorului era încă în funcţiune. Compartimentul principal al aparatului gigantic era o sferă la care erau conectate multe ţevi.

Produseseră cantităţi mici dintr-un nanomaterial super rezistent cu numele de cod „Lama zburătoare”. Dar mostrele de până acum erau create cu tehnici de construcţie moleculare, adică, cu folosirea unei sonde moleculare la scară nanometrică pentru depozitarea moleculelor una câte una, ca aşezarea cărămizilor unui zid. Această metodă cheltuia mult prea multe resurse şi rezultatele nu aveau sens chiar dacă ar fi fost cele mai preţioase nestemate ale lumii. Era absolut nepractic să produci cantităţi mari în acest mod.

În acest moment laboratorul încerca să dezvolte o reacţie catalitică ca substitut pentru construcţia moleculară, aşa încât cantităţi mari de molecule să se poată aranja singure unele peste altele aşa cum trebuie. Camera de reacţie principală putea trece rapid printr-un număr mare de reacţii folosind diferite combinaţii moleculare, care erau atât de numeroase, încât metodele

de testare normale ar fi durat mai mult de o sută de ani. În plus, dispozitivul adăuga reacţiilor efective simulări matematice. Când reacţia atingea un anumit stadiu, computerul construia un model matematic al acesteia bazat pe produsele intermediare şi completa restul reacţiei doar ca simulare. Aceasta mărea mult eficienţa experimentului.

Când directorul laboratorului îl văzu, se apropie în grabă şi începu să-i înşire o serie de defecţiuni ale camerei principale de reacţie – un ritual recent dedicat lui Wang de fiecare dată când venea la lucru. În acest moment, camera principală de reacţie funcţiona continuu de mai mult de un an şi multiplii senzori îşi pierduseră sensibilitatea, astfel că apăreau erori de măsurare care necesitau oprirea aparatelor pentru întreţinere. Dar cum savantul coordonator al proiectului, Wang, insista că maşina nu ar trebui oprită până la realizarea celui de-al treilea set de combinaţii moleculare, tehnicienii nu aveau ce face decât să cârpăcească şi să improvizeze cu tot felul de piese în camera de reacţie principală pentru compensare. Şi acum aceste improvizaţii necesitau propriile improvizaţii, o stare de lucruri care-i epuiza pe angajaţii implicaţi în proiect.

Dar directorul laboratorului evita cu grijă subiectul opririi maşinăriei şi încetarea temporară a experimentului, fiindcă ştia că asemenea discuţii aveau darul de a-l înfuria pe Wang Miao. Tocmai terminase de înşirat dificultăţile în faţa lui Wang, deşi dorinţa lui nespusă era cât se poate de clară.

Privind spre camera de reacţie principală, Wang se gândi că seamănă cu un uter. Inginerii se învârteau prin jur, încercând s-o facă să funcţioneze încă puţin. Peste întreaga scenă apăru numărătoarea inversă.

1174:21:11, 1174:21:10, 1174:21:09, 1174:21:08…

Opreşte-o, pur şi simplu. Încearcă. Cuvintele lui Shen îi veniră în minte lui Wang.

— Cât ar dura revizia tehnică completă a senzorilor? întrebă el.

— Patru-cinci zile.

Acum că directorul laboratorului întrevăzuse o licărire de speranţă, adăugă iute:

— Dacă lucrăm repede, poate dura doar trei zile. Şef Wang, îţi promit!

Nu cedez, se gândi Wang. *Sigur că echipamentul are nevoie de mentenanţă şi experimentul trebuie oprit temporar*. *Dar asta nu are de-a face cu nimic altceva*. Se întoarse spre directorul laboratorului şi-şi concentră privirea asupra lui printre cifrele numărătorii inverse care pluteau ameninţător prin aer:

— Opreşte experimentul şi treci la mentenanţă! Ţine-te de programul pe care mi l-ai dat.

— Absolut, şef Wang. O să vă dau un program actualizat imediat. Putem opri reacţia în după-amiaza asta!

— Poţi s-o opreşti chiar acum.

Directorul laboratorului îl privi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, dar nu peste mult se entuziasmă din nou, de parcă s-ar fi temut că ratează o şansă. Luă telefonul şi emise ordinul de oprire a reacţiei. Toţi cercetătorii şi tehnicienii epuizaţi se entuziasmară şi ei. Începură imediat procedurile de oprire a camerei de reacţie principală, acţionând sutele de întrerupătoare complexe. Diferitele ecrane de comandă se înnegriră, unul după altul, până când ecranul principal afişă starea de oprire a camerei de reacţie.

Aproape simultan, numărătoarea inversă din faţa ochilor lui Wang se opri şi ea. Secvenţa finală fu: 1174:10:07. Câteva secunde mai târziu, cifrele luciră şi dispărură.

După ce lumea îşi reveni la starea dinainte, liberă de cifre fantomatice, Wang scoase un oftat lung de uşurare, de parcă tocmai ieşise din apă. Se aşeză, epuizat şi-şi dădu seama că ceilalţi îl urmăreau.

Se întoarse spre directorul laboratorului:

— Mentenanţa sistemului intră în responsabilitatea Diviziei Echipamente. De ce nu vă luaţi câteva zile de vacanţă toţi cei din grupul de cercetare? Ştiu că aţi lucrat din greu toţi.

— Şef Wang, şi dumneavoastră sunteţi obosit. Inginerul-

şef Zhang se poate ocupa de tot ce e pe aici. De ce nu mergeţi acasă să vă odihniţi?

— Da, chiar *sunt* obosit, spuse Wang.

După ce directorul laboratorului plecă, luă telefonul şi formă numărul lui Shen Yufei. Ea răspunse după ce telefonul sună o singură dată.

— Cine sau ce se află în spatele tău? întrebă Wang.

Încercă să-şi păstreze glasul cât mai calm, dar nu reuşi.

Tăcere.

— Ce se va întâmpla la sfârşitul numărătorii inverse?

Iar tăcere.

— Mă asculţi?

— Da.

— De ce nanomateriale? Acesta nu e un accelerator de particule. Este doar cercetare aplicată. Merită atenţia ta?

— Faptul că un lucru merită atenţie nu depinde de hotărârile noastre.

— Destul! strigă Wang în telefon. Groaza şi disperarea ultimelor zile se întoarseră sub forma unei furii necontrolate. Crezi că mă poţi duce cu trucurile astea ieftine? Poţi opri progresul tehnologic? Recunosc că eu nu pot, deocamdată, să-ţi explic cum faci asta. Dar acest lucru se întâmplă deoarece nu am reuşit să arunc o ocheadă în spatele cortinei ticălosului de iluzionist.

— Vrei să spui că doreşti să vezi numărătoarea inversă la o scară şi mai mare?

Întrebarea lui Shen îl buimăci pe Wang o clipă. Se forţă să-şi păstreze calmul ca să nu cadă într-o capcană.

— Dă la o parte cutia cu scamatorii. Şi ce dacă o poţi arăta la o scară mai mare? Tot o iluzie rămâne. Poţi proiecta o hologramă pe cer, aşa cum a făcut NATO în timpul războiului recent. Poţi folosi un laser puternic pentru proiectarea unei imagini pe suprafaţa Lunii! Ţintaşul şi Fermierul ar putea manipula chestii pe care oamenii nu le pot manipula. De exemplu, poţi face ca numărătoarea inversă să apară pe Soare?

Gura lui Wang rămase căscată în timp ce realiza, şocat, ce spusese. Inconştient, numise cele două ipoteze pe care

ar fi trebuit să le evite. Cel puţin nu rostise cu voce tare singurul gând care era încă şi mai de nespus.

Încercând să preia iniţiativa, continuă:

— Nu pot anticipa toate scamatoriile tale, dar chiar şi cu Soarele, poate că nemernicul tău de iluzionist poate încă să facă înşelătoria să pară reală. Ca să-mi demonstrezi în mod foarte convingător, trebuie s-o afişezi pe o scară şi mai mare.

— Întrebarea este dacă vei putea suporta. Suntem prieteni, Miao. Vreau să te ajut să eviţi soarta lui Yang Dong.

Menţionarea numelui lui Yang îl făcu pe să se cutremure. Dar un nou val de mânie îl făcu şi mai necugetat:

— Accepţi provocarea mea?

— Bineînţeles.

— Ce ai de gând să faci?

— Ai un computer conectat la Internet? Bine, atunci introdu următoarea adresă: http://www.qsl.net/bg3tt/zl/mesdm.htm. Ai deschis pagina? Acum tipăreşte-o şi păstreaz-o.

Wang observă că pagina nu era decât o diagramă de coduri Morse.

— Nu înţeleg. Asta...

— În următoarele două zile, te rog să găseşti un loc de unde să poţi observa radiaţia cosmică de fond. Pentru mai multe detalii citeşte e-mailul pe care o să ţi-l trimit.

— Ce ai de gând să faci?

— Ştiu că proiectul tău cu nanomaterialul a fost oprit. Vrei să-l reporneşti?

— Bineînţeles. Peste trei zile.

— Atunci numărătoarea inversă va continua.

— Şi la ce scară o voi vedea?

Urmă o tăcere lungă. Femeia asta, care acţiona ca purtătoare de cuvânt pentru o forţă dincolo de înţelegerea umană, îi bloca orice cale de scăpare.

— Peste trei zile începând de azi – suntem în data de paisprezece – între orele unu şi cinci dimineaţa, întregul

univers va licări pentru tine.

7

TREI CORPURI: REGELE WEN DE ZHOU ŞI LUNGA NOAPTE

Wang formă numărul lui Ding Yi. Doar când îi răspunse îşi dădu seama că se făcuse deja unu noaptea.

— Sunt Wang Miao. Îmi cer scuze că sun atât de târziu.

— Nu-i nimic. Tot nu pot să dorm.

— Am văzut... ceva şi am nevoie de ajutorul tău. Ai idee dacă în China există facilităţi de observare a radiaţiei cosmice de fond?

Wang simţi că vrea să discute cu cineva. Dar se gândi că e mai bine să nu povestească multora despre numărătoarea inversă pe care numai el putea s-o vadă.

— Radiaţia cosmică de fond? Cum de te interesează aşa ceva? Presupun că te-ai lovit efectiv de nişte probleme... Ai fost deja pe la mama lui Yang Dong?

— Ah, îmi pare rău, am uitat.

— Nu face nimic. În acest moment, mai mulţi oameni de ştiinţă au... văzut ceva, aşa ca tine. Sunt toţi cu mintea în altă parte. Dar cred totuşi că e bine să te duci la ea în vizită. Înaintează în vârstă şi nu vrea să-şi angajeze o îngrijitoare. Dacă are nevoie de ajutor prin casă, te rog s-o ajuţi... A, da, radiaţia cosmică de fond. Poţi s-o întrebi pe mama lui Yang. Înainte să iasă la pensie era astrofizician. Este foarte familiarizată cu asemenea facilităţi din China.

— Perfect! Mă voi duce la ea azi.

— Atunci îţi mulţumesc anticipat. Eu chiar nu mă încumet să mă confrunt cu orice mi-ar aduce din nou aminte de Yang Dong...

După ce închise telefonul se aşeză în faţa computerului său şi tipări o diagramă simplă de coduri Morse. Între timp se liniştise şi evita să se gândească la numărătoarea inversă. Se gândi la Frontierele Ştiinţei, la Shen Yufei şi la

jocul pe computer pe care îl juca. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă despre Shen era că nu era genul de fan al jocurilor pe computer. Vorbea ca un telegraf şi dădea impresia că este mereu extrem de rece. Nu era tipul de răceală pe care unele femei o poartă ca o mască – a ei făcea parte din propria natură.

Wang se gândi inconştient la ea, comparând-o cu sistemul de operare DOS – de mult depăşit: un ecran gol, negru, doar o linie de comandă „C:>”, un cursor licărind. Orice date ai introduce, îţi răspunde. Nici o singură literă în plus şi nici o singură modificare. De acum ştia că în spatele lui „C:>” se află un abis fără sfârşit.

Chiar o interesează jocurile pe computer? Un joc care necesită un costum V? Nu are copii şi înseamnă că şi-a cumpărat costumul pentru ea însăşi. Numai simplul gând îi păru ridicol.

Introduse adresa jocului în motorul de căutare. Fusese uşor de memorat: www.3body.com. Site-ul anunţa că accesul se face doar cu ajutorul unui costum V. Wang îşi aminti că în salonul Centrului de Cercetare Nanotehnică era un costum cu reactivitate tactilă. Părăsi laboratorul principal – pustiu acum – şi se îndreptă spre Biroul de Securitate ca să ia cheia. În salon, trecu pe lângă mai multe mese de biliard şi instalaţii de gimnastică şi găsi costumul lângă un computer. Se chinui să-şi pună costumul, îşi puse şi casca cu vedere panoramică şi porni computerul.

După introducerea jocului, se trezi în mijlocul unei câmpii pustii în zori. Câmpia era mOorâtă, estompată şi detaliile nu se desluşeau uşor. În depărtare se vedea o fâşie de lumină albă la orizont. Stele licărinde acopereau restul cerului.

Se auzi o explozie puternică şi doi munţi roşii strălucitori se izbiră de pământ în depărtare. Întreaga câmpie fu inundată de lumina sângerie. Când praful se împrăştie în sfârşit, Wang observă două cuvinte gigantice care umpleau spaţiul dintre cer şi pământ:

TREI CORPURI.

Apoi apăru fereastra de înregistrare. Wang creă ID-ul „Hairen” şi se logă.[26]

Câmpia rămase pustie, dar compresoarele din costum se treziră la viaţă şi simţi curenţi de aer rece pe trup. În faţa lui, apărură două siluete care-şi vorbeau, ca două forme întunecate pe fundalul luminii din zori. Wang se apucă să-i urmărească.

Văzu că erau doi bărbaţi. Purtau robe lungi pline de găuri şi peste robe se înfăşuraseră cu blănuri de animale murdare. Fiecare avea câte o sabie lată şi scurtă. Unul dintre ei căra o ladă de lemn îngustă lungă cât jumătate din înălţimea lui. Se întoarse şi-l privi pe Wang. Faţa bărbatului era tot aşa de murdară şi ridată ca blana pe care o purta, dar avea ochi inteligenţi şi vii şi pupilele îi luceau metalic în lumina dimineţii.

— E frig, spuse el.

— Da, foarte frig.

— Este Perioada Statelor Războinice, spuse bărbatul. Eu sunt regele Wen de Zhou.

— Nu cred că regele Wen e din Perioada Statelor Războinice, spuse Wang.[27]

— A supravieţuit până acum, spuse celălalt bărbat cel care nu căra nicio ladă. Regele Zhou de Shang trăieşte şi el. Eu sunt Adeptul Regelui Wen. Chiar aşa, iar ID-ul meu de conectare este: adeptul regelui Wen de Zhou. Ştii că e un geniu, nu-i aşa?[28]

— ID-ul meu e *Hairen.* Ce cari în spate?

Regele Wen puse jos lada dreptunghiulară şi o aşeză

---

[26] Hairen (□□) înseamnă *Omul mării.* Este vorba despre un joc de cuvinte cu referire la numele lui Wang Miao (□□) care poate însemna *mare* (n.tr. Ken Liu).

[27] Perioada Statelor Războinice a durat din 475 până în 221 î. Hr. Dar Regele Wen din Zhou a domnit mult mai devreme, din 1099 î. Hr. până în 1050 î. Hr. Este considerat întemeietorul Dinastiei Zhou, care a răsturnat corupta Dinastie Shang (vezi nota următoare) (n.tr. Ken Liu).

[28] Regele Zhou de Shang a domnit din anul 1075 î. Hr. până în anul 1046 î. Hr. Ultimul rege al dinastiei Shang a fost un tiran notoriu al istoriei chineze (n.tr. Ken Liu).

vertical. Deschise una dintre laturi ca pe o uşă şi apărură cinci compartimente interioare. În lumina palidă, Wang reuşi să vadă că fiecare conţinea o moviliţă de nisip. Fiecare compartiment părea să piardă nisipul care cădea în compartimentul de dedesubt printr-o gaură mică.

— E un soi de clepsidră. La fiecare opt ore tot nisipul se scurge complet la fund. Dacă se scurge de trei ori poţi măsura astfel o zi întreagă. Dar de multe ori uit s-o rotesc şi de aceea am nevoie de Adept, aici prezent, care să-mi aducă aminte.

— Pari să fi pornit într-o călătorie lungă. Chiar trebuie să cari după tine un ceas atât de greu?

— Cum să măsor timpul altfel?

— Cu un ceas solar portabil ar fi mult mai convenabil. Sau te poţi uita, pur şi simplu, la soare şi să aproximezi ora.

Regele Wen şi Adeptul se holbară unul la altul şi apoi se uitară simultan la Wang, de parcă era un idiot.

— Soare? Cum poate Soarele să ne spună ora? Suntem în plină Eră Haotică.

Fu gata să întrebe despre înţelesul acestui termen straniu când Adeptul strigă jalnic:

— E atât de frig! O să mor de frig!

Şi lui Wang îi era frig. Dar în toate jocurile, dacă-ţi scoteai costumul cu reactivitate tactilă, ID-ul îţi era şters imediat din sistem. Nu putea face asta. Spuse:

— Când o să apară Soarele va fi mai cald.

— Dar ce te crezi un soi de oracol? Nici măcar regele Wen nu poate prezice viitorul. Adeptul scutură din cap dispreţuitor.

— Ce are de-a face ce-am spus cu ghicirea viitorului? Oricine poate vedea că Soarele va răsări într-o oră sau două.

Wang făcu semn cu mâna spre fâşia de lumină de deasupra orizontului.

— Bine, dar asta e Era Haotică!

— Ce este Era Haotică?

— Cu excepţia Erelor Stabile, toate celelalte sunt Ere

Haotice, răspunse regele Wen aşa cum i-ai răspunde unui copilaş neştiutor.

Într-adevăr, lumina de la orizont chiar păli şi nu peste mult timp dispăru cu totul. Noaptea acoperea totul. Stelele de deasupra străluceau şi mai puternic.

— Să înţeleg că acesta a fost asfinţitul, şi nu răsăritul? întrebă Wang.

— E dimineaţă, dar Soarele nu răsare în fiecare dimineaţă. Iată cum e într-o Eră Haotică.

Lui Wang îi fu destul de greu să asimileze totul.

— Deci Soarele nu va mai răsări o vreme îndelungată.

Se înfioră şi făcu semn spre orizontul albastru.

— Ce te face să crezi asta? Nu ai cum să fii sigur. Ţi-am spus, este Era Haotică.

Adeptul se întoarse spre Regele Wen.

— Pot să iau puţin peşte uscat?

— În niciun caz! ripostă regele Wen pe un ton cât se poate de ferm. Abia am pentru mine. Trebuie să ne asigurăm că ajung la Chao Ge. Eu, nu tu.[29]

În timp ce vorbeau, Wang observă că cerul se luminează într-o altă porţiune a orizontului. Nu putea fi sigur de indicaţiile busolei, dar era convins că direcţia era diferită faţă de ultima oară. Cerul deveni şi mai strălucitor şi în curând Soarele acestei lumi răsări. Era mic şi albăstrui şi semăna cu o lună foarte luminoasă. Wang simţi un fior de căldură şi reuşi să vadă peisajul din jur mult mai clar. Dar ziua nu dură mult. Soarele traversă un arc mic deasupra orizontului şi apoi asfinţi. Noaptea şi frigul necruţător se aşezară din nou peste toate.

Cei trei călători se opriră în faţa unui copac mort. Regele Wen şi Adeptul îşi scoaseră săbiile de bronz ca să taie nişte crengi pentru foc şi Wang aşeză frumos lemnele de foc. Adeptul scoase o bucăţică de cremene şi o lovi de lama sabiei până când se aprinseră scântei. Focul îi încălzi repede partea din faţă a costumului cu reactivitate tactilă, dar spatele îi rămase rece.

---

[29] Capitala Chinei în vremea dinastiei Cheng, când regele Zhou era pe tron (n.tr. Ken Liu).

— Ar trebui să ardem nişte trupuri deshidratate, spuse Adeptul. Atunci am avea o flacără pe cinste!

— Scoate-ţi din cap ideea asta! Doar tiranicul rege de Zhou s-ar comporta în felul ăsta.

— Am găsit multe trupuri deshidratate împrăştiate pe drum când am venit aici. Au fost sfâşiate şi chiar dacă le-am rehidrata nu vor mai prinde viaţă. Dacă teoria ta funcţionează cu adevărat, ce mai contează că ardem câteva dintre ele? Putem chiar să le şi mâncăm. Oare se pot compara câteva vieţi cu importanţa teoriei tale?

— Termină odată cu prostiile astea! Noi suntem savanţi!

După ce focul se stinse, cei trei îşi reluară călătoria. Fiindcă nu vorbeau prea mult unul cu altul, sistemul acceleră viteza de joc. Regele Wen roti clepsidra de şase ori rapid, indicând trecerea a două zile. Soarele nu mai răsărise şi nu se ivise nici măcar o geană de lumină la orizont.

— Se pare că Soarele nu va mai răsări niciodată, spuse Wang.

Apăsă pe meniul jocului şi se uită la bara de sănătate. Din cauza frigului extrem, starea era în descreştere.

— Văd că iar îţi închipui că eşti un soi de oracol, spuse Adeptul.

Dar de data asta, amândoi sfârşiră fraza într-un singur glas:

— Suntem într-o Eră Haotică!

Totuşi, zorile apărură la orizont. Cerul începu să strălucească rapid şi Soarele răsări. Wang observă că, de data asta, Soarele era uriaş. După ce răsărise pe jumătate, acoperise o cincime din orizontul vizibil. Erau scăldaţi de unde de căldură şi se simţi revigorat. Dar când se uită la regele Wen şi la Adept văzu că pe feţele amândurora se întipărise groaza, de parcă văzuseră un demon.

— Repede! Să mergem la umbră! ţipă Adeptul.

Wang alergă după ei. Se ascunseră după o stâncă mai mare. Umbra aruncată de stâncă se micşoră din ce în ce mai mult. Pământul din jur strălucea de parcă luase foc. Solul permanent îngheţat de sub ei se topi în curând şi

suprafaţa dură ca oţelul se transformă într-o mare de noroi, tulburată de undele de căldură. Wang asuda puternic.

Când Soarele se ridică drept peste creştetele capetelor lor, cei trei şi le acoperiră cu blănurile de animale, dar lumina strălucitoare tot trimitea prin găuri şi crăpături săgeţi arzătoare. Cei trei se mişcară în jurul stâncii până reuşiră să se adăpostească la umbra care tocmai apăruse pe partea cealaltă...

După apusul Soarelui, aerul era fierbinte şi umed. Cei trei călători, uzi leoarcă stăteau pe stâncă. Adeptul vorbi cu disperare:

— Călătoria în timpul Erei Haotice e ca o călătorie în iad. Nu mai suport. Şi nici nu am mâncat nimic pentru că nu vrei să-mi dai nişte peşte uscat şi nici nu mă laşi să mănânc trupurile deshidratate. Ce...

— Singura soluţie este să te deshidratez pe tine, spuse regele Wen, făcându-şi vânt cu o bucată de blană.

— Dar nu mă vei abandona pe urmă, nu?

— Sigur că nu. Îţi promit că te duc la Chao Ge.

Adeptul îşi scoase roba udă leoarcă şi se întinse golpuşcă pe solul. Noroios. Pe când Soarele luci pentru ultima oară, coborând sub orizont, Wang văzu apa ţâşnind din trupul Adeptului. Ştia că nu mai poate fi doar sudoare. Toată apa din trup era descărcată şi stoarsă. Apa se scurgea în câteva pârâiaşe prin noroi. Trupul îi deveni moale şi-şi pierdu forma asemenea unei lumânări care se topeşte.

După zece minute, apa i se scursese complet din trup. Adeptul era acum o bucată de piele cu forma unui om întinsă pe pământ. Trăsăturile chipului său se estompaseră şi deveniseră de nerecunoscut.

— E mort? întrebă Wang.

Îşi aminti că văzuse asemenea bucăţi de piele în formă de om împrăştiate pe lângă drum. Unele erau rupte şi incomplete. Presupusese că erau trupuri deshidratate. Adeptul îi spusese mai înainte ceva despre aprinderea posibilă.

— Nu, răspunse regele Wen. Luă pielea, o curăţă de noroi şi o scutură de praf, apoi o întinse pe stâncă şi o rulă ca pe un balon după ce îi scoţi aerul din el. Îşi va reveni imediat ce-l cufundăm în apă. La fel cum pui ciuperci uscate la înmuiat.

— Chiar dacă oasele s-au înmuiat?

— Da. Scheletul i s-a transformat în fibre uscate. E mai uşor de cărat.

— Pe lumea asta oricine poate fi deshidratat şi rehidratat?

— Desigur. Şi tu poţi. Altfel nu putem supravieţui Erelor Haotice.

Regele Wen i-l întinse pe Adeptul rulat.

— Du-l tu. Dacă-l abandonezi pe drum va fi ars sau mâncat.

Wang acceptă pielea, un rulou uşor. Îl ţinea sub braţ şi nu i se păru prea ciudat.

Cei doi îşi continuară drumul anevoios: Wang cu Adeptul deshidratat la subsuoară şi Regele Wen cărându-şi clepsidra. La fel ca şi în celelalte câteva zile dinainte, mersul Soarelui din lumea asta nu urma niciun tipar. După o noapte lungă şi friguroasă care dura câteva zile, venea o zi arzătoare şi invers. Cei doi se bazau unul pe celălalt pentru supravieţuire. Aprindeau focuri ca să se apere de frig şi se cufundau în lacuri ca să scape de arsura soarelui.

Cel puţin jocul accelera trecerea timpului. O lună din joc putea trece într-o jumătate de oră. Asta făcea călătoria prin Era Haotică mai tolerabilă pentru Wang.

Într-o zi, după o noapte lungă care dură aproape o săptămână (măsurată cu clepsidra), regele Wen strigă deodată voios, arătând spre cerul nopţii.

— Stele zburătoare! Două stele căzătoare![30]

De fapt, Wang văzuse deja straniile corpuri cereşti. Erau mai mari decât stelele şi păreau nişte discuri de mărimea mingilor de ping-pong. Se mişcau pe cer cu o viteză suficient de mare pentru a fi percepută cu ochiul liber. Dar

[30] Stelele căzătoare au o semnificaţie aparte în Feng Shui. Chinezii consideră că ele aduc noroc şi prosperitate (n.tr.).

era pentru prima oară când două apăreau împreună.

Regele Wen explică:

— Când apar două stele căzătoare, înseamnă că în curând urmează Era Stabilă.

— Am mai văzut stele căzătoare şi înainte.

— Da, dar doar câte una o dată.

— Şi nu vom vedea niciodată mai mult de două?

— Nu. Uneori apar şi trei, dar niciodată mai multe.

— Dacă apar trei deodată înseamnă că vom avea o eră şi mai bună?

Regele Wen îi aruncă lui Wang o privire înspăimântată:

— Ce vrei să spui? Trei stele căzătoare... roagă-te să nu se întâmple aşa ceva niciodată.

Se dovedi că regele Wen avea dreptate. Mult dorita Eră Stabilă începu imediat. Răsăritul şi apusul începură să aibă loc în mod regulat. Un ciclu noapte-zi se stabiliză la optsprezece ore. Alternarea ordonată a zilelor şi nopţilor făcu ca vremea să devină caldă şi blândă.

— Cât durează o Eră Stabilă? întrebă Wang.

— Cât o zi sau cât un secol. Nimeni nu poate spune cât va dura.

Regele Wen se aşeză pe clepsidră, ridicându-şi privirea spre soarele amiezii.

— Potrivit consemnărilor istorice, dinastia Zhou de Vest a trecut printr-o Eră Stabilă care a durat două secole. Ce noroc să te naşti în timpurile acelea!

— Dar o Eră Haotică cât ţine?

— Ţi-am mai spus. În afara Erelor Stabile nu există decât Ere Haotice. Fiecare umple timpul neocupat de cealaltă.

— Deci asta e o lume fără tipare?

— Da. Civilizaţia nu se poate dezvolta decât în timpul climatelor blânde ale Erelor Stabile. În cea mai mare parte a timpului, omenirea trebuie să se deshidrateze în colectiv şi să se pună la păstrare. Când soseşte o Eră Stabilă lungă, ei se regenerează în mod colectiv prin rehidratare. Apoi încep să construiască şi să producă.

— Cum poţi prezice sosirea şi durata fiecărei Ere Stabile?

— Nu s-a făcut niciodată aşa ceva. Când apare Era Stabilă, regele ia o hotărâre bazată pe intuiţie cu privire la începerea rehidratării de masă. Adesea, oamenii sunt regeneraţi, se seamănă recolte, oraşele încep să fie construite, viaţa abia începe şi deodată Era Stabilă se sfârşeşte. Frigul şi căldura extremă distrug apoi totul.

Regele Wen arătă cu degetul spre Wang, cu ochii strălucind:

— Acum ştii care e scopul acestui joc: folosirea intelectului nostru şi al capacităţii noastre de înţelegere pentru analizarea tuturor fenomenelor, până când vom putea afla tiparul mersului Soarelui. Supravieţuirea civilizaţiei depinde de asta.

— În baza observaţiilor mele, nu există niciun tipar al mersului Soarelui.

— Fiindcă tu nu înţelegi natura fundamentală a lumii.

— Şi tu o înţelegi?

— Da. Din acest motiv mă duc la Chao Ge. Îi voi prezenta regelui Zhou un calendar precis.

— Dar nu am văzut nicio dovadă în timpul călătoriei că poţi face un asemenea lucru.

— Prezicerea mersului Soarelui este posibilă doar la Chao Ge, pentru că doar acolo se întâlnesc Yin şi Yang. Numai sorţii aruncaţi acolo sunt exacţi.

Cei doi îşi continuară drumul în condiţiile aspre ale unei noi Ere Haotice, întrerupte efemer de câte o Eră Stabilă scurtă, până când ajunseră în cele din urmă la Chao Ge.

Wang auzi un urlet neîntrerupt care suna ca un tunet. Sunetul era produs de numeroasele pendule gigantice care puteau fi văzute peste tot la Chao Ge, fiecare având o înălţime de zeci de metri. În partea de jos a fiecărui pendul se afla câte o stâncă uriaşă suspendată de o sfoară groasă legată de un pod dintre două vârfuri de turnuri zvelte de piatră.

Toate pendulele se legănau în timp ce grupuri de soldaţi în armuri aveau grijă să nu se oprească. Scandând ceva de neînţeles în mod ritmic trăgeau de sforile legate de greutăţile uriaşe de piatră, compensând astfel încetinirea

arcelor descrise de pendule. Wang observă că pendulele se legănau în acelaşi timp. De departe, vederea era menită să te umple de admiraţie şi respect. Parcă erau nişte ceasuri imense construite deasupra pământului, sau nişte simboluri abstracte care căzuseră din cer.

Pendulele gigant înconjurau o piramidă şi mai enormă care se ridica precum un munte înalt în noaptea întunecată. Acesta era palatul regelui Zhou. Wang îl urmă pe regele Wen pe o uşă joasă de la baza piramidei, în faţa căreia patrulau câţiva soldaţi într-o linişte mormântală. Uşa ducea la un tunel lung, îngust şi întunecat care se afunda în rărunchii piramidei, luminat de câteva torţe.

În timp ce mergeau, regele Wen îi vorbi lui Wang:

— În timpul unei Ere Haotice, întreaga ţară este deshidratată. Dar regele Zhou rămâne treaz, un camarad al pământului lipsit de viaţă. Pentru a supravieţui în timpul unei Ere Haotice, trebuie să trăieşti în clădiri cu ziduri groase ca aceasta, de parcă ai trăi sub pământ. Este singurul mod de a scăpa de căldura şi frigul de nesuportat.

După mult timp petrecut mergând prin tunel, ajunseră în sfârşit la Marea Sală din centrul piramidei. De fapt, sala nu era atât de mare şi-i amintea lui Wang de o peşteră. Bărbatul care şedea pe un podium, înfăşurat într-o blană parţial colorată, era, fără îndoială, regele Zhou. Dar cel care-i atrase atenţia lui Wang fu un bărbat îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Negrul robei se pierdea în umbrele groase din Marea Sală şi faţa albă şi palidă părea să plutească în aer.

— Este Fu Xi.[31]

Regele Zhou îl prezentă pe bărbatul îmbrăcat în negru regelui Wen şi lui Wang. Le vorbea de parcă amândoi fuseseră dintotdeauna acolo, în timp ce bărbatul în negru era un nou-venit. Crede că Soarele este un zeu plin de temperament.

— Când zeul e treaz, stările lui sufleteşti sunt

[31] Fu Xi a fost primul dintre cei Trei Suverani, o figură mitologică a Chinei. A fost unul dintre strămoşii rasei umane, împreună cu Zeiţa Nüwa (n.tr. Ken Liu).

imprevizibile şi astfel avem o Eră Haotică. Dar când doarme, respiraţia lui se echilibrează şi avem o Eră Stabilă. Fu Xi mi-a sugerat să construiesc pendulele pe care le-aţi văzut acolo şi să le menţin într-o mişcare continuă. Susţine că pot avea un efect hipnotic asupra Soarelui şi-l pot face să doarmă mai mult timp. Dar până acum, vedem cu toţii că Zeul Soare rămâne treaz, deşi din când în când mai aţipeşte pentru scurt timp.

Regele Zhou făcu un semn şi servitorii îi aduseră un vas de lut pe care-l aşezară pe o masă mică din piatră în faţa lui Fu Xi – mai târziu Wang avea să afle că vasul conţinea o supă aromată. Fu Xi oftă, ridică vasul şi bău cu înghiţituri mari, zgomotul lor răsunând ca bătăile unei inimi gigantice în întuneric. După ce dădu gata jumătate din conţinut, îşi vărsă restul peste tot corpul. Apoi aruncă vasul pe jos şi se îndreptă spre un cazan mare din bronz suspendat deasupra unui foc într-un colţ al Sălii Mari. Se căţără pe marginea căldării şi sări înăuntru, iscând un nor de aburi.

— Ji Cheng[32], aşază-te, spuse regele Zhou. Vom mânca în curând.

Făcu semn spre cazan.

— Vrăjitorie nesăbuită, spuse regele Wen, privind cazanul cu dispreţ.

— Ce ai aflat despre Soare? întrebă regele Zhou.

Lumina focului îi licări în ochi.

— Soarele nu este un zeu. Soarele este Yang şi Noaptea este Yin. Lumea se sprijină pe echilibrul dintre Yin şi Yang. Deşi nu putem controla acest proces, îl putem prezice.

Regele Wen îşi scoase sabia de bronz şi trasă simbolul yin-yang pe podeaua slab luminată de foc. Apoi sculptă cele şaizeci şi patru de hexagrame ale *I Ching*[33] în jurul

---

[32] Ji Cheng este numele mic al regelui Wen (n.tr. Ken Liu).

[33] *I Ching (Cartea Schimbărilor):* face parte din cele cinci cărţi clasice, canonice, care constituie baza culturii şi tradiţiei chineze. Mai mult chiar, *I Ching* este cea mai veche dintre ele. În ciuda faptului că azi se insistă pe aspectul filozofic al cărţii (vezi introducerea lui Richard Wilhelm), lucrarea a fost utilizată din cele mai vechi timpuri ca Oracol. Un oracol care oferă informaţii despre evoluţia evenimentelor în timp, despre rezultatul pozitiv sau negativ al acţiunilor consultantului (n.tr.).

simbolului, întreaga compoziţie semănând cu o roată calendaristică.

— Iubite rege, acesta este codul universului. Cu ajutorul lui pot prezenta dinastiei tale un calendar precis.

— Ji Cheng, vreau să ştiu când va veni următoarea Eră Stabilă.

— O voi prezice chiar acum pentru tine, spuse regele Wen.

Se aşeză în mijlocul simbolului yin-yang, cu picioarele sub el. Îşi ridică capul să privească sus la tavanul Sălii Mari, privirea lui părând că perforează pietrele groase ale piramidei până când ajunse la stele. Degetele ambelor sale mâini începură să se mişte într-o serie de gesturi iuţi şi complexe, asemenea componentelor unei maşini de calcul. Cu tăcerea întreruptă doar de supa care fierbea în vasul din colţ, bolborosind, de parcă şamanul care era fiert înăuntru ar fi vorbit prin somn.

Regele Wen se ridică în mijlocul simbolului yin-yang. Cu faţa încă întoarsă spre tavan, spuse:

— Următoarea Eră Haotică va dura patruzeci şi patru de zile. Apoi vom avea o Eră Stabilă de cinci zile. După aceea va fi o Eră Haotică de douăzeci şi trei de zile urmată de o Eră Stabilă de optsprezece zile. Apoi vom avea o Eră Haotică de opt zile. Dar când această Eră Haotică se termină, o, regele meu, va începe Era Stabilă cea lungă pe care ai aşteptat-o. Această Eră Stabilă va dura trei ani şi nouă luni. Climatul va fi atât de blând, încât vom traversa o epocă de aur.

— Mai întâi trebuie să verificăm previziunile tale iniţiale, spuse regele de Zhou, cu o expresie impasibilă.

Wang auzi o huruială venind de sus. O bucată de piatră din tavanul Sălii Mari se deschise, dezvăluind un orificiu pătrat. Îşi schimbă poziţia şi văzu că orificiul conducea spre un alt tunel care ducea în sus, prin centrul piramidei. La capătul tunelului putu să vadă sclipind câteva stele.

Viteza jocului crescu. La fiecare câteva secunde de timp real, doi soldaţi răsturnau clepsidra adusă de regele Wen, indicând trecerea a opt ore de joc. Orificiul din tavan clipi

aleatoriu şi din când în când, o rază de lumină din Era Haotică intra în Marea Sală. Uneori lumina era slabă, ca lumina lunii. Alteori lumina era foarte puternică şi pătratul alb incandescent de lumină aruncat pe pământ strălucea atât de puternic încât torţele din Marea Sală păleau în faţa lui.

Wang continuă să numere răsturnările de clepsidră. Când a ajuns pe la o sută şi douăzeci de ori, apariţia luminii soarelui prin orificiul pătrat deveni regulată. Prima dintre Erele Stabile prognozate sosise.

După încă alte cincisprezece răsturnări de clepsidră, lumina licărindă din orificiu deveni iar imprevizibilă, dând startul unei noi Ere Haotice. O nouă Eră Stabilă îi urmă şi o altă Eră Haotică. Momentul de începere şi durata diferitelor ere nu erau exact aşa cum prezisese Regele Wen, dar erau destul de aproape. După încheierea a încă unei Ere Haotice de opt zile, Era Stabilă cea lungă pe care o prezisese începu.

Wang continuă să calculeze răsturnările de clepsidră. După trecerea a douăzeci de zile lumina soarelui care pătrundea în Marea Sală începu să-şi menţină ritmul precis. Timpul de joc încetini şi reveni la normal.

Regele Zhou încuviinţă spre regele Wen.

— Voi ridica un monument pentru tine, unul chiar mai mare decât acest palat.

Regele Wen se înclină adânc:

— Iubite rege, deşteaptă-ţi dinastia şi las-o să prospere!

Regele Zhou se ridică de pe podium şi-şi deschise braţele, de parcă dorea să îmbrăţişeze întreaga lume. Cu un glas straniu, venind parcă de pe altă lume, începu să scandeze „Re-hi-dratarea...”

Imediat ce dădu ordinul, toţi cei din Marea Sală se repeziră spre uşă. Wang îl urmă de aproape pe regele Wen şi ieşiră amândoi din piramidă prin tunelul lung prin care intraseră. Odată ajunşi afară, Wang văzu soarele după-amiezii scăldând pământul în căldură. În adierea vântului simţi parfumurile primăverii. Regele Wen şi Wang se îndreptară spre un lac din apropiere. Gheaţa ce acoperea

lacul se topise şi lumina soarelui dansa jucăuşă prin valurile line.

O coloană de soldaţi strigă: „Rehidratarea! Rehidratarea!” în timp ce alergau spre o clădire de piatră mare, de forma unui grânar, aflată lângă lac. Pe drumul spre Chao Ge, Wang văzuse multe astfel de clădiri şi regele Wen îi spusese că ele se numeau deshidratoare şi erau depozite unde puteau fi păstrate corpurile deshidratate. Soldaţii deschiseră uşile grele de piatră ale deshidratorului şi scoaseră rulourile de piei prăfuite. Fiecare soldat duce mai multe piei, se duce la lac, după care le arunca în apă. Imediat ce pieile atingeau apa, începeau să se desfacă şi să se întindă. Nu după mult timp lacul fu acoperit cu un strat de piei plutitoare şi fiecare absorbea repede apă, dilatându-se. Treptat, toate pieile în formă de oameni deveniră trupuri cu carne care, în curând, începură să dea semne de viaţă. Unul câte unul se luptară să iasă din apa ce le venea până la mijloc şi se ridicară în picioare. Privind în jur lumea însorită cu ochii mari, păreau că tocmai se treziseră din vis.

— Rehidratarea! ţipă un bărbat.

— Rehidratarea! Rehidratarea! i se alăturară alte glasuri vesele.

Toată lumea ieşi din lac şi alergară goi către deshidrator. Luară mai multe piei şi le aruncară în apă şi tot mai mulţi oameni reînviaţi ieşiră din lac... Aceeaşi scenă se repeta lângă fiecare lac sau iaz. Întreaga lume îşi revenea la viaţă.

— O, Doamne! Degetul meu!

Wang văzu un bărbat care tocmai înviase şi stătea în mijlocul lacului, ţinându-şi o mână şi plângând. Îi lipsea degetul mijlociu şi-i curgea sânge din rană în apă. Alţii care tocmai înviaseră treceau pe lângă el, grăbindu-se să ajungă la ţărm voioşi ignorându-l.

— Consideră-te norocos, îi spuse cineva. Unii şi-au pierdut un braţ întreg sau un picior. Altora le-au ros şobolanii capetele. Dacă n-am fi fost rehidrataţi la timp, poate că am fi fost cu toţii mâncaţi de şobolanii din Era

Haotică.

— Cât timp am fost deshidrataţi? întrebă unul dintre cei înviaţi.

— Poţi să-ţi dai seama privind grosimea stratului de praf care acoperă palatul. Am auzit că regele nu este tot regele dinainte. Dar nu ştiu dacă este fiul sau nepotul fostului rege.

A fost nevoie de opt zile pentru încheierea lucrării de rehidratare. Toate trupurile deshidratate depozitate fuseseră regenerate şi lumii i se dăruise o nouă viaţă. În timpul acestor opt zile, fiecare se bucurase de cicluri regulate de răsărit şi de asfinţit, fiecare fiind de exact douăzeci de ore. Profitând de climatul primăvăratic, lăudau cu toţii Soarele şi Zeii care erau la cârma lumii.

În noaptea celei de-a opta zile, focurile de peste tot se înmulţiră şi deveniră mai luminoase decât stelele de pe cer. Ruinele oraşelor şi târgurilor abandonate în timpul Erelor haotice se umplură din nou cu zgomot şi lumină. Ca la orice rehidratare în masă din trecut, oamenii urmau să-şi sărbătorească toată noaptea noua lor viaţă după următorul răsărit.

Dar Soarele nu mai răsări.

Fiecare tip de obiect de măsurat timpul arăta că trecuse mult de vremea răsăritului, dar orizontul rămânea întunecat în toate direcţiile. Nici peste zece ore nu se vedea Soarele şi nici cel mai mic semn al zorilor. Noaptea fără sfârşit durase o zi întreagă, apoi două zile. Răceala cobora pe pământ din întuneric ca o mână uriaşă.

Înăuntrul piramidei, regele Wen îngenunche în faţa regelui Zhou, pledându-şi cauza:

— Iubite rege, te rog să ai încredere în mine în continuare. Este doar ceva temporar. Am văzut cum se adună tot Yangul din Univers şi Soarele va răsări în curând. Era Stabilă şi primăvara ei vor continua!

— Hai să începem să încălzim cazanul, spuse regele Zhou şi oftă.

— O, Rege! Un ministru se împletici, intrând prin deschizătura ca gura unei peşteri a Sălii Mari. Pe... pe cer

sunt trei stele căzătoare!

Cei prezenţi în Marea Sală fură uluiţi. Aerul părea îngheţat. Doar regele de Zhou rămase impasibil. Se întoarse spre Wang, căruia nu catadicsise să i se adreseze până atunci:

— Tot nu înţelegi ce înseamnă apariţia celor trei stele căzătoare, nu-i aşa? Ji Cheng, de ce nu-i spui?

— Înseamnă sosirea unei perioade de frig extrem, atât de frig încât pietrele se vor transforma în praf, oftă regele Wen.

— Des-hi-dratarea… începu regele Xhou să scandeze cu glasul acela straniu, venit de pe altă lume.

Afară oamenii începuseră deja procesul. Se întorseseră iar în trupurile lor deshidratate pentru a supravieţui nopţii care se apropia. Cei norocoşi avuseseră timp să fie depozitaţi unul peste altul în deshidratoare, dar mulţi fură abandonaţi pe câmpurile pustii.

Regele Wen se ridică încet şi se îndreptă spre cazanul de deasupra focului care ardea zgomotos în colţul Sălii Mari. Se urcă pe margine şi se opri câteva secunde înainte să se arunce – probabil îi văzuse chipul bine fiert al lui Fu Xi, rânjindu-i din supă.

— Menţineţi focul mai slab, ordonă regele Zhou cu voce slabă.

Apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Puteţi ieşi dacă doriţi. Jocul nu mai are haz după ce ajungem în acest punct.

Un indicator roşu de EXIT apăru deasupra intrării ca gura unei peşteri din Marea Sală. Jucătorii se repeziră să iasă şi Wang urmă mulţimea. Prin tunelul cel lung, reuşiră să iasă din piramidă şi-i întâmpină zăpada deasă care cădea prin aerul nopţii. Frigul care-ţi pătrundea prin oase îl făcu să se înfioare şi un text afişat în colţul cerului indică din nou accelerarea timpului jocului.

Zăpada continuă să cadă fără pauză timp de zece zile. Acum fulgii de nea erau mari şi groşi, ca nişte bucăţi de întuneric solidificat. Cineva îi şopti din apropiere lui Wang:

— Zăpada conţine acum dioxid de carbon îngheţat,

gheaţă uscată.

Wang se întoarse şi văzu că cel care-i vorbea era Adeptul.

După alte zece zile, fulgii de zăpadă se făcură subţiri şi transparenţi. În lumina slabă a câteva torţe de la intrarea în tunelul cel lung, fulgii împrăştiau o lucire albastră, de parcă erau bucăţi dansatoare de mică.

— Aceşti fulgi conţin acum oxigen solidificat şi nitrogen. Atmosfera dispare prin precipitarea aproape de zero absolut.

Zăpada îngropa încet-încet piramida. Cele mai joase straturi erau compuse din apă, zăpadă, apoi gheaţă uscată şi deasupra din zăpadă ce conţinea oxigen şi nitrogen. Cerul nopţii deveni extrem de limpede, iar stelele străluceau ca un câmp plin de focuri argintii. Un rând de text apăru peste fundalul înstelat:

Noaptea cea lungă dură patruzeci şi opt de ani. Civilizaţia cu numărul 137 a fost distrusă de frigul extrem. Această civilizaţie progresase până la Perioada Statelor Războinice, înainte să dispară.

Sămânţa civilizaţiei a dăinuit. Va germina şi va prospera din nou în imprevizibila lume a celor Trei Corpuri. Vă invităm să vă conectaţi din nou în viitor.

Înainte de a părăsi jocul, Wang privi cele trei stele căzătoare de pe cer. Se învârteau aproape una de cealaltă şi păreau că execută un dans straniu prin abisul cosmic.

8

YE WENJIE

Wang îşi scoase costumul V şi casca cu vedere panoramică. Cămaşa îi era udă leoarcă, de parcă s-ar fi deşteptat dintr-un coşmar. Plecă de la Centrul de Cercetare, se urcă în maşina sa şi se duse la adresa pe care i-o dăduse Ding Yi: casa mamei lui Yang Dong.

Era Haotică, Era Haotică, Era Haotică...

Gândul îi revenea întruna în minte. *De ce oare drumul Soarelui prin lumea celor Trei Corpuri era lipsit de regularitate şi tipare? Chiar dacă orbita unei planete este circulară sau eliptică, mişcarea ei în jurul Soarelui trebuie să fie periodică. Iregularitatea totală a mişcării planetare este imposibilă...*

Wang se înciudă. Scutură din cap, încercând să alunge aceste gânduri. *E doar un joc!*

Dar am pierdut.

Era Haotică, Era Haotică, Era Haotică...

La naiba! Opreşte-te! De ce mă tot gândesc la asta? De ce?

Nu peste mult timp, găsi răspunsul singur. Nu jucase jocuri pe computer de ani de zile şi era limpede că partea de hardware pentru jocuri progresase cu mult între timp. Realitatea virtuală şi retroacţiunea plurisenzorială reprezentau toate efecte pe care nu le simţise pe când era student începător, dar Wang ştia şi că senzaţiile realiste din *Trei Corpuri* nu se bazau pe tehnologia interfeţei.

Îşi aduse aminte că avusese un curs de teoria informaţiei când era student în anul III la facultate. Profesorul le arătase două imagini: una era celebra pictură din dinastia Song *Pe malul râului la Festivalul Qingming*, plină de detalii sofisticate şi vii; cealaltă era o fotografie a cerului într-o zi cu soare, în care imensitatea albastră era punctată doar de o urmă de nor de care nici nu puteai fi sigur că există. Profesorul întrebă studenţii care imagine conţinea

mai multe informaţii şi răspunsul fusese că fotografia avea un conţinut de informaţii (entropie) mai mare cu unul sau două ordine de mărime decât pictura!

Şi la *Trei Corpuri* era la fel. Conţinutul uriaş de informaţie era ascuns adânc. Wang îl putea simţi, dar nu-l putea exprima. Înţelese brusc că cei care creaseră *Trei Corpuri* abordaseră o metodă total opusă celei adoptate de creatorii altor jocuri. De obicei, creatorii de jocuri încercau să afişeze cât mai multă informaţie posibil pentru a creşte senzaţia de realism. Dar creatorii jocului se străduiau să comprime conţinutul de informaţie pentru a ascunde o realitate mai importantă, la fel ca fotografia cerului aparent goală.

Wang îşi dădu frâu liber minţii să se întoarcă în lumea celor *Trei Corpuri*.

Stele zburătoare! Cheia soluţiei trebuie să fie stelele zburătoare. *O stea căzătoare, două stele căzătoare, trei stele căzătoare*... *oare ce înseamnă?*

Cu acest gând se trezi la destinaţie.

În faţa blocului, văzu o femeie slabă, cu părul încărunţit, de aproape şaizeci de ani. Purta ochelari şi încerca să urce scările cu un coş mare plin de cumpărături. Ghici că este femeia pe care venise s-o cunoască.

Un salut scurt îi confirmă impresia. Era într-adevăr mama lui Yang Dong, Ye Wenjie. După ce ascultă scopul vizitei lui Wang Miao, îi arătă recunoştinţa şi mulţumirea sa. Wang cunoştea mulţi intelectuali ca ea. Şirul apăsător al anilor le măcinase duritatea şi înverşunarea caracterelor, până când le mai rămăsese doar un soi de gentileţe apoasă.

Wang îi duse coşul cu cumpărături sus pe scări. Când intrară în apartament, se dovedi că nu era aşa de liniştit cum se aşteptase: trei copii se jucau. Cel mai mare avea cam cinci ani şi cel mai mic abia se ţinea pe picioare. Ye îi spuse lui Wang că erau copiii vecinilor.

— Le place să vină la mine. Azi e duminică şi părinţii trebuie să lucreze peste program, aşa că i-au lăsat la

mine... Vai, Nan, ai terminat de pictat? O, ce frumos e! Îi dăm un titlu? *Răţuşte la soare?* Sună bine. Hai să ţi-l scrie buni pentru tine. Apoi o să trec şi data: *9 iunie, de Nan.* Şi ce ai vrea să papi acum la prânz? Yang vrei vânătă prăjită? Sigur! Nan, vrei păstăi de mazăre verde cum ai mâncat ieri? Nicio problemă. Dar tu, Mimi? Vrei nişte cărniţă? Nu, mămica ta mi-a spus că n-ar trebui să papi atâta cărniţă, nu se digeră prea bine. Nu vrei nişte peştişor? Uite ce peştişor mare a luat buni...

Wang îi urmări pe Ye şi pe copiii absorbiţi de conversaţie. *Precis că şi-a dorit nepoţi. Dar chiar dacă Yang Dong ar fi trăit, şi-ar fi dorit copii?*

Ye luă cumpărăturile şi le duse în bucătărie. Când reveni, spuse:

— Miao, mă duc să înmoi legumele în apă o vreme. În zilele noastre folosesc atât de multe pesticide că atunci când le pregătesc pentru copii, trebuie să le las în apă cel puţin două ore. De ce nu dai o raită prin camera lui Dong?

Sugestia ei, adăugată la sfârşit ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, îl tulbură. Îşi imaginase, desigur, scopul real al vizitei lui. Se întoarse şi se duse în bucătărie fără să-l mai privească, evitând astfel să-l pună în încurcătură. Wang îi fu recunoscător, fiindcă dovedea atâta consideraţie pentru sentimentele lui.

Trecu pe lângă cei trei copii care se jucau bucuroşi şi intră în camera pe care i-o arătase Ye. Se opri în prag, cuprins de un sentiment straniu. Era ca şi cum s-ar fi întors în vremea tinereţii sale plină de visuri şi din adâncul amintirilor ţâşni o tristeţe stăruitoare, fragilă şi pură ca roua dimineţii, scăldată într-o nuanţă trandafirie.

Deschise cu grijă uşa. Aroma fină care umplea camera era neaşteptată: era aroma pădurii. I se păru că intrase în coliba unui pădurar, pereţii erau acoperiţi de bucăţi de scoarţă de copac, cele trei taburete erau trei butuci de copac neornamentaţi; biroul era făcut din trei buşteni mai mari puşi unii în alţii. Şi mai era şi patul, aparent căptuşit cu rogoz *ura* din China de Nord-Est pe care localnicii îl îndeasă în pantofi ca să le ţină cald în clima foarte rece.

Totul era neprelucrat şi neglijent, fără nicio urmă de intenţii creatoare. Munca lui Yang Dong îi procura un venit foarte bun şi ar fi trebuit să-şi cumpere o casă într-un complex rezidenţial de lux, dar ea alesese să trăiască aici cu mama ei.

Merse până la biroul de buşteni. Era aranjat simplu şi nimic nu trăda o urmă de feminitate sau interes ştiinţific. Poate că toate obiectele de acest fel fuseseră îndepărtate sau poate nu fuseseră aici niciodată. Observă o fotografie în alb-negru cu ramă de lemn, un portret înfăţişându-le pe mamă şi pe fiica sa. În fotografie Yang Dong era doar o fetiţă şi Ye Wenjie se aplecase ca să ajungă la aceeaşi înălţime. Un vânt puternic le ciufulise şi împletise şuviţele de păr.

Fundalul fotografiei era neobişnuit: cerul părea să se vadă printr-o plasă mare susţinută de nişte structuri din oţel. Intui că era vorba despre un soi de antenă parabolică, atât de mare, încât marginile ei depăşeau cadrul fotografiei.

În fotografie, ochii micuţei Yang Dong trădau o groază care-i săgetă inima de durere lui Wang. Părea îngrozită de lumea din jurul cadrului fotografiei.

Apoi zări un caiet gros pe colţul biroului. Fu uimit de materialul din care era făcut caietul până când văzu un rând de mâzgălituri copilăreşti pe copertă: Caietul din coajă de mesteacăn al lui Yang Dong – cuvântul „mesteacăn” era scris cu litere Pinyin[34] în loc de caractere[35]. Anii transformaseră argintiul scoarţei într-un galben stins. Întinse mâna să ia caietul, ezită şi şi-o retrase

— E-n regulă, spuse Ye din pragul uşii. Sunt desenele pe care Dong le-a făcut când era mică.

Wang luă caietul din coajă de mesteacăn şi-l răsfoi cu

---

[34] Sistem de romanizare a limbii chineze, varianta standard a limbii chineze. Mai precis, pinyin-ul este folosit pentru a transcrie caracterele chinezeşti în literele alfabetului latin (n.tr.).

[35] Caracterele chinezeşti cuprind: pictograme, ideograme simple, ideograme compuse, împrumuturi fonetice, compuşi din caractere fonetice şi caractere derivate, (n.tr.).

grijă. Ye datase fiecare desen al fiicei sale, aşa cum făcuse şi pentru Nan în camera de zi.

Observă că în baza datelor de pe desene, Yang Dong avea deja trei ani când le făcuse. În mod normal copiii de vârsta asta sunt în stare să deseneze oameni şi obiecte cu forme clare, dar desenele lui Yang Dong erau doar mâzgălituri haotice. Păreau să exprime un fel de furie pătimaşă şi de disperare născute din dorinţa frustrată de a exprima ceva – nu tocmai genul de sentimente pe care te-ai aştepta să le aibă un copil atât de mic.

Ye se aşeză încet pe marginea patului, cu ochii fixaţi pe caiet, cufundată în gânduri. Aici murise fiica ei, sfârşindu-şi viaţa în somn. Wang se aşeză lângă ea. Nu simţise niciodată atât de puternic dorinţa de a împărtăşi durerea altcuiva.

Ye luă caietul din coajă de mesteacăn din mâinile lui şi-l strânse la piept. Cu glas stins, spuse:

— Nu m-am priceput s-o educ pe Dong potrivit vârstei sale. Am expus-o prea devreme unor subiecte foarte abstracte şi foarte radicale. Când şi-a exprimat pentru prima oară interesul pentru teoria abstractă, i-am spus că nu era o lume în care femeile puteau intra cu uşurinţă. Mi-a spus: bine, şi Madame Curie? I-am răspuns că Madame Curie nu a intrat niciodată în lumea aceea. Succesul ei a fost doar o chestiune de stăruinţă şi multă muncă. Dar fără ea, altcineva ar fi terminat treaba. De fapt, Wu Chien-Shiung a mers mai departe decât Madame Curie.[36] Dar nu e o lume pentru femei. Modul de gândire al femeilor este diferit de cel al bărbaţilor. Nu este vorba despre care e mai bun sau mai rău. Ambele sunt necesare lumii. Dong nu m-a contrazis. Mai târziu mi-am dat seama că era într-adevăr diferită. De exemplu, să zicem că-i explicam o formulă. Alţi copii ar fi zis „Ce formulă isteaţă!” Dar ea

---

[36] Chien-Shung Wu a fost unul dintre cei mai remarcabili fizicieni din era modernă cu multe realizări în fizica experimentală. A fost prima care a dovedit experimental netemeinicia ipoteticei *Legi a Conservării Parităţii* şi astfel a oferit sprijin muncii fizicienilor teoreticieni Tsung-Dao Lee şi Chen-Ning Yang (n.a.).

zicea: „Formula asta e atât de elegantă, atât de frumoasă.” Şi expresia de pe faţa ei semăna cu cea pe care o avea când vedea o floare de câmp frumoasă. Tatăl ei ne-a lăsat nişte discuri. Le-a ascultat pe toate, în cele din urmă a ales ceva de Bach drept discul ei preferat şi l-a ascultat întruna. Nu era genul de muzică care să fi vrăjit un copil, şi mai ales pe o fată. La început m-am gândit că l-a ales dintr-un capriciu, dar când am întrebat-o ce simţea când îl asculta, mi-a spus că vedea în muzică cum un uriaş construieşte o clădire mare, complexă. Încet-încet, uriaşul adăuga câte ceva la structură şi, când muzica se termina, clădirea era gata...

— Aţi fost o profesoară excelentă pentru fiica dumneavoastră, îi spuse Wang.

— Nu, am greşit. Lumea ei era prea simplă. Singurul lucru pe care-l avea erau doar nişte teorii inefabile. Când acestea s-au prăbuşit nu a mai avut pe ce să se bizuie ca să mai continue să trăiască.

— Doamnă profesoară Ye, nu sunt de acord cu dumneavoastră. Acum se întâmplă lucruri care depăşesc imaginaţia noastră. Este o provocare nemaiîntâlnită la adresa teoriilor noastre despre lume şi nu a fost singura care a ales această cale de ieşire.

— Dar ea era femeie. O femeie ar trebui să fie ca apa, capabilă să curgă pe deasupra şi în jurul oricărui lucru.

Chiar înainte de a pleca, Wang îşi aminti celălalt scop al vizitei. Îi spuse lui Ye despre dorinţa lui de a observa radiaţia cosmică de fond.

— A, sigur. Sunt două locuri în China care sunt potrivite. Unul este Observatorul din Ürümqi – mi se pare că e un proiect al Centrului de Observare a Spaţiului Cosmic al Academiei Chineze de Ştiinţe. Celălalt este foarte aproape, e un observator de radioastronomie situat în suburbia Beijingului, care este coordonat împreună de Academia Chineză de Ştiinţe şi de Centrul Comun pentru Astrofizică al Universităţii Peking. Cel din Ürümqi se ocupă de observarea radiaţiei terestre şi cel de aici doar primeşte

date de la sateliţi, deşi datele de la sateliţi sunt mult mai precise şi mai complete. Acolo lucrează un fost student de-al meu şi pot să-l sun pentru dumneavoastră.

Ye găsi numărul de telefon, îl formă şi conversaţia care urmă păru să se desfăşoare lin.

— Fără probleme, spuse Ye după ce închise telefonul. Să vă dau adresa. Puteţi să vă duceţi acolo oricând. Numele studentului meu este Sha Ruishan şi va lucra mâine-seară în tura de noapte... Nu cred că este tocmai domeniul dumneavoastră specific de cercetare, nu?

— Lucrez în nanotehnologie. Dar asta este pentru... altceva.

Lui Wang îi fu teamă că Ye o să-i pună mai multe întrebări despre motivul pentru care avea nevoie de aceste informaţii, dar nu a făcut asta.

— Miao, pari cam palid. Cum stai cu sănătatea? întrebă ea, îngrijorată.

— Nu-i nimic, vă rog să nu vă faceţi probleme.

— Stai puţin!

Scoase o cutiuţă de lemn dintr-un dulap. Wang văzu scris pe etichetă că era ginseng.

— Un vechi prieten de la bază, un soldat, a venit în vizită acum câteva zile şi mi-a adus asta: ia-o, te rog, ia-o! Este ginseng cultivat, nu e foarte preţios. Eu am tensiune mare şi nu pot să-l folosesc, oricum. Îl poţi tăia mărunt şi să-ţi faci ceai din el. Arăţi atât de palid că sunt sigură că-ţi va fi de folos. Eşti încă tânăr, dar trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

Wang acceptă darul şi simţi cum i se umple pieptul de căldură. Ochii i se umeziră. Era ca şi cum inima lui, stresată până aproape de limita de rezistenţă în ultimele zile, fusese aşezată delicat pe o grămadă de puf moale:

— Doamnă profesoară Ye, vă voi vizita mai des!

9

UNIVERSUL LICĂRE

Wang Miao conduse maşina pe strada Jingmi până ajunse în Comitatul Miyun. De acolo o luă spre Heilongtan, urcă pe munte pe un drum şerpuit şi ajunse la Observatorul de Radioastronomie al Centrului Astronomic al Academiei Chineze de Ştiinţe. Văzu un şir de douăzeci şi opt de antene parabolice, fiecare cu câte un diametru de nouă metri, ca un strat de plante din oţel. La capăt se găseau două radiotelescoape mari cu reflectoare parabolice de 50 de metri în diametru, construite în anul 2006. Cu cât se apropia mai mult, nu putu să nu se gândească la fundalul fotografiei lui Ye şi a fiicei ei.

Dar activitatea lui Sha Ruishan, studentul lui Ye, nu avea nimic de-a face cu aceste radiotelescoape. Laboratorul doctorului Sha se ocupa de primirea datelor transmise de trei sateliţi: Cosmic Background Explorer (COBE), lansat în noiembrie 1989 şi care urma să fie retras; de la Wilkinson Microwave Anisotropy Probe (WMAP) lansată în 2003 şi Planck, observatorul spaţial lansat de Agenţia Spaţială Europeană în 2009.

Radiaţia cosmică de fond corespundea foarte exact cu spectrul de corp negru termic la o temperatură de 2,7256 K şi era foarte izotrop cu o fluctuaţie de aproximativ 1 la 200.00. Obiectivul lui Sha Ruishan era crearea unei hărţi cosmice mai amănunţite a radiaţiei cosmice de fond cu ajutorul datelor observaţionale. Laboratorul nu era foarte mare. Echipamentul pentru primirea datelor prin satelit era înghesuit şi el în sala de comandă principală de prelucrare a informaţiei numerice şi trei terminale afişau informaţiile trimise de cei trei sateliţi.

Sha fu entuziasmat să-l întâlnească pe Wang. Era limpede că-l plictisea o atât de lungă izolare şi că era fericit să aibă un vizitator. Îl întrebă pe Wang ce date anume ar dori să vadă.

— Aş vrea să văd fluctuaţia totală a radiaţiei cosmice de fond.

— Aţi putea fi... mai clar?

— Ce vreau să spun este... că aş vrea să văd fluctuaţia izotropă a întregii radiaţii cosmice de fond, între unu şi cinci la sută.

Sha rânji. De la începutul secolului, Observatorul Radioastronomic Miyun îşi deschisese porţile vizitatorilor. Pentru a-şi rotunji veniturile Sha făcea adeseori pe ghidul sau ţinea conferinţe. Acest rânjet era rezervat turiştilor, deoarece se obişnuise cu uluitoarea lor ignoranţă ştiinţifică.

— Domnule Wang, să înţeleg că nu sunteţi specialist în domeniu?

— Lucrez în domeniul nanotehnologiei.

— A, atunci se explică. Dar ar trebui să aveţi cunoştinţe de bază despre radiaţia cosmică de fond?

— Nu ştiu prea multe. Ştiu că teoriile din prezent asupra originii universului plasează Big Bangul la aproximativ patru miliarde de ani în urmă. Imediat după naşterea universului, temperatura a fost foarte înaltă. În timp ce a scăzut, „jăraticul” s-a transformat în radiaţia cosmică de fond. Radiaţia umple întregul univers şi poate fi observată în gama de lungimi de undă centimetrică. Cred că prin anii ’60 doi americani au descoperit întâmplător radiaţia când testau o antenă de recepţie a datelor transmise de sateliţi ultrasensibilă...

— Este arhisuficient, îl întrerupse Sha, dând din mâini. Atunci ar trebui să ştiţi că, spre deosebire de variaţiile locale, pe care le observăm în diferite părţi ale universului, fluctuaţia totală a radiaţiei cosmice de fond este corelată cu expansiunea universului. Este vorba despre o modificare foarte lentă măsurată la scara vârstei universului. Chiar şi cu sensibilitatea satelitului Planck, observarea continuă timp de un milion de ani s-ar putea să nu detecteze o asemenea deplasare. Dar dumneavoastră doriţi să urmăriţi o fluctuaţie de cinci procente diseară? Vă daţi seama ce ar însemna aşa ceva? Universul ar licări ca

un tub fluorescent care stă să se stingă!

Şi ar licări pentru mine, se gândi Wang.

— Probabil că e vreo glumă a doamnei profesoare Ye, spuse Sha.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să aflu că e doar o glumă, zise Wang.

Tocmai voia să-i spună că Ye nu cunoştea amănuntele rugăminţii lui, dar îi fu teamă că îl va refuza. Cel puţin îi mărturisise la ce se gândea de fapt.

— Ei bine, de vreme ce doamna profesoară Ye mă roagă să vă ajut, hai să procedăm la observare. Nu e mare lucru. Dar dacă aveţi nevoie doar de o marjă de precizie de unu la sută, datele de la anticul COBE sunt suficiente.

În timp ce vorbea, Sha scria iute la computer. Curând, pe ecran apăru o linie verde simplă.

— Această curbă reprezintă măsurarea în timp real a radiaţiei cosmice de fond totale – de fapt, ar trebui s-o numim linie, pentru rigurozitate. Temperatura este de 2,726±0,010K. Marja de eroare se datorează efectului Doppler produs de deplasarea în spaţiu a Căii Lactee, care a fost deja filtrat. Dacă acest tip de fluctuaţie pe care o anticipaţi va avea loc – mai mult de un procent –, această linie va deveni roşie şi se va transforma într-o lungime de undă. Pot paria că va rămâne o linie verde simplă până la sfârşitul lumii. Dacă vreţi să vedeţi cum arată genul de fluctuaţie observabilă cu ochiul liber, trebuie să aşteptaţi mult după moartea Soarelui.

— Sper că nu vă deranjez de la lucru?

— Nu. De vreme ce aveţi nevoie de o asemenea precizie, putem folosi unele date de bază transmise de COBE. Gata, totul e pregătit. Din acest moment, dacă au loc fluctuaţii semnificative, datele vor fi salvate automat pe disc.

— Cred că va avea loc pe la unu noaptea.

— Uau, atât de precis! Nu-i nimic, tot lucrez în tura de noapte. Aţi luat cina? Perfect. Atunci vă duc să facem turul.

Era o noapte fără lună. Merseră pe lângă şirul de antene parabolice şi Sha făcu semn cu mâna spre ele:

— Îţi taie respiraţia, nu-i aşa? Păcat că sunt toate doar nişte urechi ale unui surd.

— De ce?

— Încă de când au fost construite, am avut interferenţe permanente în benzile observaţionale. Întâi au fost staţiile de pagere din anii ’80. Acum e cursa pentru dezvoltarea comunicaţiilor mobile şi a turnurilor GSM. Aceste telescoape sunt în stare să efectueze multe sarcini – supravegherea cerului, detectarea surselor radio variabile, observarea resturilor de supernove –, dar pe majoritatea nu le putem face. Ne-am plâns Comisiei Radio de Reglementare de Stat de multe ori, dar niciodată cu rezultate. Puteam spera să ne acorde nouă mai multă atenţie decât lui China Mobile, China Unicorn, China Netcom? Fără bani, secretele universului nu fac nici cât o ceapă degerată. Cel puţin proiectul meu depinde de datele transmise de sateliţi şi nu are nimic de-a face cu „atracţiile turistice”.

— În ultimii ani, aplicaţiile comerciale ale cercetării de bază au avut destul succes, de exemplu în fizica energiei înalte. Poate că ar fi mai bine dacă observatorul ar fi construit în locuri mai îndepărtate de oraşe?

— Totul se rezumă la bani. În acest moment, singura noastră speranţă este să găsim mijloace tehnice cu care să ne protejăm de interferenţă. Ar fi mult mai bine dacă doamna profesoară Ye ar fi aici. A realizat multe în domeniu.

Astfel că topica discuţiei s-a mutat spre Ye Wenjie. Şi, de la studentul ei, află, în cele din urmă, despre viaţa sa. Îl ascultă pe Sha povestindu-i cum a asistat la moartea tatălui ei în timpul Revoluţiei Culturale, cum a fost acuzată în mod fals de către Corpul de Construcţie şi Producţie, cum a părut apoi să dispară până când s-a întors la Beijing pe la începutul anilor ’90, cum a predat astrofizică la Tsinghua[37], unde predase şi tatăl ei, până la pensionare.

---

[37] Universitatea Tsinghua, înfiinţată în anul 1911 la Beijing este o universitate de cercetare şi una dintre cele mai importante universităţi din China, alături de Universitatea Peking (n.tr.).

— Abia de curând a fost făcut cunoscut faptul că şi-a petrecut mai bine de douăzeci de ani la Baza Coasta Roşie.

Wang fu şocat.

— Vrei să spui că zvonurile acelea...

— Majoritatea zvonurilor s-au dovedit adevărate. Unul dintre cercetătorii care au dezvoltat sistemul de descifrare pentru Proiectul Coasta Roşie a emigrat în Europa şi a scris o carte anul trecut. Majoritatea zvonurilor vin din cartea aceea. Cei mai mulţi care au fost la Coasta Roşie sunt încă în viaţă.

— Asta este... o poveste fantastică.

— Mai ales că s-a întâmplat în anii aceia – e absolut incredibil.

Continuară să vorbească o vreme. Sha îl întrebă despre scopul din spatele cererii lui ciudate. Wang evită să-i dea un răspuns clar şi Sha nu-l presă. Demnitatea sa de specialist nu-i permitea lui Sha să-şi exprime un interes prea vizibil pentru o cerere care contrazicea în mod limpede cunoştinţele lui profesionale.

Se îndreptară spre un bar nonstop pentru turişti şi stătură acolo preţ de două ore. În timp ce Sha dădea pe gât bere după bere, limba i se dezlegă şi mai mult. Dar Wang deveni neliniştit şi mintea i se întorcea la linia verde de pe terminalul din biroul lui Sha. Abia la unu fără zece dimineaţa, Sha cedă insistenţelor repetate ale lui Wang şi se întoarseră în laborator.

Spoturile luminoase care iluminau antenele radio fuseseră oprite şi antenele formau acum o imagine bidimensională pe cerul nopţii, ca un şir de simboluri abstracte. Toate erau aţintite spre cer la acelaşi unghi, de parcă ar fi aşteptat ceva cu nerăbdare. Scena îl făcu pe Wang să se înfioare, în ciuda căldurii serii de primăvară. Îi amintiră de pendulele gigantice din *Trei Corpuri*.

Ajunseră înapoi la laborator la ora unu. În timp ce priveau terminalul, începu fluctuaţia. Culoarea liniei deveni roşie, ca un şarpe care se deşteaptă după perioada de hibernare, răsucindu-se, în timp ce pielea i se umplea de sânge din nou.

— Trebuie să fie o defecţiune la COBE!

Sha se holba la forma undei, îngrozit.

— Nu e nicio defecţiune, spuse Wang pe un ton excesiv de calm.

Învăţase să se controleze când se confrunta cu asemenea imagini.

— Vom vedea imediat, spuse Sha.

Se duse spre celelalte două terminale şi tastă rapid pentru a vedea datele colectate de ceilalţi doi sateliţi, WMAP şi Planck.

Acum trei forme de undă se mişcau sincronizate pe cele trei terminale, absolut identice.

Sha luă un laptop şi se repezi să-l deschidă. Băgă în el un cablu de reţea şi luă telefonul – Wang putu să-şi dea seama din monologul care urmă că luase legătura cu Observatorul Radioastronomic de la Ürümqi – şi apoi aşteptă. Nu-i explică lui Wang ce făcea, avea ochii fixaţi pe ecranul laptopului. Wang îi auzi respiraţia accelerată.

Câteva minute mai târziu, o formă de undă roşie apăru în fereastra de navigare, mişcându-se în acelaşi ritm cu celelalte.

Cei trei sateliţi şi observatorul terestru confirmară un fapt: Universul licărea.

— Poţi imprima forma de undă? întrebă Wang.

Sha îşi şterse sudoarea rece de pe frunte şi încuviinţă. Îşi mişcă mouse-ul şi făcu clic pe „Imprimare”. Wang înşfăcă prima foaie imediat ce ieşi din imprimanta cu laser şi începu să marcheze cu un creion corespondenţa dintre distanţele dintre vârfuri şi diagrama de coduri Morse pe care o scosese din buzunar.

scurt-lung-lung-lung-lung, scurt-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-scurt-scurt, lung-lung-lung-scurt-scurt-scurt, scurt-scurt-lung-lung-lung, scurt-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-scurt-scurt-scurt, scurt-scurt-scurt-lung-lung, lung-lung-scurt-scurt-scurt.

Adică: 1108:21:37.

scurt-lung-lung-lung-lung, scurt-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-scurt-scurt, lung-

lung-lung-scurt-scurt-scurt, scurt-scurt-lung-lung-lung, scurt-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-scurt-scurt-scurt, scurt-scurt-scurt-lung-lung, lung-lung-scurt-scurt-scurt.

Adică: 1108:21:36.

scurt-lung- lung-lung- lung, scurt-lung- lung-lung-lung, lung-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-scurt-scurt, lung-lung-lung-scurt-scurt-scurt, scurt-scurt-lung-lung-lung, scurt-lung-lung-lung-lung, lung-lung-lung-scurt-scurt-scurt, scurt-scurt-scurt-lung-lung, lung-lung-scurt-scurt-scurt.

Adică: 1108:21:35

...

Numărătoarea inversă continua la scara Universului. Trecuseră nouăzeci şi două de ore deja şi rămăseseră doar 1.108 ore.

Sha măsura camera cu pasul în lung şi în lat, agitat, oprindu-se din când în când pentru a se uita la secvenţele de numere pe care le nota Wang.

— Chiar nu poţi să-mi spui ce se întâmplă? strigă el.

— Doctore Sha, te rog să mă crezi! Nu am cum să-ţi explic.

Wang împinse la o parte teancul de hârtii imprimate cu formele de unde. În timp ce fixa secvenţa de numere, spuse:

— Poate că cei trei sateliţi şi observatorul au defecţiuni.

— Ştii că nu este posibil!

— Dar dacă e un sabotaj?

— Şi asta e imposibil! Să alterezi datele de la trei sateliţi şi un Observator terestru în acelaşi timp? Vorbim despre un sabotor supranatural.

Wang încuviinţă. Faţă de ideea licăririi universului, orice era mai acceptabil, chiar şi un sabotor supranatural. Dar Sha îl lipsi şi de ultima lucire de speranţă.

— Este simplu de confirmat. Dacă radiaţia cosmică de fond fluctuează atât de mult, putem s-o vedem cu propriii noştri ochi.

— Despre ce vorbeşti? Lungimea de undă a radiaţiei cosmice de fond este de şapte centimetri. Asta înseamnă că e mai lungă cu cinci ordine de mărime decât lungimea

de undă a luminii vizibile. Cum am putea s-o vedem?

— Folosind ochelari 3K.

— Ochelari 3K?

— Sunt un fel de jucărie ştiinţifică pe care am creat-o pentru Capital Planetarium. Cu nivelul actual de tehnologie am luat antena în formă de pâlnie de şase metri folosită de Penzias şi Wilson[38] aproape acum o jumătate de secol pentru a descoperi microradiaţia cosmică de fond şi am miniaturizat-o, creând o pereche de ochelari. Apoi am adăugat un transformator ochelarilor pentru comprimarea radiaţiei detectate la cinci ordine de mărime până când undele de 7 cm s-au transformat în lumină roşie vizibilă. În acest fel vizitatorii îşi pun ochelarii noaptea şi observă microradiaţia cosmică de fond pe cont propriu. Şi acum putem să-i folosim pentru a vedea cum licăre Universul.

— Unde pot găsi ochelari din aceştia?

— La Planetariul Capital. Am făcut mai mult de douăzeci de perechi de ochelari.

— Trebuie să pun mâna pe unii până la cinci.

Sha luă telefonul. Cel de la capătul firului răspunse după mai mult timp. Sha îşi făcu ceva nervi încercând să-l convingă pe interlocutorul său trezit în crucea nopţii să meargă la Planetariu şi să-l aştepte pe Wang care urma să ajungă într-o oră.

În timp ce Wang pleca, Sha îi spuse:

— Nu te voi însoţi. Ceea ce am văzut este suficient şi nu am nevoie de altă confirmare. Dar sper că-mi vei putea explica adevărul când va sosi momentul potrivit. Dacă acest fenomen mă va duce la un rezultat în cercetare, nu te voi uita.

Wang deschise portiera maşinii şi spuse:

— Licărirea se va opri la ora cinci dimineaţa. Ţi-aş sugera să nu te mai preocupi de ea după asta. Crede-mă, nu vei ajunge absolut nicăieri.

---

[38] Este vorba despre Robert Wilson şi Arno Penzias, cei doi au folosit o antenă în formă de pâlnie la Laboratoarele Bell din New Jersey (SUA) cu ajutorul căreia au scrutat Calea Lactee. Au pătruns până la o adâncime de 378.000 de ani după Big Bang! (n.tr.).

Sha îl privi stăruitor pe Wang, apoi încuviinţă:

— Înţeleg. Li s-au întâmplat diferite chestii unor oameni de ştiinţă…

— Da. Wang se urcă în maşină. Nu mai voia să discute pe acest subiect.

— Ne-a venit şi nouă rândul?

— Deocamdată mi-a venit mie, spuse Wang şi porni motorul.

O oră mai târziu, sosi la noul Planetariu şi coborî din maşină. Luminile vii ale oraşului pătrundeau prin pereţii transparenţi ai imensei clădiri de sticlă şi-i dezvăluiau nelămurit structura internă. Wang se gândi că dacă arhitectul intenţionase să exprime un sentiment despre Univers, designul era reuşit: cu cât ceva era mai transparent, cu atât părea mai misterios. Universul însuşi era transparent: Şi, câtă vreme ai ochii destul de ageri, poţi vedea oricât de departe doreşti. Însă, cu cât vezi mai departe, cu atât mai misterios devine.

Angajatul somnoros de la Planetariu îl aştepta pe Wang la uşă. Îi dădu o geantă mică şi spuse:

— Aici sunt cinci perechi de ochelari 3K şi sunt complet încărcaţi. Butonul din stânga îi porneşte. Cadranul din dreapta se foloseşte la reglarea luminozităţii. Mai am o duzină la etaj. Poţi să te uiţi cât doreşti, dar eu mă duc să trag un pui de somn în camera de acolo. Doctorul Sha, acesta, trebuie să o fi luat razna rău de tot.

Şi dispăru în interiorul nedesluşit al Planetariului.

Deschise geanta pe scaunul din spate al maşinii şi scoase o pereche de ochelari 3K. Semănau cu afişajul interior din casca cu vedere panoramică a costumului V. Îşi puse ochelarii şi privi în jur. Oraşul părea la fel ca înainte, doar că se vedea şi mai neclar. Apoi îşi aminti că trebuie să le dea drumul.

Oraşul se transformă în multe halouri strălucind ceţos. Majoritatea erau fixe, dar câteva continuară să licăre sau să se deplaseze. Îşi dădu seama că acestea reprezentau surse de radiaţie în gama centimetrică care se

transformaseră acum în lumină vizibilă. În miezul fiecărui halou era o sursă de radiaţie. Din cauza lungimilor de undă iniţiale scăzute, era imposibil să le vezi forma precisă.

Îşi ridică ochii şi văzu un cer strălucind de o lumină roşie difuză. Uite-aşa, văzu microradiaţia cosmică de fond.

Lumina roşie venea de la mai mult de zece miliarde de ani. Constituia resturile Big Bangului, jarul cald încă al Creaţiei. Nu putu să vadă stelele. Era normal, deoarece lumina vizibilă fusese comprimată de ochelari şi devenise invizibilă, aşa că fiecare stea devenise doar un mic punct negru. Dar difracţia radiaţiei undelor centimetrice copleşea orice formă şi detaliu.

Odată ce ochii i se obişnuiră cu imaginea, Wang putu să vadă că fundalul roşu stins pulsa cu adevărat. Întregul cer licărea ca un întreg, de parcă Universul n-ar fi fost decât o lampă în adierea vântului.

Şi cum stătea aşa sub bolta licărindă a cerului nopţii, Wang simţi brusc cum Universul se contractă până când devine atât de mic încât nu-l mai cuprinde decât pe el. Universul era un cord sau pântec strâmtorat şi lumina roşie stinsă care scălda totul era sângele transparent care umplea organul. Suspendat în sânge, văzu că licărirea luminii roşii nu era periodică, de parcă pântecul sau cordul ar fi pulsat neregulat. Simţi prezenţa unei existenţe stranii, perverse, uriaşe, pe care mintea umană nu o putea pătrunde.

Wang îşi scoase ochelarii 3K şi se aşeză slăbit pe jos, sprijinindu-se de roata maşinii sale. În ochii lui oraşul în noapte îşi recăpătă realitatea luminii vizibile. Dar ochii lui rătăceau, încercând să capteze alte imagini. La intrarea în grădina zoologică de vizavi era un şir de tuburi de neon. Unul din ele era pe cale să se stingă şi pâlpâia neregulat. În apropiere, frunzele unui copăcel tremurau în briza nopţii, lucind dezordonat, în timp ce reflectau lumina străzii. În depărtare, steaua roşie din vârful fleşei în stil rusesc a Centrului de Expoziţii din Beijing reflecta lumina maşinilor care treceau pe stradă şi licărea şi ea dezordonat…

Wang încercă să interpreteze licăririle drept un cod Morse. Simţi chiar şi că faldurile steagurilor ce fluturau lângă el şi ondulaţiile apei din băltoaca de pe marginea drumului îi trimiteau şi ele mesaje în Cod Morse. Se strădui să înţeleagă toate aceste mesaje şi simţi cum se scurge numărătoarea inversă, secundă cu secundă.

Nu ştia de cât timp stătea acolo. Angajatul Planetariului apăru într-un târziu şi-l întrebă dacă a terminat. Dar când îi văzu chipul lui Wang, somnul îi dispăru ca prin farmec din ochi. Împachetă ochelarii 3K, se holbă la Wang preţ de câteva secunde şi apoi plecă cu geanta.

Wang îşi scoase mobilul şi formă numărul lui Shen Yufei. Aceasta răspunse imediat. Poate că suferea de insomnie.

— Ce se întâmplă când se opreşte numărătoarea inversă?

— Nu ştiu, răspunse ea şi închise.

Ce poate fi? Poate doar moartea mea, cum a fost cea a lui Yang Dong.

Sau poate că e un dezastru ca marele tsunami care a măturat Oceanul Indian acum câţiva ani. Nimeni nu-l va lega de cercetarea mea în nanotehnologie. E oare posibil ca orice alt dezastru anterior, inclusiv cele două războaie mondiale, să fi fost rezultatul terminării unor numărători inverse fantomatice? E oare posibil ca de fiecare dată să fi fost cineva ca el, la care nu se gândeşte nimeni, care să poarte întreaga responsabilitate?

Sau poate a sfârşitului întregii lumi. În lumea aceasta perversă, asta ar fi mai degrabă o uşurare.

Un lucru era sigur. Orice s-ar fi aflat la sfârşitul numărătorii inverse, la capătul a o mie de ore sau cam aşa ceva, întrebările aveau să-l chinuie ca nişte demoni până când îşi va pierde minţile de tot.

Wang se refugie din nou în maşină şi plecă de la Planetariu. Înainte de apariţia zorilor, străzile erau destul de pustii. Dar nu îndrăznea să conducă prea iute – simţi că dacă se grăbea, grăbea şi numărătoarea inversă. Când văzu prima rază de lumină pe cerul dinspre răsărit, parcă

maşina şi începu să meargă fără ţintă. Mintea îi era golită de gânduri. Doar numărătoarea inversă pulsa peste fundalul roşu nedesluşit al microradiaţiei cosmice. I se păru că se transformase într-un simplu temporizator, ca un clopot care bătea pentru cineva necunoscut.

Cerul se ilumină. Se simţi obosit şi se aşeză pe o bancă.

Când îşi ridică capul să afle unde îl condusese subconştientul său, se înfioră.

Se afla în faţa Bisericii Sf. Iosif pe Strada Wanfujing.[39] În lumina palidă a dimineţii arcadele romaneşti ale bisericii apărură ca trei degete gigant care-i arătau ceva în spaţiu.

În timp ce Wang se ridică să plece, fu oprit de o frântură de cântare religioasă. Nu era duminică aşa că era probabil doar o repetiţie a corului pentru Sărbătoarea Paştelui. Era „Cobori, O, Duh Preasfânt, Porumbelule ceresc”. În timp ce asculta muzica solemnă şi sacră, Wang Miao simţi din nou că universul se contractă până la dimensiunile unei biserici goale. Tavanul boltit era ascuns de lumina roşie licărindă a microradiaţiei cosmice de fond şi el era doar o furnică târându-se prin crăpăturile din podea. Simţi cum o mână uriaşă, invizibilă îi mângâie inima înfiorată şi fu din nou doar un copilaş neajutorat. Ceva din adâncurile minţii sale, ceva care-l susţinuse mereu, se topi ca ceara şi se împrăştie. Îşi acoperi ochii şi începu să plângă.

— Ha, ha, ha, încă unul muşcă din ţărână!

HOotele de plâns ale lui Wang fură întrerupte de un hOot de râs. Se întoarse.

Era căpitanul Shi Qiang, care scotea o trombă de fum alb.

---

[39] Strada Wanfujing este una dintre cele mai circulate străzi din Beijing plină de magazine vizitate de turişti şi de localnici (n.tr.).

10

SHI QIANG

Shi se aşeză lângă Wang şi-i întinse cheile maşinii:

— Ai parcat drept în intersecţia Dongdan. Dacă aş fi ajuns un minut mai târziu, poliţiştii de la circulaţie îţi ridicau maşina.

Da Shi, dacă aş fi ştiut că mă urmăreşti, m-aş fi simţit mult mai liniştit, se gândi Wang, dar respectul de sine îl făcu să-şi înghită cuvintele. Acceptă o ţigară de la Shi, o aprinse şi trase în piept primul fum după ani întregi de când se lăsase.

— Deci cum stă treaba, amice? Ţi-e greu să mai suporţi? Am spus eu că-ţi va fi greu de gestionat. Şi ai insistat să faci pe durul.

— N-ai putea înţelege. Wang mai trase din ţigară.

— Problema ta e că înţelegi prea bine... Perfect. Hai să îmbucăm ceva!

— Nu mi-e foame.

— Atunci hai să bem ceva. Fac cinste!

Wang se urcă în maşina lui Shi şi se duseră la un restaurant din preajmă. Era încă devreme şi locul era pustiu.

— Două burţi de vită călite şi o sticlă de *ergoutou!*[40] strigă Shi, fără să se uite sus.

Era un obişnuit al locului, cu siguranţă.

În timp ce se holba la cele două farfurii pline de felii de burtă, stomacul gol al lui Wang începu să chiorăie şi simţi că i se face rău. Shi îi comandă nişte lapte cald de soia şi clătite şi Wang se forţă să mănânce câte ceva.

Apoi băură mult *ergoutou*. Începu să se simtă ameţit şi limba i se dezmorţi. Nu peste mult timp începu să-i povestească lui Shi evenimentele din ultimele trei zile, deşi ştia că Shi le cunoştea deja – poate că Shi chiar ştia mai

[40] Băutură spirtoasă făcută din sorg şi supranumită uneori „vodca chinezească” (n.tr. Ken Liu).

mult decât el.

— Vrei să spui că Universul... îţi făcea cu ochiul? întrebă Shi în timp ce înfuleca fâşiile de burtă subţiri ca pe fidea.

— E o metaforă foarte potrivită.

— Rahat!

— Neînfricarea ta se bazează pe ignoranţă.

— Încă nişte rahat. Hai, bea!

Wang mai dădu pe cap un păhărel. Acum lumea se învârtea în jurul lui şi doar Shi Qiang, mâncătorul de burtă călită din faţa lui, rămăsese un punct fix. Îi spuse:

— Da Shi, te-ai gândit vreodată la... anumite chestiuni filosofice fundamentale? Cum ar fi, de exemplu, de unde se trage Omul? Unde se îndreaptă el? Cum s-a format Universul? Unde se îndreaptă?

— Niciodată.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Dar trebuie să fi văzut stelele. Nu le-ai admirat, nu te-au făcut curios?

— Nu privesc niciodată cerul noaptea.

— Cum e posibil? Credeam că lucrezi des în schimbul de noapte.

— Amice, când lucrez noaptea, dacă mă uit la cer, suspectul scapă.

— Atunci nu avem nimic să ne spunem. Perfect. Bea!

— Sincer să fiu, chiar dacă aş privi stelele noaptea, nu m-aş gândi la chestiunile astea filosofice. Am prea multe lucruri cu care să-mi bat capul. Trebuie să-mi plătesc ipoteca, să pun bani deoparte pentru facultatea băiatului şi să rezolv un şir lung de cazuri... Sunt un biet om fără niciun fel de încurcături sau complicaţii. Dacă te uiţi în jos pe gâtul meu o să-mi vezi gaura din fund. Bineînţeles că nu ştiu cum să-i fac pe şefii mei să mă simpatizeze. După atâţia ani de când am fost dat afară din armată, încă bat pasul pe loc în carieră. Dacă n-aş fi foarte bun la ceea ce fac, aş fi fost pus pe liber demult... Nu crezi că am destule lucruri cu care să-mi bat capul? Crezi că mai am energia să admir stelele şi să filosofez?

— Ai dreptate. Nu-i nimic, bea până la fund.

— Dar am inventat o regulă fundamentală.

— Spune-mi.

— Ceva suficient de ciudat trebuie să fie dubios.

— Ce... ce lege de doi bani mai e şi asta?

— Spun doar că e mereu cineva în spatele lucrurilor care par inexplicabile.

— Dacă ai avea câteva cunoştinţe ştiinţifice elementare, ai şti că e imposibil pentru orice putere să săvârşească lucrurile la care am asistat. Mai ales ultimul dintre ele. Manipularea lucrurilor la scara Universului – nu numai că nu pot fi explicate cu cunoştinţele actuale, dar nici măcar nu-mi pot imagina cum le-aş putea explica cu argumente din afara ştiinţei. E mai mult decât supranatural. Este super-habar-n-am-ce...

— E cum îţi spun: rahat. Am văzut destule chestii stranii.

— Spune-mi ce ar trebui să fac în continuare.

— Bea mai departe. Şi apoi dormi.

— Perfect.

...

Wang Miao nu-şi aminti cum intrase în maşină. Se prăbuşi pe locurile din spate şi căzu într-un somn fără vise. N-ar fi crezut că a dormit prea mult, dar, când deschise ochii, soarele era deja la apus.

Ieşi din maşină. Chiar dacă alcoolul băut de dimineaţă îl făcuse să se simtă slăbit, acum era mai bine. Observă că se află într-un colţ din Oraşul Interzis. Soarele care apunea strălucea peste palatul antic şi se transforma în vălurele aurii în şanţul de apărare care îl înconjura. În ochii lui lumea deveni din nou clasică şi stabilă.

Continuă să se bucure de pacea care-i lipsise din viaţă până când se făcu întuneric. Maşina Volkswagen Santana care-i era atât de familiară ieşi din traficul care se scurgea pe stradă şi frână chiar în faţa lui. Shi Qiang ieşi din maşină.

— Ai dormit bine? mormăi Shi.

— Da. Şi pe urmă?

— Cine? Tu? Du-te să iei masa. Apoi mai bea ceva. Pe

urmă culcă-te.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Nu mergi mâine la muncă?

— Bine, dar numărătoarea inversă... au mai rămas doar 1.091 de ore.

— La naiba cu numărătoarea inversă. Prima ta prioritate este să te asiguri că poţi să stai drept şi să nu cazi grămadă. Apoi putem vorbi şi de altele.

— Da Shi, poţi să-mi spui ceva despre ce se întâmplă de fapt? Te rog mult.

Shi îl privi pe Wang pentru o vreme. Apoi râse:

— Exact asta l-am întrebat şi eu pe generalul Cheng, de mai multe ori. Suntem în aceeaşi barcă, tu şi cu mine. O să fiu sincer: Nu ştiu nimic, la dracu'. Nivelul meu de salarizare e prea mic şi ăştia nu-mi spun nimic. Uneori cred că toate astea sunt doar un coşmar.

— Dar sigur ştii mai multe decât mine.

— Bine. O să-ţi spun puţinul pe care-l ştiu.

Shi făcu semn spre şanţul care înconjura Oraşul Interzis şi cei doi găsiră un loc şi se aşezară.

— În munca mea esenţial este să pun cap la cap multe lucruri aparent fără legătură. Când le combini cum trebuie, descoperi adevărul. De ceva vreme au loc lucruri stranii.

— De exemplu, un val nemaiîntâlnit de crime împotriva academicienilor şi a instituţiilor de cercetare ştiinţifică. Sigur că ai auzit despre explozia de pe şantierul de construcţie a acceleratorului de la Liangxiang. A mai fost şi uciderea laureatului aceluia Nobel... crimele au fost toate neobişnuite: nu era vorba de bani, nici de răzbunare, nici din motive politice, doar din pura dorinţă de nimicire. Alte lucruri stranii nu au avut de-a face cu crime. De exemplu, Frontierele Ştiinţei şi sinuciderile academicienilor. Activiştii de mediu au devenit şi ei extrem de îndrăzneţi: au apărut mitinguri de protest la şantierele de construcţii pentru a se împotrivi construirii centralelor nucleare şi hidrocentralelor, comunităţile experimentale „de reîntoarcere la natură”... şi alte chestiuni aparent fără

importanţă – te duci la cinema?

— Nu, nu prea.

— Ultimele filme cu cele mai mari încasări au toate teme rustice. Au mereu un decor cu munţi verzi şi apă limpede, cu bărbaţi chipeşi şi femei cu vino-ncoace dintr-o perioadă neprecizată care trăiesc în armonie cu natura. Ca să-i citez pe regizori: reprezintă viaţa minunată dinaintea violului ştiinţei asupra naturii. Uite, de exemplu *Peach Blossom Spring*[41]. Este în mod clar genul de film pe care nimeni nu vrea să-l vadă. Dar au cheltuit sute de milioane ca să-l facă. A mai fost şi concursul acela SF cu marele premiu de cinci milioane şi câştigătorul a fost cel care şi-a imaginat cel mai dezgustător viitor posibil. Apoi au mai cheltuit câteva sute de milioane ca să transforme povestirile câştigătoare în filme… Şi pe urmă mai sunt şi toate aceste culte stranii care răsar ca ciupercile peste tot şi fiecare şef de cult pare să fie al naibii de bogat…

— Şi ce are această ultimă informaţie cu tot ce mi-ai spus înainte?

— Trebuie să faci legătura. Sigur că nu era cazul să-mi pierd timpul cu asemenea chestiuni până acum, dar după ce am fost transferat de la brigada omucideri la Centrul de Comandă pentru Operaţiunile de Război, toate acestea au devenit parte din sarcinile mele de lucru. Chiar şi Generalul Cheng este impresionat de talentul meu de a face legătura.

— Şi atunci, ce crezi?

— Tot ce se întâmplă este coordonat de cineva din culise care are un singur scop: să distrugă definitiv cercetarea ştiinţifică.

— Cine?

— Habar n-am. Dar simt că există un plan, foarte

---

[41] *Tărâmul Florilor de Piersic* (originalul din limba chineză, □□□□ Pinyin: Táohuā Yuán Jì, traducere literală: *Izvorul Florilor de Piersic*, a fost tradus în fel şi chip şi este o fabulă din anul 421 a poetului Tao Yuanming în care se spune despre descoperirea întâmplătoare a unei utopii diafane unde oamenii trăiau de secole în armonie cu natura fără să ştie de lumea reală (n.tr.).

cuprinzător şi complex: distrugerea instalaţiilor de cercetare ştiinţifică, uciderea oamenilor de ştiinţă, aducerea savanţilor ca tine în pragul sinuciderii, sau a nebuniei, deşi scopul lor principal este să vă devieze gândurile într-o asemenea măsură, încât să deveniţi chiar mai proşti decât oamenii obişnuiţi.

— Ultima ta declaraţie este cât se poate de perspicace.

— În acelaşi timp mai vor şi să distrugă reputaţia ştiinţei în societate. Sigur, unii s-au angajat dintotdeauna în activităţi antiştiinţifice, dar acum totul este bine coordonat.

— Te cred.

— Abia *acum* mă crezi. Atâtea minţi luminate dintre voi, savanţii, şi nu v-aţi dat seama, iar eu, absolvent al şcolii de meserii, am aflat răspunsul? Ha! După ce mi-am explicat teoria, savanţii şi şefii mei m-au ridiculizat cu toţii.

— Dacă mi-ai fi spus teoria ta atunci, sunt sigur că nu aş fi râs de tine. Uite, de exemplu, şarlatanii ăştia care practică pseudoştiinţe – ştii de cine le e frică cel mai mult?

— De oamenii de ştiinţă, desigur.

— Nu. Mulţi dintre savanţi pot fi înşelaţi de pseudoştiinţă şi uneori îşi dedică întreaga lor existenţă acesteia, dar pseudoştiinţa se teme mai ales de un anumit gen de oameni. Care nu pot fi păcăliţi cu una, cu două: iluzioniştii. Da, multe imposturi au fost demascate de către iluzionişti. Spre deosebire de şoarecii de bibliotecă ai lumii academice, experienţa ta de poliţist te face mult mai perceptiv faţă de o asemenea conspiraţie la scară mare.

— Ei bine, sunt destui oameni mai deştepţi decât mine. Oameni în poziţii cheie erau cât se poate de conştienţi de această conspiraţie. La început, când m-au ridiculizat, au făcut-o doar pentru că nu-mi explicam teoria mea oamenilor potriviţi. Mai târziu, vechiul meu comandant de companie, generalul Cheng, m-a transferat. Dar tot nu fac altceva decât să alerg încoace şi încolo... Asta-i tot. Acum ştii tot ce ştiu şi eu.

— Mai am o întrebare: ce are asta de-a face cu armata?

— Şi eu m-am întrebat. I-am întrebat şi mi-au spus că

acum, de vreme ce e război, va fi şi armata implicată. Eram exact ca tine, credeam că vorbesc prostii. Dar nu, vorbeau serios. Armata a intrat în alertă de grad zero. Sunt cam douăzeci de alte Centre de Comandă pentru Operaţiuni de Război pe tot globul, la fel ca al nostru. Şi le coordonează o structură de la un nivel superior. Dar nimeni nu cunoaşte detalii.

— Cine e duşmanul?

— N-am idee. Ofiţerii NATO au fost transferaţi acum în Centrul de Comandă al Operaţiunilor de la Comandamentul General al Armatei de Eliberare a Poporului şi câţiva ofiţeri ai AEP sunt transferaţi la Pentagon. Dracu’ mai ştie cu cine ne luptăm…

— Totul este atât de bizar. Eşti sigur că toate astea sunt adevărate?

— Câţiva dintre vechii mei colegi din armată sunt acum generali, aşa că mai ştiu câte ceva.

— Şi presa nu a aflat nimic?

— A, asta e încă o chestie. Toate ţările ţin asta secret şi până acum nu au fost scurgeri de informaţii. Pot să-ţi garantez că duşmanul este incredibil de puternic. Cei de la conducere sunt îngroziţi! Îl cunosc bine pe generalul Cheng. Este genul care nu se sperie uşor, nici dacă i se prăbuşeşte cerul în cap, dar pot să-ţi spun că acum este mai îngrijorat ca niciodată. Sunt cu toţii scoşi din minţi de frică şi nu sunt convinşi că vom învinge.

— Dacă ce spui e adevărat, atunci ar trebui să fim cu toţii îngroziţi.

— Fiecare e speriat de ceva. Poate că şi duşmanul se teme. Cu cât sunt mai puternici, cu atât mai tare se tem că poate fi vorba de coşmarul lor final.

— Dar de ce crezi că-i poate fi frică duşmanului?

— Of, voi, savanţii! Chestia ciudată este că, cu cât cercetarea voastră e mai puţin practică, cu atât se tem mai mult de voi: cum ar fi teoriile abstracte, genul de lucruri la care lucra Yang Dong. Se tem mai mult de asemenea lucruri decât te temi tu atunci când Universul îţi face cu ochiul. Din cauza asta sunt atât de necruţători. Dacă

uciderea voastră le-ar fi rezolvat problema, vă omorau pe toţi. Dar cea mai eficientă tehnică rămâne subminarea gândirii voastre. Când moare un om de ştiinţă, îi ia altul locul. Dar dacă gândurile acestuia sunt tulburate, atunci gata cu ştiinţa!

— Vrei să spui că le e frică de ştiinţa fundamentală?

— Da, de ştiinţa fundamentală.

— Dar cercetarea mea este foarte diferită ca natură de cea a lui Yang Dong. Nanomaterialul cu care lucrez nu este ştiinţă fundamentală. Este doar un material puternic. Care-i ameninţarea pentru ei?

— Tu reprezinţi un caz aparte. De obicei nu-i deranjează pe cei care se ocupă de cercetarea aplicată. Poate că materialul pe care îl creezi îi îngrozeşte.

— Şi atunci ce ar trebui să fac?

— Du-te la muncă şi continuă-ţi cercetarea. Este cea mai bună modalitate de a-i înfrunta. Nu-ţi mai bate capul cu nenorocita aia de numărătoare inversă. Dacă vrei să te relaxezi puţin după lucru, joacă jocul ăla. Dacă câştigi, ar fi perfect.

— Ce joc? *Trei corpuri?* Crezi că are legătură cu toate astea?

— În mod cert. Ştiu că mai mulţi specialişti de la Centrul de Comandă pentru Operaţiunile de Război joacă şi ei. Nu este un joc obişnuit. Unul ca mine, care e curajos din ignoranţă, nu-l poate juca. Trebuie să-l joace cineva foarte informat, ca tine.

— Altceva?

— Nu. Dar dacă aflu mai multe, o să-ţi spun. Ţine telefonul deschis. Amice, ţine-ţi capul bine înşurubat pe umeri şi dacă ţi se face iar frică, adu-ţi aminte de regula mea fundamentală.

Shi plecă cu maşina înainte ca Wang să apuce să-i mulţumească.

11

TREI CORPURI: MO ZI ŞI FLĂCĂRILE ARZĂTOARE

Wang Miao se întoarse acasă, oprindu-se pe drum să cumpere un costum V nou. Soţia îi spuse că cei de la birou încercaseră să dea de el toată ziua.

Îşi deschise telefonul, verifică mesajele şi dădu nişte telefoane. Le promise că va fi la lucru a doua zi. În timpul cinei, urmă sfatul lui Shi şi mai bău ceva.

Dar nu avea somn. După ce soţia lui se culcă, se aşeză în faţa computerului, îşi puse pe el costumul V cel nou şi se conectă la *Trei Corpuri*.

O câmpie dezolantă în zori.

Wang era în faţa piramidei regelui Zhou. Zăpada care o acoperise cândva dispăruse şi blocurile de piatră erau erodate. Solul avea acum o altă culoare. În depărtare se vedeau câteva clădiri masive şi ghici că erau deshidratoare, dar aveau o înfăţişare diferită de cele pe care le văzuse ultima oară.

Toate îi spuneau că trecuseră epoci întregi.

În lumina slabă a dimineţii, Wang căută intrarea. Când o găsi, văzu că intrarea fusese închisă cu blocuri de piatră. Dar lângă ea era acum o scară tăiată în piramidă care ducea până la apexul ei. Privi în sus şi văzu că vârful fusese aplatizat şi era acum o platformă. Piramida, care odinioară era asemănătoare celor egiptene, semăna acum cu una aztecă.

Wang urcă scările şi ajunse pe apex. Platforma părea un observator astronomic antic. Într-un colţ era un telescop înalt de câţiva metri şi lângă el erau mai multe telescoape mai mici. Într-un alt colţ erau nişte instrumente ciudate care-i aminteau de sferele armilare antice chinezeşti reprezentând corpurile cereşti.

Atenţia îi fu atrasă de o sferă mare din cupru din centrul platformei. Avea doi metri în diametru şi se afla în vârful unui mecanism complex. Acţionată de nenumărate angrenaje, sfera se rotea încet. Observă că direcţia şi viteza de rotaţie se schimbau constant. Sub mecanism era o cavitate mare pătrată. În lumina palidă a torţei din interiorul ei, văzu câteva figurine ca nişte sclavi împingând o roată orizontală cu spiţe care furniza forţa ce acţiona mecanismul de deasupra.

Un bărbat veni spre Wang. La fel ca Regele Wen atunci când Wang îl întâlnise pentru prima oară, bărbatul era cu spatele la geana de lumină de la orizont şi lui Wang îi apăru doar ca o pereche de ochi strălucitori care pluteau prin întuneric. Era zvelt şi înalt, îmbrăcat într-o robă neagră fluturândă, avea părul strâns neglijent într-un coc în vârful capului şi câteva şuviţe i se mişcau în vânt.

— Salut, îi spuse bărbatul. Eu sunt Mo Zi.[42]

— Salut, eu sunt Hairen.

— A, te cunosc! spuse Mo Zi, entuziasmat. Ai fost un adept al regelui Wen în timpul Civilizaţiei Numărul 137.

— Da, l-am urmat până aici. Dar nu am crezut niciodată în teoriile lui.

— Ai dreptate, încuviinţă Mo Zi spre Wang cu solemnitate. Apoi se apropie: În timpul celor trei sute şi şaizeci şi două de mii de ani cât ai lipsit, civilizaţia a renăscut de patru ori. Aceste civilizaţii s-au luptat să se dezvolte în iureşul alternării imprevizibile ale Erelor Haotice şi Erelor Stabile. Cea mai scurtă dintre ele a ajuns doar la jumătatea drumului spre Epoca de Piatră, dar Civilizaţia Numărul 139 a bătut orice recorduri anterioare şi s-a dezvoltat până a ajuns în Epoca Aburului.

— Vrei să spui că oamenii din civilizaţia aceea au descoperit legile care guvernează mişcarea Soarelui?

Mo Zi râse şi-şi scutură capul.

— Nici pomeneală. Au avut doar puţin noroc.

[42] Fondatorul Şcolii Mohiste de filosofie din Perioada Statelor Războinice. Mo Zi însuşi sublinia importanţa experienţei şi logicii şi era cunoscut ca un inginer şi geometru desăvârşit (n.tr. Ken Liu).

— Dar efortul lor nu a încetat niciodată?

— Nu, sigur că nu. Hai să vedem eforturile făcute de ultima civilizaţie.

Mo Zi îl conduse într-un colţ al platformei observatorului. Pământul se întindea sub ei ca o bucată imensă de piele veche. Mo Zi îndreptă unul dintre telescoapele mai mici spre o ţintă de jos şi-i făcu semn s-o privească. Wang privi prin ocular şi observă o imagine stranie: un schelet. În lumina zorilor reflecta o lucire albă ca zăpada şi părea să fie foarte rafinat.

În mod uimitor, scheletul stătea singur în picioare. Postura era graţioasă şi elegantă. O mână sprijinea bărbia, de parcă ar fi mângâiat o barbă ce dispăruse demult. Avea capul uşor aplecat spre spate de parcă interpela cerul şi pământul.

— Este Confucius, spuse Mo Zi. Credea că totul trebuie să corespundă lui *li*[43], conceptul confucianist al ordinii şi corectitudinii şi că nimic din Univers nu putea face excepţie de la acest concept. A creat un sistem de ritualuri şi a sperat să prezică mişcarea soarelui cu ajutorul lor.

— Pot să-mi imaginez rezultatul.

— Ai dreptate. A calculat modul în care Soarele urmează ritualurile şi a prezis Era Stabilă de cinci ani. Şi ştii ceva? Chiar a fost o Eră Stabilă care a durat o lună.

— Şi pe urmă, într-o bună zi, Soarele nu a mai apărut?

— Nu. Soarele a răsărit din nou în ziua următoare. S-a ridicat pe bolta cerului şi apoi s-a stins.

— Cum? S-a stins?

— Da. S-a stins treptat, pălind, devenind mai mic şi apoi a dispărut brusc cu totul. A căzut noaptea. O, şi ce frig era. Confucius a rămas acolo în picioare şi a devenit o coloană de gheaţă. Şi e acolo şi acum.

— A mai rămas ceva pe cer după ce a dispărut Soarele?

— A apărut o stea căzătoare în locul acela, ca un suflet părăsit după ce a murit Soarele.

— Eşti sigur că Soarele chiar a dispărut brusc şi că

[43] *Li,* conceptul despre tradiţie (conformarea acţiunilor omeneşti cu legea cerului) (n.tr.).

steaua căzătoare a apărut tot atât de brusc?

— Da, absolut. Poţi verifica analele istorice. S-a înregistrat în mod cât se poate de clar.

— Mmm… Wang se gândi îndelung la această informaţie.

Îşi făcuse deja o idee despre cum mergeau lucrurile în lumea din *Trei Corpuri*. Dar informaţia asta de la Mo Zi îi dădea peste cap toate teoriile.

— Cum poate să se întâmple… brusc? bombăni el supărat.

— Suntem acum în timpul Dinastiei Han – nu ştiu dacă este Dinastia Han de Vest sau cea de Est.

— Şi ai reuşit să rămâi în viaţă până acum?

— Am o misiune: să observ mişcările exacte ale Soarelui. Aceşti şamani, metafizicieni şi taoişti[44] nu sunt buni de nimic, niciunul. Asemenea cărturarilor acelora proverbiali care nu reuşeau să deosebească tipurile de grâne, ei nu lucrează cu mâinile şi nu ştiu nimic practic. N-au îndemânarea realizării de experimente şi cât e ziua de lungă sunt cufundaţi în misticism. Dar eu sunt altfel. Ştiu cum să fac lucruri. Şi arătă spre toate instrumentele de pe platformă.

— Crezi că toate astea te pot conduce spre scopul tău? zise Wang arătând, anume, spre uriaşa sferă de cupru.

— Am şi eu teorii, dar nu sunt mistice. Sunt derivate dintr-un şir lung de observaţii. Mai întâi, ştii ce e Universul? E un mecanism.

— N-aş zice că e o observaţie prea pătrunzătoare.

— Hai să fiu mai clar. Universul este o sferă goală pe dinăuntru care pluteşte în mijlocul unei mări de foc. Pe suprafaţa sferei sunt o puzderie de găurele, dar şi o gaură mare. Lumina mării de flăcări străluceşte prin aceste găuri. Găurelele sunt stelele şi gaura cea mare este

[44] Adepţi ai taoismului, curent în filosofia chineză veche bazat pe acţiunea de tao „drum, cale”, înţeleasă ca ordine universală, proprie fenomenelor naturii, vieţii sociale şi gândirii omeneşti; religie chineză care a existat până în sec. XVII şi care a avut la bază această concepţie (n.tr.).

Soarele.

— Modelul acesta este foarte interesant.

Wang privi sfera uriaşă de cupru din nou, încercând să-i ghicească rostul.

— Dar există o problemă cu teoria ta. Când Soarele răsare sau apune, putem să-i vedem mişcarea pe fundalul cu stele fixe. Dar în sfera ta goală pe dinăuntru, toate găurile rămân în poziţii fixe, unele faţă de celelalte.

— Corect! De aceea mi-am modificat modelul. Sfera universală este făcută din două sfere, una înăuntrul celeilalte. Cerul pe care îl vedem reprezintă suprafaţa sferei interioare. Sfera exterioară are o gaură mare, iar sfera interioară are puzderia de găurele. Lumina care intră prin gaură în sfera exterioară este reflectată şi împrăştiată de mai multe ori în spaţiul dintre cele două sfere, umplându-l de lumină. Apoi lumina intră prin găurele în sfera interioară şi aşa reuşim noi să vedem stelele.

— Şi Soarele?

— Soarele este rezultatul găurii mari din sfera exterioară care se proiectează pe cea interioară. Proiecţia este atât de strălucitoare că pătrunde în sfera interioară aşa cum ai pătrunde prin coaja unui ou şi astfel reuşim noi să vedem Soarele. În jurul acestei surse de lumină razele de lumină împrăştiate sunt şi ele foarte strălucitoare şi pot fi văzute prin sfera interioară. Din acest motiv putem vedea un cer limpede în timpul zilei.

— Care e forţa care pune în mişcare cele două sfere în deplasarea lor neregulată?

— E forţa mării de foc din afara celor două sfere.

— Dar strălucirea Soarelui şi dimensiunile lui se schimbă în timp. În modelul tău cu două carcase, mărimea şi strălucirea Soarelui ar trebui să fie constante. Chiar dacă strălucirea flăcărilor din marea de foc nu este constantă, măcar dimensiunea găurii ar trebui să fie.

— Concepţia ta despre acest model e prea simplistă. Deoarece condiţiile din marea de foc se modifică, cele două sfere se dilată şi se contractă. Acest lucru duce la modificări în dimensiunea şi strălucirea Soarelui.

— Dar cu stelele căzătoare cum e?

— Stele căzătoare? De ce îţi pasă de ele? Nu sunt importante. Poate că sunt doar un soi de praf întâmplător care se deplasează în interiorul sferelor universale.

— Nu. Cred că stelele căzătoare sunt extrem de importante. Altfel, cum ar putea explica modelul tău stingerea bruscă a Soarelui în epoca lui Confucius?

— Asta este o excepţie rară. Poate că s-a întâmplat din cauza unei pete întunecate sau a unui nor din marea de foc care s-a întâmplat să treacă peste gaura mare din sfera exterioară.

Wang arătă cu degetul spre sfera de cupru mare:

— Atunci acesta trebuie să fie modelul tău?

— Da. Am construit un mecanism care să înfăţişeze exact Universul. Angrenajele complexe care acţionează sfera simulează forţele din marea de foc. Legile care guvernează o asemenea mişcare se bazează pe distribuţia flăcărilor în marea de foc şi curenţii din ea şi am dedus toate acestea după sute de ani de observaţii.

— Şi sfera aceasta se poate dilata şi micşora?

— Bineînţeles. În acest moment se micşorează lent.

Wang se folosi de mâna curentă de la marginea platformei ca referinţă fixă şi descoperi că afirmaţia lui Mo Zi era adevărată.

— Şi-n interiorul acestei sfere există o carcasă interioară?

— Bineînţeles. Carcasa interioară se deplasează în carcasa exterioară cu ajutorul unui alt set complex de mecanisme.

— O maşină minunat ticluită! lauda lui Wang era sinceră. Dar nu văd vreo gaură mare din carcasa exterioară, care să împrăştie lumina Soarelui în carcasa interioară.

— Nu există nicio gaură. Pe suprafaţa interioară a carcasei exterioare am instalat o sursă de lumină care să simuleze gaura. Sursa de lumină constă din materialul fluorescent adunat de la sute de mii de licurici. Am folosit o sursă de lumină rece deoarece carcasa interioară este

făcută din alabastru, care nu este un bun conductor de căldură. În acest fel pot evita problema căldurii prea mari care s-ar fi acumulat la interiorul sferei dacă aş fi folosit o sursă de lumină obişnuită. Observatorul poate rămâne înăuntru pentru foarte mult timp.

— Este cineva înăuntrul sferei?

— Da. Un funcţionar care stă pe un eşafodaj pe roţi. Poziţia lui este menţinută constant în centrul sferei. După ce configurăm universul-model corespunzător stării curente a Universului real, mişcarea ulterioară a modelului reprezintă o simulare precisă a viitorului, inclusiv a mişcării Soarelui. După ce funcţionarul înregistrează mişcările Soarelui, obţinem un calendar exact. Acesta este visul sutelor de civilizaţii dinaintea noastră. Ai venit într-un moment propice. Conform universului model, urmează să înceapă o Eră Stabilă de patru ani. Împăratul Wu din Dinastia Han tocmai a emis ordinul de rehidratare în baza predicţiei mele. Să aşteptăm răsăritul!

Mo Zi deschise meniul cu setările jocului şi mări viteza timpului din joc. Un soare roşu se ridică deasupra orizontului şi numeroasele lacuri şi iazuri împrăştiate prin câmpie începură să se topească. Aceste lacuri fuseseră acoperite de praf şi se confundaseră cu solul de un cenuşiu închis, dar acum se transformau într-o mulţime de oglinzi, de parcă pământul îşi deschisese mulţi ochi. De acolo de sus, Wang nu putea să vadă detaliile rehidratării, dar putea să vadă cum se adunau din ce în ce mai mulţi oameni pe ţărmurile lacurilor ca nişte roiuri de furnici care ies la lumină din furnicare primăvara. Lumea renăştea încă o dată.

— Nu vrei să te alături bucuriei generale? întrebă Mo Zi, arătând spre sol. Când sunt readuse la viaţă, femeile sunt însetate de dragoste. Nu are niciun rost să mai stai pe aici. Jocul s-a încheiat şi eu sunt câştigător.

— Ca mecanism, universul tău model este într-adevăr incomparabil. Cât despre prognozele lui… pot să mă folosesc de telescopul tău să observ ceva?

— Te rog, spuse Mo Zi, făcând semn spre telescopul

mare.

Wang se îndreptă spre instrument şi se opri:

— Cum îl pot folosi ca să observ Soarele?

Mo Zi scoase o bucată de sticlă circulară neagră.

— Poţi folosi filtrul acesta de sticlă afumată.

Îl introduse în faţa ocularului.

Wang îndreptă telescopul spre Soare care se afla acum în mijlocul boltei cereşti. Era impresionat de imaginaţia lui Mo Zi. Era drept că Soarele arăta ca o gaură prin care se putea vedea o mare de foc, un întreg cu mult mai cuprinzător.

Dar în timp ce examina mai îndeaproape imaginea din telescop, îşi dădu seama că era un Soare foarte diferit de cel cu care se obişnuise în viaţa reală. Soarele de aici avea un miez mic. Şi-l imagină ca un ochi şi miezul era pupila. Deşi miezul era mic, era strălucitor şi dens. Straturile care îl înconjurau însă păreau imateriale, delicate şi volatile. Faptul că putea să vadă prin straturile exterioare până la miez demonstra că acele straturi erau transparente sau translucide şi că lumina din ele era cu siguranţă doar lumina ce izvora din miez.

Detaliile imaginii Soarelui îl uluiră pe Wang. Fu din nou sigur că proiectanţii jocului ascunseseră o cantitate uriaşă de date în cadrul imaginilor superficial de simple care-i aşteptau pe jucători să le descopere.

Wang se ridică şi pe măsură ce cântărea semnificaţia structurii Soarelui, se entuziasmă. Pentru că timpul din joc trecea acum foarte repede, Soarele se afla deja la apus. Wang reglă telescopul pentru a-l orienta spre Soare din nou şi-l urmări până când se cufundă dincolo de orizont.

Se făcu noapte şi focurile de pe câmpii oglindeau cerul plin de stele. Wang scoase filtrul de sticlă afumată şi continuă să măture cerul cu privirea. Îl interesau în mod special stelele zburătoare şi nu peste mult timp găsi două. Nu reuşi s-o observe decât pe una dintre ele, foarte puţin, fiindcă se făcu iar dimineaţă. Aşa că puse filtrul din nou şi continuă să observe Soarele.

În acest fel Wang efectuă mai multe observaţii

astronomice timp de mai mult de zece zile, bucurându-se de satisfacţia descoperirilor. Chiar simplul fapt că timpul din joc era accelerat îl ajutase cu observaţiile, fiindcă astfel mişcarea corpurilor cereşti devenea mai clară.

În cea de-a şaptea zi din Era Stabilă, la cinci ore după momentul prognozat pentru răsăritul Soarelui, lumea era încă sub mantia nopţii întunecate. Mulţimile se îngrămădeau la poalele piramidei şi nenumăratele lor torţe licăreau în vântul răcoros.

— Probabil că Soarele nu va mai răsări din nou ca la sfârşitul Civilizaţiei Numărul 137, îi spuse Wang lui Mo Zi, care încercase să ofere primul calendar exact al acelei lumi.

Mo Zi îşi mângâie barba şi zâmbi încrezător:

— Nu-ţi face griji. Soarele va răsări în curând şi Era Stabilă va continua. Am aflat deja secretul mişcării mecanismului universal. Predicţiile mele nu pot fi greşite.

Ca o confirmare a vorbelor lui Mo Zi, cerul de peste linia orizontului se ilumină cu prima lucire a zorilor. Mulţimea din jurul piramidei scoase strigăte de bucurie.

Lumina argintie deveni şi mai strălucitoare mai repede decât de obicei, de parcă Soarele s-ar fi grăbit să răsară ca să recupereze timpul pierdut. Nu peste mult timp lumina acoperea deja jumătate din bolta cerească, deşi Soarele era încă sub linia orizontului. Lumea strălucea deja ca în lumina amiezii.

Wang privi spre orizont şi văzu că emite o strălucire orbitoare. Orizontul incandescent se arcui în sus şi deveni o curbă care se întindea de la un capăt la altul al câmpului vizual. Îşi dădu seama în curând că nu se uita la orizont, ci la marginea Soarelui care răsărea, un Soare neînchipuit de mare.

După ce ochii săi se obişnuiră cu lumina strălucitoare, orizontul reapăru la vechiul său loc. Wang văzu coloane de fum negru care se ridicau în depărtare, în limpede contrast cu fundalul strălucitor al discului solar. Un cal alergă iute ca vântul spre piramidă din direcţia Soarelui care răsărea şi praful ridicat de copitele sale formă o line distinctă prin

câmpie.

Mulţimea făcu loc calului şi Wang auzi călăreţul urlând în gura mare:

— Deshidratarea! Deshidratarea!

După călăreţ venea o turmă de vite, mulţi cai şi alte animale. Trupurile lor ardeau şi se mişcau pe pământ ca pe un covor în flăcări.

Jumătate din uriaşul disc solar era acum deasupra orizontului, ocupând jumătate din cer. Pământul părea că se scufundă încet, împins de un perete strălucitor. Wang putu să zărească structurile fine de la suprafaţa Soarelui: vârtejuri şi valuri înalte umpleau marea de foc; pete solare pluteau pe poteci aleatorii ca nişte duhuri; aureola se întindea fără grabă ca o mânecă bufantă aurie.

La sol, cei care se deshidrataseră deja şi cei care nu o făcuseră încă începuseră să ardă ca nişte buşteni fără număr aruncaţi în pântecele unui furnal. Flăcările care-i consumau erau şi mai strălucitoare decât cărbunele incandescent dintr-un furnal, dar se stingeau repede.

Soarele gigant continua să răsară şi în curând umplu aproape tot cerul. Wang privi în sus şi simţi că i se schimbă perspectiva. Brusc nu se mai uita în sus, ci în jos. Suprafaţa soarelui gigantic devenise un Pământ arzător şi simţi cum el însuşi se prăbuşeşte spre acest iad strălucitor.

Lacurile şi iazurile începură să se evapore şi nori de abur alb se ridicară ca nişte ciuperci atomice. Se ridicară, se sparseră şi conţinutul lor se împrăştie, acoperind cenuşa morţilor.

— Era Stabilă va continua. Universul e un mecanism. Am creat acest mecanism. Era Stabilă va continua. Universul...

Wang întoarse capul. Vocea era a lui Mo Zi care luase foc. Trupul îi era prins în coloana unei flăcări înalte portocalii şi pielea i se încreţea şi devenea cărbune. Dar cei doi ochi ai săi luciră cu o lumină diferită de a focului care-l consuma. Cele două mâini ale lui, care erau deja doar două bucăţi de cărbune, mai ţineau încă norul de cenuşi plutitoare care fuseseră odată calendarul său.

Wang luase şi el foc. Îşi ridică ambele mâini şi văzu doar

două torţe arzând.

Soarele se mută iute spre vest, descoperind cerul în urma lui. Căzu în scurt timp după orizont şi acum pământul păru că se ridică peste peretele strălucitor. Un asfinţit orbitor se transformă rapid în noapte, de parcă o pereche de mâini uriaşe ar fi tras o cuvertură neagră peste o lume care se transformase în cenuşă.

Pământul lucea cu o lumină roşie palidă ca o bucată de cărbune scoasă direct din foc. Preţ de o clipă, Wang văzu stelele, dar nu peste mult timp aburul şi fumul ascunseră cerul şi acoperiră orice altceva de pe pământul care strălucea roşiatic. Lumea se cufundă într-un haos întunecat. Apăru un text cu litere roşii:

Civilizaţia Numărul 141 a căzut în ruină prin foc. Această civilizaţie progresase până la Perioada Han de Est.

Sămânţa civilizaţiei a supravieţuit Va germina şi va progresa din nou în imprevizibila lume a celor Trei Corpuri. *Vă invităm să vă conectaţi şi în viitor*.

Wang îşi scoase costumul V. După ce mintea i se linişti întru câtva, simţi din nou că *Trei Corpuri* pretindea în mod deliberat să fie doar un joc iluzoriu, deşi de fapt ascundea o realitate profundă. Lumea reală din faţa lui, pe de altă parte, începu să semene cu complexitatea superficială, dar de fapt destul de simplă din pictura *De-a lungul râului în Timpul Festivalului Qingming*[45].

A doua zi, Wang se duse la Centrul de Cercetare Nanotehnică. Nimic nu părea schimbat cu excepţia confuziei minore create de absenţa sa cu o zi înainte. Descoperi că munca putea fi un tranchilizant eficient. Atâta vreme cât era absorbit de ea, nu-l mai stăpâneau grijile coşmarurilor sale. Se asigură că este ocupat în mod constant întreaga zi şi plecă de la laborator doar după ce se lăsă seara.

Imediat ce părăsi clădirea Centrului de Cercetare,

[45] Pergament faimos din timpul Dinastiei Song creat de artistul Zhang Zeduan. Festivalul Qingming este o sărbătoare naţională care onorează strămoşii şi care se serbează de milenii în China (n.tr.).

sentimentul acela de coşmar îi reveni. Simţi că cerul înstelat este o lentilă care acoperă lumea şi că el nu este decât o insectă minusculă sub lentilă şi că nu are unde să se ascundă.

Trebuia să-şi găsească ceva de făcut. Apoi se gândi la mama lui Yang Dong şi se duse cu maşina acasă la Ye Wenjie.

Ye era singură acasă. Când intră Wang, stătea aşezată pe canapea şi citea. Wang observă că ochii ei aveau şi miopie şi prezbitism şi că trebuia să-şi schimbe ochelarii când citea şi când se uita la ceva în depărtare. Fu bucuroasă să-l vadă pe Wang şi-i spuse că arăta mult mai bine decât ultima oară când venise la ea în vizită.

Wang chicoti:

— E numai datorită ginsengului pe care mi l-aţi dat.

Ye scutură din cap:

— Ce ţi-am dat nu era de cine ştie ce calitate. Odată mai găseam ginseng sălbatic de calitate în jurul bazei. Am găsit chiar unul atâta de lung... Mă întreb cum o mai fi acum pe acolo. Am auzit că e pustiu. Ei bine, presupun că am îmbătrânit, pur şi simplu. Mă tot gândesc la trecut în ultima vreme.

— Am auzit că aţi suferit mult în timpul Revoluţiei Culturale.

— Ţi-a spus Ruishan, nu? Ye dădu din mână, de parcă încerca să îndepărteze o pânză de păianjen. În trecut, dar acum e altceva... Noaptea trecută, Ruishan m-a sunat. Era atât de grăbit că nu l-am înţeles prea bine. Tot ce am înţeles a fost că ţi s-a întâmplat ceva. Miao, vreau să-ţi spun ceva. Când vei ajunge la vârsta mea, îţi vei da seama că tot ce ţi s-a părut atât de important odată se dovedeşte a fi insignifiant.

— Mulţumesc, spuse Wang.

Simţi din nou căldura care-i lipsise. În starea lui actuală, stabilitatea lui mintală depindea de două puncte de sprijin: această femeie bătrână care trecuse prin atâtea furtuni şi devenise mai blândă ca apa şi Shi Qiang, bărbatul căruia nu-i era teamă de nimic, deoarece nu ştia nimic.

Ye continuă:

— În ceea ce priveşte Revoluţia Culturală, am avut noroc. Tocmai atunci când credeam că nu mai am unde să mă duc, am găsit un loc unde am putut supravieţui.

— Vă referiţi la Baza Coasta Roşie?

Ye încuviinţă.

— A fost un proiect cu adevărat incredibil. Mult timp am crezut că erau doar zvonuri.

— Nu, nu erau zvonuri. Dacă vrei, pot să-ţi spun câte ceva despre viaţa de acolo.

Oferta îl tulbură pe Wang într-o oarecare măsură:

— Doamnă profesoară Ye, sunt doar curios. Nu trebuie să-mi spuneţi nimic dacă nu se cuvine.

— Nu-i mare lucru. Să ne imaginăm că sunt în căutarea cuiva care să mă asculte vorbind.

— Puteţi să vizitaţi centrul de seniori. Nu vă veţi mai simţi singură dacă mai ieşiţi puţin din casă.

— Mulţi dintre pensionarii de acolo sunt foştii mei colegi de la universitate, dar nu ştiu de ce nu mai pot comunica cu ei. Oricui îi place să depene amintiri, dar nimănui nu-i place să asculte şi se simt cu toţii plictisiţi când cineva le povesteşte ceva. Eşti singurul care s-a interesat de Coasta Roşie.

— Dar dacă-mi spuneţi despre aceste lucruri… nu este interzis?

— Aşa este. Sunt lucruri încă clasificate. Dar după ce a fost publicată cartea aceea, mulţi alţii care erau şi ei acolo au început să-şi spună povestea, aşa că acum sunt doar nişte secrete dezvăluite. Persoana care a scris cartea a fost iresponsabilă. Chiar dacă trecem cu vederea adevăratele sale intenţii, conţinutul cărţii este de foarte multe ori inexact. Ar trebui măcar să corectez acele erori.

Apoi Ye Wenjie începu să-i povestească despre ce i s-a întâmplat în acei ani.

12

COASTA ROŞIE II

După ce a intrat în Coasta Roşie, lui Ye nu i s-a dat o slujbă adevărată. Sub ochii vigilenţi ai agentului de securitate i se permisese doar efectuarea câtorva sarcini tehnice.

Când era în anul doi la facultate, Ye îl cunoscuse deja pe profesorul care urma să-i fie coordonator la lucrarea de diplomă. Acesta îi spusese lui Ye că pentru cercetarea astrofizică era inutil să excelezi la teorie, fără cunoştinţe despre metodele experimentale şi aptitudini observaţionale – cel puţin în cazul Chinei. Aceste idei erau foarte diferite de concepţiile tatălui ei, dar Ye avea tendinţa să-i dea dreptate profesorului ei. Simţise dintotdeauna că tatăl ei era prea teoretic.

Coordonatorul ei era unul dintre pionierii radioastronomiei chineze. Sub influenţa lui, Ye începuse să se intereseze serios şi ea de radioastronomie. Astfel, începuse să studieze inginerie electronică şi informatică, fundamentele experimentelor şi observaţiilor din domeniu. În cei doi ani cât fusese stagiar, testaseră amândoi primul radiotelescop chinezesc de mici dimensiuni şi acumulase foarte multă experienţă în această specializare.

Nu se aşteptase ca aceste cunoştinţe să îi fie de folos într-o zi la Baza Coasta Roşie.

La început, Ye a fost repartizată la Departamentul de Transmisiuni pentru mentenanţa şi reparaţiile echipamentelor şi deveni repede o parte indispensabilă a operaţiunilor.

Iniţial, acest lucru o tulburase puţin. Era singura persoană de la bază care nu purta uniformă militară. Şi, din cauza situaţiei ei politice, toţi se ţineau departe de ea. Nu avea nicio altă cale de a alunga singurătatea, decât să se dedice muncii. Îşi zicea că nu era totuşi un motiv suficient pentru cât de mult se bazau pe ea. Era, la urma

urmei, un proiect militar foarte important. Cât de mediocră putea fi echipa tehnică de aici, ca ea, care nu absolvise facultatea de inginerie şi nu avea niciun strop de experienţă de lucru, să le ia înainte?

Află motivul destul de repede. Contrar aparenţelor, echipa bazei era compusă doar din elita ofiţerilor tehnicieni ai celui de-Al Doilea Corp de Artilerie. Putea studia o viaţă întreagă şi nu ar fi putut spera să-i ajungă din urmă pe aceşti ingineri electronişti şi informaticieni. Dar baza era izolată, condiţiile erau spartane şi principala muncă de cercetare a Proiectului Coasta Roşie era deja încheiată. Tot ce mai era de făcut era să efectueze mentenanţa şi menţinerea în funcţiune, aşa că erau puţine oportunităţi pentru obţinerea unor rezultate tehnice interesante. Cei mai mulţi dintre ei nu doreau să devină indispensabili fiindcă înţeleseseră că în proiectele cu un nivel atât de înalt de clasificare a informaţiilor ca acesta, imediat ce ar fi fost numiţi în poziţii tehnice cheie, le-ar fi fost foarte dificil să se transfere şi să plece de aici. Aşa că încercau cu toţii să-şi reducă în mod deliberat competenţa tehnică în cursul sarcinilor de zi cu zi.

Dar nici nu puteau să pară *prea* incompetenţi. Astfel că, dacă şeful lor le cerea să meargă spre Est, ei se străduiau din răsputeri să o ia spre Vest, făcând-o pe proştii în mod intenţionat. Speranţa lor era să-l convingă pe şef de următoarele: *Omul ăsta munceşte din greu, dar are nişte limite profesionale. Nu are niciun rost să-l mai ţin pe aici fiindcă mai mult mă încurcă.* Mulţi dintre ei chiar obţinuseră transferul prin această metodă.

În aceste condiţii, Ye deveni încet-încet un tehnician-cheie la bază. Dar celălalt motiv pentru care obţinuse acest post o nedumerea şi pentru care nu găsea nicio explicaţie era că Baza Coasta Roşie – cel puţin în părţile ei cu care avusese de-a face – nu dispunea de niciun fel de tehnologie avansată.

Mai târziu, în timp ce Ye continua să lucreze la Departamentul de Transmisiuni, restricţiile ce o priveau s-au relaxat şi până şi agentul de securitate care trebuia s-o

supravegheze a fost retras. Avea acum voie să atingă majoritatea componentelor sistemelor de la Coasta Roşie şi putea citi documentele tehnice relevante. Desigur, mai erau încă zone care-i erau interzise. De exemplu, nu avea voie lângă sistemele de control ale computerelor. Cu toate acestea, Ye descoperise că impactul acelor sisteme asupra Coastei Roşii era mult mai puţin important decât îşi imaginase. De exemplu, computerele de la Departamentul de Transmisiuni constau din trei aparate şi mai primitive decât DJS130. Utilizau memorie cu ferite, atât de greoaie, şi bandă perforată, şi durata lor de funcţionare maximă nu depăşea cincisprezece ore. Observase şi că precizia sistemului de ţintire era probabil foarte redusă, cel mai probabil nici nu se putea compara nici cu cea a unui tun de artilerie.

Într-o zi, comisarul Lei veni să stea de vorbă cu Ye. De acum Yang Weining şi Lei Zhicheng îşi schimbaseră ordinea de importanţă în ochii ei. În timpul acelor ani, Yang, ofiţerul tehnician cu cel mai înalt grad, nu se bucura de un statut politic înalt şi, dincolo de chestiunile tehnice, avea prea puţină autoritate. Trebuia să aibă grijă cu subordonaţii săi şi trebuia să le vorbească politicos chiar şi paznicilor, ca nu cumva să se considere că avea atitudinea unui intelectual încăpăţânat faţă de reformă şi colaborarea cu masele. Astfel, ori de câte ori se confrunta cu greutăţi în munca lui, Ye devenise sacul lui de box. Dar pe măsură ce Ye devenise un angajat important din personalul tehnic, comisarul Lei se lepădase treptat de grosolănia şi răceala lui şi începuse să o trateze cu blândeţe.

Comisarul Lei spuse:

— Wenjie, acum eşti destul de familiarizată cu sistemul de transmisie. El reprezintă şi o componentă ofensivă a Coastei Roşii, principala ei piesă. Poţi să-mi spui ce părere ai despre sistem, ca întreg?

Stăteau aşezaţi pe buza stâncii abrupte de la Vârful Radar, cea mai izolată porţiune a bazei. Stânca dreaptă părea că se prăbuşeşte într-un abis fără fund. La început locul o înspăimântase pe Ye, dar acum îi plăcea să vină

singură pe aici.

Ye nu era sigură cum să răspundă la întrebarea comisarului Lei. Era responsabilă doar de mentenanţa şi reparaţiile echipamentelor şi nu ştia nimic despre Coasta Roşie în ansamblul ei, cu tot cu operaţiuni, ţinte şi aşa mai departe. De fapt nici nu avea voie să ştie. De fiecare dată când avea loc o transmisie, nu i se permitea să fie prezentă. Cântări întrebarea, dădu să vorbească şi se opri.

— Dă-i drumul, spune-ţi părerea, spuse comisarul Lei. Smulse un fir de iarbă şi se jucă cu el absent.

— E doar un transmiţător radio.

— Aşa este. E doar un transmiţător radio, încuviinţă comisarul Lei, satisfăcut. Ai auzit de cuptoarele cu microunde?

Ye scutură din cap.

— E o jucărie de lux a Occidentului Capitalist. Hrana se încălzeşte cu energia generată prin absorbţia de radiaţie de microunde. La staţia de cercetare unde am lucrat înainte, pentru a testa cu precizie temperatura înaltă a unor componente, am importat una. După lucru, o foloseam pentru a încălzi chifla *mantou*[46] sau ca să coacem un cartof, chestii din astea. E foarte interesant. Interiorul se încălzeşte primul în timp ce exteriorul rămâne rece.

Comisarul Lei se ridică şi începu să măsoare pământul cu pasul. Ajunse atât de aproape de marginea stâncii că Ye se nelinişti.

— Coasta Roşie este un cuptor cu microunde şi ţintele ei pentru încălzire sunt navele spaţiale ale duşmanilor. Dacă aplicăm radiaţia cu microunde la un nivel specific de 0,1 până la 1 Watt/cm^2, vom putea dezactiva sau distruge multe componente electronice ale comunicaţiilor prin satelit, ale radarelor şi ales sistemelor de navigaţie.

Acum Ye înţelese în sfârşit. Deşi Coasta Roşie era doar un transmiţător radio, asta nu însemna că este un transmiţător radio obişnuit. Cel mai surprinzător aspect era puterea ei de transmisie: era aproape de douăzeci şi

---

[46] Chifla mantou este un fel de chiflă preparată la abur. Este albă şi se consumă mai mult în nordul Chinei (n.tr.).

cinci de megawaţi! Nu era doar mai mare decât toate transmisiunile de comunicaţii, dar şi decât toate transmisiunile radar. Coasta Roşie se baza pe un set de condensatori gigant. Din cauza specificaţiilor de putere uriaşe, circuitele de transmisie erau şi ele diferite de forma lor convenţională. Ye înţelese acum scopul unei puteri atât de uriaşe a sistemului, dar imediat îi veni în minte o întrebare:

— Emisia sistemului pare să fie modulată.

— Aşa este. Totuşi, modulaţia nu este la fel cu cea utilizată în comunicaţiile radio obişnuite. Scopul nu este adăugarea de informaţie, ci utilizarea frecvenţelor şi amplitudinilor modificate pentru penetrarea posibilelor scuturi ale duşmanilor. Sigur, acestea sunt încă experimentale.

Ye încuviinţă. Multe dintre întrebările pe care şi le pusese aveau acum un răspuns.

— De curând, doi sateliţi-ţintă au fost lansaţi din Jiuquan. Atacurile-test ale Coastei Roşii au fost încununate de succes. Temperatura de la interiorul sateliţilor a atins aproape 1000° C şi toate instrumentele şi echipamentele fotografice de la bord au fost distruse. Într-un război viitor, Coasta Roşie va putea lovi eficient sateliţii de comunicaţii şi de recunoaştere ai duşmanului, cum ar fi sateliţii-spion KH-8, pe care se bazează Imperialiştii Americani, cât şi sateliţii KH-9, care urmează să fie lansaţi. Sateliţii spion cu o orbită mai joasă a revizioniştilor sovietici sunt şi mai vulnerabili. Dacă este necesar, avem şi capacitatea de a distruge Staţia Spaţială Saliut a Revizioniştilor Sovietici şi Staţia Skylab pe care Imperialiştii Americani se pregătesc să o lanseze anul viitor.

— Comisare! Ce îi tot spui acolo? vorbi cineva din spatele lui Ye. Se întoarse şi-l văzu pe Yang Weining, care îl fixa cu o privire aspră.

— Vorbim despre muncă, spuse comisarul Lei şi plecă.

Yang o privi pe Ye fără să spună nimic şi îl urmă pe Lei. Ye rămase singură.

El este cel care m-a adus aici, dar tot nu are încredere în

mine, se gândi Ye dezamăgită. Îşi făcea griji pentru comisarul Lei. La bază Lei avea mult mai multă autoritate decât Yang, deoarece comisarul avea ultimul vot în toate chestiunile mai importante, dar felul în care îşi luase tălpăşiţa din faţa lui Yang părea să arate că inginerul-şef îl prinsese pe picior greşit. Acest lucru o convinse pe Ye că Lei luase o hotărâre personală să-i spună despre adevăratul scop al Proiectului Coasta Roşie.

Ce se va întâmpla cu el după ce a luat hotărârea asta? În timp ce se uita la spatele voinic al lui Lei, Ye simţi un val de recunoştinţă. Încrederea era pentru ea, fără îndoială, un lux pe care nu îndrăznea să şi-l dorească. În comparaţie cu Yang, Lei era mai aproape de imaginea pe care şi-o făcuse despre un ofiţer de armată adevărat, cu manierele sincere şi directe ale unui soldat. Yang, pe de altă parte, nu era altceva decât intelectualul tipic al timpului, prudent, timid şi căutând mereu doar să se protejeze pe sine. Deşi Ye îl înţelegea, prăpastia deja existentă dintre ei devenise şi mai mare.

A doua zi, Ye fu transferată la Departamentul Transmisiuni şi fu numită la Departamentul de Monitorizare. La început, se gândi că asta avea legătură cu evenimentele zilei dinainte, că era o încercare de a o ţine departe de funcţiile centrale ale Coastei Roşii. Dar odată ajunsă la Departamentul de Monitorizare, îşi dădu seama că de fapt se afla în inima Coastei Roşii. Deşi cele două departamente foloseau aceleaşi resurse, cum ar fi antena, nivelul tehnologiei de la Departamentul de Monitorizare era mult mai avansat.

Departamentul de Monitorizare avea un receptor radio foarte sensibil şi sofisticat. Un maser[47] cu unde progresive, pe bază de rubin amplifica semnalele primite de la uriaşa antenă şi, pentru minimizarea interferenţei, componenta esenţială a sistemului de recepţie era scufundată în heliu lichid la o temperatură de -269°C. Periodic venea un elicopter care aducea heliul lichid necesar. Sistemul de recepţie era astfel capabil să primească semnale foarte

---

[47] Amplificator cuantic (n.tr.).

slabe şi Ye nu putu să nu se gândească ce minunat ar fi fost dacă echipamentul ar fi fost folosit la cercetarea radioastronomică.

Sistemul computerizat al Departamentului de Monitorizare era mult mai mare şi mai complex decât cel de la Departamentul de Transmisiuni. Prima oară când a intrat în camera computerului central, Ye a văzut un şir de ecrane cu tuburi catodice. Fu uimită când văzu cum defila codul de programare pe fiecare dintre ele şi că operatorii erau liberi să editeze şi să testeze codul în timp real, folosind tastatura. Când învăţase programarea la facultate, codul sursă era întotdeauna scris pe grilele hârtiei speciale de programare şi apoi era transferat cu ajutorul unei maşini de scris pe banda de hârtie. Auzise de introducerea datelor prin folosirea tastaturii şi a monitorului, dar era pentru prima oară când vedea aşa ceva.

Dar softul disponibil o uimi şi mai mult. Învăţă despre ceva numit FORTRAN, care permitea programarea cu ajutorul unui limbaj apropiat de limbajul natural şi puteai chiar scrie ecuaţii matematice direct în cod! Programarea în el era de câteva ori mai eficientă decât programarea în limbaj maşină. Şi mai era şi ceva numit bază de date, care permitea cuiva să depoziteze şi să manipuleze cantităţi uriaşe de date.

După două zile, comisarul Lei o căută din nou pe Ye pentru o discuţie. De data aceasta, se aflau în camera computerului central al Departamentului de Monitorizare, în faţa unui şir de ecrane verzi lucitoare. Yang Weining se aşeză lângă ei, neluând parte la conversaţie, şi totuşi nedorind să plece, ceea ce o nelinişti foarte mult pe Ye.

— Wenjie, începu comisarul Lei, aş vrea să-ţi explic munca Departamentului de Monitorizare. Pe scurt, scopul este să supraveghem activităţile inamice din spaţiu, şi asta include interceptarea comunicaţiilor dintre navele spaţiale inamice şi sol şi dintre navele spaţiale ele însele, colaborând cu centrele noastre de telemetrie, urmărire şi comandă pentru determinarea orbitelor navelor spaţiale inamice, şi furnizarea de date pentru sistemele ofensive

ale Coastei Roşii. În câteva cuvinte, ochii Coastei Roşii sunt aici.

Yang îl întrerupse:

— Comisare Lei, nu cred că ceea ce faceţi este o idee bună. Nu are niciun rost să-i spuneţi lucrurile astea.

Ye îl privi pe Yang şi spuse cu grijă:

— Comisare, dacă nu se cuvine să ştiu, atunci...

— Nu, nu, Wenjie. Comisarul o întrerupse pe Ye cu un semn al mâinii. Se întoarse spre Yang: Şef Yang, o să-ţi spun acelaşi lucru pe care ţi l-am mai spus. Toate astea au legătură cu munca. Pentru îndeplinirea în bune condiţiuni a sarcinilor de serviciu, trebuie să-i spunem lui Wenjie ce are nevoie să ştie.

Yang se ridică de pe scaun:

— Voi raporta aceste lucruri superiorilor noştri.

— E dreptul tău, desigur. Dar n-ai grijă, şef Yang, îmi asum responsabilitatea tuturor consecinţelor.

Yang se ridică şi se îndepărtă furios.

— Nu-l băga în seamă. Aşa e şeful Yang, şi gata, spuse comisarul Lei, chicotind şi scuturând din cap.

Apoi o fixă pe Ye cu privirea şi tonul lui deveni solemn:

— Wenjie, când te-am adus prima oară la bază, scopul era simplu. Sistemele de monitorizare ale Coastei Roşii aveau adesea interferenţe din cauza radiaţiei electromagnetice a erupţiilor şi a petelor solare. Din fericire am văzut lucrarea ta şi ne-am dat seama că studiaseşi activitatea solară. Dintre savanţii chinezi modelul tău predictiv s-a dovedit a fi cel mai precis, aşa că am dorit să-ţi cerem ajutorul în rezolvarea acestei probleme.

— Dar după ce ai venit, ne-ai demonstrat aptitudini foarte înalte, aşa că am hotărât să-ţi dăm noi responsabilităţi. Gândul meu a fost acesta: mai întâi te repartizăm la Departamentul de Transmisiuni, apoi la Departamentul de Monitorizare. În felul acesta, puteai căpăta o perspectivă amplă a Coastei Roşii per ansamblu. În ce privea repartizarea ta pe mai departe, puteam să aşteptăm şi să mai vedem. Sigur, după cum vezi, planul s-a

confruntat cu o oarecare rezistenţă. Dar am încredere în tine. Wenjie, să-ţi fie clar. Până acum, încrederea pe care ţi-am acordat-o a fost a mea, personală. Sper că poţi continua să lucrezi şi mai mult şi să-ţi câştigi încrederea întregii organizaţii.

Comisarul Lei puse o mână pe umărul lui Ye. Ea simţi căldura şi puterea pe care i-o transmitea.

— Wenjie, aş vrea să-ţi spun speranţa mea sinceră: într-o zi aş vrea să-ţi pot spune *Tovarăşă Ye.*

Lei se ridică şi se îndepărtă în stilul încrezător al soldatului. Ochii lui Ye se umpluseră de lacrimi. Întrezărit printre ele, codul de pe ecran se transformase în flăcări licărinde. De la moartea tatălui ei, era prima oară când plângea.

Pe măsură ce Ye se familiariza cu munca de la Departamentul de Monitorizare, îşi dădu seama că nu se descurca la fel de bine ca la Departamentul de Transmisiuni. Cunoştinţele de informatică pe care le avea erau depăşite şi trebuia să înveţe tehnicile de software de la zero. Chiar dacă comisarul Lei avea încredere în ea, restricţiile ce i se aplicau erau severe. Avea voie să vadă codul sursă al softului, de exemplu, dar nu putea să se atingă de baza de date.

Munca de zi cu zi a lui Ye era coordonată mai mult de Yang. Acesta devenise şi mai nepoliticos, şi se înfuria pe ea din cele mai mici motive. Comisarul Lei vorbi cu el de nenumărate ori, dar fără niciun rezultat. Părea că Yang se simţea cuprins de o nelinişte fără nume imediat ce o vedea.

Încet-încet, lovindu-se de tot mai multe chestiuni inexplicabile în munca ei, Ye începu să-şi dea seama că Proiectul Coasta Roşii era mult mai complex decât îşi imaginase.

Într-o zi, sistemul de monitorizare interceptă o transmisie care, după descifrarea ei de către computer, se dovedi a fi o serie de câteva fotografii luate din satelit. Imaginile blurate fură trimise Biroului de Analiză şi Cartografiere al Statului-Major pentru interpretare. Se

dovediră a fi imagini ale unor ţinte militare importante din China, inclusiv a unui port militar de la Qingdao şi a mai multor fabrici cheie din programul Al Treilea Front.[48] Analiza confirmă că aceste imagini proveneau de la sistemul de recunoaştere american KH-9.

Primul satelit KH-9 fusese lansat cu puţin timp în urmă. Deşi acesta se baza mai mult pe capsulele cu peliculă recuperabile pentru culegerea informaţiilor, era utilizat şi pentru testarea tehnicii mai avansate de radiotransmisie a imaginilor digitale. Din cauza tehnologiei mai puţin avansate, satelitul transmitea doar la frecvenţă joasă şi acest fapt mărea banda de recepţie exact cât era necesar pentru a fi interceptat de Coasta Roşie. Şi pentru că era doar un test, criptarea nu era prea sigură şi putea fi spartă. Era cu siguranţă o ţintă de monitorizare importantă, deoarece reprezenta o şansă rară pentru colectarea mai multor informaţii despre sistemele de recunoaştere satelitare americane. Totuşi, după trei zile, Yang Weining ordonă o modificare a frecvenţei şi direcţiei monitorizării şi abandonă ţinta. Ye consideră decizia lui de neînţeles.

Şi alt eveniment o şocă. Deşi muncea acum la Departamentul de Monitorizare, Departamentul de Transmisiuni mai avea uneori nevoie de ea. O dată văzu întâmplător setările frecvenţei pentru câteva transmisii care urmau în scurt timp. Află că în transmisiile 304, 318 şi 325, frecvenţele desemnate erau mai joase decât banda de frecvenţă a microundelor şi nu puteau aveau niciun efect de încălzire asupra ţintei.

Într-o zi, un ofiţer o chemă pe Ye din senin în biroul administrativ central al bazei. Din tonul şi expresia feţei ofiţerului, Ye îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

Scena din biroul în care intră îi era familiară: toţi ofiţerii principali de la bază erau acolo împreună cu alţi doi ofiţeri

[48] Programul Al Treilea Front a fost o iniţiativă din perioada Revoluţiei Culturale pentru construirea de fabrici în interiorul Chinei care să fie mai puţin vulnerabile atacurilor americane sau sovietice (n.tr. Ken Liu).

pe care nu-i cunoştea. Totuşi observă imediat că făceau parte din zona superioară a lanţului de comandă. Toţi o fixau cu priviri de gheaţă.

Dar sensibilitatea pe care şi-o dezvoltase în anii zbuciumaţi îi spunea că nu ea era în mare pericol astăzi. În cel mai rău caz, era doar o atracţie secundară. Îl zări pe comisarul Lei care stătea într-un colţ cu un aer disperat.

Va plăti în cele din urmă pentru că a avut încredere în mine, se gândi ea. Brusc, hotărî că va face orice este necesar pentru a-l salva. Îşi va asuma responsabilitatea pentru tot şi, dacă va fi cazul, chiar va minţi.

Dar primul care începu să vorbească fu comisarul Lei, şi ceea ce spuse fu absolut neaşteptat:

— Ye Wenjie, trebuie să-ţi spun de la bun început că nu sunt deloc de acord cu ce urmează să fie făcut. Decizia a fost luată de inginerul-şef Yang după ce a solicitat instrucţiuni de la superiorii noştri. El singur va suporta toate consecinţele.

Comisarul Lei se întoarse să-l privească pe Yang, care încuviinţă în mod solemn. Lei continuă:

— Cu scopul utilizării mai bune a aptitudinilor tale la Baza de Coastă Roşie, inginerul-şef Yang a cerut în mod repetat acelaşi lucru superiorilor noştri. Tovarăşii de la Departamentul Politic Militar – făcu semn spre cei doi ofiţeri pe care Ye nu-i cunoştea – au fost trimişi pentru a investiga situaţia muncii tale. În cele din urmă, cu aprobarea superiorilor noştri, am hotărât să te informăm despre natura reală a Proiectului Coasta Roşie.

Doar după o pauză lungă, Ye înţelese în sfârşit ce voia să spună comisarul Lei de fapt: că o minţise în tot acest timp!

— Sper că vei preţui această şansă şi că vei munci din greu pentru a-ţi plăti greşelile. De acum înainte trebuie să ai cel mai potrivit comportament aici la bază. Orice comportament reacţionar va fi pedepsit cu severitate!

Comisarul Lei o fixă cu privirea. Era o persoană complet diferită de imaginea pe care şi-o făcuse despre el.

— Ne-am înţeles? Bine. Atunci şeful Yang ne poate explica.

Ceilalţi se ridicară şi plecară lăsându-i singuri pe Yang şi Ye.

— Dacă nu vrei asta, mai e încă timp.

Ye ghici greutatea din spatele acestor cuvinte şi înţelese acum neliniştea lui Yang din ultimele săptămâni ori de câte ori o vedea. Pentru a folosi la maximum aptitudinile ei, era necesar să afle adevărul despre Coasta Roşie. Pe de altă parte, asta mai însemna şi că Ye nu va mai putea spera vreodată să plece de la Vârful Radar. Îşi va petrece restul vieţii la Baza Coasta Roşie.

— Sunt de acord, spuse Ye încet, dar cu fermitate.

Astfel, în seara aceea de început de vară, în timp ce vântul urla prin uriaşa antenă parabolică şi marea de frunze foşnea prin munţii Marele Hingan din depărtare, Yang Weining îi explică lui Ye Wenjie, adevărata natură a Coastei Roşii.

Era un basm al epocii, mai de necrezut decât minciunile comisarului.

13

COASTA ROŞIE III

DOCUMENTE SELECTATE DIN PROIECTUL COASTA ROŞIE

Data declasificării pentru aceste documente a fost stabilită pentru trei ani după momentul în care Ye Wenjie i-a spus lui Wang Miao adevărul adevărat despre Coasta Roşie.

I.

O chestiune ignorată în mare măsură de curentele din Cercetarea Ştiinţifică Fundamentală Internaţională

(Publicată iniţial în Referinţa Internă, *xx/xx/196x)*

[Rezumat] În baza istoriei moderne şi contemporane, există două modalităţi prin care rezultatele cercetării ştiinţifice fundamentale pot fi convertite în aplicaţii practice: modul gradualist şi modul saltatoriu.

Modul gradualist: rezultatele fundamentale, teoretice, devin treptat tehnologie aplicată; progresele se acumulează până când are loc o descoperire. Printre exemplele recente se numără dezvoltarea tehnologiei spaţiale.

Modul saltatoriu: rezultatele fundamentale, teoretice devin rapid tehnologie aplicată, conducând la un salt tehnologic. Printre exemplele recente se numără apariţia armelor atomice. Până în anii ’40, unii dintre cei mai cunoscuţi fizicieni tot mai considerau că nu va fi posibil niciodată să produci energie dintr-un atom. Dar armele atomice au apărut la foarte scurt timp după aceea.

Un salt tehnologic are loc atunci când ştiinţa

fundamentală se transformă pe scară largă în tehnologie aplicată într-un interval de timp extrem de scurt.

În prezent, atât NATO, cât şi Pactul de la Varşovia sunt foarte active în cercetarea fundamentală şi investesc enorm în ea. Unul sau mai multe salturi tehnologice pot avea loc în orice moment. Un asemenea eveniment va reprezenta o ameninţare majoră pentru programele noastre strategice.

Acest articol susţine că preocuparea noastră din prezent se axează pe modul gradualist de dezvoltarea tehnologică şi nu se acordă destulă atenţie posibilităţii salturilor tehnologice. Plecând de la o vedere de ansamblu, ar trebui să dezvoltăm o strategie cuprinzătoare şi un set de principii aşa încât să putem răspunde în mod corespunzător în momentul când au loc salturi tehnologice.

Articolul prezintă domeniile în care ar putea avea loc aceste salturi tehnologice:

1. Fizica: [omisă]
2. Biologia: [omisă]
3. Informatica: [omisă]
4. SETI (Programul „În căutarea civilizaţiilor extraterestre”): Dintre toate domeniile, acesta este cel în care posibilitatea de ocurenţă a unui salt tehnologic este cea mai mare. Dacă are loc un salt tehnologic în acest domeniu, impactul va depăşi suma salturilor tehnologice din celelalte trei domenii.
5. [Text integral omis]

[Instrucţiuni de la Conducerea Centrală] A se distribui acest articol angajaţilor indicaţi şi a se organiza grupuri de discuţii. Vederile din articol pot să nu fie pe placul unora, dar să nu ne grăbim să etichetăm autorul. Ideea este să apreciem gândirea pe termen lung a autorului. Unii tovarăşi par să nu vadă mai departe de vârful nasului, fie din cauza mediului politic, fie din cauza aroganţei lor. Nu este

un lucru bun. Punctele moarte strategice sunt extrem de periculoase.

După părerea mea, dintre cele patru domenii unde pot avea loc salturile tehnologice, ne-am gândit prea puţin la ultimul. Trebuie să-i acordăm atenţie şi ar trebui să analizăm această chestiune în profunzime.

Semnătura: XXX Data: XX/XX/196X

II

Raport de Cercetare asupra Posibilităţii unui Salt Tehnologic datorat Căutării Civilizaţiilor Extraterestre[49]

1. Curente în Cercetarea Internaţională din Prezent
[Rezumat]

(1)Statele Unite şi alte state NATO: Cazul ştiinţific şi necesitatea SETI sunt în general acceptate şi există suport academic puternic.

• Proiectul OZMA: În anul 1960, Observatorul Radio-astronomic Naţional[50] din Green Bank, Statul West Virginia, a căutat civilizaţii extraterestre cu ajutorul unui radiotelescop cu un diametru de 26 de metri. Proiectul a examinat stelele Tau Ceti şi Epsilon Eridani timp de 200 de ore aproape de frecvenţa de 1,42 gigahertzi. Proiectul OZMA II este planificat pentru anul 1972 şi va include mai multe ţinte şi o bandă de frecvenţă mai largă.

• Sonde: Pioneer 10 şi Pioneer 11 sunt programate pentru lansare în 1972 şi fiecare va transporta o placă metalică conţinând informaţii despre civilizaţia de pe Terra. Voyager 1 şi Voyager 2 sunt programate pentru lansare în 1977 şi fiecare va transporta câte o înregistrare audio din metal.

---

[49] Se referi la SETI – Search for Extraterrestrial Intelligence. Vezi mai sus: Art. 4 (n.tr.).

[50] The National Radio Astronomy Observatory (n.tr.).

• Observatorul de la Arecibo din Porto Rico: Construit în anul 1963, reprezintă un instrument important pentru SETI. Suprafaţa lui efectivă de colectare a energiei este de aproximativ 20 de acri, ceea ce depăşeşte suprafeţele de colectare însumate ale tuturor celorlalte radiotelescoape din lume. Împreună cu sistemul lui informatic poate monitoriza simultan 65.000 de canale şi este capabil să efectueze transmisiuni de energie ultra-înaltă.

(2) Uniunea Sovietică: Există câteva surse de informaţii, dar sunt dovezi că se fac investiţii importante în domeniu. Comparativ cu ţările NATO, cercetarea pare să fie mai sistematică şi orientată pe termen lung. Conform unor canale de informaţie izolate, există planuri în prezent pentru construirea unui sistem de radiotelescoape cu apertură sintetică, cu interferometrie, cu bază foarte lungă la scară globală. După terminarea sistemului, acesta va avea capacităţile de explorare ale spaţiului îndepărtat cele mai puternice din lume.

2. Analiza preliminară a Tiparelor Sociale a Civilizaţiilor Extraterestre prin aplicarea Materialismului Istoric [omisă]

3. Analiza Preliminară a Influenţei Civilizaţiilor Extraterestre asupra Curentelor socio-politice Umane [omisă]

4. Analiza Preliminară a Influenţei asupra Tiparelor Curente Internaţionale datorate Posibilului Contact cu Civilizaţiile Extraterestre

(1)Contactul Unidirecţional (doar prin primirea mesajelor transmise de civilizaţiile extraterestre): [omisă]

(2)Contactul bidirecţional (schimbul de mesaje cu civilizaţiile extraterestre şi contactul direct): [omisă]

5. Pericolul şi Consecinţele Contactului Iniţial cu Civilizaţiile Extraterestre realizat de Superputeri şi Monopolizarea unui asemenea contact.

(1)Analizarea consecinţelor realizării contactului

iniţial cu civilizaţiile extraterestre de către Americanii Imperialişti şi de către NATO şi monopolizarea unui asemenea contact: [Încă clasificat]
(2)Analizarea consecinţelor realizării contactului iniţial cu civilizaţiile extraterestre realizat de către Sovieticii Revizionişti şi de către Pactul de la Varşovia şi monopolizarea unui asemenea contact: [Încă clasificat]
[Instrucţiuni de la Conducerea Centrală] Alţii şi-au trimis deja mesajele lor în spaţiu. Este periculos dacă fiinţele extraterestre aud doar vocile lor, şi ar trebui să ne exprimăm şi noi. Doar astfel îşi vor putea forma o imagine completă a societăţii umane. Nu este posibil să afli adevărul ascultând doar una dintre părţi. Trebuie să facem în aşa fel încât acest lucru să se întâmple, şi anume foarte repede.

Semnătura: XXX Data: XX/XX/196X

III

Raport de Cercetare asupra Fazei Iniţiale a Proiectului Coastei Roşii (XX/XX/196X)

STRICT SECRET

Număr Exemplare: 2

Rezumat Document: Document Centrală Nr. XXXXXX, transmis Comisiei pentru Ştiinţă, Tehnologie şi Industria Apărării Naţionale şi Academiei Chineze de Ştiinţe, transmis Comisiei de Planificare Centrală, Departamentul Apărării Naţionale, distribuit în timpul Conferinţei XXXXXX şi a Conferinţei XXXXXX, distribuit parţial şi la Conferinţa XXXXXX.

Nr. Crt. Subiect: 3760

Nume de Cod: „Coasta Roşie”

1. Scop [Rezumat]

Căutarea posibilei existenţe a unor civilizaţii extraterestre şi antamarea contactului şi

schimburilor.

2. Studiu Teoretic al Proiectului Coasta Roşie

(1) Căutare şi Monitorizare

Banda de frecvenţă de monitorizare: 1.000 MHz până la 40.000 MHz

Canale de monitorizare: 15.000

Frecvenţe cheie de monitorizat:

• Frecvenţa atomului de hidrogen la 1.420 MHz

• Frecvenţa radiaţiei radicalului de hidroxil la 1.667 MHz

• Frecvenţa radiaţiei moleculei de ap[la 22.000 de MHz]

Banda ţintei de monitorizare: o sferă centrată în jurul Terrei cu o rază de 1.000 de ani-lumină, conţinând aproximativ 20 de milioane de stele. Pentru lista ţintelor, vezi Anexa 1.

(2)Transmiterea mesajului

Frecvenţele de transmisie: 2.800 MHz, 12.000 MHz, 22.000MHz.

Putere de transmisie: 10-25 megawaţi

Ţinte de transmisie: o sferă centrată în jurul Terrei cu o rază de 200 de ani-lumină, conţinând aproximativ 100.000 de stele. Pentru lista ţintelor, vezi Anexa 2.

(3)Dezvoltarea Sistemului Codificat de autointerpretare a Coastei Roşii

Principiu director: folosind legile universale, ale matematicii de bază şi ale fizicii, a se construi un cod lingvistic elementar care să poată fi înţeles de către orice civilizaţie care are cunoştinţe de algebră de bază, geometrie euclidiană şi despre legile mecanicii clasice (ale fizicii non-relativiste). Folosind codul elementar de mai sus şi suplimentat cu imagini de rezoluţie joasă, a se construi treptat un sistem lingvistic complet. Limbi suportate: chineza şi Esperanto.

Conţinutul de informaţie a întregului sistem ar trebui să fie de 680 KB. Duratele de transmisie pe

canalele de 2.800 MHz, 12.000 MHz şi 22.000 MHz sunt respectiv: 1.183 minute, 224 minute şi 132 minute.

3. Planul de Implementare pentru Proiectul Coasta Roşie

(1)Design Preliminar pentru Sistemul de Căutare şi de Monitorizare a Coastei Roşii [Încă Clasificat]

(2)Design Preliminar pentru Sistemul de Transmisie al Coastei Roşii [Încă Clasificat]

(3)Planul Preliminar de Secţie a Şantierului pentru Baza Coasta Roşie [Omis]

(4)Gânduri preliminare despre Formarea Forţelor Coastei Roşii în cadrul Corpului al Doilea de Artilerie [Încă Clasificat]

4. Conţinutul Mesajului Transmis de Coasta Roşie Rezumat Prezentare generală a Terrei (3,1 KB), Prezentare generală a vieţii pe Terra (4,4 KB), Prezentare generală a societăţii umane (4,6 KB), Elemente principale ale Istoriei internaţionale (5,4 KB)

Conţinut total de informaţie: 17,5 KB.

Întregul mesaj va fi trimis după transmiterea sistemului codificat de autointerpretare. Duratele de transmitere a mesajului pe canalele de 2.800 MHz, 12.000 MHz şi 22.000 MHz vor fi de respectiv 31 de minute, 7,5 minute şi 3,5 minute.

Mesajul va fi aprobat cu grijă de către revizorii dintr-un grup pluridisciplinar pentru a se asigura că nu se dezvăluie coordonatele Terrei faţă de Calea Lactee. Printre cele trei canale, transmisia la canalele de cea mai înaltă frecvenţă de 12.000 MHz şi de 22.000 de MHz ar trebui minimizată pentru reducerea posibilităţii ca sursa transmisiei să poată fi stabilită în mod exact.

IV

Mesajul către Civilizaţiile Extraterestre

Prima Ciornă [Mesaj Integral]

Atenţie, voi cei care primiţi acest mesaj! Acest mesaj v-a fost trimis de către o ţară care reprezintă dreptatea revoluţionară de pe Terra! Înaintea noastră aţi mai primit, probabil alte mesaje trimise din aceeaşi direcţie. Acel mesaj v-a fost trimis de către o superputere imperialistă a acestei planete. Acea superputere se luptă cu o altă superputere pentru supremaţia mondială şi astfel trage istoria umană înapoi. Sperăm că nu le veţi da crezare minciunilor lor. Fiţi alături de dreptate, fiţi alături de revoluţie!

[Instrucţiuni de la Conducerea Centrală] Mesajul acesta e o porcărie curată! Nu e de ajuns că umplem planeta de afişe scrise cu litere de-o şchioapă, acum mai trebuie să le trimitem şi în spaţiu. Conducerea Revoluţiei Culturale nu ar trebui să mai aibă nicio legătură cu Coasta Roşie. Un mesaj de o asemenea importanţă ar trebui compus cu grijă. Cel mai bine ar fi să fie redactat de un comitet special şi apoi discutat şi aprobat de o şedinţă a Biroului Politic[51].

Semnătura: XXX Data: XX/XX/196X

A doua Ciornă [Omisă]

A treia Ciornă [Omisă]

A patra Ciornă [Omisă]

Vă transmitem cele mai bune urări, locuitori ai altor lumi.

După citirea următorului mesaj, veţi înţelege elementele de bază ale civilizaţiei de pe Terra. Datorită străduinţei îndelungate şi a creativităţii, rasa umană a construit o civilizaţie splendidă, înfloritoare, cu o mulţime de diverse culturi. Am început şi să înţelegem legile care guvernează lumea naturală şi dezvoltarea societăţilor umane. Preţuim tot ce am realizat.

Dar lumea noastră este încă imperfectă. Există

[51] Este vorba despre Biroul Politic al Partidului Comunist Chinez (n.tr.).

ură, dar şi prejudecăţi şi războaie. Din cauza conflictelor dintre forţele de producţie şi relaţiile de producţie, distribuţia bunăstării este extrem de inegală şi un număr mare de oameni trăiesc în sărăcie şi mizerie.

Societăţile umane depun eforturi mari pentru rezolvarea greutăţilor şi problemelor cu care se confruntă, străduindu-se să creeze un viitor mai bun pentru civilizaţia de pe Terra. Ţara care vă trimite acest mesaj este angajată într-o luptă care face parte din acest efort. Ne-am dedicat construirii unei societăţi ideale, unde munca şi valoarea fiecărui membru al rasei umane să fie respectat pe deplin, unde sunt îndeplinite plenar nevoile materiale şi spirituale ale fiecăruia aşa încât civilizaţia de pe Terra să devină o civilizaţie mai perfectă.

Cu cele mai bune intenţii, în speranţa stabilirii contactului cu alte societăţi civilizate din Univers, ne-am bucura să colaborăm pentru construirea unei vieţi mai bune în acest Univers vast.

V
Politici şi Strategii Aferente

1. Considerarea Politicilor şi Strategiilor după Primirea Mesajului de la Civilizaţiile Extraterestre [Omisă]

2. Considerarea Politicilor şi Strategiilor după Stabilirea Contactului cu Civilizaţiile Extraterestre [Omisă]

[Instrucţiuni de la Conducerea Centrală] Este important să ne facem timp în cadrul unei agende încărcate pentru a face ceva absolut fără legătură cu cerinţele noastre imediate. Acest proiect ne-a permis să medităm asupra chestiunilor pentru care nu am avut timp niciodată. Este foarte adevărat că putem să ne gândim la aceste chestiuni în profunzime doar atunci când avem o privire de

ansamblu suficient de mare. Acest lucru este suficient pentru justificarea Proiectului Coasta Roşie.

Ce minunat ar fi dacă Universul ar avea alte civilizaţii şi alte societăţi! Spectatorii au cele mai clare viziuni. Cineva cu adevărat neutru ar putea apoi să afirme dacă suntem eroii sau ticăloşii istoriei.

Semnătura: XXX Data: XX/XX/196X

14

COASTA ROŞIE IV

— Doamnă profesoară Ye, spuse Wang Miao, am o întrebare. Pe vremea aceea SETI era doar un program de cercetare elementară marginal. De ce avea Proiectul Coasta Roşie un nivel atât de înalt de securitate?

— Această întrebare s-a pus chiar în timpul primelor etape ale Proiectului Coasta Roşie şi va continua să fie pusă până la capăt. Dar acum ar trebui să fi aflat răspunsul. Putem fi impresionaţi doar de prevederea de care a dat dovadă factorul de decizie responsabil pentru Proiectul Coasta Roşie.

— Da, a gândit pe termen foarte lung, încuviinţă Wang pe gânduri.

Wang ştia că numai în ultimii doi ani se acordase o atenţie serioasă şi sistematică întrebării care se referea la modalitatea şi gradul în care stabilirea contactului cu civilizaţiile extraterestre ar influenţa societăţile umane, prin stabilirea contactului cu civilizaţiile extraterestre, dar cercetarea câştigase rapid interesul tuturor şi concluziile au fost şocante.

Speranţele naive şi idealiste se sfărâmaseră. Oamenii de ştiinţă descoperiseră că, în contrast cu dorinţele entuziaste ale oamenilor, nu era o idee bună pentru rasa umană în ansamblul ei să ia contact cu civilizaţiile extraterestre. Impactul unui asemenea contact asupra societăţii umane ar fi mai degrabă unul de dezbinare, şi nu de unificare şi ar exacerba, nu ar micşora amploarea conflictelor dintre diferitele culturi. Pe scurt, dacă ar avea loc contactul, divergenţele interne din fiecare civilizaţie terestră s-ar amplifica şi ar duce probabil la dezastru. Cea mai şocantă concluzie era că un asemenea impact nu avea nimic de-a face cu gradul şi tipul de contact (unidirecţional sau bidirecţional), sau cu forma şi gradul de evoluţie al civilizaţiei extraterestre.

Aceasta era teoria „Contactului ca simbol” propus de sociologul Bill Matthews de la RAND Corporation în cartea sa, *The 100,000-Light-Year Iron Curtain: SETI Sociology*. Matthews considera că un asemenea contact cu o civilizaţie extraterestră reprezintă doar un simbol sau un comutator. Indiferent de conţinutul contactului, rezultatele sunt aceleaşi.

Să presupunem că natura contactului ar fi de aşa natură încât simpla existenţă a civilizaţiei extraterestre ar fi confirmată, fără alte informaţii de substanţă – ceea ce Matthews numea contact elementar. Impactul va fi amplificat de lentilele psihologiei şi culturii de masă umane până când ar rezulta în influenţe uriaşe, substanţiale asupra progresului civilizaţiei. Dacă un asemenea contact ar fi monopolizat de o ţară sau de o forţă politică, semnificaţia ar fi comparabilă cu puterea economică şi militară.

— Cum a sfârşit Coasta Roşie?

— Probabil că ai ghicit.

Wang încuviinţă din nou. Sigur că înţelegea că dacă Coasta Roşie reuşea, lumea de azi ar fi fost foarte diferită, dar ca s-o liniştească pe Ye, îi spuse:

— E încă prea devreme să afirmăm că a reuşit sau nu. Undele radio transmise de Coasta Roşie nu au ajuns încă prea departe în Univers.

Ye încuviinţă:

— Cu cât mai departe ajung semnalele, cu atât mai slabe devin şi cu atât mai puţine şanse să fie receptate de civilizaţiile extraterestre. Sigur, dacă fiinţele extraterestre ar fi detectat deja existenţa Terrei şi a atmosferei ei bogate în oxigen şi ar fi hotărât să-şi concentreze echipamentele lor performante asupra noastră, atunci ar fi fost cu totul altceva. Dar, în general, cercetarea ne arată că, pentru ca fiinţele extraterestre să ne detecteze semnalele, ar trebui să transmitem la un nivel de putere egal cu energia emisă de o stea de mărime medie.

— Astrofizicianul sovietic Nikolai Kardaşev a propus în trecut ca civilizaţiile să poată fi împărţite în trei tipuri pe

baza puterii de care pot dispune – să zicem, pentru scopuri de comunicaţii. O civilizaţie de tipul I poate dispune de o cantitate de energie echivalentă cu energia totală a Terrei pentru realizarea comunicaţiilor. Conform acestor estimări, energia de ieşire a Terrei a fost de 10^{15} până la 10^{16} waţi. O civilizaţie de tipul II poate dispune de echivalentul în energie a unei stele tipice – 10^{26} waţi – pentru comunicaţii. Energia de comunicaţii a unei civilizaţii de tipul III poate atinge 10^{36} waţi, aproximativ egală cu energia emisă de o galaxie. Civilizaţia de pe Terra este în prezent de tip 0,7, nu a atins nici măcar nivelul civilizaţiilor de tipul I. Şi transmisiile Coastei Roşii au folosit doar aproximativ o milionime de zecime din puterea de care dispune Terra. Apelul nostru a fost ca bâzâitul unui ţânţar în aer. Nimeni nu-l poate auzi!

— Dar dacă civilizaţiile de tipul II şi de tipul III ale lui Kardaşev există cu adevărat, ar trebui să fim capabili să le auzim.

— Nu am auzit nimic în timpul celor douăzeci de ani cât a funcţionat Coasta Roşie.

— Aşa este. Luând în consideraţie Coasta Roşie şi SETI, oare toate aceste eforturi n-au dovedit, în cele din urmă, un singur lucru: faptul că în tot Universul doar Terra are viaţă inteligentă?

Ye scoase un oftat slab.

— Teoretic, nu o să aflăm poate niciodată răspunsul definitiv la această întrebare. Dar sentimentul meu şi al tuturor celor care au trecut pe la Coasta Roşie este că aşa stau lucrurile.

— E trist că Coasta Roşie a fost dezafectată. De vreme ce a fost construită ar fi trebuit să fie menţinută în funcţiune. Este cu adevărat o realizare extraordinară!

— Declinul Coastei Roşii a fost un proces gradual. Pe la începutul anilor ’80 s-a făcut o renovare a întregului complex. În principal, s-au actualizat parţial sistemele informatice de transmisie şi de monitorizare. Sistemul de transmisie a fost automatizat şi sistemul de monitorizare a fost încorporat în două minicomputere IBM. Capacitatea

de procesare a datelor a devenit mult mai avansată şi a permis astfel monitorizarea simultană a patruzeci de mii de canale.

— Dar, mai târziu, în timp ce oamenii au căpătat o perspectivă îmbunătăţită, au avut o mai bună capacitate de apreciere a dificultăţii căutării civilizaţiilor extraterestre şi conducerea şi-a pierdut interesul pentru Coasta Roşie. Prima schimbare a fost scăderea nivelului de securitate al bazei. Consensul era că secretizarea extremă a Coastei Roşii era inutilă şi numărul agenţilor de pază de la bază a fost redus de la o companie la un detaşament, până când, în cele din urmă, a rămas doar un număr de cinci agenţi de securitate. De asemenea, după renovare, deşi Coasta Roşie a rămas, din punct de vedere administrativ, în cadrul celui de-Al Doilea Corp de Artilerie, conducerea activităţilor ştiinţifice a fost predată Institutului Astronomic de pe lângă Academia de Ştiinţe Chineză care a început să se ocupe de unele proiecte de cercetare care nu au nimic de-a face cu căutarea civilizaţiilor extraterestre.

— Aţi obţinut cele mai multe realizări ştiinţifice în acea perioadă.

— Iniţial Coasta Roşie s-a ocupat şi de unele proiecte de radioastronomie. Era pe atunci cel mai mare radiotelescop din ţară. Mai târziu, după ce s-au construit observatoare radioastronomice, cercetarea de la Coasta Roşie s-a orientat spre observarea şi analizarea activităţii electromagnetice solare. În acest scop au adăugat un telescop solar. Modelul matematic pe care l-am construit pentru activitatea electromagnetică solară a fost în avangarda domeniului pe atunci şi a avut mai multe aplicaţii practice. Cu aceste ultime rezultate de cercetare, suma uriaşă investită în Coasta Roşie a adus cel puţin un mic profit.

— De fapt, o mare parte din merit a avut-o comisarul Lei. Sigur, el a avut şi propriile sale interese. Şi-a dat seama că postul de ofiţer politic într-o unitate tehnică nu era de viitor. Înainte să intre în armată, studiase şi el astrofizica, aşa că dorea să se întoarcă la cercetare.

Proiectele de cercetare pe care Coasta Roşie le-a preluat în afară de căutarea civilizaţiilor extraterestre s-au datorat toate eforturilor depuse de el.

— Probabil că nu i-a fost atât de uşor să se întoarcă la munca tehnică. Pe vremea aceea nu fuseserăţi reabilitată politic. Mi se pare că tot ce făcea era să-şi pună numele pe toate rezultatele cercetării dumneavoastră.

Ye zâmbi binevoitor.

— Fără Lei, Baza Coasta Roşie ar fi fost închisă mult mai devreme. După ce Coasta Roşie a fost reclasificată şi reconvertită pentru uzul civil, militarii au abandonat-o. În cele din urmă, Academia de Ştiinţe Chineză n-a mai putut dispune de fondurile necesare pentru funcţionarea Coastei Roşii şi aceasta a fost închisă.

Ye nu vorbea prea mult despre viaţa ei de zi cu zi de la Baza Coasta Roşie şi Wang nu a întrebat-o. La patru ani după ce sosise la bază s-a căsătorit cu Yang Weining. Totul s-a petrecut în mod natural, fără dramatism. Mai târziu, Yang şi Lei au murit într-un accident la bază şi Yang Dong se născuse după moartea tatălui ei. Mama şi fiica au părăsit Vârful Radar abia pe la mijlocul anilor ’80, când Baza Coasta Roşie a fost dezafectată. Ye s-a întors la Tsinghua, facultatea ei, şi a predat astrofizica până la pensionare. Wang auzise toate astea de la Sha Ruishan la Observatorul Radioastronomic Miyun.

— Căutarea civilizaţiilor extraterestre reprezintă o disciplină de natură singulară. Are o influenţă profundă asupra concepţiei de viaţă a cercetătorului. Ye vorbea cu o voce tărăgănată, de parcă le spunea poveşti unor copii. În crucea nopţii, puteam auzi în căşti zgomotul lipsit de sunete al Universului. Zgomotul era slab, dar constant, mai veşnic decât stelele. Uneori m-am gândit şi că zgomotul semăna cu vânturile neîncetate din Munţii Marele Hingan. Mi-a fost atât de frig acolo şi singurătatea era de nedescris.

— Din când în când, îmi ridicam privirea spre stele după tura de noapte şi mă gândeam că semănau cu un deşert strălucitor şi eu însămi eram o copilă abandonată în

deşert... M-am gândit că viaţa era un accident printre accidentele din Univers. Universul părea un palat gol şi omenirea era doar o furnică în tot acest palat gol. Acest tip de gândire mi-a modelat cea de-a doua parte a vieţii, transformând-o într-o mentalitate conflictuală: uneori mă gândeam că viaţa e atât de preţioasă şi că totul este atât de important. Dar alteori mi se părea că oamenii sunt atât de insignifianţi şi că nimic nu are sens. Cu toate acestea, viaţa mea a trecut zi după zi cu acest sentiment ciudat şi, înainte să-mi dau seama, îmbătrânisem...

Wang dori să o consoleze pe această femeie bătrână care-şi dedicase viaţa unei activităţi măreţe, dar singuratice, dar ultimul monolog al lui Ye îl făcu să se cufunde în aceeaşi dispoziţie melancolică. Îşi dădu seama că nu avea ce să spună decât:

— Doamnă profesoară Ye, voi merge într-o zi cu dumneavoastră să vizitez ruinele Bazei Coasta Roşie.

Ye scutură încet din cap:

— Miao, nu sunt ca tine. Înaintez în vârstă şi sănătatea mea nu mai e ce a fost. E greu să prezic viitorul. Îmi trăiesc viaţa de la o zi la alta.

Privind părul argintiu al lui Ye Wenjie, ştiu că se gândea din nou la fiica ei.

15

TREI CORPURI: COPERNICUS, FOTBAL UNIVERSAL ŞI ZIUA TRI-SOLARĂ

După ce a plecat de la locuinţa lui Ye, Wang Miao nu reuşea să-şi calmeze nervii. Evenimentele din ultimele zile şi istoria Coastei Roşii, două şiraguri de gând complet lipsite de legătură se împletiseră acum şi peste noapte transformaseră lumea asta într-una necunoscută.

Când ajunse acasă, ca să scape de sentimentul neplăcut, se duse la computer, îşi puse costumul V şi se logă la *Trei Corpuri* pentru a treia oară.

Încercarea de a-şi schimba starea de spirit reuşi. În momentul în care apăru ecranul de acces, deja era un alt om, plin de un entuziasm inexplicabil. Spre deosebire de dăţile anterioare, acum avea un ţel; urma să dezvăluie secretul lumii celor *Trei Corpuri*.

Creă un nou ID de conectare potrivit noului său rol: Copernicus.

Imediat după ce se logă, Wang se trezi din nou pe câmpia aceea dezolantă înfruntând zorile stranii din lumea celor *Trei Corpuri*. O piramidă colosală apăru la răsărit, dar imediat Wang îşi dădu seama că nu mai era vorba despre piramida Regelui Zhou de Shang sau a lui Mo Zi. Avea un vârf în stil gotic şi străpungea cerul dimineţii adânc, amintind de Biserica Sfântul Iosif din Wangfujing. Dar dacă biserica aceea era plasată lângă această piramidă, nu ar reprezenta nimic altceva decât o cabină de pază. Văzu şi multe clădiri din depărtare care păreau să fie deshidratoare, dar care acum erau şi ele construite în stil gotic cu turle înalte şi ascuţite, de parcă din sol ieşiseră numeroşi ţepi.

Wang văzu o uşă într-o parte a piramidei, luminată de lucirile pâlpâitoare din interior.

Se duse într-acolo. În interiorul tunelului era un şir de statui de zei din Olimp ţinând torţe în mâini, cu suprafeţele înnegrite de fum. Intră în Marea Sală şi văzu că era încă mai întunecoasă decât tunelul de acces. Lumânările celor două sfeşnice de argint de pe masa lungă de marmură împrăştiau o lumină palidă.

În jurul mesei stăteau mai mulţi bărbaţi. Lumina palidă îi permise lui Wang să zărească trăsăturile chipurilor lor. Ochii le erau ascunşi de umbrele din orbitele adânci ale ochilor lor, dar Wang putu să simtă privirile lor aţintite asupra sa. Bărbaţii păreau să fie îmbrăcaţi în robe medievale. La o examinare mai atentă, unul sau doi dintre ei păreau să aibă robe mai simple, mai mult ca nişte chitoane clasice din Grecia antică. La capătul mesei era un bărbat slab şi înalt. Coroana aurie de pe capul său era singurul lucru care strălucea în Marea Sală în afară de lumânări. Străduindu-se mai mult, Wang reuşi să vadă în lumina palidă a lumânării că roba sa era diferită de a celorlalţi: era roşie.

Wang îşi dădu seama că jocul afişa o lume aparte pentru fiecare jucător. Această lume, bazată pe Evul Mediu european, fusese aleasă de soft conform ID-ului său de conectare.

— Ai întârziat. Şedinţa a început de mult timp, spuse bărbatul cu roba roşie şi coroana aurită. Sunt Papa Grigorie.

Wang încercă să-şi amintească din puţinele cunoştinţe de istorie a Evului Mediu european pe care le avea despre ce grad de progres al acestei civilizaţii era vorba conform numelui ales. Dar apoi îşi aduse aminte ce referinţe istorice haotic de anacronice existau în lumea celor *Trei Corpuri* şi hotărî că nu merita efortul.

— Ţi-ai schimbat ID-ul, dar noi toţi te-am recunoscut. În cele două civilizaţii anterioare, ai călătorit spre Orient. Ah, sunt Aristotel. Cel care îi vorbea era bărbatul cu chiton grecesc. Avea părul plin de bucle albe.

— Da, încuviinţă Wang. Acolo am fost martor la distrugerea a două civilizaţii, una din cauza frigului extrem

şi alta din cauza unui soare ucigător de fierbinte. Am văzut şi eforturile considerabile ale savanţilor din Orient irosite în încercarea de a stăpâni legile care guvernează mişcarea Soarelui.

— Ha!

Sunetul veni de la un bărbat cu un barbişon răsucit. Era şi mai slab decât Papa.

— Savanţii orientali au încercat să înţeleagă secretele mişcării Soarelui prin meditaţie, epifanie sau chiar prin vise. Pur şi simplu ridicol!

— Ăsta e Galileo, spuse Aristotel. El susţine înţelegerea lumii prin observare şi experimente. Este un gânditor lipsit de imaginaţie, dar rezultatele lui trebuie să ne atragă atenţia.

— Mo Zi a efectuat şi experimente, şi observări, spuse Wang.

Galileo pufni.

— Genul de gândire al lui Mo Zi era tot de tip oriental. Nu a fost nimic altceva decât un mistic care poza drept om de ştiinţă. Nu şi-a luat niciodată în serios propriile observaţii şi şi-a construit modelul conform unei speculaţii subiective. Ridicol! Îmi pare rău pentru echipamentul rafinat de care dispunea. Suntem diferiţi. Pe baza cantităţilor mari de date observaţionale şi experimentale, facem deducţii logice, stricte pentru a construi un model al Universului. Apoi ne întoarcem la experiment şi observări pentru a-l testa.

— Mi se pare corect, încuviinţă Wang. Şi eu gândesc la fel.

— Atunci ai adus şi un calendar? tonul Papei era batjocoritor.

— Nu am calendar. Am adus un model întocmit pe baza datelor observaţionale. Dar trebuie să precizez că şi dacă modelul este corect, nu e sigur că folosirea lui poate permite stăpânirea detaliilor precise ale mişcării Soarelui şi crearea unui calendar. Este totuşi o etapă necesară.

Ecoul câtorva aplauze singuratice răsună prin Marea Sală. Aplauzele veneau de la Galileo.

— Excelent, Copernicus, excelent. Modul tău de gândire pragmatică, adaptat la abordarea experimentală, ştiinţifică le lipseşte celor mai mulţi savanţi. Doar pentru asta şi teoria ta merită să fie ascultată.

Papa încuviinţă spre Wang:

— Dă-i drumul!

După ce s-a dus la celălalt capăt al mesei lungi şi s-a liniştit, Wang spuse:

— De fapt este destul de simplu. Motivul pentru care mişcarea Soarelui pare dezordonată este acela că lumea noastră are trei sori. Sub influenţa atracţiei gravitaţionale perturbatoare reciproc, mişcările lor sunt imprevizibile – problema celor trei corpuri. Când planeta noastră gravitează în jurul unui soare pe o orbită stabilă, atunci avem o Eră Stabilă. Când unul dintre sau ceilalţi doi sori se mişcă la o oarecare distanţă, atracţia lor gravitaţională scoate planeta de pe orbita stabilă pe care se învârte şi o trimite într-o rătăcire instabilă prin câmpurile gravitaţionale ale celor trei sori. Aceasta este Era Haotică. După o oarecare unitate de timp, când planeta noastră este capturată din nou de unul dintre sori şi se mişcă pe o orbită temporar stabilă, începe o nouă Eră Stabilă. Acesta e un soi de meci de fotbal la scara Universului. Jucătorii sunt cei trei sori şi planeta noastră este mingea de fotbal.

Câteva râsete cavernoase răsunară în Marea Sală.

— Ardeţi-l de viu! ordonă Papa impasibil. Cei doi soldaţi din stânga şi dreapta uşii, în armuri ruginite începură să vină spre Wang ca doi roboţi neîndemânatici.

— Ardeţi-l, oftă Galileo. Mi-am pus mari speranţe în tine, dar nu eşti decât un biet mistic sau vrăjitor.

— Oamenii ca el nu sunt decât un pericol public, încuviinţă Aristotel.

— Măcar lăsaţi-mă să termin! Wang se eliberă din strânsoarea mănuşilor de armură ale celor doi soldaţi.

— Ai văzut trei sori? Sau ştii pe cineva care i-a văzut? întrebă Galileo.

— Toată lumea i-a văzut.

— Atunci, lăsând la o parte soarele care apare în timpul

Erelor Haotice şi în timpul Erelor Stabile, unde sunt ceilalţi doi?

— Soarele pe care îl vedem în diferite momente poate să nu fie mereu acelaşi, ci doar unul dintre cei trei sori. Ceilalţi doi sunt stelele căzătoare. Când sunt în depărtări, par nişte stele.

— Dai dovadă de lipsă de cunoştinţe ştiinţifice, spuse Galileo, scuturând din cap. Soarele se mişcă încontinuu spre un punct îndepărtat şi nu poate sări peste spaţiul de intervenţie. Potrivit ipotezei tale, ar trebui să mai fie şi o altă situaţie observabilă: Soarele este mai mic decât pare de obicei, dar mai mare decât o stea căzătoare şi se micşorează treptat până devine o stea căzătoare şi se îndepărtează. Dar nu am văzut niciodată un asemenea comportament al Soarelui.

— De vreme ce ai o pregătire ştiinţifică, ar trebuie să ştii câte ceva despre structura Soarelui.

— Asta este descoperirea de care mă simt cel mai mândru. Soarele este compus dintr-un strat exterior gazos uriaş dar rarefiat şi un miez interior dens şi fierbinte.

— Foarte adevărat, spuse Wang. Dar se vede treaba că nu ai descoperit interacţiunea optică specială dintre stratul exterior gazos al Soarelui şi atmosfera planetei noastre. E un fenomen asemănător cu polarizarea, sau seamănă mai mult cu o interferenţă distructivă. Ca rezultat, când Soarele depăşeşte o anume distanţă faţă de noi, aşa cum îl vedem din atmosfera noastră, stratul exterior gazos devine complet transparent şi invizibil şi noi putem să-i vedem miezul lui interior strălucitor. Soarele apare atunci doar ca având dimensiunile miezului interior, o stea căzătoare.

— Acest fenomen i-a nedumerit pe toţi cercetătorii din fiecare civilizaţie de-a lungul istoriei şi ne-a împiedicat să descoperim existenţa celor trei sori. Acum înţelegi de ce apariţia celor trei stele căzătoare anunţă o perioadă de frig extrem: pentru că toţi cei trei sori sunt extrem de departe.

Urmă o tăcere scurtă în care toţi cântăriră acest fapt. Aristotel fu primul care vorbi:

— Îţi lipsesc elementele de bază ale cunoştinţelor de logică. E adevărat că putem vedea uneori trei stele căzătoare şi că această imagine a fost mereu legată de perioade distructive de frig extrem. Dar conform teoriei tale, ar trebui şi ca uneori să putem vedea pe cer trei sori de dimensiuni normale. Acest lucru nu s-a întâmplat însă niciodată. Potrivit tuturor însemnărilor tuturor civilizaţiilor, nu s-a întâmplat asta niciodată!

— Stai! Un bărbat purtând o pălărie cu formă stranie şi cu o barbă lungă se ridică şi vorbi pentru prima oară: Poate că există asemenea însemnări. O civilizaţie a văzut doi sori şi a fost imediat distrusă de căldura lor, dar însemnarea era foarte vagă. A, sunt Leonardo da Vinci.

— Vorbim despre trei sori, nu despre doi! urlă Galileo. Potrivit teoriei lui, cei trei sori trebuie să apară pentru un timp, la fel ca cele trei stele căzătoare.

— Cei trei sori *au apărut* deja, spuse Wang pe un ton cât se poate de calm. Şi oamenii i-au văzut. Dar cei care au văzut o asemenea imagine mai aveau doar câteva secunde de trăit. Nu aveau nicio şansă să scape sau să supravieţuiască. Zilele tri-solare sunt cele mai îngrozitoare catastrofe ale lumii noastre. Într-o asemenea zi, suprafaţa planetei se transformă într-un cuptor de topire într-o secundă şi arşiţa este atât de puternică încât topeşte şi pietrele. După distrugerea cauzată de o zi tri-solară, va trece un eon până la reapariţia vieţii şi a civilizaţiei. Acesta este un motiv în plus pentru care nu avem informaţii despre zilele tri-solare.

Coborî liniştea. Îl priveau cu toţii pe Papă.

— Ardeţi-l, spuse Papa cu blândeţe. Zâmbetul de pe faţa lui îi era oarecum familiar lui Wang: era zâmbetul Regelui Zhou de Shang.

Marea Sală se însufleţi şi cu toţii păreau să se pregătească de sărbătoare. Galileo şi alţi câţiva cărau veseli un trunchi dintr-un colţ întunecos. Traseră de cadavrul înnegrit de fumul de cărbune care era încă legat de trunchi şi-l aruncară la o parte înainte să construiască rugul. Doar Leonardo ignora toată această agitaţie. Se

aşeză la masă, gânditor şi, din când în când, se folosea de un creion pentru a calcula ceva.

— Giordano Bruno, spuse Aristotel, făcând semn spre corpul înnegrit. La fel ca tine, a venit aici şi a început să-ndruge vrute şi nevrute.

— Porniţi un foc slab, spuse Papa cu glasul pierdut.

Doi soldaţi îl legară pe Wang Miao de stâlp cu sfori de azbest. Se folosi de braţul liber şi arătă spre Papă:

— Nu eşti decât un biet program. Cât despre voi ceilalţi, sunteţi fie nişte programe, fie nişte idioţi. Mă voi loga din nou!

— Nu mai poţi să te întorci. Vei dispărea pentru vecie din lumea celor *Trei Corpuri*, spuse Galileo, râzând pe înfundate.

— Atunci probabil că eşti un program. O persoană obişnuită ar înţelege elementele de bază ale Internetului. Tot ce poate face un joc mai mult este să-mi înregistreze adresa MAC. Pot însă schimba computerul şi să-mi creez un nou ID: Vă voi anunţa când mă întorc.

— Sistemul ţi-a înregistrat scanarea retiniană cu ajutorul costumului V, spuse Leonardo, privindu-l pe Wang.

Apoi se întoarse la calculele sale.

Wang Miao se simţi cuprins de o groază de neînţeles. Urlă:

— Nu faceţi asta! Lăsaţi-mă să plec! Vă spun adevărul!

— Dacă spui adevărul, atunci nu vei fi ars de viu. Jocul îi recompensează pe cei care urmează calea dreaptă, spuse Aristotel rânjind şi scoţând o brichetă Zippo argintie.

Se jucă cu ea şi reuşi un număr complicat, apoi o aprinse.

Dar când era pe punctul de a da foc rugului de lemne din jurul lui Wang, o lumină roşie strălucitoare umplu tunelul de acces, urmată de un val de căldură şi fum. Un cal se detaşă pe neaşteptate din lumină în Marea Sală. Corpul îi luase deja foc şi în timp ce galopa, vântul îl transforma într-o minge de foc. Călăreţul, un cavaler îmbrăcat într-o armură groasă strălucind incandescent lăsa în urmă un fir de fum alb.

— Lumea s-a sfârşit! Lumea s-a sfârşit! Deshidratarea! Deshidratarea!

Şi în timp ce cavalerul urla, calul de sub el căzu şi se transformă în jăratic.

Cavalerul fu aruncat mai departe şi se rostogoli până la stâlp unde se opri şi nu mai mişcă. Fumul alb continuă să curgă din orificiile armurii. Grăsimea sfârâindă din trupul omului mort se scurse pe pământ şi arse, parcă oferindu-i armurii nişte aripi de foc.

Toţi din Marea Sală se repeziră spre tunelul de acces, îmbulzindu-se şi dispărând în lumina roşie de afară. Wang Miao se luptă din toate forţele până când se eliberă din funii, ocolind cavalerul şi calul care ardeau, repezindu-se spre Marea Sală, alergând prin arşiţa tunelului, până când ajunse afară.

Solul lucea roşu ca o bucată de fier din cuptorul unui fierar. Pârâiaşe strălucitoare de lavă şerpuiau prin pământul roşu estompat, formând o reţea de foc care se întindea până la orizont. Nenumăraţi stâlpi subţiri de flăcări erupseră spre cer: deshidratoarele ardeau şi trupurile dinăuntru dădeau focului o lucire albăstruie ciudată.

Nu departe, Wang văzu o duzină de stâlpi mici de flăcări de aceeaşi culoare. Aceştia erau oamenii care tocmai fugiseră afară din piramidă: Papa, Galileo, Aristotel, Leonardo... stâlpii de foc cu luciri albăstrui din jurul lor erau translucizi. Le putea vedea feţele şi trupurile care se chirceau lent în foc. Îşi fixaseră privirea pe Wang, care tocmai apăruse şi păstrându-şi postura cu braţele ridicate spre cer, scandară la unison:

— Ziua tri-solară...

Wang privi în sus şi văzu trei sori uriaşi care se învârteau încet în jurul unui punct invizibil, ca un ventilator imens cu trei lame care trimitea un val de aer fatal spre lumea de sub ei. Cei trei sori aproape că acoperiseră întregul cer şi, în timp ce se deplasau spre Apus, jumătate din formaţie coborî sub orizont. Ventilatorul uriaş continua să se învârtească, o lamă

strălucitoare se mai ridica din când în când deasupra orizontului şi oferea lumii agonizante încă un răsărit şi un apus efemer. După apus, pământul străluci în roşu stins şi răsăritul de după o clipă inundă totul cu razele lui paralele şi orbitoare.

După ce acei trei sori apuseră complet, norii groşi ce se formaseră din tot aburul apei evaporate continuară să le reflecte lucirea. Cerul ardea de o frumuseţe infernală, înnebunitoare.

După ce ultima lumină a distrugerii dispăru şi ea, după ce norii străluciră cu luminescenţa roşie palidă reflectată de focul infernal de la sol, apărură câteva rânduri uriaşe de text:

Civilizaţia Numărul 183 a fost distrusă de o zi tri-solară. Această civilizaţie progresase până în Evul Mediu.

După o lungă perioadă de timp, viaţa şi civilizaţia vor renaşte şi vor progresa din nou în lumea cea imprevizibilă a celor Trei Corpuri.

Dar în timpul acestei civilizaţii, Copernicus a dezvăluit cu succes structura de bază a Universului. Civilizaţia celor Trei Corpuri *va efectua primul său salt. Jocul a trecut acum la nivelul al doilea.*

Vă invităm să vă logaţi la nivelul al doilea al lumii celor Trei Corpuri.

16

PROBLEMA CELOR TREI CORPURI

Imediat ce Wang se deconectă, sună telefonul.

Era Shi Qiang, care-i spuse că e o urgenţă şi că trebuia să vină la biroul lui de la Divizia de Investigaţii Criminale. Wang se uită la ceas: era ora trei dimineaţa.

Wang ajunse la biroul haotic al lui Shi şi văzu că era deja plin de fumul gros de ţigară. O tânără poliţistă care împărţea biroul cu Shi încerca să ţină fumul departe, făcându-şi vânt cu un caiet. Shi o prezentă ca fiind Xu BingBing, o specialistă în informatică de la Divizia de Securitate a Informaţiei.

A treia persoană din birou îl surprinse pe Wang. Era Wei Cheng, soţul singuratic şi misterios al lui Shen Yufei, cea care-i prezentase lui Wang grupul Frontierele Ştiinţei şi jocul *Trei Corpuri*. Părul lui Wei arăta ca naiba. Privi în sus spre Wang, dar păru să fi uitat că se cunoscuseră.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar se pare că nici tu nu dormeai încă, îi spuse Shi. Trebuie să rezolv ceva despre care nu i-am informat pe cei de la Centrul de Comandă pentru Operaţiuni de Război şi am nevoie de sfatul tău.

Se întoarse spre Cheng:

— Spune-i!

— I-am spus că viaţa mea e în pericol, spuse Wei, cu faţa împietrită.

— De ce nu ne spui totul de la început?

— Bine, vă spun. Dar să nu vă plângeţi după asta că durează prea mult. De fapt, în ultima vreme mi-am dorit mult să vorbesc cu cineva... Wei se întoarse s-o privească pe Xu BingBing. Nu trebuie să vă luaţi notiţe, sau ceva de genul ăsta?!

— Nu chiar acum, răspunse Shi, fără să clipească. Înainte nu aveai cu cine să vorbeşti?

— Nu, nu despre asta e vorba. Mi-e prea lene să vorbesc. Întotdeauna am fost leneş.

Povestea lui Wei Cheng:

Încă din copilărie am fost apatic. Când am ajuns la şcoala cu internat, nu spălam niciodată farfuriile şi nici nu-mi făceam patul. Nu m-a entuziasmat nimic niciodată. Mi-era prea lene să studiez, mi-era lene şi să mă joc şi m-am strecurat astfel printre zile, fără niciun ţel anume.

Dar ştiam că am nişte talente speciale pe care alţii nu le aveau. De exemplu, dacă trăgeai o linie, eu puteam să trag o altă linie care o putea împărţi conform Secţiunii de Aur: 1,618. Colegii mei îmi spuneau că ar trebui să mă fac tâmplar, dar m-am gândit că era vorba despre ceva mai important, despre un soi de intuiţie despre numere şi forme. De fapt, notele mele de la matematică erau tot atât de proaste ca notele de la celelalte materii. Eram prea leneş să mă deranjez să le arăt ce munceam. La teste, pur şi simplu ghiceam răspunsurile şi asta scriam. Le nimeream în aproximativ optzeci sau nouăzeci la sută din cazuri. Dar asta ducea la note mediocre.

Când am ajuns în anul doi de liceu, m-a remarcat un profesor de matematică. Pe atunci mulţi profesori de liceu aveau titluri academice impresionante, fiindcă în timpul Revoluţiei Culturale mulţi savanţi talentaţi sfârşiseră prin a preda la licee. Profesorul meu era şi el un astfel de savant.

Într-o zi, m-a ţinut după ore. A scris pe tablă o duzină de secvenţe numerice şi mi-a cerut să scriu formula de însumare pentru fiecare. Am scris formulele pentru câteva dintre ele aproape instantaneu. Cât despre celelalte, mi-am dat seama dintr-o ochire că erau divergente.

Profesorul meu a luat o carte, *The Collected Cases of Sherlock Holmes.* S-a oprit asupra unei povestiri – cred că era *A Study in Scarlet.* Era acolo o scenă unde Watson vede la parter un curier îmbrăcat civil şi i-l arată lui Holmes. Holmes spune: „Ah, te referi la sergentul de marină în rezervă?" Watson este uluit de felul în care Holmes reuşeşte să deducă povestea vieţii acelui om, dar nici măcar Holmes nu poate să-şi argumenteze

raţionamentul. Îi trebuie ceva timp pentru a reuşi să-şi urmărească propria înlănţuire de deducţii logice. Aceasta se baza pe mâna bărbatului, pe mişcările lui şi aşa mai departe. Îi spune lui Watson că nu e nimic ciudat în toată povestea asta. Altora le poate veni greu să explice de ce ştiu că doi şi cu doi fac patru.

Profesorul meu închise cartea şi-mi spuse: „Aşa şi tu.” Gândeşti atât de iute şi de instinctiv, încât nu poţi spune cum ai ajuns la rezultat. Apoi m-a întrebat: „Ce simţi când vezi un şir de numere? Mă refer la emoţiile pe care le simţi.”

I-am spus că orice combinaţie de numere îmi apare ca o formă tridimensională. Sigur că nu pot descrie formele numerelor, dar ele îmi apar realmente ca nişte forme.

„Atunci cum e când vezi figuri geometrice?” întrebă profesorul.

I-am răspuns că este exact pe dos. În mintea mea nu există figuri geometrice. Totul se transformă în numere. E ca şi cum te-ai apropia foarte mult de o imagine dintr-un ziar şi totul se transformă în puncte minuscule (sigur, acum imaginile din ziare nu mai sunt aşa).

Profesorul mi-a spus: „Ai un dar natural pentru matematică, e adevărat, dar... dar...” A tot repetat „dar” şi a măsurat camera cu pasul încoace şi-ncolo de parcă reprezentam o problemă foarte complicată pe care nu ştia de unde s-o apuce. „Dar oamenii ca tine nu-şi preţuiesc darul” a spus el. După ce s-a mai gândit o vreme, păru să se lase păgubaş şi spuse: „De ce nu te înscrii la olimpiada de matematică districtuală de luna viitoare? Nu te voi medita. Cu oameni ca tine doar mi-aş pierde vremea. Dar când o să scrii răspunsurile tale, ai grijă să le oferi şi demonstraţia.”

Aşa că m-am dus la olimpiadă. De la nivelul districtual până la Olimpiada de Matematică Internaţională de la Budapesta, am câştigat de fiecare dată primul loc. După ce m-am întors, am fost acceptat la facultatea de matematică a unei universităţi celebre, fără să mai fie nevoie să dau examenul de admitere...

Şi nu v-aţi plictisit de când tot vorbesc? Ah, bine. Ca să înţelegeţi ce s-a întâmplat după aceea, trebuie să vă spun ceva. Profesorul meu din liceu avea dreptate. Nu-mi preţuiam talentul. Nu am depus eforturi speciale când mi-am luat diploma de licenţă, de masterat sau de doctorat, dar am reuşit să le obţin pe toate. Cu toate acestea, imediat ce am absolvit şi m-am întors în lumea reală, mi-am dat seama că sunt absolut inutil. În afară de matematică nu ştiam nimic altceva. Când venea vorba despre complexităţile relaţiilor interumane, mă purtam de parcă aş fi fost pe jumătate adormit. Cu cât petreceam mai mult timp muncind, cu atât îmi periclitam cariera. În cele din urmă am devenit conferenţiar la facultate, dar nu am putut să rămân nici acolo. Pur şi simplu nu reuşeam să iau predatul în serios. Scriam pe tablă „Uşor de demonstrat” şi îi lăsam pe studenţii mei să se chinuie. Mai târziu, când au început să-i elimine pe cei mai incompetenţi profesori, m-au dat afară.

Între timp mi se făcuse silă de tot şi de toate. Mi-am făcut un bagaj uşor şi am plecat la un templu budist undeva în adâncul munţilor din China de Sud.

O, nu, nu m-am călugărit. Eram prea leneş pentru aşa ceva. Intenţionam doar să-mi găsesc un locşor cu adevărat liniştit unde să pot trăi o vreme. Monahul superior de acolo era un prieten vechi de-al tatălui meu, un adevărat intelectual care s-a călugărit când a înaintat în vârstă. Din ce îmi povestise tata, fusese singura cale de scăpare pentru un om aflat la nivelul lui. El mi-a cerut să rămân acolo. I-am spus că doream să găsesc o cale paşnică şi uşoară de a-mi ameţi viaţa pentru tot restul zilelor. Monahul mi-a spus că locul acela nu era liniştit. Acolo erau mulţi turişti şi mulţi pelerini. Cei cu adevărat liniştiţi îşi pot găsi pacea şi într-un oraş aglomerat. Şi pentru a atinge acea stare trebuie să-ţi goleşti sinea. I-am spus că sunt destul de golit. Faima şi averea nu însemnau nimic pentru mine. Mulţi dintre călugării de la templu sunt oameni mai preocupaţi de cele lumeşti decât mine. Monahul scutură din cap şi-mi spuse că vidul nu înseamnă deloc nimicnicie.

Vidul este un mod de viaţă şi trebuie să foloseşti acest vid existenţial pentru a-ţi umple sinele.

Vorbele lui m-au iluminat. Mai târziu, după ce le-am cântărit mai mult, mi-am dat seama că nu erau deloc filosofie budistă, ci se apropiau mai mult de unele teorii moderne din fizică. Monahul mi-a spus şi că nu va discuta cu mine despre budism. Motivul era acelaşi ca al profesorului meu din liceu: cu soiul meu de oameni, şi-ar pierde, pur şi simplu, vremea.

În prima noapte nu am putut adormi în cămăruţa de la templu. Nu-mi imaginasem că acest loc de refugiu din calea lumii poate fi atât de incomod. Pătura şi cearşaful se umeziseră amândouă de la ceaţa dimineţii şi patul era îngrozitor de tare. Aşa că pentru a adormi, am încercat să urmez sfatul monahului superior şi să mă umplu cu „vid”.

În mintea mea, primul „vid” pe care l-am creat a fost infinitatea spaţiului. Nu era nimic în ea, nici măcar lumină. Dar nu peste mult timp am simţit că acest univers gol nu-mi aducea pacea interioară. În schimb mă umplea de o nelinişte fără-de-nume, ca pe un om care se îneacă şi încearcă să apuce cu mâna orice de care să se poată ţine.

Aşa că am creat o sferă în acest spaţiu infinit al meu: o sferă nu prea mare, deşi avea masă. Dar starea mea mintală nu s-a îmbunătăţit. Sfera plutea în mijlocul unei „deşertăciuni” (în spaţiul infinit, mijlocul putea fi oriunde). Universul nu avea nimic cu care să poată acţiona asupra ei şi nici ea nu putea acţiona asupra a nimic. Atârna doar acolo, nemişcată, neschimbătoare, ca o interpretare perfectă a morţii.

Am creat o a doua sferă, a cărei masă era egală cu a primeia. Ambele aveau suprafeţe perfect reflectorizante. Îşi reflectau reciproc imaginea, fiecare înfăţişând unica existenţă din univers în afară de a ei înseşi. Dar situaţia nu s-a ameliorat prea mult. Dacă sferele n-ar fi avut un impuls iniţial, adică dacă nu le-aş fi împins la început, s-ar fi atras una pe alta repede prin forţa gravitaţională proprie. Atunci cele două sfere ar fi rămas împreună şi ar fi atârnat acolo fără să se mişte, un simbol al morţii. Dacă ar fi avut

impulsuri iniţiale şi nu s-ar fi ciocnit atunci s-ar fi învârtit una în jurul celeilalte sub influenţa gravitaţiei. Oricare ar fi fost condiţiile iniţiale, mişcările de revoluţie s-ar fi stabilizat într-un final şi ar fi devenit neschimbătoare: dansul morţii.

Am introdus o a treia sferă şi, spre mirarea mea, situaţia s-a schimbat complet. Aşa cum am spus, orice figură geometrică se transformă în numere în adâncurile minţii mele. Universurile fără-de-sfere, cu câte o sferă şi cele cu câte două sfere apăreau ca o singură ecuaţie sau ca un şir de câteva ecuaţii, ca nişte frunze singuratice în toamna târzie. Dar această a treia sferă dădea viaţă „vidului”. Cele trei sfere, odată primite impulsurile iniţiale, treceau prin mişcări complexe şi aparent nerepetitive. Ecuaţiile descriptive cădeau din ceruri ca o furtună cu fulgere fără de capăt.

Şi uite aşa adormeam. Cele trei sfere continuau să danseze în visul meu, un dans dezordonat, care nu se repeta niciodată. Cu toate acestea, în adâncurile minţii mele, dansul avea un ritm, doar că era unul a cărui perioadă de repetare era infinit de lungă. Acest lucru mă vrăjea şi doream să descriu o parte a perioadei sau chiar întreaga perioadă.

A doua zi am continuat să mă gândesc la cele trei sfere care dansau în „vid”. Atenţia nu-mi fusese niciodată captivată atât de mult. Ajunsesem în punctul în care unul dintre monahi l-a întrebat pe monahul superior dacă nu am probleme mintale. Monahul superior a râs şi a spus: „Nu-ţi face griji. A găsit vidul.” Da, găsisem vidul. Acum puteam să mă bucur de pace într-un oraş aglomerat. Inima mea putea să-şi găsească liniştea în mijlocul unei mulţimi zgomotoase. Pentru prima oară îmi plăcea matematica. Mă simţeam ca un libertin care părăsise mereu fără regret femeie după femeie şi care se trezeşte brusc îndrăgostit.

Problema celor Trei Corpuri[52] are principii fizice foarte

[52] Modul în care trei corpuri se mişcă sub influenţa atracţiilor gravitaţionale reciproce constituie o problemă tradiţională a mecanicii

simple. Este mai mult o problemă de matematică.

— Nu ai auzit de Henri Poincaré? îl întrebă Wang Miao pe Wei, întrerupându-l.[53]

Pe vremea aceea nu auzisem. Da, ştiu că cineva care studiase matematica ar fi trebuit să audă de un maestru ca Poincarée, dar nu idolatrizam maeştrii şi nu doream să devin unul dintre ei, aşa că nu auzisem de el. Şi chiar dacă aş fi auzit de Poincaré, mi-aş fi continuat cercetarea problemei celor trei corpuri.

Toată lumea pare să creadă că Poincaré a dovedit imposibilitatea de a rezolva problema celor trei corpuri, dar eu sunt convins că greşesc. El a dovedit doar că rezultatul depinde sensibil de condiţiile iniţiale, şi a mai dovedit că sistemul celor trei corpuri nu poate fi rezolvat prin integrale. Dar sensibilitatea la condiţiile iniţiale nu înseamnă indeterminabilitate completă. Înseamnă doar că soluţia conţine un mai mare număr de diferite forme. Ceea ce ne trebuie este un nou algoritm.

Pe atunci mă gândeam la un singur lucru – aţi auzit de metoda Monte Carlo? Vedeţi, este un algoritm informatic folosit adesea pentru calcularea suprafeţei formelor neregulate. Cu alte cuvinte, programul loveşte dezordonat o figură cu o suprafaţă cunoscută, cum ar fi un cerc, care conţine figura care ne interesează, cu o mulţime de mingi minuscule, fără să lovească acelaşi punct de două ori. După ce s-au lansat foarte multe mingi, proporţia dintre

clasice care derivă în mod natural din studiul mecanicii cereşti. Mulţi s-au preocupat de ea încă din sec. al XVI-lea. Euler, Lagrange şi cercetători mai apropiaţi de zilele noastre, cu ajutorul computerelor, au găsit cu toţii soluţii la cazurile speciale ale problemei celor trei corpuri. Karl F. Sundman a dovedit apoi existenţa unei soluţii generale la problema celor trei corpuri în forma unei serii infinite convergente, dar seria converge atât de lent, încât e, practic, inutilă (n.a.)/ (n.tr. Ken Liu).

[53] Poincaré a arătat că problema celor trei corpuri prezintă o dependenţă sensibilă de condiţiile iniţiale, pe care acum o înţelegem drept o caracteristică a comportamentului haotic (n.tr. Ken Liu).

numărul mingilor care au căzut înăuntrul formei neregulate şi numărul total de mingi care au lovit cercul va duce la aflarea suprafeţei formei. Sigur, cu cât se folosesc mingi mai mici, cu atât mai precis este rezultatul.

Deşi metoda e simplă, ea ne arată cum, cu ajutorul matematicii, forţa brută haotică poate birui precizia logicii. Este o abordare numerică care foloseşte cantitatea pentru a deriva calitatea. Aceasta este strategia mea de rezolvare a problemei celor trei corpuri. Studiez sistemul clipă de clipă. În fiecare clipă, vectorii de mişcare ai sferelor se pot combina în moduri infinite. Tratez fiecare combinaţie de parcă ar fi o formă de viaţă. Cheia este să stabileşti nişte reguli: ce combinaţii ai vectorilor de mişcare sunt „sănătoase” şi „avantajoase” şi ce combinaţii sunt „nocive” şi „dăunătoare”. Primele primesc un avantaj de supravieţuire, în timp ce celelalte sunt defavorizate. Calculul începe prin eliminarea celor defavorizate şi păstrarea celor avantajate. Combinaţia finală care supravieţuieşte este predicţia corectă pentru configuraţia următoare a sistemului, în următorul lui moment în timp.

— Algoritm evolutiv, spuse Wang.

— E bine că te-am invitat, îl aprobă Shi Qiang, dând din cap.

Da. Doar mai târziu am aflat de acest termen. Trăsătura caracteristică a acestui algoritm este că necesită cantităţi uriaşe de putere de calcul. Pentru problema celor trei corpuri, computerele pe care le avem acum nu sunt suficiente.

Pe vremea când eram la templu, nu aveam nici măcar un calculator. Trebuia să merg la biroul de contabilitate ca să obţin un registru gol şi un creion. Am început să construiesc modelul matematic pe hârtie. Trebuia să muncesc din greu, şi nu după mult timp umplusem mai mult de douăzeci de registre goale şi călugării de la contabilitate s-au supărat pe mine. Dar fiindcă aşa dorea monahul superior, mi-au făcut rost de şi mai multă hârtie

şi de un stilou. Am ascuns calculele terminate sub o pernă şi am aruncat ciornele în arzătorul de tămâie din curte.

Într-o seară, în camera mea a dat năvală o tânără. Era pentru prima oară când venea o femeie în camera mea. Ţinea în mână câteva bucăţi de hârtie cu marginile arse. Erau ciornele pe care le aruncasem.

— Mi-au spus că sunt ale tale. Studiezi problema celor trei corpuri?

În spatele ochelarilor cu lentile mari, ochii îi străluceau de parcă luaseră foc.

Tânăra m-a luat pe neaşteptate. Matematica pe care o foloseam era neconvenţională şi demonstraţiile mele presupuneau salturi mari. Dar faptul că putuse să-şi dea seama din câteva resturi de hârtie de obiectul studiului meu îmi arăta că avea un talent neobişnuit la matematică. Şi, de asemenea, eram sigur că se dedicase problemei celor trei corpuri, la fel ca mine.

N-aveam o părere prea bună despre turişti şi despre pelerini. Turiştii habar nu aveau la ce se uită, se mulţumeau să alerge peste tot şi să facă fotografii. Cât despre pelerini, arătau mai săraci decât turiştii şi păreau că sunt toţi într-o stare de buimăceală, de parcă ar fi avut intelectul întrerupt. Dar femeia asta era diferită. Arăta ca un om de ştiinţă. Mai târziu aveam să aflu că venise acolo cu un grup de turişti japonezi.

Fără să-mi aştepte răspunsul, îmi spuse:

— Abordarea ta este excelentă. Am căutat o astfel de metodă care să transforme dificultatea problemei celor trei corpuri într-o chestiune de calcul masiv. Sigur că pentru aşa ceva este nevoie de un computer foarte puternic.

I-am spus adevărul:

— Chiar dac-ar fi să folosim toate computerele din lume nu ar fi de ajuns.

— Dar trebuie să ai un mediu de cercetare adecvat şi aici nu ai aşa ceva. Îţi ofer posibilitatea să foloseşti un supercomputer. Pot să-ţi dau şi un minicomputer. Hai să plecăm împreună mâine în zori.

Era Shen Yufei. La fel ca acum, era concisă şi autoritară,

dar mult mai atrăgătoare pe vremea aceea. Din fire sunt o persoană rece. Mă interesau femeile şi mai puţin decât îi interesau pe călugării din jurul meu. Ea era însă altfel. Femeia asta lipsită de feminitate mă atrăgea. De vreme ce tot nu aveam nimic de făcut am acceptat imediat.

În noaptea aceea, n-am putut dormi. Am tras o cămaşă pe mine şi am ieşit în curte. Am văzut-o în depărtare pe Shen în sala înceţoşată a templului. Îngenunchease în faţa lui Buddha, acela cu beţişoare parfumate aprinse, şi toate mişcările ei păreau pline de pietate. M-am apropiat fără zgomot şi, când am ajuns lângă uşa care ducea la sala templului, am auzit-o murmurând o rugăciune: „Buddha, te rog să-l ajuţi pe Stăpânul meu să scape din marea de suferinţă.”

Credeam că nu am auzit bine, dar a spus rugăciunea din nou: „Buddha, te rog să-l ajuţi pe Stăpânul meu să iasă din marea de suferinţă.”

Nu înţelegeam religiile şi nu mă interesa niciuna dintre ele, dar nu puteam să-mi imaginez o rugăciune mai bizară decât aceea.

— Ce spui acolo? am izbucnit.

M-a ignorat. Îşi ţinea ochii aproape închişi şi mâinile împreunate în faţă, de parcă îşi urmărea rugăciunea ridicându-se la Buddha odată cu fumul tămâiei. După mai mult timp, îşi deschise în sfârşit ochii şi se întoarse spre mine.

— Du-te să te culci. Mâine ne trezim devreme. Şi nici măcar nu m-a privit.

— „Stăpânul” acela pe care l-ai pomenit face parte din budism? am întrebat-o eu.

— Nu.

— Păi atunci…

N-a spus nimic şi s-a grăbit să plece. Nu am mai putut să o întreb nimic altceva. Am repetat rugăciunea în sinea mea, din nou şi din nou şi părea să devină din ce în ce mai bizară. În cele din urmă mi s-a făcut frică. Am alergat spre camera monahului superior şi am ciocănit la uşă.

— Ce înseamnă dacă cineva se roagă lui Buddha ca să

ajute unui alt stăpân? apoi i-am dat amănunte despre ce văzusem.

Monahul privi în tăcere cartea pe care o ţinea în mână, dar se gândea la ce-i spusesem şi nu mai citea din ea. Apoi mi-a spus:

— Te rog să pleci puţin. Lasă-mă să mă gândesc.

M-am întors şi am plecat, ştiind că este ceva neobişnuit. Monahul era o persoană foarte cultivată. De obicei putea răspunde la orice întrebare despre religie, istorie şi cultură fără să trebuiască să se gândească prea mult. Am aşteptat în faţa uşii, cam cât îţi ia să fumezi o ţigară şi apoi monahul superior mă chemă.

— Cred că există o posibilitate. Faţa lui avea o expresie mOorâtă.

— Ce? Ce anume ar putea fi? Ce altă religie are zei ai căror adoratori trebuie să se roage la zeii altor religii pentru a fi salvaţi?

— Stăpânul ei există cu adevărat.

Răspunsul lui m-a tulburat.

— Prin urmare... Buddha nu există? Imediat ce mi-au ieşit vorbele pe gură mi-am dat seama cât de grosolan sunau. Mi-am cerut iertare.

Monahul îmi făcu semn cu mâna.

— Ţi-am spus că noi doi nu putem vorbi despre budism. Existenţa lui Buddha este un tip de existenţă pe care nu o poţi înţelege. Dar Stăpânul ei există într-un fel pe care îl poţi înţelege – şi nu voi mai adăuga nimic despre această chestiune. Tot ce pot face este să te sfătuiesc să nu pleci cu ea.

— De ce?

— Este doar o senzaţie. Simt că în spatele ei sunt lucruri pe care tu şi cu mine nu ni le putem imagina.

Am ieşit din camera monahului şi am străbătut templul pentru a ajunge la camera mea. Era o noapte cu lună plină. Am privit luna şi m-am gândit că seamănă cu un ochi argintiu, ciudat care mă privea cu lumina lui îmbibată de o răcoare ciudată.

A doua zi, am plecat cu Shen – în fond, nu puteam

rămâne la templu tot restul vieţii. Dar nu crezusem că în următorii ani voi trăi o viaţă de vis. Shen îşi ţinuse promisiunea. Aveam un minicomputer şi un mediu de lucru confortabil. Puteam chiar să plec din ţară din când în când pentru a putea lucra la supercomputere – şi nu cu o bază de date partajată, ci având întreaga UCP doar pentru mine. Avea mulţi bani, dar nu ştiam de unde îi vin banii.

Mai târziu ne-am căsătorit. Nu a fost vorba despre prea multă iubire sau pasiune, a fost doar o căsătorie de convenienţă. Aveam amândoi lucruri de făcut. Cât despre mine, cei câţiva ani de după asta ar fi putut fi descrişi ca o zi foarte lungă şi timpul mi-a trecut cât se poate de liniştit. În casa ei s-a avut grijă de mine şi nu a trebuit să am grija mâncării sau a îmbrăcăminţii, aşa că mă puteam dedica studiului problemei celor trei corpuri. Shen nu şi-a băgat niciodată nasul în viaţa mea. În garaj era o maşină pe care o puteam conduce oriunde. Sunt sigur că nu i-ar fi păsat nici dacă aş fi adus altă femeie acasă. Era interesată doar de cercetarea mea şi singurul lucru despre care vorbeam zi de zi era problema celor trei corpuri. În fiecare zi voia să ştie cât am progresat.

— Ai idee cu ce altceva se mai ocupă Shen? întrebă Shi Qiang.

— Doar cu Frontierele Ştiinţei. E ocupată cu asta tot timpul. Vin oameni în fiecare zi.

— Nu ţi-a cerut să devii membru?

— Niciodată. Nici măcar nu vorbeşte despre asta. Şi nici nu-mi pasă. Aşa sunt eu făcut. Nu vreau să-mi pese de nimic. Ştie şi ea, şi-mi spune că sunt un bărbat indolent, fără un scop real. Organizaţia nu mi s-ar potrivi şi m-ar deranja în cercetarea mea.

— Ai făcut vreun progres cu problema celor trei corpuri? întrebă Wang.

Faţă de starea generală din domeniu, progresul meu poate fi socotit un salt înainte. Acum câţiva ani, Richard

Montgomery de la UCSC[54] şi Alain Chenciner de la L'Université Paris VII – Denis Diderot au descoperit o altă soluţie periodică stabilă la problema celor trei corpuri cu ajutorul unei metode de aproximare variaţională[55]. În condiţii iniţiale corespunzătoare, cele trei corpuri se vânează reciproc în jurul unei curbe fixe în formă de cifra opt. După aceea, toată lumea a încercat să găsească asemenea configuraţii stabile speciale şi fiecare descoperire a fost salutată cu entuziasm. Doar trei sau patru astfel de configuraţii au fost descoperite până acum.

Dar algoritmul meu evoluţionar descoperise deja mai mult de o sută de configuraţii stabile. Desenele orbitelor lor ar putea umple o galerie de artă post-modernistă. Dar nu acesta este scopul meu. Soluţia reală a problemei celor trei corpuri este construirea unui model matematic care, dându-se orice configuraţie iniţială cu vectori cunoscuţi, să poată prezice toate mişcările ulterioare ale sistemului cu trei corpuri. Asta îşi doreşte din tot sufletul şi Shen Yufei.

Dar pacea din viaţa mea s-a sfârşit ieri.

— Asta este infracţiunea pe care vrei s-o reclami? întrebă Shi Qiang.

— Da. Un bărbat a sunat ieri şi mi-a spus că dacă nu încetez cercetarea mea voi fi ucis.

— Cine era?

— Nu ştiu.

— Un număr de telefon?

— Nu-l ştiu. ID-ul apelantului era ascuns.

— Mai ai şi altceva de declarat în legătură cu asta?

— Nu ştiu.

Shi râse şi-şi aruncă chiştocul de ţigară.

— Ne-ai tot povestit vrute şi nevrute şi la sfârşit tot ce ai de reclamat este un singur rând şi câteva „nu ştiu”?

---

54 Pentru mai multe detalii vezi Alain Chenciner şi Richard Montgomery, „A remarkable periodic solution of the three-body problem in the case of equal masses”, *Annals of Mathematics,* 152 (2000), 881-901 (n.tr. Ken Liu).

55 Ibidem.

— Dacă nu v-aş fi povestit totul, aţi fi înţeles semnificaţia acestui telefon? Pe urmă, dacă era numai asta nu aş fi venit aici. Sunt un tip leneş, v-am spus, nu? O, şi la miezul nopţii – nu ştiu dacă era azi, sau ieri – eram în pat. În timp ce eram încă între somn şi viaţă, am simţit ceva rece care mi se mişcă pe faţă. Am deschis ochii, am văzut-o pe Shen Yufei şi aproape că mi-a stat inima în loc de groază.

— De ce e atât de îngrozitor să-ţi vezi nevasta în toiul nopţii?

— Mă fixa cu privirea într-un fel pe care nu-l mai observasem la ea. Lumina de afară îi cădea pe faţă şi părea o nălucă. Avea în mână ceva: un pistol. Mişcând ţeava armei peste faţa mea, mi-a spus că trebuia să continui să lucrez la problema celor trei corpuri. Altfel mă omoară.

— Ei da, acum chiar devine interesant. Shi încuviinţă satisfăcut. Îşi aprinse o altă ţigară.

— Interesant? Ştii, nu am unde să mă duc. De-aia am venit la dumneata.

— Spune-ne exact ce a spus.

— A spus: „Dacă reuşeşti să rezolvi problema celor trei corpuri, vei fi salvatorul lumii. Dacă te opreşti acum vei fi un păcătos. Dacă cineva salvează rasa omenească sau distruge rasa omenească, atunci contribuţia ta sau păcatul tău vor fi exact de două ori mai mari decât ale aceluia.”

Shi scoase pe gură un nor dens de fum şi îl privi fix pe Wei Cheng până când acesta se fâstâci. Îşi scoase un caiet din grămada dezordonată de pe birou şi luă un stilou:

— Ai vrut să ne notăm, nu-i aşa? repetă ce-ai zis.

Wei se conformă.

Wang spuse:

— Ce a spus este foarte ciudat într-adevăr. Ce vrea să spună cu exact de două ori mai mult?

Wei clipi.

— Mi se pare destul de grav. Când am venit, ofiţerul de serviciu m-a trimis imediat la dumneata. Se vede treaba că te interesezi de mult timp de Shen şi de mine.

Shi încuviinţă.

— Hai să te întreb altceva. Crezi că pistolul pe care îl

ţinea în mână soţia ta era adevărat? Văzând că Wei nu ştia ce să-i răspundă, continuă: Ai simţit miros de ulei de armă?

— Da, am simţit clar un miros uleios.

— Bine. Shi, care rămăsese aşezat pe biroul său, sări jos. În sfârşit. Acum avem o ocazie. Posesia ilegală de arme de foc este suficientă pentru un mandat de percheziţie. Las hârţogăraia pe mâine. Trebuie să ne mişcăm rapid.

Se întoarse spre Wang:

— Nu există odihnă pentru cei obosiţi. Trebuie să te rog să vii cu mine şi să mă sfătuieşti în continuare. Apoi se întoarse spre Xu BingBing care tăcuse în tot acest timp: BingBing, acum am doar doi oameni la serviciu şi nu e suficient. Ştiu că Divizia de Securitate a Informaţiei nu e obişnuită cu munca de teren, dar am nevoie să vii cu mine.

Xu încuviinţă, bucuroasă să scape de biroul plin de fum.

În afară de Shi şi Xu, echipa de percheziţie era formată din Wang Miao, Wei Cheng şi doi alţi ofiţeri de la Divizia de Investigaţii Criminale. Cei şase se deplasau cu două maşini de poliţie şi străbătură întunericul dinaintea zorilor spre cartierul lui Wei de la marginea oraşului.

Xu şi Wang erau pe locurile din spate. Imediat ce porni maşina ea îi şopti lui Wang:

— Profesore Wang, reputaţia dumneavoastră din *Trei Corpuri* este excepţională.

Cineva menţionase Trei Corpuri *în lumea reală!* Wang se emoţionă şi se simţi dintr-odată foarte apropiat de această tânără în uniformă de poliţie.

— Joci şi dumneata?

— Sunt responsabilă cu monitorizarea şi urmărirea lui, sarcini din cele mai neplăcute.

Întrebă nerăbdător:

— Poţi să-mi povesteşti despre culise? Chiar vreau să aflu.

În lumina palidă ce intra pe geamul maşinii, Wang văzu cum Xu zâmbeşte misterios.

— Şi noi am vrea să ştim. Dar toate serverele sunt în afara ţării. Sistemul şi paravanul de protecţie sunt foarte

securizate şi greu de penetrat. Nu ştim prea multe, dar suntem siguri că nu este vorba despre o operaţiune pentru profit. Calitatea programului este neobişnuit de înaltă şi cantitatea de informaţie conţinută este şi mai neobişnuită. Nici măcar nu seamănă cu un joc.

— Sunt oare... Wang îşi căută cu grijă cuvintele:... Unele semne supranaturale?

Noaptea lui fusese plină de coincidenţe: fusese chemat să discute problema celor trei corpuri cu Wei Cheng, imediat după ce rezolvase problema din jocul celor *Trei Corpuri*. Şi acum Xu îi spunea că monitorizează jocul. Ceva nu i se părea normal.

— Nu credem. Mulţi oameni, din toată lumea, participă la dezvoltarea jocului şi metoda lor de colaborare pare similară cu cea folosită de sistemul de operare Linux care a devenit foarte popular acum câţiva ani. Dar este sigur că folosesc instrumente de dezvoltare foarte avansate. Cât despre conţinutul jocului, cine ştie de unde şi-l procură?! Pare un pic... supranatural, aşa cum spuneţi. *Cu toate acestea,* noi tot credem în regula celebră a căpitanului Shi: toate trebuie să fi fost făcute de oameni. Eforturile noastre de urmărire sunt eficiente şi în curând vom avea rezultate.

Tânăra nu se pricepea să mintă şi ultima ei remarcă îl făcu pe Wang să-şi dea seama că-i ascundea o mare parte din adevăr. Chiar aşa de celebră e regula lui acum? Wang îl privi pe Shi, care era la volan în faţa lui.

Când ajunseră la clădire, soarele nu răsărise încă. O fereastră de la etajul al doilea era luminată, dar toate celelalte erau întunecate.

Imediat ce Wang ieşi din maşină, auzi zgomote ce veneau de la etaj. Se auzea ca şi cum ceva s-ar fi lovit de perete. Shi, care coborâse şi el jos din maşină, îşi ciuli urechile. Împinse cu putere poarta curţii şi se repezi în casă cu o agilitate surprinzătoare pentru masivitatea lui, urmat îndeaproape de cei trei colegi.

Wang şi Wei îi urmară în casă. Din living, urcară la etaj şi intrară în camera luminată, călcând într-o baltă de sânge – era aceeaşi oră a nopţii când Wang o văzuse pe Shen

jucând *Trei Corpuri*. Acum aceasta zăcea în mijlocul camerei, cu sângele încă curgându-i din două răni de glonţ din piept. Un al treilea glonţ îi intrase prin sprânceana stângă şi-i înroşise toată faţa. Nu departe de ea era un pistol într-o baltă trandafirie.

Când intră Wang, Shi şi unul dintre ceilalţi ofiţeri se repeziră să iasă din cameră şi intrară într-o cameră întunecată vizavi pe hol. Acolo fereastra era deschisă şi Wang auzi de afară sunetul unei maşini care demara. Un poliţist formă un număr la telefon. Xu BingBing stătea mai la o parte, urmărind totul cu tulburare. La fel ca Wang şi ca ceilalţi, nu mai văzuse probabil o astfel de scenă.

După o clipă, Shi reveni. Îşi băgă pistolul în toc şi-i spuse ofiţerului cu telefonul în mână:

— Un Volkswagen Santana cu un singur bărbat. Nu am reuşit să-i iau numărul. Spune-le să blocheze toate intrările de pe şoseaua de centură numărul cinci. La dracu'! S-ar putea chiar să ne scape.

Shi se uită prin jur şi văzu găurile de gloanţe din perete. Privi cartuşele goale împrăştiate pe jos şi adăugă:

— Bărbatul a tras de cinci ori şi trei gloanţe au lovit-o. Ea a tras de două ori şi le-a ratat pe ambele. Apoi se lăsă pe vine pentru a examina trupul împreună cu un alt ofiţer. Xu stătea mai departe şi-i aruncă o privire lui Wei Cheng, care era lângă ea. Shi se uită şi el la Wei.

Pe faţa lui Wei se aşternuse o expresie de şoc şi o urmă de durere, dar numai o urmă. Obişnuita lui expresie lemnoasă nu se schimbase prea mult. Faţă de Wang, era mult mai calm.

— Nu pari prea deranjat de toate astea, îi spuse Shi lui Wei. Probabil că veniseră să te omoare pe tine.

Wei rânji forţat:

— Ce pot să fac? Eu nici măcar acum nu ştiu nimic despre ea. I-am spus de atâtea ori să nu se complice. Dar... n-am avut ce face. Îmi vine în minte sfatul monahului din noaptea aceea.

Shi se ridică în picioare şi se duse până în faţa lui Wei. Scoase o ţigară şi o aprinse:

— Cred că mai ai nişte lucruri pe care nu ni le-ai spus.

— Sunt unele lucruri despre care mi-a fost prea lene să vorbesc.

— Atunci ar trebui să faci un efort acum!

Wei se gândi preţ de o clipă şi spuse:

— Azi, nu, ieri după-amiază, s-a certat cu un bărbat în living. Era acel Pan Han, celebrul ecolog. Se mai certaseră şi înainte, vorbeau în japoneză, de parcă le-ar fi fost frică să nu-i ascult. Dar ieri nu le-a mai păsat şi s-au certat în chineză. Am auzit câteva frânturi.

— Încearcă să ne spui exact ce ai auzit.

— Bine. Pan Han a spus „Deşi părem tovarăşi de drum, în realitate suntem duşmani de neîmpăcat”. Shen a spus: „Da, încerci să foloseşti puterea Stăpânului împotriva rasei omeneşti”. Pan a spus: „Ce-ai înţeles nu este complet lipsit de logică. Dorim ca Stăpânul nostru să vină în lumea aceasta şi să-i pedepsească pe cei care merită să fie pedepsiţi de prea mult timp. Cu toate acestea, tu faci totul pentru a împiedica venirea Stăpânului meu şi de aceea nu te mai putem tolera. Dacă nu te opreşti, te vom face noi să te opreşti!” Shen a spus: „Comandantul a fost orb când ţi-a dat voie să faci parte din organizaţie!” Pan a spus: „Apropo de comandant, poţi să-mi spui de partea cui este Comandantul? A Adventiştilor sau a Izbăvitorilor?” Cuvintele lui Pan au făcut-o pe Shen să tacă pentru o vreme. Apoi cei doi au coborât vocea şi nu am mai auzit nimic.

— Cu al cui glas semăna glasul bărbatului care te-a ameninţat la telefon?

— Mă întrebi dacă semăna cu glasul lui Pan Han? Nu ştiu. Vorbea foarte încet şi nu am reuşit să-mi dau seama.

Sosiră mai multe maşini de poliţie cu sirenele în funcţiune. Un grup de poliţişti cu mănuşi albe veni sus pe scări, cu aparate de fotografiat, şi casa se umplu de zumzetul activităţilor. Shi îi spuse lui Wang să plece să se odihnească puţin. Wang intră în camera cu minicomputerul şi îl găsi pe Wei.

— Poţi să-mi descrii succint algoritmul tău evoluţionar

pentru cele trei corpuri? Vreau să-l prezint… unor oameni. Ştiu că cererea mea e neaşteptată. Dacă nu poţi, nu-ţi face griji.

Wei scoase un CD şi i-l întinse lui Wang:

— Ai tot acolo: întregul model şi documentaţia anexă. Te rog, fă-mi o favoare şi publică-l sub numele tău. M-ar ajuta mult.

— O, nu, nici vorbă! Cum aş putea?

Wei arătă spre discul din mâna lui Wang şi spuse:

— Profesore Wang, v-am observat de cum aţi intrat. Sunteţi un om bun, cu simţul responsabilităţii. Din acest motiv vă sfătuiesc să staţi departe de asta. Lumea se va schimba în curând. Ar trebui cu toţii să încercăm să ne trăim vieţile în pace. Aşa ar fi cel mai bine. Nu-ţi face griji despre tot restul. Este oricum inutil.

— Pari să ştii chiar mai multe?

— Stăteam lângă ea în fiecare zi. Era imposibil să nu-ţi dai seama măcar puţin.

— Atunci de ce nu ai anunţat poliţia?

Wei zâmbi dispreţuitor:

— Poliţiştii nu au niciun rost. Dumnezeu dacă ar fi aici, şi tot n-ar avea niciun rost. Întreaga rasă umană a atins punctul în care nimeni nu le mai ascultă rugăciunile.

Wei stătea lângă o fereastră care dădea spre răsărit şi prin geam, dincolo de conturul îndepărtat al oraşului, cerul începu să strălucească de lumina zorilor. Dintr-un motiv oarecare, lumina îi amintea lui Wang de zorii ciudaţi pe care-i vedea de fiecare dată când se conecta să joace *Trei Corpuri*.

— De fapt, nu sunt atât de detaşat, şi în ultimele câteva nopţi n-am reuşit să dorm. În fiecare dimineaţă când văd răsăritul mi se pare că e apusul. Se întoarse spre Wang, şi după o pauză lungă, spuse: Toate acestea se întâmplă din cauza faptului că Dumnezeu, sau Stăpânul despre care vorbea ea nu se mai poate apăra nici măcar pe Sine.

17

TREI CORPURI: NEWTON, VON NEUMANN, PRIMUL ÎMPĂRAT ŞI SIZIGIA[56]

Începutul celui de-al doilea nivel din *Trei Corpuri* nu fu foarte diferit: aceeaşi zori reci şi stranii, aceeaşi piramidă colosală. Însă, de data asta, piramida era din nou în stil egiptean.

Wang auzi sunetul strident al metalelor ciocnindu-se. Lovitura sublinia liniştea dimineţii răcoroase. Căutând sursa, observă două umbre întunecate mişcându-se la baza piramidei. În lumina palidă desluşi scânteierile metalice dintre umbre: era o luptă cu săbii.

Imediat ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă, Wang văzu siluetele mult mai clar. Datorită formei piramidei, trebuie să se fi aflat în versiunea orientală a jocului, dar cele două siluete păreau europeni îmbrăcaţi în stilul secolului XVI sau XVII. Omul mai scund se feri sub rotirea sabiei şi peruca argintie îi căzu pe pământ. După mai multe atacuri şi riposte, un alt bărbat apăru de după colţul piramidei şi alergă spre luptători. Încercă să-i oprească, dar lamele care se roteau prin aer şuierau şi-l împiedicau să se apropie.

Strigă:

— Opriţi-vă! Nu aveţi nimic mai bun de făcut? Unde vă e simţul responsabilităţii? Dacă civilizaţia nu mai are niciun viitor, la ce bun acest presupus strop de glorie pentru care vă luptaţi?

Ambii spadasini îl ignorară şi se concentrară asupra duelului. Cel mai înalt urlă brusc de durere şi sabia îi căzu la pământ cu zgomot. Se întoarse şi o luă la fugă, ţinându-şi braţul rănit. Celălalt îl urmări o vreme, apoi scuipă în direcţia învinsului.

---

[56] Conjuncţie sau opoziţie a Lunii ori a unei planete cu Pământul şi cu Soarele (n.tr.).

— Neruşinatul!

Se aplecă şi-şi ridică peruca. În timp ce se ridica, îl zări pe Wang. Arătând în direcţia celui care fugise, îi spuse:

— A îndrăznit să pretindă că a inventat calculul diferenţial[57]! Îşi puse peruca pe cap, apoi îşi aşeză mâna pe inimă şi se înclină curtenitor în faţa lui Wang. Isaac Newton[58], la dispoziţia dumneavoastră!

— Înseamnă că cel care a fugit e Leibniz[59]? întrebă Wang.

— Desigur. Un individ lipsit de scrupule. De fapt, nu-mi pasă de minora lui pretenţie la faimă. Am devenit deja cel mai important prin inventarea celor trei legi ale mecanicii, cu excepţia lui Dumnezeu. De la mişcarea planetară la diviziunea celulară, orice lucru se conformează celor trei legi măreţe. Acum, cu instrumentul matematic extraordinar care este calculul, e doar o chestiune de timp până când vom înţelege modelul mişcării celor trei sori.

— Nu este atât de simplu, spuse bărbatul care încercase să oprească duelul. Ai luat în considerare cantitatea de calcule necesare? Am văzut ecuaţiile diferenţiale pe care le-ai înşirat şi nu cred că e posibilă o soluţie analitică, ci doar una numerică. Cu toate astea, capacitatea de calcul solicitată este aşa de mare că nici dacă ar lucra fără pauză toţi matematicienii din lume, tot nu ar reuşi să termine până la sfârşitul lumii. Sigur, dacă nu reuşim să aflăm modelul de mişcare al sorilor, sfârşitul lumii nu e departe.

Se înclină şi el în faţa lui Wang, dar reverenţa era mai modernă:

— Von Neumann[60].

---

[57] Este vorba despre dezvoltarea calculului diferenţial şi integral (n.tr.).

[58] Isaac Newton (1643-1727) a descris Legea atracţiei universale *(Philosophiae Naturalis Principia Mathematica)* şi a contribuit la dezvoltarea calculului diferenţial şi integral împreună cu Gottfried Wilhelm von Leibniz (n.tr.).

[59] Gottfried Wilhelm Freiherr von Leibniz (1646-1716), filosof, unul dintre întemeietorii iluminismului german. Împreună cu Newton este considerat fondatorul analizei matematice moderne (n.tr.).

[60] Jon Von Neumann (1903-1957), unul dintre cei mai importanţi matematicieni din istorie, a avut numeroase contribuţii în domeniul

— Nu ne-ai adus la mii de mile în Orient special pentru a rezolva problema acestor ecuaţii? întrebă Newton.

Apoi se întoarse spre Wang.

— Norbert Wiener[61] şi cu degeneratul care tocmai a fugit au venit cu noi. Ne-am întâlnit cu nişte piraţi lângă Madagascar. Wiener s-a luptat cu piraţii de unul singur numai pentru ca noi să putem scăpa. A murit vitejeşte.

— De ce trebuie să veniţi în Orient ca să construiţi un computer? îl întrebă Wang pe Von Neumann.

Von Neumann şi Newton se priviră nedumeriţi:

— Computer? O *maşină de calculat!* Există aşa ceva?

— Nu ştii nimic despre computere? Şi atunci cum te gândeai să termini uriaşa cantitate de calcule?

Von Neumann se holbă mirat la Wang, de parcă întrebarea lui n-ar fi avut niciun sens:

— Foloseam oameni, bineînţeles. În afară de oameni, ce altceva e în stare să calculeze?

— Dar tocmai ai spus că toţi matematicienii din lume nu ar fi de ajuns.

— În locul matematicienilor, vom folosi muncitori obişnuiţi. Dar avem nevoie de foarte mulţi, cel puţin treizeci de milioane. Vom face matematică cu ajutorul tacticii valului uman[62].

— Muncitori obişnuiţi? Treizeci de milioane? Wang era uluit. Dar dacă îmi aduc bine aminte, este o epocă în care nouăzeci la sută din populaţie e analfabetă. Şi vrei să găseşti treizeci de milioane care înţeleg calculul?

---

fizicii cuantice, matematicii, informaticii, analizei numerice (n.tr.).

[61] Norbert Wiener (1894-1964) este cunoscut ca întemeietorul ciberneticii *(Cybernetics and Control or Communication in the Animal and the Machine*) (n.tr.).

[62] Tactica valului uman reprezintă în Armata Roşie tactica fundamentală. Mase de milioane de soldaţi sunt împinse, cu „generozitate socialistă”, în linia de foc a inamicului care e, în cele din urmă, răsturnat de superioritatea numerică şi de tonajul infinit superior al cărnii de tun ruseşti. Această realitate apocaliptică nu exclude eroismul soldaţilor sovietici, dar îi transformă aproape matematic în sclavi-militari, după modelul dominant acasă, în viaţa civilă (n.tr.).

— Ai auzit gluma despre armata din Sichuan?

Von Neumann luă un trabuc gros, îi muşcă capătul şi îl aprinse.

— Câţiva soldaţi erau instruiţi, dar fiindcă nu aveau carte, nu erau în stare să urmărească comenzile simple ale instructorului şi să mărşăluiască: STÂNGA-DREAPTA-STÂNGA. Aşa că instructorul a venit cu o idee: i-a pus pe soldaţi să poarte câte un pantof de pai în piciorul stâng şi unul de pânză în piciorul drept. Când mărşăluiau le striga (cu accent din Sichuan): PAIE-CÂRPĂ-PAIE-CÂRPĂ… Un astfel de soldat căutăm. Doar că avem nevoie de treizeci de milioane.

La auzul bancului modern, Wang îşi dădu seama că bărbatul din faţa lui nu era un program, ci o persoană reală şi mai mult ca sigur era chinez.

— E greu să-ţi imaginezi o asemenea armată, spuse Wang, dând din cap.

— Tocmai de asta am venit la Qin Shihuang, Primul Împărat, spuse Newton, arătând spre piramidă.

— Tot el e la conducere? întrebă Wang, privind în jur. Observă că soldaţii care păzeau intrarea în piramidă erau echipaţi doar cu nişte armuri simple din piele şi halebarde *ji* din dinastia Qin. Anacronia elementelor istorice din *Trei Corpuri* nu-l mai surprindea.

— Întreaga lume va fi sub stăpânirea lui, fiindcă are o armată de peste treizeci de milioane care se pregăteşte să cucerească Europa. Hai să mergem să-l vedem!

Von Neumann se întoarse spre Newton.

— Dă drumul sabiei!

Newton îl ascultă.

Cei trei intrară în piramidă şi tocmai când erau gata să iasă din tunel şi să intre în Marea Sală, o gardă a insistat să se dezbrace de toate hainele lor. Newton a obiectat:

— Suntem oameni de ştiinţă celebri. Nimeni de rangul nostru nu ar purta arme ascunse!

Cum cei de pe margine se împotmoliseră, un glas profund, viril se auzi din Marea Sală:

— E cumva vorba despre străinul care a descoperit cele

trei legi ale mişcării? Lasă-l să intre împreună cu însoţitorii lui!

Intrară în Marea Sală. Primul Împărat măsura încăperea la pas şi roba lungă şi faimoasa lui sabie se târau pe podea încoace şi încolo. În timp ce se întorcea spre cei trei savanţi, Wang îşi dădu seama că ochii săi semănau cu cei ai regelui de Zhou din Shang şi ai Papei Grigorie.

— Cunosc motivul vizitei voastre. Sunteţi europeni, nu? Aşa că mergeţi şi-l găsiţi pe Cezar. Imperiul lui e uriaş şi vă va face rost de cei treizeci de milioane de oameni.

— Dar prea onorate împărate, ştiţi ce fel de armată are? Ştiţi în ce stare se află imperiul său? În magnificul oraş etern al Romei până şi râul care-l traversează este extrem de poluat. Şi ştiţi de ce?

— Producţia industrială militară?

— Nu, Măreţe Împărate, este voma romanilor după ce halesc şi varsă la chefurile lor de pomină. Când nobilii iau parte la petreceri, îi aşteaptă deja tărgile pitite sub mese. Când mănâncă atât de mult că nu se mai pot mişca, servitorii îi transportă acasă. Întregul imperiu s-a prăbuşit într-o mocirlă excentrică din care nu mai există ieşire. Chiar dacă Cezar ar alcătui o armată formată din treizeci de milioane de oameni, tot nu ar avea calitatea şi forţa necesare efectuării acestui măreţ calcul.

— Ştiu asta, spuse Qin Shihuang. Dar Cezar se trezeşte şi-şi revigorează armata. Înţelepciunea occidentalilor este înfiorătoare. Nu sunteţi mai inteligenţi decât oamenii din Orient, dar vedeţi calea cea dreaptă. De exemplu, *el* şi-a dat seama unde sunt cei trei sori şi *tu* ai descoperit cele trei legi. Astea sunt realizări foarte impresionante. Noi, cei din Orient, nu suntem în stare, deocamdată, să ne ridicăm la înălţimea lor. Nu am puterea să cuceresc Europa. Vasele mele nu sunt destul de bune şi, dacă ar fi să vin pe pământ, nu aş putea menţine liniile de aprovizionare.

— Iată de ce, Măreţe Împărate, imperiul dumneavoastră ar trebui să continue să se dezvolte! spuse Von Neumann, profitând de ocazie. Dacă puteţi să stăpâniţi modelul mişcărilor sorilor, veţi fi în stare să fructificaţi fiecare Eră

Stabilă şi să evitaţi distrugerile produse de Erele Haotice. Astfel, progresul dumneavoastră va fi mult mai rapid decât al Europei. Credeţi-ne, suntem oameni de ştiinţă! Dacă veţi folosi cele trei legi de mişcare şi calculul pentru a prognoza într-adevăr mişcările sorilor, n-ar mai conta cine cucereşte lumea!

— Sigur că trebuie să prognozez mişcările sorilor. Dar dacă îmi spui că sunt nevoit să adun treizeci de milioane de oameni, atunci ar trebui să-mi demonstrezi cum pot fi efectuate asemenea calcule.

— Maiestatea Voastră Imperială, vă rog să-mi daţi trei soldaţi şi vă voi demonstra, spuse Von Neumann, entuziasmat.

— Trei? Doar trei? Pot să-ţi dau imediat trei mii de soldaţi, zise Qin Shihuang, privindu-l neîncrezător pe Von Neumann.

— Maiestatea Voastră Imperială, tocmai aţi menţionat defectul gândirii orientale, când vine vorba despre ştiinţă. Pentru că nu v-aţi dat seama că toate obiectele complicate din univers sunt făcute din elemente simple. Nu am nevoie decât de trei.

Qin Shihuang făcu un semn cu mâna şi trei soldaţi se apropiară. Erau toţi foarte tineri. Ca toţi soldaţii Qin, se mişcau asemenea unor maşini ascultătoare.

— Nu vă ştiu numele, spuse Von Neumann, bătându-i pe umăr pe doi dintre ei. Voi vă veţi ocupa de semnalul de intrare, aşa că vă voi numi „Intrare 1” şi „Intrare 2”.

Apoi arătă spre ultimul soldat.

— Tu te vei ocupa de semnalul de ieşire aşa că te voi numi „Ieşire”.

Îi împinse pe soldaţi unde dorea să-i aşeze.

— Aşa! Formaţi un triunghi. Ieşirea e vârful. Intrare 1 şi Intrare 2 formează baza.

— Puteai să le spui să se aşeze în formaţie de atac în triunghi, menţionă Qin Shihuang, privindu-l dispreţuitor pe Von Neumann.

Newton luă şase steguleţe: trei albe şi trei negre. Von Neumann le dădu celor trei soldaţi, aşa încât fiecare să

aibă câte un steguleţ alb şi unul negru:

— Alb reprezintă 0; negru reprezintă 1. Bine, acum fiţi atenţi la mine! Ieşire, te întorci şi te uiţi la Intrare 1 şi la Intrare 2. Dacă amândoi ridică steguleţele negre, ridici şi tu steguleţul negru. În toate celelalte cazuri, ridici steguleţul alb. Mai precis, sunt trei cazuri: Intrare 1 este alb şi Intrare 2 este negru; Intrare 1 este negru şi Intrare 2 este alb; Intrare 1 şi Intrare 2 sunt albi.

— Cred că ar trebui să foloseşti o altă culoare, spuse Qin Shihuang. Alb înseamnă predare.

Entuziasmatul Von Neumann îl ignoră. Le dădea comenzi soldaţilor strigând:

— Începeţi operaţiunea! Intrare 1 şi Intrare 2 puteţi ridica orice steguleţ vreţi. Bine. Ridicaţi! Bine. Ridicaţi din nou! Ridicaţi!

Intrare 1 şi Intrare 2 ridicară steguleţele de câte trei ori. Prima oară fu negru-negru, a doua oară fu alb-negru şi a treia oară fu negru-alb. Ieşire reacţionă corect de fiecare dată, ridicând steguleţul negru o dată şi pe cel alb de două ori.

— Foarte bine! Maiestatea Voastră Imperială, soldaţii dumneavoastră sunt foarte deştepţi.

— Până şi un idiot ar putea face asta. Spune-mi, ce fac de fapt? Qin Shihuang părea nedumerit.

— Cei trei soldaţi formează un element de calcul. Este un tip de poartă, o poartă AND[63].

Von Neumann aşteptă ca Împăratul să digere informaţia.

Qin Shihuang răspunse impasibil:

— Nu sunt impresionat. Continuă.

Von Neumann se întoarse spre cei trei soldaţi:

— Hai să formăm un alt element. Ieşire, dacă vezi că Intrare 1 sau Intrare 2 ridică steguleţul negru, atunci ridici şi tu steguleţul negru. Sunt trei cazuri pentru care elementul este adevărat: negru-negru, alb-negru, negru-alb. Când e alb-alb, ridici steguleţul alb. Înţelegi? Perfect, băiete, îţi merge mintea! Tu reprezinţi cheia pentru

[63] Poarta AND este o poartă logică digitală care implementează operaţia de conjuncţie logică (n.tr.).

funcţionarea corectă a porţii. Munceşte din greu şi Împăratul te va răsplăti! Să începem operaţiunea. Ridicaţi! Bine, ridicaţi din nou! Ridicaţi din nou! Perfect! Maiestatea Voastră Imperială, acest element se numeşte Poarta OR[64].

Apoi, Von Neumann îi folosi pe cei trei soldaţi pentru a forma o poartă NAND[65], o poartă NOR[66], o poartă XOR[67], o poartă XNOR[68] şi o poartă logică cu trei stări. În cele din urmă, folosind doar doi soldaţi, formă cea mai simplă poartă, o poartă NOT (un invertor): Ieşire ridica mereu steguleţul de culoare opusă steguleţului ridicat de Intrare.

Von Neumann se înclină în faţa Împăratului:

— Acum, Maiestatea Voastră Imperială, toate elementele porţii au fost demonstrate. Nu-i aşa că sunt simple? Oricare trei soldaţi pot stăpâni această operaţie după un instructaj de o oră.

— Nu trebuie să studieze mai mult timp? întrebă Qin Shihuang.

— Nu. Putem forma milioane de porţi şi apoi să unim elementele într-un sistem. Apoi, sistemul va fi capabil să efectueze calculele de care avem nevoie şi să rezolve ecuaţiile diferenţiale pentru prognoza mişcărilor sorilor. Ar trebui să numim acest sistem… hmm…

— Un computer, spuse Wang.

— Ah, sigur că da! exclamă Von Neumann, arătându-i lui Wang semnul victoriei. Computer… este un nume minunat! Întregul sistem este ca un mecanism mare, cel mai complex mecanism din istoria lumii.

---

64 Poarta OR (în română SAU) este o poartă logică digitală care implementează operaţia de disjuncţie logică (n.tr.).

65 Poarta NAND (Şi-NU logic) este o poartă logică digitală care implementează operatorul lui Sheffer (n.tr.).

66 Funcţia SAU-NU logic, este în algebra booleană o funcţie de adevăr logică care produce negarea rezultatului unei funcţii logice „SAU" (n.tr.)

67 Poarta XOR este o poartă logică digitală care implementează operaţia de disjuncţie exclusivă; abrevierea XOR provine din limba engleză de la expresia „exclusive OR" („SAU" exclusiv) (n.tr.).

68 Poarta XNOR este o poartă logică digitală care implementează negaţia operaţiei de disjuncţie exclusivă (XOR) (n.tr.).

Timpul jocului fu accelerat. Trecuseră deja trei luni.

Qin Shihuang, Newton, Von Neumann şi Wang stăteau cu toţii pe platforma din vârful piramidei. Aceasta semăna cu cea pe care Wang îl întâlnise pe Mo Zi. Era plină de instrumente astronomice, unele având un design european recent. Jos, în faţa lor, era dispusă o falangă magnifică de treizeci de milioane de soldaţi Qin. Întreaga formaţiune ocupa şase kilometri pe fiecare parte. În timp ce soarele răsărea, falanga rămase nemişcată ca un covor gigantic format din treizeci de milioane de războinici din teracotă. Când un stol se rătăci în zbor deasupra falangei, păsările simţiră imediat pericolul morţii de dedesubt şi se împrăştiară haotic. Wang făcu nişte calcule în minte şi-şi dădu seama că, şi dacă întreaga populaţie a Terrei ar fi organizată astfel, formaţiunea ar intra în districtul Huangpu din Shanghai. Deşi era puternică, falanga scotea la iveală şi fragilitatea civilizaţiei.

Von Neumann spuse:

— Maiestatea Voastră Imperială, armata dumneavoastră este cu adevărat fără egal. Într-un timp extrem de scurt am îndeplinit un instructaj atât de complex.

Qin Shihuang strânse mânerul sabiei sale lungi.

— Deşi întregul este complex, ce are de făcut fiecare soldat este foarte simplu. În comparaţie cu instructajul pe care l-au parcurs ca să înveţe cum să spargă Falanga Macedoneană, asta a fost floare la ureche.

Newton adăugă:

— Şi Dumnezeu să ne binecuvânteze cu două Ere Stabile consecutive care să dureze mult.

— Deşi trecem printr-o Eră Haotică, armata mea va continua să se antreneze. De acum înainte, vor termina calculele chiar dacă e o Eră Haotică, spuse Qin Shihuang privind mândru spre falangă.

— Atunci, Maiestatea Voastră Imperială, daţi vă rog măreaţa comandă! se auzi glasul lui Von Neumann, tremurând de emoţie.

Qin Shihuang încuviinţă. O gardă veni în fugă, înşfăcă mânerul sabiei Împăratului şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Sabia de bronz era atât de lungă, încât Împăratului îi era imposibil s-o scoată singur din teacă. Garda îngenunche şi-i întinse sabia Împăratului. Qin Shihuang o ridică spre cer şi strigă:

— În formaţie de computer!

Patru cazane uriaşe de bronz din colţurile platformei se însufleţiră simultan, scoţând jeturi de flăcări zgomotoase. Un grup de soldaţi de pe partea înclinată a piramidei din faţa falangei începu să scandeze:

— În formaţie de computer!

Jos, culorile din falangă începură să se schimbe şi să se mişte. Modele de circuite detaliate şi complicate umplură treptat întreaga formaţie. Zece minute mai târziu, o placă de bază de computer, formată din oameni, ocupa o suprafaţă de treizeci şi şase de kilometri pătraţi.

Von Neumann arătă spre uriaşul circuit uman de la baza piramidei şi începu să explice:

— Maiestatea Voastră Imperială, am numit acest computer Qin I. Priviţi, în centru se află UCP-ul, componenta esenţială de calcul a computerului, formată din cele mai bune cinci divizii. Comparând-o cu această diagramă, puteţi vedea înăuntrul ei sumatoarele, registrele şi stiva de memorie. În jurul ei, partea care pare foarte ordonată este memoria. Când am construit această parte am descoperit că nu avem destui soldaţi. Dar din fericire, munca efectuată de elementele din componenta asta este cea mai simplă, aşa că am instruit fiecare soldat să ţină mai multe steaguri colorate. Când i-am unit, fiecare bărbat putea efectua munca ce era iniţial efectuată de douăzeci de oameni. Asta ne-a permis să mărim capacitatea de memorie pentru a îndeplini cerinţele minime pentru executarea sistemului de operare Qin 1.0. Observaţi şi pasajul deschis care traversează întreaga formaţie, şi cavaleria uşoară care aşteaptă comenzile în pasaj: este vorba despre magistrala de sistem care transmite informaţia între componentele întregului sistem.

— Arhitectura magistralei este o invenţie genială: noile componente de inserţie, dintre care cele mai mari sunt

formate din zece divizii, pot fi adăugate repede la magistrala principală pentru operare. Asta îi permite hardului Qin I să se extindă cu uşurinţă şi să fie actualizat. Priviţi mai departe, – e posibil să aveţi nevoie de un telescop – acolo este stocarea externă, pe care o numim unitatea de hard disk la sugestia lui Copernicus. E formată din trei milioane de soldaţi cu mai multă educaţie. Când aţi înmormântat de vii toţi savanţii, după ce aţi unificat China, a fost bine că i-aţi salvat pe aceştia! Fiecare are în mână câte un caiet şi un stilou şi răspund de înregistrarea rezultatelor calculelor. Sigur, cea mai mare parte a muncii lor este să funcţioneze ca memorie virtuală şi să stocheze rezultatele de calcul intermediare. Sunt un post critic pentru viteza de calcul. Aici, partea care este cea mai apropiată de noi reprezintă afişajul. Este capabil să ne arate în timp real cei mai importanţi parametri ai calculării.

Von Neumann şi Newton duceau un pergament mare, înalt cât un om, şi-l desfăşurară în faţa lui Qin Shihuang. Când reuşiră să-l desfacă de tot, pieptul lui Wang se încordă, amintindu-şi legenda asasinului care ascunsese un pumnal într-un sul al unei hărţi desfăşurate în faţa Împăratului. Dar imaginarul pumnal nu apăru. În faţa lor se întindea doar o foaie mare de hârtie plină de simboluri, de mărimea capului de muscă. Fiind scrise înghesuit, erau la fel de uimitoare ca formaţia computer de jos.

— Maiestatea Voastră Imperială, acesta este sistemul de operare Qin 1.0 pe care l-am dezvoltat. Softul pentru efectuarea calculelor va funcţiona independent. Vă rog să vă uitaţi aici.

Von Neumann arătă spre formaţia computer de sub ei.

— Acesta este hardul. Ce este scris pe hârtie este softul. Relaţia dintre soft şi hard este ca cea dintre ţitera *guqin*[69] şi partitură.

El şi Newton desfăşurară încă un pergament la fel de mare:

---

[69] Instrument antic chinezesc cu coarde, care se mai numeşte şi qin (n.tr.).

— Maiestatea Voastră Imperială, acesta este softul pentru folosirea metodelor digitale pentru rezolvarea ecuaţiilor diferenţiale. După ce am introdus vectorii de mişcare ai celor trei sori, obţinuţi prin observaţie astronomică, operaţiunea softului ne va furniza prognoze pentru mişcările ulterioare ale sorilor, în orice moment din viitor. Prima noastră numărătoare va calcula toate poziţiile sorilor pe următorii doi ani. Fiecare set de valori de ieşire va fi la un ecart de 120 de ore.

Qin Shihuang încuviinţă:

— Bine. Începeţi.

Von Neumann îşi ridică ambele mâini deasupra capului şi scandă solemn:

— Întocmai cum a comandat Măreţul Împărat, daţi drumul la computer! Autotest de sistem!

Un şir de soldaţi care erau la jumătatea distanţei de pe faţa piramidei repetară ordinul, folosind semnalele cu steguleţe. Într-o clipă, placa de bază formată din treizeci de milioane de oameni păru să se transforme într-un lac plin de luminiţe scânteietoare. Zeci de milioane de steguleţe fluturau. În formaţia de afişare, cea mai apropiată de baza piramidei, o bară de progres formată din numeroase steguleţe verzi avansa, indicând procentajul autotestului care se efectua. După zece minute, bara de progres ajunse la capăt.

— Autotestul s-a efectuat! Începeţi secvenţa de iniţializare! Încărcaţi sistemul de operare!

Dedesubt, cavaleria uşoară de pe magistrala principală de sistem, care trecea prin tot computerul format din oameni, începu să se deplaseze uşor. Magistrala principală se transformă repede într-un râu învolburat. Pe parcurs, râul alimenta numeroşi afluenţi mici şi se infiltra în toate subformaţiile modulare. Nu peste mult timp, efectul de undă al râurilor de steguleţe negre şi albe a dus la unirea acestora şi a dat naştere unor valuri puternice care umplură întreaga placă de bază. Zona UPC-ului central era cea mai tumultuoasă, ca praful de puşcă împrăştiat pe foc.

Dar deodată, de parcă pudra se terminase, mişcările din

UPC se domoliseră şi într-un final se opriră. Începând cu UPC-ul din centru, liniştea se întinse în toate direcţiile, ca o mare care ar fi îngheţat. În cele din urmă, întreaga placă de bază se opri şi doar câteva componente izolate mai licăreau agonizant în bucle infinite. Centrul formaţiei de afişare era roşu.

— Sistem blocat! strigă un ofiţer de semnal.

La scurt timp, se stabili motivul defectării: o eroare a funcţionării uneia dintre porţile UPC-ului.

— Reporniţi sistemul! ordonă Von Neumann sigur pe sine.

— Staţi! îl opri Newton pe ofiţerul de semnal.

Se întoarse cu o expresie perfidă şi-i spuse lui Qin Shihuang:

— Maiestatea Voastră Imperială, pentru îmbunătăţirea stabilităţii sistemului, ar trebui luate anumite măsuri de mentenanţă privitoare la anumite componente defecte.

Qin Shihuang stătea cu mâna pe sabie şi zise:

— Înlocuiţi componenta defectă şi decapitaţi toţi soldaţii care au format acea poartă. În viitor, defecţiunile se vor rezolva aşa!

Von Neumann îl privi pe Newton cu dezgust. Observară cum câţiva călăreţi se repeziră în placa de bază cu săbiile scoase. După ce „repararară” componenta defectă, se dădu ordinul de repornire. De data asta, operaţiunea merse strună. Douăzeci de minute mai târziu, computerul cu arhitectură de formaţie umană al lui Von Neumann, *Trei Corpuri*, începu să funcţioneze la toţi parametrii în sistemul de operare Qin 1.0.

— Porniţi softul de calculare a orbitei solare „Trei Corpuri 1.0”! urlă Newton din toţi rărunchii. Porniţi modulul de calcul principal! Încărcaţi modulul de calcul diferenţial! Încărcaţi modulul de analiză al elementului finit! Încărcaţi modulul metodei spectrale!... Introduceţi parametrii de stare iniţială! Începeţi calcularea!

Placa de bază scânteie, în timp ce formaţia de afişare străluci cu indicatori de toate culorile. Computerul de formaţie umană începu îndelungatul calcul.

— Asta e chiar interesant, spuse Qin Shihuang, arătând spre formaţia de computer spectaculară. Comportamentul fiecărui individ este atât de simplu, şi totuşi împreună, pot crea un întreg atât de complex, atât de măreţ! Europenii mă critică pentru guvernarea tiranică, susţinând că suprim creativitatea. Dar în realitate, un număr mare de oameni ţinuţi în frâu printr-o disciplină severă pot furniza o uriaşă înţelepciune atunci când acţionează ca unul.

— Măreţe Prim Împărate, este doar operaţiunea mecanică a unei maşini, nu e înţelepciune. Fiecare individ reprezintă cifra 0. Doar atunci când cineva ca dumneavoastră este adăugat în frunte ca cifra 1, întregul capătă un înţeles.

Zâmbetul lui Newton era linguşitor.

— Dezgustătoare filosofie! spuse Von Neumann, privindu-l pe Newton. Dacă în final, rezultatele calculate conform teoriei tale şi modelului tău matematic nu reflectă realitatea, atunci amândoi nu suntem nici măcar nişte cifre zero.

— Bineînţeles. În acest caz, nu vei fi absolut nimic! spuse Qin Shihuang, întorcându-se şi ieşind din peisaj.

Timpul trecu iute. Computerul de formaţie umană funcţionă vreme de un an şi patru luni. Scăzând perioada pentru ajustarea programului, timpul efectiv de procesare a fost de aproximativ un an şi două luni. În tot acest interval, procesarea a trebuit să fie oprită de două ori din cauza vremii extrem de proaste din timpul Erelor Haotice. Însă computerul a stocat datele în momentul fiecărei închideri şi a putut să reia calculele cu succes după fiecare pauză. Pe când Qin Shihuang şi savanţii europeni intrară în piramidă din nou, prima fază a calculului era încheiată. Rezultatele descriau precis orbitele celor trei sori pentru următorii doi ani.

Era o dimineaţă răcoroasă. Torţele care menţineau placa de bază aprinsă în timpul nopţii se stinseseră. După calcularea finală, Qin I intră în starea de veghe. Valurile învolburate de peste placa de bază se liniştiseră şi acum

erau doar nişte unduiri line.

Von Neumann şi Newton îi prezentară lui Qin Shihuang pergamentul cu rezultatele calculului. Newton spuse:

— Măreţe Prim Împărate, calculele au fost încheiate acum trei zile. Am întârziat prezentarea rezultatelor Domniei Voastre pentru că acestea arată că lunga noapte este pe sfârşite. Vom saluta în curând primul răsărit al unei Ere Stabile îndelungate, care va dura mai mult de un an. Judecând după parametrii orbitali, climatul va fi extrem de blând şi de confortabil. Vă rugăm să vă reînviaţi imperiul şi să ordonaţi rehidratarea tuturor.

— Imperiul meu nu s-a mai rehidratat de la începutul acestui calcul, spuse Qin Shihuang prost dispus şi înşfăcă pergamentul. Mi-am dedicat toate resursele Imperiului Qin pentru menţinerea funcţionării computerului şi am ajuns să le consumăm şi pe cele depozitate. Pentru această maşinărie, nenumăraţi oameni au murit de foame, frig şi caniculă.

Qin arătă în depărtare cu pergamentul. În lumina palidă a zorilor se vedeau zeci de linii albe iradiind de la marginile plăcii de bază în toate direcţiile, pierzându-se după orizont. Erau rutele de aprovizionare din fiecare colţ al imperiului.

— Maiestatea Voastră Imperială, vă veţi convinge că a meritat să facem sacrificii, spuse Von Neumann. După ce va fi în stare să controleze orbitele sorilor, Qin se va dezvolta în salturi progresive şi va deveni mult mai puternic decât înainte.

— Conform calculelor, soarele va răsări în curând. Măreţe Prim Împărate, pregătiţi-vă să vă bucuraţi de gloria dumneavoastră!

Ca un răspuns la cuvintele lui Newton, o geană roşiatică se furişă la orizont, scăldând piramida şi computerul de formaţie umană într-o lumină aurie. Un val de strigăte voioase se ridică dinspre placa de bază.

Un bărbat veni alergând spre ei. Alerga atât de repede, încât nici când îngenunche nu reuşi să-şi tragă sufletul. Era Ministrul Astronomiei al Împăratului.

— Sire, calculele sunt greşite. Ne paşte dezastrul!

— Ce tot bâigui acolo?

Fără să-l lase pe Împărat să vorbească, Newton îl lovi pe bărbat:

— Nu vezi că soarele răsare exact în momentul prezis de calculele noastre precise?

— Dar... Ministrul îşi îndreptă spatele, arătând spre soare. Câţi sori vezi?

Se uitară cu toţii tulburaţi la soarele care răsărea.

— Ministre, ai primit o educaţie occidentală aleasă şi ai o diplomă de doctorat de la Universitatea din Cambridge, spuse Von Neumann. Trebuie să ştii măcar să socoteşti. Sigur că este un singur soare pe cer. Şi temperatura este foarte plăcută.

— Nu. Sunt trei! Ministrul plângea şi-i şiroiau lacrimile pe faţă. Ceilalţi doi sunt în spatele lui!

Se uitară cu toţii la soare din nou, extrem de tulburaţi.

— Observatorul Imperial a confirmat că în acest moment ne confruntăm cu un fenomen extrem de rar de Sizigie Trisolară. Cei trei sori sunt aliniaţi şi se mişcă în jurul planetei noastre la o viteză unghiulară considerabilă! Astfel că planeta şi cei trei sori sunt mereu poziţionaţi într-o linie dreaptă cu lumea noastră la capăt!

— Eşti sigur că nu este vorba despre o observaţie greşită? întrebă Newton, înşfăcându-l de guler pe Ministrul Astronomiei.

— Absolut sigur! Observaţia a fost transmisă de către astronomii occidentali ai Observatorului Imperial, printre care Kepler şi Herschel. Folosesc cel mai mare telescop din lume, importat din Europa.

Newton îl lăsă în pace pe ministru şi se ridică în picioare. Wang văzu că era palid, dar expresia feţei reflecta tot o bucurie pură. Îşi împreună palmele la piept şi-i spuse lui Qin Shihuang:

— O, Măreţe, Mult Onorabile Împărate, acesta este cel mai propice semn dintre toate! Acum că cei trei sori orbitează în jurul planetei noastre, imperiul tău a devenit centrul universului. Este răsplata divină pentru eforturile

noastre. Lăsaţi-mă să mai verific calculele încă o dată. Voi dovedi acest lucru!

Ceilalţi rămăseseră împietriţi şi el se strecură iute afară. Mai târziu, alţii aveau să raporteze că Sir Isaac furase un cal şi plecase spre o destinaţie necunoscută.

După un moment plin de anxietate tăcută, Wang spuse brusc:

— Maiestatea Voastră Imperială, vă rog să vă scoateţi sabia!

— Ce doreşti? îl întrebă Qin Shihuang, nedumerit.

Dar îi făcu un semn soldatului de lângă el şi acesta îi scoase sabia din teacă.

Wang zise:

— Vă rog să încercaţi s-o mişcaţi în aer!

Qin Shihuang apucă sabia şi o mişcă în stânga şi-n dreapta lui. Brusc, i se întipări pe faţă o expresie de surpriză:

— De ce e aşa de uşoară?

— Costumul V nu poate simula senzaţia de gravitaţie redusă. Altfel ne-am simţi mult mai uşori.

— Uite! Acolo jos! Uită-te la cai şi la oameni, strigă cineva.

Se uitară în jos şi văzură o coloană de cavalerie care se mişca la poalele piramidei. Toţi caii păreau să plutească. Fiecare cal se deplasa pe o distanţă mare înainte să atingă din nou pământul cu copitele. Văzură şi câţiva oameni care alergau. La fiecare pas, săreau vreo doisprezece metri şi apoi cădeau lent pe pământ. Pe vârful piramidei, un soldat încercă să sară şi atinse cu uşurinţă înălţimea de trei metri.

— Ce se întâmplă? întrebă Qin Shihuang, privindu-l pe soldatul care plutea uşor spre pământ.

— Sire, cei trei sori s-au aliniat deasupra planetei noastre şi forţele lor gravitaţionale s-au unit… încercă să explice Ministrul Astronomiei, dar descoperi că ambele picioare părăsiseră deja solul şi acum trupul său era orizontal.

Şi ceilalţi pluteau prin aer, înclinaţi la diferite unghiuri.

Ca un grup de oameni care au căzut în apă, fără să ştie să înoate, mişcau stângaci din membre, încercând să se echilibreze. Însă se ciocneau unii de alţii.

Pământul de pe care se ridicaseră era crăpat în forma unei pânze de păianjen. Crăpăturile se înmulţeau cu numeroase tunete bubuitoare şi un praf întuneca cerul. Sub ei, piramida se sfărâmă în blocurile componente. Printre blocurile uriaşe care se mişcau lent, Wang văzu cum Marea Sală se dislocă. Cazanul cel mare în care fiersese odată Fu Xi şi ţeapa de fier de care fusese legat pluteau.

Soarele se ridică până la mijlocul boltei cereşti. Tot ce plutea – oameni, blocuri imense de piatră, instrumente astronomice, cazane de bronz – începu să se ridice lent, apoi din ce în ce mai repede. Wang privi computerul de formaţie umană şi văzu o privelişte de coşmar.

Cei treizeci de milioane de soldaţi care formaseră placa de bază pluteau, îndepărtându-se de pământ şi ridicându-se ca un roi de furnici absorbit de un aspirator. Pământul de pe care se ridicaseră purta, în mod clar, amprenta circuitelor plăcii de bază. Setul de marcaje complexe, sofisticate, care puteau fi văzute doar de la mare înălţime, urma să devină un sit arheologic care le va nedumeri în viitorul îndepărtat pe următoarele civilizaţii din *Trei Corpuri.*

Wang se uită în sus. Cerul se întunecase din cauza unui strat ciudat şi pestriţ de nori compuşi din praf, pietre, oameni şi tot felul de alte lucruri. Soarele strălucea în spatele lor. În depărtare, văzu un lanţ muntos care se ridica. Munţii erau transparenţi asemenea cristalului şi-şi schimbau forma în timp ce străluceau – era oceanul aspirat în spaţiu.

Tot ce se afla la suprafaţa lumii din *Trei Corpuri* se ridica spre soare.

Wang privi în jur şi-i văzu pe Von Neumann şi pe Qin Shihuang. În timp ce plutea, Von Neumann urlă spre Qin Shihuang, dar nu se auzi niciun sunet. Apărură nişte subtitluri: *Mi-am dat seama! Folosiţi componente*

electronice! Folosiţi componente electronice pentru a crea circuite-poartă şi combinaţi-le ca să construiţi computere! Astfel de maşinării vor fi de mult mai multe ori mai rapide şi vor ocupa mult mai puţin spaţiu. Estimez că o clădire mică ar fi suficientă... Maiestatea Voastră Imperială, mă ascultaţi?

Qin Shihuang îşi agita sabia lungă spre Von Neumann. Acesta lovi cu piciorul un bloc uriaş de piatră care rătăcea prin apropiere şi-l scoase din drumul lui. Sabia lungă lovi piatra din care ieşiră scântei zburând prin aer şi se sparse în bucăţi. Apoi, blocul uriaş de piatră se lovi de altul, dar între ele se afla Qin Shihuang. Bucăţi de piatră, resturi de carne şi sânge se împrăştiară prin aer, o imagine înfiorătoare.

Dar Wang nu auzise zgomotul pietrelor care se loviseră. În jurul lui domnea o linişte deplină. Odată cu dispariţia atmosferei, nu mai existau nici sunete. În timp ce trupurile pluteau, sângele lor fierbea în vid şi organele interne erau vărsate în cosmos, până când se transformau în stropi mari, bizari, înconjuraţi de nori cristalini născuţi de lichidele pe care le împrăştiau. Şi tot din cauza lipsei atmosferei, cerul deveni negru ca smoala.

Tot ce plutise în spaţiu din lumea celor *Trei Corpuri* reflecta lumina solară şi forma un nor înstelat şi strălucitor. Norul deveni apoi un vortex gigant, înaintând spiralat spre destinaţia finală de odihnă eternă: soarele.

Wang observă cum soarele îşi schimba forma. Înţelese că de fapt vedea ceilalţi doi sori, ambii privind pe furiş din spatele primului soare. Din această perspectivă, aliniaţi fiind, formau un ochi scânteietor în univers.

Pe fundalul celor trei sori în sizigie, apăru un text:

Civilizaţia Numărul 184 a fost distrusă de atracţiile gravitaţionale suprapuse ale Sizigiei Trisolare. Această civilizaţie a evoluat până la Revoluţia Ştiinţifică şi până la Revoluţia Industrială.

În decursul acesteia, Newton a stabilit mecanica clasică nerelativistă. În acelaşi timp, datorită invenţiei calculului şi a computerului cu arhitectură Von Neumann, s-au pus

bazele pentru analiza matematică cantitativă a mişcării celor trei corpuri.

După mai mult timp, viaţa şi civilizaţia vor renaşte încă o dată şi vor progresa în lumea imprevizibilă a celor Trei Corpuri.

Vă invităm să vă conectaţi din nou.

Chiar când Wang ieşea din joc, sună un străin. Avea glasul unui om charismatic:

— Bună ziua! Mai întâi, vă mulţumim că ne-aţi oferit numărul dumneavoastră de telefon real. Sunt administratorul de sistem al jocului *Trei Corpuri*.

Wang deveni emoţionat şi nerăbdător.

— Vă rugăm să ne spuneţi vârsta, educaţia, numele angajatorului şi funcţia dumneavoastră. Nu le-aţi completat când v-aţi înregistrat.

— Ce legătură au toate astea cu jocul?

— Când se atinge acest nivel, trebuie furnizate nişte informaţii. Dacă refuzaţi, vi se va închide jocul *Trei Corpuri* pentru totdeauna.

Wang îi răspunse administratorului cât putu mai bine.

— Foarte bine, profesore Wang! Îndepliniţi condiţiile pentru continuarea activităţii din *Trei Corpuri*.

— Mulţumesc. Pot să vă pun câteva întrebări?

— Nu, nu puteţi. Dar mâine seară va fi o adunare a jucătorilor de *Trei Corpuri*. Vă aşteptăm cu plăcere!

Administratorul îi dădu lui Wang o adresă.

18

REUNIUNEA

Locul de întâlnire a jucătorilor *Trei Corpuri* era o cafenea mică, izolată. Wang îşi imaginase mereu reuniunile ca pe nişte evenimente animate şi pline de lume, dar această reuniune consta din doar şapte jucători cu el. Nici ceilalţi şase, ca Wang, nu păreau nişte entuziaşti ai jocurilor. Doar doi erau relativ tineri. Ceilalţi trei, inclusiv o femeie, erau trecuţi de prima tinereţe. Mai era şi un domn în vârstă care părea de şaizeci sau şaptezeci de ani.

Wang se gândise iniţial că imediat ce se vor întâlni vor discuta aprins despre *Trei Corpuri*, dar se înşela. Conţinutul profund, dar straniu al jocului *Trei Corpuri* avea un impact psihologic asupra participanţilor. Toţi jucătorii, inclusiv Wang însuşi, nu reuşeau să se adapteze cu uşurinţă. Se prezentară doar cât mai simplu. Domnul în vârstă luă o pipă sofisticată, o umplu cu tutun şi începu să fumeze în timp ce se plimba, admirând tablourile de pe pereţi. Ceilalţi stăteau jos în tăcere, aşteptând apariţia organizatorului reuniunii. Veniseră cu toţii mai devreme.

De fapt, dintre cei şase, Wang îi cunoştea pe doi dintre ei. Domnul în vârstă, şi care arăta foarte bine, era un savant celebru pentru modul cum îmbinase filosofia orientală cu date din ştiinţa modernă. Femeia îmbrăcată bizar era o scriitoare faimoasă, una dintre acele puţine romanciere care scria într-un stil avangardist, dar care avea încă mulţi cititori. Puteai începe una dintre cărţile ei la orice pagină.

Şi acum ceilalţi patru. Dintre cei doi bărbaţi de vârstă mijlocie, unul era vicepreşedinte la cea mai mare companie de programe informatice din China (era îmbrăcat simplu, în ţinută de stradă, ca să nu-i ghicească nimeni condiţia socială) şi celălalt era un director de rang înalt la o companie de stat furnizoare de electricitate.

Dintre ceilalţi doi, unul era reporter la o societate de media şi celălalt era doctorand în ştiinţe. Wang îşi dădu seama acum că un număr considerabil de jucători *Trei Corpuri* făceau probabil parte, la fel ca ei, din elita societăţii.

Nu după mult timp apăru organizatorul reuniunii. Inima lui Wang începu să bată mai repede imediat când îl văzu: Pan Han, primul suspect pentru uciderea lui Shen Yufei. Când nu se uita nimeni, îşi scoase telefonul şi-i trimise un SMS lui Shi Qiang.

— Ha, ha, aţi venit cu toţii mai devreme! îi salută Pan relaxat, de parcă toate erau în ordine.

În apariţiile lui din mass-media, arăta de obicei dezordonat, ca un vagabond. Dar acum se îmbrăcase corect, cu costum şi pantofi eleganţi.

— Sunteţi exact cum mi-am închipuit. *Trei Corpuri* este un joc creat pentru oamenii din clasa voastră socială, deoarece gloata de oameni obişnuişi nu-i poate aprecia înţelesul şi atmosfera. Pentru a-l juca bine trebuie să ai cunoştinţe şi un grad de înţelegere pe care oamenii obişnuiţi nu-l au.

Wang trimise acest text: *Văzut Pan Han. La Cafeneaua Yunhe din Districtul Xicheng.*

Pan continuă:

— Toţi cei prezenţi sunt jucători excelenţi de *Trei Corpuri*. Aveţi cele mai bune scoruri şi sunteţi jucători devotaţi. Consider că *Trei Corpuri* constituie încă de pe acum o parte importantă a vieţilor voastre.

— Este acea parte care mă ajută să supravieţuiesc, spuse doctorandul.

— Eu l-am văzut din întâmplare pe computerul nepotului meu, spuse bătrânul filosof, ridicând ţeava pipei. Tânărul l-a abandonat după câteva încercări, spunând că era prea abscons. Dar pe mine m-a atras. Suntem fascinaţi cu toţii de înţelesul lui profund, de atmosfera lui stranie, groaznică, dar şi frumoasă, cu noţiunile sale compacte, logice şi conţinutul plin de informaţie şi de detalii precise ascunse sub o reprezentare simplă.

Câţiva jucători aprobară această descriere, inclusiv Wang.

Wang primi următorul răspuns prin SMS de la Shi: *Şi noi îl vedem. Nu-ţi face probleme. Ţine-o tot aşa. Fă pe fanaticul în faţa lor, dar nu chiar atât de mult încât să nu mai poţi da înapoi.*

— Da, fu de acord şi încuviinţă autorul: Şi dintr-o perspectivă literară, *Trei Corpuri* este excelent. Creşterea şi declinul celor două sute trei civilizaţii sunt ca un şir de epopei sofisticate.

Ea menţionase două sute trei civilizaţii. Wang cunoscuse doar o sută nouăzeci şi una. Asta îi dovedi că *Trei Corpuri* progresa independent pentru fiecare jucător.

— Mi-e oarecum silă de lumea reală, spuse tânărul reporter. *Trei Corpuri* sunt deja a doua mea realitate.

— Chiar aşa? întrebă Pan, interesat.

— Şi mie îmi este, spuse vicepreşedintele companiei de programe informatice. Prin comparaţie cu *Trei Corpuri*, realitatea este atât de vulgară şi de lipsită de stimulente!

— Păcat că este doar un joc, spuse directorul de rang înalt de la compania de stat de furnizare a electricităţii.

— Foarte bine, spuse Pan.

Wang observă că ochii îi străluceau de satisfacţie.

— Am o întrebare la care fiecare presupun că aşteaptă răspuns, spuse Wang.

— Ştiu care este întrebarea. Dar poţi întreba.

— *Trei Corpuri* este doar un joc?

Ceilalţi jucători încuviinţară. Era evident că se gândiseră şi ei la această întrebare.

Pan se ridică în picioare şi spuse în mod solemn:

— Lumea celor *Trei Corpuri*, sau Trisolaris, există cu adevărat.

— Şi unde se află? întrebară toţi jucătorii în cor.

Pan se aşeză şi vorbi doar după o lungă tăcere:

— La unele întrebări pot răspunde. La altele nu pot. Dar dacă sunteţi destinaţi să fiţi cu Trisolaris, toate întrebările voastre îşi vor afla răspuns într-o bună zi.

— Atunci... jocul acesta chiar descrie Trisolaris cu

acurateţe? întrebă reporterul.

— În primul rând, capacitatea trisolarienilor să se deshidrateze în timpul numeroaselor cicluri de civilizaţie este reală. Cu scopul de a se adapta la mediul natural imprevizibil, ei pot să-şi elimine apa din organism complet şi să se transforme în obiecte uscate şi fibroase pentru a evita condiţiile extreme de mediu care nu sunt prielnice vieţii.

— Cum arată trisolarienii?

Pan scutură din cap:

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. În fiecare ciclu de civilizaţie, aspectul trisolarienilor este diferit. Cu toate acestea, jocul descrie ceva ce a existat în realitate pe Trisolaris: computerul de formaţiune trisolariană.

— Ha! Mă gândeam că este cel mai nerealist aspect, spuse vicepreşedintele companiei de programe informatice. Am condus un test cu mai mult de o sută de angajaţi la compania mea. Chiar dacă ideea ar fi funcţionat, un computer realizat din oameni ar funcţiona probabil la o viteză mai mică decât calculul manual obişnuit.

Pan îi zâmbi misterios:

— Ai dreptate, dar gândeşte-te că din cei treizeci de milioane de soldaţi care formau computerul, fiecare e capabil să ridice şi să coboare steguleţele albe şi negre, de o sută de mii de ori pe secundă şi gândeşte-te şi că soldaţii cavaleriei uşoare din magistrala de date pot alerga la o viteză de mai multe ori mai mare decât viteza sunetului, sau chiar mai repede şi atunci rezultatul ar fi complet diferit.

— Ai întrebat despre aspectul trisolarienilor de acum. Potrivit unor semne, trupurile trisolarienilor care au format computerul au fost acoperite de o suprafaţă pur reflectorizantă care probabil a evoluat ca răspuns la supravieţuirea în condiţii extreme de lumină solară. Suprafaţa asemănătoare oglinzii poate fi deformată şi transformată în orice formă şi ei pot comunica unii cu alţii, focalizând lumina cu trupurile lor. Acest mod de

comunicare prin lumină poate transmite informaţii extrem de rapid şi a stat la baza computerului de formaţiune trisolariană. Sigur, a fost o maşină foarte ineficientă, dar a fost capabilă să execute calcule care erau mult prea greu de efectuat manual. Computerul a apărut, de fapt pe Trisolaris ca formaţie de oameni, înainte să devină mecanic şi apoi electronic.

Pan se ridică şi păşi printre jucători:

— Ca joc, *Trei Corpuri* împrumută doar contextul societăţii umane pentru a simula dezvoltarea Trisolarisului. Asta o facem pentru a oferi jucătorilor un mediu familiar. Trisolaris cea adevărată este foarte diferită de lumea jocului, dar existenţa celor trei sori este reală. Ei sunt esenţa mediului trisolarian.

— Dezvoltarea jocului trebuie să fi implicat un grad uriaş de efort, spuse vicepreşedintele. Dar scopul este evident non-profit.

— Scopul este foarte simplu şi clar: să-i aducă laolaltă pe cei care au idealuri comune, spuse Pan.

— Ce idealuri comune avem noi, mai exact? spuse Wang şi regretă imediat că a pus întrebarea. Se întrebă dacă faptul că întrebase trăda un soi de ostilitate.

Pan îi studie pe toţi cu interes şi apoi spuse cu un glas blând:

— Ce aţi simţi dacă civilizaţia trisolariană ar veni aici în lumea voastră?

— Aş fi fericit, spuse reporterul care vorbi primul. Mi-am pierdut speranţa în rasa umană după ce am văzut în ultimii ani. Societatea omenească este incapabilă de autoperfecţionare şi avem nevoie de o intervenţie exterioară.

— Perfect de acord! strigă autoarea.

Era foarte entuziasmată, de parcă găsise în sfârşit o modalitate de a se elibera de sentimente ţinute în frâu prea mult timp.

— Ce este rasa umană? Ce urâţenie! Mi-am petrecut prima jumătate din viaţă dezvăluind această urâţenie cu scalpelul literaturii, dar acum mi-e silă de această muncă

de disecţie. Tânjesc după civilizaţia trisolariană care poate aduce frumuseţea adevărată în lumea noastră.

Pan tăcu. Dar strălucirea de satisfacţie îi apăru din nou în ochi.

Bătrânul filosof îşi mişca pipa care se stinsese. Vorbi cu o mină serioasă:

— Hai să discutăm acest aspect cu ceva mai multă profunzime. Care este părerea voastră despre azteci?

— Întunecaţi şi sângeroşi, spuse autoarea. Piramide scăldate în sânge şi iluminate de focuri ce se vedeau prin pădurile întunecate. Astea sunt impresiile mele.

Filosoful încuviinţă:

— Foarte bine. Atunci încearcă să-ţi imaginezi: dacă conchistadorii spanioli nu ar fi intervenit, care ar fi fost influenţa acestei civilizaţii asupra istoriei umane?

— Faci din alb negru şi din negru alb, spuse vicepreşedintele companiei de programe informatice. Conchistadorii care au invadat Americile nu erau altceva decât nişte asasini şi nişte hoţi.

— Chiar şi aşa, cel puţin au împiedicat următoarele evenimente: dezvoltarea aztecilor fără limite, transformarea Americilor într-un imperiu uriaş sângeros şi întunecat. Apoi democraţia şi civilizaţia nu ar mai fi apărut în Americi şi nici pentru rasa umană decât mult mai târziu. Poate că nu ar fi apărut niciodată. Aceasta este cheia întrebării – indiferent cum sunt trisolarienii, sosirea lor va fi benefică pentru rasa umană, care e bolnavă de moarte.

— Dar v-aţi gândit serios la faptul că aztecii au fost complet distruşi de invadatorii occidentali? întrebă directorul de rang înalt de la compania de stat de furnizare a electricităţii.

Privi în jur, de parcă i-ar fi văzut pe acei oameni pentru prima oară.

— Gândurile voastre sunt foarte periculoase.

— Vrei să spui că-s profunde, spuse doctorandul, ridicând un deget. Încuviinţă viguros spre filosof: M-am gândit şi eu la acelaşi lucru, dar nu am ştiut cum să-l exprim. Ai spus-o atât de bine!

După o oarecare perioadă de tăcere, Pan se întoarse spre Wang:

— Ceilalţi şase şi-au spus părerea. Tu ce crezi?

— Sunt de acord cu ei, spuse Wang, arătând spre reporter şi spre filosof. Dăduse un răspuns cât mai simplu. *Cu cât se vorbeşte mai puţin de asta, cu atât mai bine*.

— Foarte bine, spuse Pan.

Se întoarse spre vicepreşedintele companiei de programe informatice şi spre directorul de rang înalt al companiei de stat furnizoare de electricitate.

— Voi doi nu mai sunteţi bine-veniţi la această reuniune şi nu mai întruniţi nici calităţile de jucători pentru *Trei Corpuri*. Codurile voastre de identitate vor fi şterse. Vă rog să plecaţi acum. Vă mulţumesc!

Cei doi se ridicară în picioare, se uitară unul la celălalt, priviră în jur nedumeriţi şi plecară.

Pan le întinse mâna celor cinci care rămăseseră şi le-o strânse pe rând. Apoi spuse solemn:

— Acum suntem camarazi!

19

TREI CORPURI: EINSTEIN, MONUMENTUL PENDULULUI ŞI MAREA RUPTURĂ

A cincea oară când Wang Miao se logă în *Trei Corpuri* era în zori, ca de obicei, dar lumea devenise de nerecunoscut.

Marea piramidă care apăruse în primele patru rânduri fusese distrusă de sizigia trisolară. În locul ei era o clădire modernă înaltă, ale cărei forme cenuşii îi erau familiare lui Wang: Sediul ONU.

În depărtare erau mai multe clădiri înalte, aparent deshidratoare. Toate aveau suprafeţe de oglinzi perfect reflectorizante. În lumina zorilor păreau nişte plante uriaşe de cristal răsărite din pământ.

Wang auzi o vioară. Părea ceva de Mozart. Interpretarea nu era chiar măiestrită, dar avea un oarecare şarm, de parcă voia să spună: *„Cânt pentru mine."* Violonistul era un bătrân om fără adăpost care stătea pe treptele din faţa sediului ONU, cu părul lui zbârlit şi argintiu fluturând în vânt. La picioarele lui era un joben vechi cu nişte mărunţiş în el.

Deodată Wang observă soarele. Dar răsărea din direcţia opusă luminii zorilor şi peticul acela de cer era aproape întunecat complet. Înainte ca soarele să răsară, nu apăruse nicio lumină la orizont.

Soarele era foarte mare, discul lui răsărit pe jumătate ocupând o treime din orizont. Inima lui Wang începu să bată mai repede. Un asemenea soare imens nu putea însemna decât încă o catastrofă devastatoare. Dar când Wang se răsuci, bătrânul continua să cânte la vioară de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat. Părul argintiu îi strălucea în soare de parcă luase foc.

Soarele era argintiu, ca părul bătrânului. Arunca o lumină albă palidă peste pământ, dar Wang nu putu să

simtă nicio căldură de la lumina aceea. Privi soarele care răsărise acum complet. Pe discul uriaş argintiu reuşi să desluşească nişte linii texturate ca granulaţia lemnului: erau lanţuri muntoase.

Wang îşi dădu seama că discul nu emitea lumină, reflecta doar, lumina soarelui adevărat, aflat pe cealaltă parte a orizontului. Ceea ce răsărise nu era deloc soarele, ci o lună gigant. Luna gigant se mişca iute în sus pe cer cu o viteză care putea fi detectată cu ochiul liber. În timp ce se mişca scăpătă treptat de la stadiul de lună plină la cel al primului pătrar şi apoi la cel de semilună. Acordurile liniştitoare ale viorii bătrânului pluteau prin briza aurorei. Imaginea măreaţă a universului părea să se fi materializat în muzică. Wang era vrăjit.

Gigantica lună nouă căzu acum în lumina zorilor şi deveni mult mai strălucitoare. Atunci când numai două vârfuri mai rămăseseră deasupra orizontului, Wang şi le imagină ca pe vârfurile coarnelor unui taur colosal ce se grăbea pe drumul lui spre soare.

— Onorabile Copernicus, odihneşte-ţi picioarele obosite o clipă, spuse bătrânul după ce luna cea uriaşă apusese. Apoi poţi să te delectezi cu nişte Mozart, şi apoi mă voi duce să-mi iau prânzul.

— Dacă nu mă înşel...

Wang privi chipul brăzdat de riduri. Ridurile erau lungi şi volutele lor blânde, de parcă se străduiau să creeze un soi de armonie.

— Nici vorbă. Sunt Einstein, un biet om plin de credinţă în Dumnezeu, deşi a fost abandonat de El.

— Ce e cu luna aceea uriaşă? Nu am mai văzut-o când am fost pe aici.

— S-a răcit deja.

— Ce anume?

— Luna cea mare. Când eram mic era încă fierbinte. Când răsărea în mijlocul cerului, puteam să-i văd lucirea roşiatică din câmpiile centrale. Dar acum e rece... Nu ai auzit de Marea Ruptură?

— Nu. Ce-i asta?

Einstein oftă şi scutură din cap:

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Hai să uităm trecutul. Trecutul meu, trecutul civilizaţiei, trecutul universului – sunt toate prea dureroase şi nu ţin să mi le amintesc.

— Cum ai ajuns în starea asta? Wang se scotoci prin buzunar şi găsi nişte mărunţiş. Se apleacă şi lăsă să-i cadă monedele în joben.

— Mulţumesc, mister Copernicus. Şi să sperăm că Dumnezeu nu te va abandona, deşi nu mă încred prea mult în asta. Simt că modelul pe care tu şi Newton, şi ceilalţi l-aţi creat în Orient cu ajutorul computerului de formaţie umană a fost foarte aproape de exactitate. Însă minuscula cantitate de eroare neobservată a fost ca un abis de netrecut pentru Newton şi pentru ceilalţi. Am crezut întotdeauna că fără mine, ceilalţi ar fi putut descoperi relativitatea specială. Dar relativitatea generală este diferită. Mica omisiune a lui Newton a fost efectul pe care-l produce, asupra orbitei planetare, curbura spaţiu-timp indusă gravitaţional pe care o descrie teoria relativităţii generalizate. Deşi eroarea cauzată de aceasta a fost minoră, impactul asupra rezultatelor calculului au fost fatale. Dacă adăugăm ecuaţiilor clasice factorul de corecţie pentru perturbarea datorată curburii spaţiu-timp, vom obţine modelul matematic corect. Puterea de calcul necesară depăşeşte cu mult ceea ce aţi reuşit în Orient, dar poate fi obţinută cu uşurinţă de la computerele moderne.

— Rezultatele calculului au fost confirmate de observaţiile astronomice?

— Dacă ar fi fost aşa, crezi că aş mai fi aici? Însă, din perspectiva esteticii, trebuie să am dreptate şi universul trebuie să greşească. Dumnezeu m-a abandonat şi ceilalţi m-au abandonat şi ei. Nu sunt dorit nicăieri. Princeton m-a concediat din postul meu de profesor. UNESCO nici măcar nu m-a acceptat ca simplu consultant ştiinţific. Înainte, chiar dacă m-ar fi rugat în genunchi, nu mi-aş fi dorit postul acela. M-am gândit chiar să plec în Israel şi să mă

fac preşedinte, dar s-au răzgândit şi mi-au spus că sunt doar un şarlatan…

Einstein începu să cânte din nou exact de unde se întrerupsese. După ce-l ascultă o vreme, Wang o luă spre clădirea ONU.

— Nu-i nimeni acolo, spuse Einstein, continuând să cânte la vioară. Toţi membrii Adunării Generale sunt în spatele clădirii şi participă la Ceremonia de Iniţiere a Pendulului.

Wang înconjură clădirea şi fu întâmpinat de o privelişte ce-i tăie respiraţia: un pendul colosal care părea să urce de la pământ şi până la cer. De fapt, din faţă, îl zărise în spatele clădirii, dar nu-şi dăduse seama ce era.

Pendulul semăna cu cele construite de Fu Xi pentru a-l hipnotiza pe Zeul Soare în timpul Perioadei Statelor Războinice când Wang Miao se logase pentru prima oară la *Trei Corpuri*. Dar pendulul din faţa lui era complet modernizat. Cei doi piloni care susţineau pendulul erau construiţi din metal şi fiecare era înalt cât Turnul Eiffel. Firul pendulului, făcut dintr-un material ultrarezistent, era atât de subţire încât era aproape invizibil şi greutatea părea să plutească în aer între cele două turnuri.

Sub pendul stătea o mulţime de oameni îmbrăcaţi în costume, probabil conducătorii diferitelor ţări care participau la sesiunea Adunării Generale. Se adunaseră în grupuleţe partizane şi discutau între ei cu glasul scăzut, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

— Ah, Copernicus, omul care a traversat cinci epoci! strigă cineva.

Ceilalţi îl întâmpinară bucuroşi.

— Eşti unul dintre cei care au văzut cu ochii lor pendulele din Perioada Statelor Războinice!

Un om prietenos îi strânse mâna lui Wang şi i-o reţinu într-a sa. Cineva îl prezentă pe bărbat ca fiind secretarul general al ONU, din Africa.

— Da, le-am văzut, spuse Wang. Dar de ce construim acum din nou un pendul?

— Este un monument pentru Trisolaris, dar e şi un

mormânt.

Secretarul general privi spre pendul. Văzut de jos, părea la fel de mare ca un submarin.

— Mormânt? Al cui?

— Al unei aspiraţii: o străduinţă care a dăinuit aproape două sute de civilizaţii, efortul de a rezolva problema celor trei corpuri, de a găsi un tipar al mişcării sorilor.

— S-a încheiat efortul?

— Da, în acest moment, este complet terminat.

Wang ezită o clipă înainte de a scoate teancul de hârtii, adresa linkului către modelul matematic al celor trei corpuri al lui Wei Cheng.

— Eu... am venit aici pentru asta. Am adus un model matematic care rezolvă problema celor trei corpuri, un model despre care am motive să cred că are toate şansele să funcţioneze.

Imediat ce Wang spuse asta, mulţimea îşi pierdu interesul faţă de el. Se întoarseră la grupuleţele lor şi-şi continuară discuţiile. Observă că unii dintre ei scuturau din cap şi râdeau în timp ce se îndepărtau. Secretarul general luă documentul şi, fără măcar să-l răsfoiască, îl înmână unui bărbat zvelt cu ochelari care-i stătea alături.

— Din respect pentru buna dumneavoastră reputaţie, îl voi ruga pe consilierul meu ştiinţific să arunce o privire. Noi toţi de aici v-am arătat respect. Dacă oricine altcineva ar fi spus ce aţi spus dumneavoastră, toţi ar fi râs de el.

Consilierul ştiinţific răsfoi documentul:

— Algoritm evolutiv? Copernicus, sunteţi un geniu! Oricine ar fi descoperit un asemenea algoritm ar fi un geniu. Pentru aşa ceva nu sunt suficiente doar aptitudinile superioare de matematică, ci trebuie şi imaginaţie.

— Să înţeleg că cineva a creat deja un asemenea model matematic?

— Da. Există în jur de alte zece modele matematice. Dintre acestea, mai mult de jumătate sunt mult mai avansate decât al dumneavoastră. Au fost toate implementate şi au funcţionat pe computere. În timpul ultimelor două secole, acest vast calcul a devenit

principala activitate a lumii. Cu toţii aşteptau rezultatele, de parcă ar fi aşteptat Ziua Judecăţii de Apoi.

— Şi?

— Am dovedit fără putinţă de tăgadă că problema celor trei corpuri nu are soluţie.

Wang privi în sus spre pendulul masiv de deasupra capului său. În lumina zorilor strălucea ca un cristal. Suprafaţa lui reflectorizantă şi deformată oglindea totul din jur ca un ochi al lumii. În locul lui, într-o epocă de care îl despărţeau multe civilizaţii, el şi cu Regele Wen trecuseră printr-o pădure de pendule uriaşe pe drumul lor spre palatul Regelui de Zhou. Uite-aşa, istoria se întorsese după un drum lung acolo de unde pornise.

Consilierul ştiinţific spuse:

— Este aşa cum ne-am închipuit acum mult timp: sistemul celor trei corpuri este un sistem haotic. Perturbaţii infinitezimale pot fi amplificate la infinit. Tiparele lui de mişcare nu pot fi prognozate matematic.

Wang simţi că toată cunoaşterea lui ştiinţifică şi tot sistemul lui de gândire erau blurate într-o singură clipă şi în locul lor era acum doar o confuzie de neînchipuit.

— Dacă până şi un sistem extrem de simplu ca acesta, al celor trei corpuri, este un haos imprevizibil, cum am putea să mai avem încredere că vom descoperi legile unui univers complicat?

— Dumnezeu este un jucător bătrân şi neruşinat, şi ne-a abandonat pe toţi. Cel ce vorbise era Einstein, care îşi agita vioara. Wang nu-l văzuse venind.

Secretarul general încuviinţă domol:

— Da, Dumnezeu e un jucător de jocuri de noroc. Singura speranţă a civilizaţiei trisolariene este să ne apucăm şi noi de jocuri.

În acel moment luna gigant răsărea din nou dinspre partea întunecată a orizontului. Imaginea ei imensă şi argintie se reflecta pe suprafaţa greutăţii pendulului. Lumina şerpuia ciudat, de parcă între greutate şi lună ar fi apărut o relaţie de simpatie.

— Această civilizaţie pare să fi ajuns la un nivel de

dezvoltare foarte avansat, spuse Wang.

— Da. Am reuşit să controlăm energia atomică şi am ajuns în Era Informaţiei. Secretarul general nu păru prea impresionat de propriile-i cuvinte.

— Atunci există speranţă. Chiar dacă este imposibil să cunoaştem tiparul mişcării sorilor, civilizaţia poate continua până când atinge nivelul unde poate supravieţui în timpul Erelor Haotice, protejându-se de catastrofele devastatoare produse de „mişcările neregulate” ale sorilor.

— Oamenii au gândit odinioară ca şi dumneata şi acesta este una dintre forţele motivatoare care au stimulat renaşterea tenace a civilizaţiei din nou şi din nou. Dar luna ne-a făcut să ne dăm seama de naivitatea unei asemenea idei. Secretarul general arătă spre răsăritul lunii uriaşe. Probabil că aţi văzut pentru prima oară această lună. De fapt, de vreme ce este aproape cât un sfert din planeta noastră, nu mai este o lună, ci un companion al lumii noastre dintr-un sistem dublu-planetar. A fost produsul Marii Rupturi.

— Marea Ruptură?

— Dezastrul care a distrus ultima civilizaţie. În comparaţie cu civilizaţiile dinaintea ei, ultima civilizaţie a avut destule avertizări înainte de dezastru. Conform datelor înscrise care ne-au parvenit, astronomii din Civilizaţia 191 detectaseră o stea căzătoare nemişcată cu mult timp înainte.

Lui Wang i se strânse inima când auzi ultima frază. O stea căzătoare nemişcată este un semn îngrozitor de rău pentru Trisolaris. Când o stea căzătoare, sau un soare îndepărtat, pare să se oprească complet faţă de stelele de pe fundal, atunci când este văzută de la sol, asta înseamnă că vectorii de mişcare ai soarelui şi ai planetei se aliniază de-a lungul unei linii drepte. Se disting trei posibilităţi: 1) soarele şi planeta se mişcă în aceeaşi direcţie cu aceeaşi viteză; 2) soarele şi planeta se deplasează în direcţii diametral opuse; şi 3) soarele şi planeta se deplasează unul către celălalt. Înainte de Civilizaţia 191, această ultimă posibilitate reprezenta doar un dezastru imaginar, ceva

care nu se mai întâmplase niciodată. Dar frica populaţiei şi prudenţa nu s-au micşorat, aşa încât „Steaua Căzătoare Nemişcată” a devenit o expresie denotând un ghinion extrem în multe civilizaţii trisolariene. O singură stea căzătoare pe cer îi făcea pe toţi să se îngrozească.

— Pe atunci, trei stele căzătoare s-au oprit simultan. Oamenii din Civilizaţia 191 au rămas unde erau, privind la cele trei Stele Căzătoare Nemişcate, neputincioşi, trei sori care se prăbuşeau drept spre lumea lor. Peste câteva zile unul dintre sori se deplasase până într-un punct unde stratul său gazos exterior devenise vizibil. În mijlocul unei nopţi liniştite, steaua se transformă brusc într-un soare arzător. După un interval de doar treizeci de ore aproximativ, ceilalţi doi sori apărură şi ei, unul după altul. Acesta nu era un exemplu tipic de Zi Trisolară. Înainte ca ultima stea căzătoare să se transforme într-un soare, primul soare trecuse deja extrem de aproape de planetă. Imediat după aceea, ceilalţi doi sori trecură şi ei pe lângă planetă, şi la distanţe încă şi mai mici. Forţele mareice exercitate de către cei trei sori asupra planetei depăşiseră forţa de autoatracţie gravitaţională a planetei până la limita Roche[70]. Primul soare zdruncină cea mai profundă structură geologică a planetei; al doilea soare deschise o falie gigantică în planetă care se adâncea până în nucleul ei; al treilea soare rupse planeta în două.

Secretarul general arătă spre luna gigantică de deasupra capetelor lor:

— Aceea este bucata mai mică. Pe ea mai sunt încă ruinele lăsate de Civilizaţia 191, dar acum este o lume lipsită de viaţă. Acesta a fost cel mai îngrozitor dezastru din istoria Trisolaris. După ce planeta a fost ruptă în două, cele două bucăţi de formă neregulată au revenit la forma sferică datorită propriei gravitaţii. Materialul dens şi

[70] Édouard Roche, astronom francez, a fost primul care a calculat distanţa teoretică dintre două corpuri cereşti la care corpul ceresc mai mic este sfâşiat de forţele mareice ale celui mai mare. Limita Roche este exprimată, de obicei, în funcţie de densităţile corpurilor şi de raza ecuatorială a corpului mai mare (n.a.)/ (n.tr. Ken Liu).

dogoritor al nucleului planetar s-a revărsat la suprafaţă şi oceanele au clocotit peste lavă. Continentele s-au deplasat peste magmă ca nişte aisberguri. Când se ciocneau, pământul devenea la fel de moale ca oceanul. Lanţuri de munţi masive, înalte de mii de metri, s-au ridicat într-o oră şi au dispărut tot atât de repede.

— Pentru o vreme, cele două bucăţi smulse au rămas unite prin şuvoaie de lavă topită care se uneau într-un fluviu întins prin spaţiu. Apoi lava s-a răcit şi s-a transformat în inele în jurul planetelor însă, din cauza perturbaţiilor de la cele două planete, inelele erau instabile. Rocile care le formau au căzut înapoi pe sol sub forma unei ploi de pietre uriaşe care a durat secole întregi... Poţi să-ţi imaginezi ce soi de iad pe pământ a fost? Distrugerea ecologică produsă de această catastrofă a fost cea mai mare din întreaga istorie. Toată viaţa de pe planeta companion a fost distrusă, iar planeta mamă a devenit şi ea un pustiu aproape lipsit de viaţă. Dar în cele din urmă, aici, seminţele vieţii au reuşit să germineze şi în timp ce geologia planetei mamă se stabiliza, evoluţia şi-a început primii paşi timizi în noile oceane şi pe noile continente până când civilizaţia a apărut din nou pentru a 192-a oară. Întregul proces a durat nouăzeci de milioane de ani.

— Situaţia planetei Trisolaris în univers este şi mai sumbră decât ne-am imaginat. Ce se va întâmpla data viitoare când vor veni iar Stelele Zburătoare Nemişcate? Foarte probabil, planeta noastră nu va mai fi doar atinsă de marginea soarelui, dar va plonja în marea de foc a soarelui însuşi. Dacă vom aştepta îndeajuns, această posibilitate va deveni certitudine.

— La început asta a fost doar o speculaţie înspăimântătoare, dar o descoperire astronomică recentă ne-a făcut să ne pierdem orice speranţă în legătură cu destinul planetei Trisolaris. Cercetătorul îşi dorise să refacă istoria formării stelelor şi a planetelor pe baza urmelor rămase în acest sistem stelar; în schimb a descoperit că, în trecutul îndepărtat, sistemul stelar

trisolarian a avut douăsprezece planete.

— Şi totuşi, astăzi a rămas numai aceasta. Există o singură explicaţie: toate celelalte unsprezece planete au fost înghiţite de către cei trei sori! Lumea noastră nu este altceva decât singurul supravieţuitor al unei Mari Vânători. Faptul că civilizaţia aceea s-a reîncarnat de o sută nouăzeci şi două de ori este doar o simplă chestiune de noroc. Şi, după încă nişte studii, am descoperit fenomenul „respiraţiei” celor trei stele.

— Stelele respiră?

— Este doar o metaforă. Voi aţi descoperit stratul gazos exterior al sorilor, dar nu ştiaţi că acest strat se dilată şi se contractă în cursul unor cicluri de timp ce durează eoni întregi şi seamănă cu respiraţia. Când stratul gazos se dilată, grosimea lui poate creşte de mai mult de douăsprezece ori. Acest lucru face să crească diametrul soarelui, ca o palmă uriaşă care poate prinde planetele cu mai multă uşurinţă. Când o planetă trece foarte aproape de soare, ea va intra în stratul lui gazos. Frecarea o va face să-şi piardă din viteză şi, în cele din urmă, asemenea unui meteor, să se prăbuşească în marea soarelui, trăgând după ea o coadă lungă şi înflăcărată.

— Rezultatele studiului ne arată că în lunga istorie a sistemului stelar trisolarian, de fiecare dată când straturile gazoase ale sorilor s-au dilatat, una sau două planete au fost înghiţite. Celelalte unsprezece planete au căzut cu toatele în marea de foc în perioadele când straturile gazoase erau în momentul maxim de expansiune. Acum straturile gazoase ale celor trei sori traversează o perioadă de contracţie, altfel planeta noastră ar fi căzut deja într-unul dintre ei ultima oară când s-au apropiat de noi. Savanţii prezic că următoarea expansiune va avea loc într-o mie de ani.

— Nu mai putem rămâne în acest loc îngrozitor, spuse Einstein şi se ghemui la pământ ca un cerşetor bătrân.

Secretarul general încuviinţă:

— Nu mai putem rămâne aici. Singura cale pentru civilizaţia trisolariană este să rişte un joc cu universul.

— Cum? întrebă Wang.

— Trebuie să părăsim sistemul stelar trisolarian şi să zburăm în marea deschisă a stelelor. Trebuie să găsim prin galaxie o lume nouă unde să emigrăm.

Wang auzi un scrâşnet. Văzu cum greutatea uriaşă a pendulului e trasă de un cablu subţire care avea la celălalt capăt un troliu suspendat. Cum se ridicase deja la cel mai înalt punct de pe cer, uriaşa lună, aflată în ultimul pătrar, se văzu coborând încet pe cerul din spatele ei.

Secretarul general anunţă solemn:

— Porniţi pendulul!

Troliul suspendat eliberă cablul legat de pendul şi greutatea căzu fără un sunet de-a lungul unui arc lin. Iniţial, căzu lent, dar apoi acceleră, atingându-şi viteza maximă în punctul cel mai de jos al arcului. Şi, în timp ce sfâşia aerul, curentul de aer produs de ea sună puternic şi rezonant. Zgomotul se mai auzi până când pendulul îşi descrise arcul complet, până la cel mai înalt punct din cealaltă parte, şi, după o pauză de o clipă, acesta îşi începu drumul de întoarcere.

Wang simţi forţa uriaşă generată de mişcarea pendulului, de parcă solul era scuturat de legănările lui. Dar, spre deosebire de pendulele din lumea reală, perioada acestui pendul gigantic nu era stabilă, ci se schimba în mod constant. Aceasta se datora atracţiei gravitaţionale în continuă schimbare a lunii uriaşe. Când luna se afla de partea aceasta a planetei, gravitaţia ei anula parţial gravitaţia acesteia şi făcea ca pendulul să-şi piardă din greutate. Când era de partea cealaltă a planetei, gravitaţia ei era adăugată gravitaţiei planetei şi făcea ca greutatea pendulului să crească, aproape de nivelul pe care l-ar fi avut înainte de Marea Ruptură.

În timp ce se uita la legănarea impresionantă a Monumentului Pendulului Trisolarian, Wang se întrebă: Ce reprezintă oare asta, dorul de ordine, sau supunerea în faţa haosului? Wang se mai gândi la pendul ca la un pumn de metal uriaş, lovind pentru eternitate universul insensibil, urlând în tăcere strigătul de luptă neîmblânzit al

civilizaţiei trisolariene...

În timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, Wang izbuti să vadă un text care apăruse pe fundalul pendulului care se legăna:

După patru sute cincizeci de ani, Civilizaţia 192 a fost distrusă de flăcările dogoritoare ale celor doi sori care au apărut împreună. Atinsese Era Atomică şi Era Informaţiei.

Civilizaţia 192 a reprezentat o piatră de hotar în civilizaţia trisolariană. A demonstrat în sfârşit că problema celor trei corpuri nu avea nicio soluţie. A renunţat la efortul inutil care durase deja 191 de cicluri şi care a stabilit cursul pentru viitoarele civilizaţii. Astfel scopul lumii celor Trei Corpuri *se schimbase.*

Noul scop este: Îndreptaţi-vă spre stele! Găsiţi-vă un nou cămin!

Vă invităm să vă conectaţi şi în viitor.

După ce se deconectă, ieşind din jocul celor Trei Corpuri, Wang se simţi epuizat, la fel ca la fiecare sesiune anterioară. Dar de data aceasta, se odihni doar o jumătate de oră înainte să se logheze din nou.

De data aceasta pe fundalul negru ca smoala, apăru un rând de text neaşteptat:

Situaţia este urgentă. Serverele jocului Trei Corpuri *sunt pe punctul de a fi închise. Vă rugăm să vă logaţi după placul inimii în timpul rămas.* Trei Corpuri *se va îndrepta acum spre scena finală.*

20

TREI CORPURI: EXPEDIŢIA

Dar Wang îşi dădu seama imediat că se înşela. Ceea ce-şi imaginase că sunt pietre împrăştiate prin deşert, nu erau pietre, ci capete. Pământul era plin cu o mulţime densă de oameni.

De acolo de unde stătea, pe o mică colină, Wang nu putea vedea sfârşitul mării de oameni. Estimă numărul persoanelor pe care reuşea să le vadă la sute de milioane. Probabil că întreaga populaţie a planetei Trisolaris se adunase acolo.

Tăcerea sutelor de milioane crea o senzaţie de stranietate sufocantă. Oare ce aşteaptă? Wang privi în jur şi observă că toată lumea se uita la cer.

Wang se uită în sus şi descoperi că cerul înstelat se transformase într-o privelişte uluitoare. Stelele se aranjaseră într-o formaţiune pătrată. Cu toate acestea, Wang îşi dădu seama că stelele din formaţiune se mişcau sincronizat pe o orbită deasupra planetei şi se deplasau împreună pe fundalul mai neclar şi îndepărtat al Căii Lactee.

Stelele cele mai apropiate de direcţia zorilor străluceau cel mai intens, cu o lumină argintie care arunca umbre pe pământ. Strălucirea descreştea atunci când priveai mai departe de acea margine. Wang numără mai mult de treizeci de stele de-a lungul fiecărei margini a formaţiunii, ceea ce însemna un total de mai bine de o mie de stele. Mişcarea lentă a acestei formaţiuni, care era evident artificială, pe fundalul înstelat al universului avea o forţă solemnă.

Un bărbat care stătea lângă el, îl înghionti uşor şi-i şopti:

— Ah, Ilustre Copernicus, de ce ai venit aşa de târziu? Au trecut trei cicluri de civilizaţie şi ai pierdut multe întreprinderi măreţe.

— Ce este asta? întrebă Wang, arătând spre formaţiunea de pe cer.

— Flota Interstelară Trisolariană. Tocmai se pregăteşte să plece în expediţie.

— Civilizaţia trisolariană a ajuns la capacitatea zborului interstelar?

— Da. Toate acele nave magnifice pot atinge o zecime din viteza luminii.

— Acesta este un măreţ pas înainte, cel puţin după cunoştinţele mele, dar tot mi se pare tot prea încet pentru zborul interstelar.

— Călătoria de o mie de mile începe cu primul pas. Cheia este descoperirea destinaţiei potrivite.

— Care este destinaţia flotei?

— O stea cu planete la aproximativ patru ani-lumină depărtare, e steaua cea mai apropiată de sistemul trisolarian.

Wang fu surprins:

— Steaua cea mai apropiată de noi este la aproximativ patru ani-lumină depărtare.

— De voi?

— De Terra.

— A, nu mă miră deloc. În majoritatea regiunilor Căii Lactee, distribuţia stelelor este destul de egală. Din cauza roiurilor de stele care se adaptează în timp, sub influenţa gravitaţiei. Distanţa dintre cele mai multe stele este între trei şi şase ani-lumină.

Un strigăt puternic şi voios erupse din mulţime. Wang privi în sus şi văzu că fiecare formaţiune stelară devenea din ce în ce mai strălucitoare. Acest fapt se datora luminii emise chiar de nave. Iluminarea lor combinată deveni în curând mai puternică decât zorile şi o mie de stele deveniră o mie de sori minusculi. Trisolaris se scălda în lumina glorioasă a zilei şi mulţimea îşi ridică braţele, formând o prerie nesfârşită de braţe ridicate.

Flota trisolariană începu să accelereze, plutind solemn pe bolta cerului, alunecând pe lângă vârful ce tocmai răsărea al lunii gigantice, aruncând o lucire de un albastru

palid peste munţii şi câmpiile ei.

Strigătul voios se linişti treptat. Oamenii de pe Trisolaris priveau în tăcere cum speranţa lor se pierdea în cerul de la vest. N-aveau să afle deznodământul în cursul vieţilor lor, dar patru sau cinci sute de ani mai târziu, urmaşii aveau să primească veşti dintr-o lume nouă, începutul unei noi vieţi a civilizaţiei trisolariene. Wang rămase lângă ei, privind în tăcere, până când falanga celor o mie de stele deveni o singură stea minusculă şi dispăru pe cer la apus. Apăru un text:

A început expediţia trisolariană spre noua lume. Flota încă zboară în spaţiu...

Jocul celor Trei Corpuri *a luat sfârşit. Când vă veţi întoarce la viaţa reală, dacă veţi da curs promisiunii, vă rugăm să luaţi parte la reuniunea Organizaţiei Terra-Trisolaris la adresa pe care o veţi primi prin e-mail.*

Partea a treia

APUSUL UMANITĂŢII

21

REBELII TERREI

Acum erau mult mai mulţi participanţi decât cei care veniseră la ultima reuniune a jucătorilor de *Trei Corpuri*. Se întâlniră la cantina angajaţilor unei uzine chimice. Uzina fusese deja mutată în alt loc şi interiorul clădirii, care urma să fie demolată, era uzat, dar spaţios. Se adunaseră aproape trei sute de oameni şi Wang Miao observă chipuri familiare: celebrităţi şi reprezentanţi ai elitelor din diferite domenii – savanţi celebri, scriitori, politicieni şi aşa mai departe.

Primul lucru care îi atrase atenţia lui Wang fu dispozitivul straniu din centrul cantinei. Trei sfere din argint, fiecare mai mică decât o minge de bowling, planau şi se răsuceau deasupra unei baze din metal. Wang se gândi că dispozitivul se baza probabil pe levitaţia magnetică. Orbitele celor trei sfere erau complet întâmplătoare: o versiune realistă a problemei celor trei corpuri.

Ceilalţi nu acordară prea multă importanţă plăsmuirii artistice a problemei celor trei corpuri, în schimb se concentrară asupra lui Pan Han care stătea în picioare pe o masă stricată din mijlocul cantinei.

— Ai ucis-o pe tovarăşa Shen Yufei? întrebă un bărbat.

— Da, răspunse Pan Han perfect calm. Din cauza faptului că Adventiştii au trădători ca ea în rândurile noastre, Organizaţia se confruntă acum cu această criză.

— Cine ţi-a dat dreptul să ucizi?

— Am făcut-o dintr-un simţământ de responsabilitate faţă de Organizaţie.

— Ai tu un sentiment de responsabilitate? Cred că ai avut mereu doar răutate în inima aia a ta!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ce a făcut Divizia Ecologică sub conducerea ta? Rolul tău a fost doar să exploatezi şi să creezi problemele de

mediu pentru a face populaţia să urască ştiinţa şi industria modernă. Însă, de fapt, te-ai folosit doar de tehnologia Stăpânului şi de prognozele lui numai ca să te îmbogăţeşti şi să devii celebru!

— Crezi că am devenit celebru pentru mine însumi? În ce mă priveşte, întreaga rasă umană este o grămadă de gunoi. De ce mi-ar păsa ce gândesc? Dar dacă nu sunt celebru, cum pot să le orientez şi să le canalizez gândirea?

— Alegi mereu sarcinile uşoare şi le eviţi pe cele dificile. Ceea ce ai făcut tu, putea fi făcut de ecologişti obişnuiţi. Ei sunt cu mult mai sinceri şi mai pasionaţi decât tine şi, cu puţin instructaj, am fi putut să tragem folos din acţiunile lor. Divizia ta Ecologică ar trebui să creeze dezastre şi apoi să le exploateze. De pildă, împrăştierea otrăvii în rezervoare, scurgerile de deşeuri toxice de la uzinele chimice… ce ai făcut din toate lucrurile acestea? Nici măcar unul!

— Divizia a proiectat numeroase programe şi planuri, dar Comandantul nu a aprobat niciunul. Oricum, asemenea acţiuni ar fi fost stupide, cel puţin până acum. Divizia de Biologie şi medicină a creat odată o catastrofă din utilizarea excesivă a antibioticelor, dar au detectat-o la timp. Detaşamentul european aproape că ne-a dat de gol.

— Tu vorbeşti despre dat de gol? Tocmai ai omorât pe cineva!

— Tovarăşi, ascultaţi-mă! Era inevitabil să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Probabil ştiţi deja că guvernele din toată lumea se pregătesc de război. În Europa şi în America de Nord au început deja represiunile împotriva Organizaţiei. Când vor începe şi aici, Izbăvitorii se vor alia fără îndoială cu guvernul, aşa că prioritatea noastră este eliminarea lor din Organizaţie!

— Dar asta nu intră în atribuţiile tale.

— Sigur că asta trebuie să decidă Comandantul. Dar tovarăşi, pot să vă spun chiar de pe acum că şi Comandantul este un Adventist!

— Acum ai început să fabulezi. O ştim cu toţii: Comandantul are situaţia sub control. Dacă lucrurile ar fi

stat aşa cum spui, atunci Izbăvitorii ar fi fost eliminaţi de mult timp.

— Comandantul are, poate, motivele sale. Poate că despre asta ar trebui să discutăm în reuniunea de azi.

După această replică, atenţia mulţimii se mută de la Pan Han la criza cu care se confruntau. Un savant celebru care câştigase Premiul Turing Award[71] sări pe masă şi începu să vorbească:

— Hei, toată lumea, atenţie, ce trebuie să facem?

— Să începem o revoltă mondială!

— E ca şi cum le-am spune să ne ucidă.

— Trăiască spiritul trisolarian! Vom persevera ca iarba ce se încăpăţânează să răsară după fiecare incendiu natural.

— O revoltă ne-ar face cunoscută prezenţa pe scena politică mondială şi ar marca prima apariţie publică a Organizaţiei Terra-Trisolaris din istoria umanităţii. Atâta vreme cât avem un plan de acţiune corespunzător, sunt sigur că mulţi din lume ne vor sprijini.

Ultima remarcă venise de la Pan Han şi mulţi îl aplaudară.

Cineva strigă:

— Comandantul e aici! Mulţimea se dădu la o parte să-i facă loc.

Wang privi în sus şi-l apucă ameţeala. În ochii lui, lumea se coloră în alb-negru şi singura pată de culoare rămase persoana care tocmai apăruse.

Înconjurată de un grup de tinere gărzi de corp, comandantul-şef al rebelilor terrano-trisolarieni, Ye Wenjie, se apropia cu paşi siguri.

Ye se opri în mijlocul spaţiului pe care mulţimea îl eliberase pentru ea, ridică un pumn osos şi, cu o hotărâre şi o forţă pe care Wang nu ştia că le posedă, spuse:

— Eliminaţi tirania umană!

— Mulţimea răspunse într-un fel care fusese, în mod

---

[71] Turing Award este un premiu oferit de Association for Computing Machinery, o asociaţie americană, pentru realizări semnificative din domeniul IT (n.tr.).

clar, repetat de nenumărate ori:

— Lumea îi aparţine lui Trisolaris!

— Bună ziua, tovarăşi, spuse Ye.

Vocea ei era din nou plină de blândeţea pe care o ştia. Abia acum fu sigur că era chiar ea.

— Nu m-am simţit bine în ultima vreme şi nu am petrecut prea mult timp cu voi toţi. Însă acum situaţia este urgentă şi ştiu că fiecare dintre voi este supus unor presiuni majore. Am venit să vă văd.

— Comandante, ai grijă de tine! strigă mulţimea.

Wang simţi grija lor sinceră.

Ye spuse:

— Înainte de a trece la chestiuni mai importante, să ne ocupăm de o problemă mai neimportantă. Pan Han...

Continuase să privească mulţimea chiar şi atunci când îi rostise numele.

— Sunt aici, Comandante, spuse Pan Han ieşind din mulţime.

Mai devreme încercase să se piardă în gloata pestriţă. Părea calm, dar groaza din inimă i se citea în ochi. Comandantul nu i se adresase cu *tovarăşe*, semn rău.

— Ai comis o încălcare gravă a regulamentului Organizaţiei. Ye vorbi, fără să-l privească pe Han. Glasul îi rămăsese blând, de parcă i-ar fi vorbit unui copil neastâmpărat.

— Comandante, Organizaţia se confruntă cu o criză de supravieţuire! Dacă nu luăm măsuri hotărâte şi nu o curăţăm de trădători şi de duşmanii din interior, vom pierde totul!

Ye îl privi pe Pan, cu ochii plini de afecţiune. Dar lui i se tăie respiraţia pentru câteva secunde.

— Scopul meu final şi idealul OTT *chiar este* ca totul să piară, tot ce aparţine acum de rasa umană, inclusiv noi.

— Atunci trebuie să fii Adventistă! Comandante, te rugăm să declari în mod deschis dacă aşa este, fiindcă este foarte important. Am dreptate, tovarăşi? Extrem de important! strigă el şi-şi flutură braţul, privind în jur.

Dar mulţimea rămase mută.

— N-ai dreptul să faci o asemenea cerere. Ai încălcat grav regulamentul nostru. Dacă doreşti să faci un apel, acum e momentul. Altfel trebuie să suporţi consecinţele. Ye vorbea rar, pronunţând cu claritate fiecare cuvânt, de parcă i-ar fi fost teamă că un copil căruia îi preda ceva nu poate s-o înţeleagă.

— M-am dus să-l elimin pe Wei Cheng, copilul-minune al matematicii. Decizia a fost luată de tovarăşul Evans şi ratificată în unanimitate de comitet. Dacă reuşeşte cu adevărat să creeze un model matematic al problemei celor trei corpuri care să ofere o soluţie definitivă, Stăpânul nu va mai veni şi marea noastră acţiune trisolariană pe Terra va fi nimicită. Şi am acţionat doar în legitimă apărare, deoarece Shen Yufei a tras prima spre mine.

Ye încuviinţă:

— Hai să te credem. În fond nu acesta este lucrul cel mai important. Sper că putem continua să ne încredem în tine. Te rog să repeţi cererea pe care mi-ai făcut-o cu puţin timp în urmă.

Preţ de o secundă Pan rămase ca fulgerat. Faptul că Ye trecuse la altceva nu păru să-l facă să se relaxeze:

— Ţi-am cerut să declari în mod deschis că eşti o Adventistă. În fond, planul de acţiune al Adventiştilor reprezintă şi idealul tău.

— Atunci repetă planul de acţiune.

— Societatea umană nu se mai poate baza pe propriile forţe pentru rezolvarea problemelor pe care le are. Nu se mai poate baza pe propriile ei forţe nici pentru stoparea nebuniei sale. Prin urmare, ne rugăm de Stăpânul nostru să vină în această lume şi cu forţa Sa să ne supravegheze viguros şi să ne transforme în aşa fel încât să creăm o civilizaţie umană perfectă, nou-nouţă.

— Şi Adventiştii sunt credincioşii fideli ai acestui plan?

— Desigur! Comandante, te rog să nu cobori urechea la zvonurile false.

— Nu este un zvon fals, strigă un bărbat. Îşi croi drum prin mulţime şi veni în faţă. Numele meu e Rafael din Israel. Acum trei ani, fiul meu de paisprezece ani a murit

într-un accident. Am făcut ca rinichiul lui să fie donat unei fete din Palestina care suferea de insuficienţă renală, ca un gest simbolic care să exprime speranţa mea că cele două popoare pot trăi împreună în pace. Aş fi fost gata să-mi dau viaţa pentru acest ideal. Mulţi, mulţi israelieni şi palestinieni s-au luptat sincer pentru acelaşi ţel, alături de mine. Dar toate acestea sunt inutile. Patria noastră a rămas prinsă în capcana ciclurilor răzbunării.

— Am pierdut credinţa în rasa umană şi m-am alăturat OTT. Disperarea m-a transformat dintr-un pacifist într-un extremist. Şi pentru că am donat atât de mulţi bani Organizaţiei, am devenit un membru influent al Adventiştilor. Dar vreau să vă spun că Adventiştii au agenda lor secretă. Este aceasta: rasa umană este o specie malefică. Civilizaţia umană a comis crime de neiertat împotriva Terrei şi trebuie pedepsită. Ţelul suprem al Adventiştilor este să-i ceară Stăpânului să se ocupe de pedeapsa divină: distrugerea umanităţii.

— Programul real al Adventiştilor este un secret al lui Polichinelle, strigă cineva.

— Dar nu ştiţi că nu este vorba despre un program care să fi evoluat în timp. Acesta era scopul lor încă de la început: este visul de o viaţă al lui Evans. A minţit Organizaţia şi i-a păcălit pe toţi, inclusiv pe Comandant! Încă de la început, Evans a luptat ca să atingă acest ţel. A transformat Adventiştii într-un tărâm al terorii populat de ecologişti extremişti şi de nebuni care urăsc rasa umană.

— Nu i-am ştiut gândurile ascunse lui Evans până mult mai târziu, spuse Ye. Cu toate acestea am încercat să cârpesc diferenţele noastre ca să păstrez OTT întreagă. Dar câteva dintre celelalte fapte ale Adventiştilor din ultima vreme au făcut imposibil acest efort.

Pan spuse:

— Comandante, Adventiştii sunt miezul OTT. Fără ei, nu ar fi nicio Mişcare Terra-Trisolaris.

— Dar acesta nu este un motiv pentru care să monopolizaţi toate comunicaţiile dintre Stăpân şi Organizaţie.

— Noi suntem cei care am construit A Doua Bază Coasta Roşie; bineînţeles că noi ar trebui s-o administrăm.

— Adventiştii s-au folosit de asta şi au comis un act de trădare ce nu poate fi trecut cu vederea împotriva Organizaţiei: Aţi interceptat mesajele de la Stăpân către Organizaţie şi aţi transmis mai departe doar o mică parte din acele mesaje. Şi chiar şi pe acelea le-aţi distorsionat. Pe urmă, prin A Doua Bază Coasta Roşie, i-aţi trimis Stăpânului o cantitate mare de informaţii fără aprobarea Organizaţiei.

Tăcerea coborî peste reuniune ca o fiinţă monstruoasă. Scalpul lui Wang începu să-l furnice.

Pan nu răspunse. Expresia feţei îi deveni rece, de parcă ar fi spus: În sfârşit, s-a întâmplat.

— Există multe dovezi ale trădării Adventiştilor. Tovarăşa Shen Yufei era unul dintre martori. Deşi aparţinea grupului-nucleu al Adventiştilor, rămăsese, în inima ei, un Izbăvitor convins. Nu ai descoperit acest lucru decât recent. Pentru că ea ştia prea multe, Evans, atunci când te-a trimis, dorea de fapt să omori doi oameni, nu unul singur.

Pan privi în jur, părând că evaluează situaţia. Gestul său nu fu ignorat de Ye.

— Poţi să-ţi dai seama că majoritatea celor prezenţi sunt tovarăşi din Facţiunea Izbăvitorilor. Sunt sigură că cei câţiva Adventişti care sunt aici vor fi de partea Organizaţiei. Dar oameni ca Evans şi ca tine nu mai pot fi salvaţi. Pentru protejarea programului şi idealurilor OTT, trebuie să rezolvăm complet problema Adventiştilor.

Se lăsă din nou tăcerea. Peste două sau trei minute, una din gărzile de corp de lângă Ye, o tânără frumoasă, zâmbi. Zâmbetul ei era atât de fermecător încât mulţi îşi întoarseră ochii spre ea. Tânăra se îndreptă spre Pan Han, păşind senzual.

Faţa lui Pan se schimonosi şi acesta îşi băgă o mână la reverul sacoului, dar tânăra ţâşni spre el mai iute decât se putea vedea cu ochiul liber. Înainte ca oricine să poată reacţiona, îşi încolăci unul dintre braţele suave în jurul

gâtului lui Pan, îşi puse cealaltă mână pe capul lui şi aplicând o forţă neaşteptată exact la unghiul necesar, îi răsuci capul lui Pan la 180° cu măiestria celui care a exersat mişcarea de nenumărate ori. În liniştea perfectă se auziră doar pocniturile vertebrelor cervicale sfărâmate.

Mâinile tinerei lăsară imediat să cadă capul lui Pan, de parcă ar fi fost prea fierbinte. Pan se prăbuşi, iar pistolul cu care o omorâse pe Shen Yufei alunecă sub masă. Corpul încă îi mai zvâcnea şi ochii îi rămăseseră deschişi, iar limba îi atârna din gură. Dar capul său nu se mai mişca, de parcă nu făcuse niciodată parte din corp. Mai mulţi oameni se apropiară şi-l duseră de acolo, în timp ce sângele care i se scurgea din gură lăsa în urmă o dâră lungă.

— Ah, Miao, şi tu eşti aici. Ce ai mai făcut? spuse Ye, privindu-l pe Wang Miao, zâmbind cu blândeţe şi salutându-l printr-o înclinare a capului.

Apoi se întoarse spre ceilalţi:

— El este profesorul Wang, membru al Academiei Chineze de Ştiinţe şi prietenul meu. Cercetează nanomaterialele. Este prima tehnologie pe care Stăpânul doreşte s-o elimine de pe Terra.

Nimeni nu-l privea şi nici el nu avu puterea să se exprime în vreun fel. Nu se putu abţine să nu se ţină de mâneca bărbatului de lângă el aşa încât să nu cadă, dar omul îi dădu mâna la o parte.

— Miao, hai să-ţi spun mai departe povestea Coastei Roşii şi s-o reluăm de unde am lăsat-o! Şi toţi tovarăşii de aici pot asculta şi ei. Nu este timp pierdut. În acest moment unic, hai să revedem istoria organizaţiei noastre.

— Coasta Roşie... păi nu terminaseşi acolo? întrebă Wang prosteşte.

Ye se apropie de modelul celor trei corpuri şi păru absorbită de sferele de argint ce se mişcau. Prin fereastra spartă, lumina soarelui care apunea căzu pe model şi sferele zburătoare reflectară lumina intermitent peste comandantul rebelilor, ca nişte scântei dintr-un foc de tabără.

— Nu. Abia am început, spuse Ye, blând.

22

COASTA ROŞIE V

De când intrase în Baza Coasta Roşie, Ye Wenjie nu se mai gândise niciodată să plece. După ce aflase adevăratul scop al Proiectului Coasta Roşie (o informaţie strict secretă pe care nici multe dintre cadrele medii de la bază nu o cunoşteau), îşi tăie legătura spirituală cu lumea de afară şi se dedică muncii. După aceea se implică şi mai profund în miezul tehnic al Coastei Roşii şi începu să abordeze teme de cercetare din ce în ce mai importante.

Comisarul Lei nu a uitat niciodată că şeful Yang fusese primul care avusese încredere în Ye, dar Lei era fericit să-i dea teme importante lui Ye. Din cauza statutului ei politic, Ye nu avea drepturi asupra rezultatelor cercetării ei. Iar Lei, care studiase astrofizica, era un ofiţer politic şi în acelaşi timp un intelectual, un lucru foarte rar în acele vremuri. Astfel, putea prelua sub numele lui toate rezultatele şi lucrările de cercetare ale lui Ye şi devenise un ofiţer politic exemplar, unul care avea şi măiestrie tehnică, dar şi zel revoluţionar.

Proiectul Coasta Roşie o rechiziţionase iniţial pe Ye din cauza unui document ce conţinea o încercare de model matematic al soarelui pe care o publicase în *Jurnalul de Astrofizică,* fiind stagiar. Faţă de Terra, soarele avea un sistem fizic mult mai simplu format aproape în întregime din hidrogen şi din heliu. Deşi procesele fizice din el erau violente, erau relativ clare, fiind vorba doar de fuziunea hidrogenului cu heliul. Aşa că modelul matematic al soarelui putea fi descris destul de precis. Lucrarea era destul de elementară, dar Lei şi Yang văzuseră în ea speranţa de rezolvare a dificultăţii tehnice cu care se confrunta sistemul de monitorizare a Coastei Roşii.

Întreruperile semnalului satelitar din cauza interferenţelor solare afectaseră dintotdeauna operaţiunile

de monitorizare ale Coastei Roşii. Termenul[72] fusese împrumutat din domeniul emergent al comunicaţiilor prin satelit.

Când Terra, satelitul şi Soarele se află în linie dreaptă, vizibilitatea optică de la antena terestră la satelit are ca fundal Soarele. Soarele este o sursă uriaşă de radiaţie electromagnetică şi, prin urmare, transmisiile satelitare către Terra sunt copleşite de interferenţa datorată radiaţiei solare. Această problemă nu avea să fie complet rezolvată nici măcar în secolul XXI.

Interferenţa cu care avea de-a face Coasta Roşie era similară, dar sursa interferenţei (Soarele) se afla între sursa transmisiei (spaţiul cosmic) şi receptorul terestru. Faţă de sateliţii de comunicaţii, întreruperile semnalului satelitar din cauza interferenţelor provocate de radiaţia solară care afectau Coasta Roşie erau mult mai frecvente şi mai severe. Baza Coasta Roşie, aşa cum fusese construită în realitate, era mult mai modestă decât proiectul original, astfel încât sistemele de transmisie şi de monitorizare foloseau aceeaşi antenă. Acest lucru făcea ca timpul disponibil pentru monitorizare să fie şi mai preţios, iar întreruperile semnalului satelitar puneau o problemă şi mai mare.

Ideea lui Lei şi a lui Yang pentru eliminarea interferenţei era foarte simplă: stabilirea spectrului frecvenţei şi a caracteristicilor radiaţiei solare din gama monitorizată şi apoi filtrarea ei digitală. Amândoi aveau inteligenţe tehnice şi, în acea perioadă când ignoranţii îi conduceau adesea pe cei pricepuţi, ăsta era un noroc rar. Dar Yang nu era un specialist în astrofizică şi Lei alesese să fie ofiţer politic, ceea ce-l împiedicase să dobândească cunoştinţe

[72] Interferenţele solare reprezintă o întrerupere sau perturbare a recepţionării semnalului de la sateliţii geostaţionari cauzată de interferenţele provocate de radiaţia solară. Efectul este datorat radiaţiilor solare care „acoperă” semnalul de satelit. În emisfera nordică, apar întreruperi provocate de Soare înainte de echinocţiul din martie (februarie, martie) şi după echinocţiul din septembrie (septembrie şi octombrie), iar în emisfera sudică apar întreruperi după echinocţiul din martie şi înainte de echinocţiul din septembrie (n.tr.).

tehnice aprofundate. În realitate, radiaţia electromagnetică a soarelui era stabilă doar în limitele spectrului de la capătul aproape-ultraviolet la infraroşu mediu (inclusiv lumina vizibilă). În alte game de frecvenţă radiaţia era destul de volatilă şi de imprevizibilă.

Pentru a stabili aşteptări corespunzătoare, Ye preciză în primul ei raport de cercetare că în timpul activităţii solare intense – pete solare, erupţii solare, expulzărilor de masă coronară etc. – era imposibil să elimini interferenţele solare. Astfel, ţinta cercetării ei se limita la radiaţia din cadrul gamelor de frecvenţă monitorizate de Coasta Roşie în timpul perioadelor de activitate solară normală.

Condiţiile de cercetare de la bază nu erau prea proaste. Biblioteca putea obţine materiale în limbi străine despre subiect, inclusiv reviste academice noi europene şi americane. În anii aceia, nu era un lucru uşor. Ye putea utiliza şi linia telefonică militară pentru a se conecta la două grupuri care efectuau cercetare în domeniul ştiinţelor soarelui la Academia Chineză de Ştiinţe şi a obţine datele lor observaţionale prin fax.

După un an de studiu, Ye nu întrevedea nicio licărire de progres. Descoperi rapid că, în cadrul gamelor de frecvenţă monitorizate de către Coasta Roşie, radiaţia solară fluctua imprevizibil. Analizând cantităţile uriaşe de date observate, Ye descoperi un mister care-o nedumeri. Uneori, când vedea una dintre aceste fluctuaţii bruşte ale radiaţiei solare, suprafaţa soarelui era calmă. Mii de date confirmau acest lucru şi ea nu putea înţelege.

De vreme ce sute de mii de kilometri de material solar puteau absorbi orice radiaţie de unde scurte şi de microunde care ar fi venit din miezul soarelui, radiaţia trebuie să fi venit de la activităţile de suprafaţă. Când aveau loc aceste fluctuaţii bruşte activitatea de suprafaţă ar fi trebuit să fie observabilă. Dacă nu existau perturbări corespunzătoare ale suprafeţei, ce anume provoca aceste fluctuaţii bruşte în intervale înguste de frecvenţă? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai misterios.

După ce nu-i mai veni nicio idee, Ye s-a hotărât să renunţe. În ultimul ei raport, a recunoscut că nu putuse rezolva problema. N-ar fi trebuit ca asta să aibă prea multă importanţă. Armata ceruse mai multor grupuri din Academia Chineză de Ştiinţe şi din universităţi să cerceteze aceleaşi teme şi niciun efort nu dăduse roade. Yang pur şi simplu dorise să mai încerce o singură dată, bazându-se pe talentul ieşit din comun al lui Ye. Iar interesul adevărat al lui Lei era şi mai simplu: dorea doar să pună mâinile pe lucrarea lui Ye. Subiectul cercetării era cât se poate de teoretic şi i-ar fi reliefat mult mai bine expertiza şi aptitudinile. Acum că haosul din societate dispărea în sfârşit, cererile de cadre se modificau şi ele. Era o nevoie acută de oameni ca el, maturi politic şi împliniţi din punct de vedere academic. Era sigur că-l aştepta un viitor strălucit. Cât despre rezolvarea problemei interferenţei cauzate de radiaţia solară, puţin îi păsa.

Dar, în cele din urmă, Ye nu-şi înmână raportul. Se gândise că dacă se termina proiectul de cercetare, biblioteca bazei nu ar mai fi primit revistele străine şi alte materiale de cercetare şi ea nu ar mai fi avut acces la un asemenea tezaur de lucrări de referinţă din astrofizică. Aşa că-şi continuă aparent cercetarea, deşi în realitate se concentra pentru a-şi rafina modelul matematic al soarelui.

Într-o noapte, Ye era, ca de obicei, singura persoană din sala rece de lectură a bibliotecii bazei. Pe masa lungă din faţa ei avea o grămadă de documente şi de reviste deschise. După ce terminase un şir de calcule matriceale, îşi suflase în mâini să se încălzească şi luase ultimul număr din *Journal of Astrophysics* ca un soi de pauză plăcută. În timp ce răsfoia revista, o notă scurtă despre Jupiter îi atrase atenţia:

În ultimul număr în „O sursă de radiaţie nouă, puternică în sistemul nostru solar”, dr. Harry Peterson de la Observatorul Mount Wilson a publicat o serie de date obţinute în mod accidental în timp ce observa precesiunea lui Jupiter în timpul căreia s-a detectat o radiaţie electromagnetică foarte puternică în zilele de 12 iunie şi 2

iulie care a durat 81 şi respectiv 76 de secunde. Datele au înregistrat game de frecvenţă ale radiaţiei, cât şi alţi parametri. În timpul emisiilor bruşte de unde radio, Peterson a observat şi anumite modificări în Marea Pată Roşie. Emisiile de unde radio de pe Jupiter au stârnit mult interes printre planetologi. În acest număr articolul lui G. McKenzie afirmă că acest fapt este un semn de fuziune incipientă în miezul planetei Jupiter. În numărul viitor vom publica articolul lui Inoue Kumoseki care atribuie emisiile de unde radio joviene unui mecanism mai complicat – mişcările plăcilor de hidrogen metalic interne – şi oferă o descriere matematică completă.

Ye îşi amintea acele două date şi ore din revistă. În timpul acelor intervale de timp, sistemul de monitorizare al Coastei Roşii înregistrase şi el interferenţe puternice de la întreruperile de semnal datorate radiaţiei solare. Verifică jurnalul de operaţiuni care îi confirmă ce-şi amintea – doar că aceste întreruperi de semnal aveau loc la şaisprezece minute şi patruzeci şi două de secunde după apariţia emisiilor de unde radio joviene pe Terra.

Aceste şaisprezece minute şi patruzeci şi două de secunde sunt critice! Ye încerca să-şi calmeze bătăile nebuneşti ale inimii şi-i ceru bibliotecarului să contacteze Observatorul Naţional pentru a obţine efemeridele poziţiilor Terrei şi ale planetei Jupiter în timpul acelor două intervale orare.

Desenă un triunghi mare pe tablă. Cele trei vârfuri reprezentau Soarele, Terra şi Jupiter. Marcă lungimile celor trei laturi şi notă timpii de sosire în dreptul Terrei. Pornind de la distanţa dintre Terra şi Jupiter era uşor să-ţi dai seama care era timpul de care aveau nevoie emisiile de unde radio să vină de pe Jupiter pe Soare şi dinspre Soare pe Terra. Diferenţa dintre cei doi timpi era de exact şaisprezece minute şi patruzeci şi două de secunde!

Ye se bază pe modelul ei matematic al structurii solare şi încercă să găsească o explicaţie teoretică. Ochii îi fură atraşi de descrierea a ceea ce ea numise „oglinzi de energie” din zona de radiaţie solară.

Energia produsă de reacţia din miezul solar există iniţial sub forma razelor gama de înaltă energie. Zona de radiaţie, regiunea interioară a Soarelui care înconjoară miezul, absoarbe aceşti fotoni de înaltă energie şi-i re-emite cu o energie uşor mai scăzută. După a perioadă lungă de absorbţii şi re-emisii succesive (unui foton îi trebuie o mie de ani ca să părăsească Soarele) razele gama devin raze X, razele ultraviolete extreme devin raze ultraviolete, apoi, în cele din urmă, se transformă în lumină vizibilă şi alte forme de radiaţie.

Acestea erau faptele cunoscute despre Soare. Dar modelul lui Ye ducea la un rezultat nou: în timp ce radiaţia solară se împrăştia printre aceste frecvenţe diferite pe drumul ei spre zona de radiaţie, existau graniţe între subzonele pentru fiecare dintre aceste tipuri de radiaţie. De fiecare dată când energia traversa fiecare dintre aceste graniţe, frecvenţa radiaţiei scădea brusc cu un grad. Acest fapt contrazicea concepţia tradiţională, care afirma că frecvenţa radiaţiei descreşte treptat în timp ce energia trece dinspre miez în afară. Calculele ei arătau că aceste graniţe reflectau radiaţia care venea din partea cu frecvenţă joasă şi de aceea numise graniţele „oglinzi de energie”.

Ye studiase atent aceste suprafeţe de graniţă ca nişte membrane suspendate în oceanul de plasmă de energie înaltă a Soarelui şi descoperise că sunt pline de proprietăţi uimitoare. Numise una dintre cele mai incredibile caracteristici „reflexie amplificată”. Cu toate acestea caracteristica era atât de bizară încât era greu de confirmat şi nici măcar Ye însăşi nu prea credea că este reală. Părea mai mult rezultatul unei greşeli din calculul complex şi năucitor.

Dar acum, Ye făcu primul pas pe drumul confirmării impresiei ei despre reflexia amplificată a oglinzilor de energie solară: oglinzile de energie nu numai că reflectau radiaţia din partea cu frecvenţă joasă, dar o şi amplificau! Toate acele fluctuaţii bruşte misterioase din benzile de frecvenţă înguste pe care le observase erau de fapt

rezultatul altei radiaţii care venea din spaţiu şi care era amplificată după ce reflecta o oglindă de energie din Soare.

De data aceasta, după ce emisiile de unde radio joviene au ajuns la Soare, au fost re-emise dintr-o oglindă după ce au fost amplificate de aproape o sută de milioane de ori. Terra a primit ambele şiruri de emisii, înainte şi după amplificare, despărţite de cele şaisprezece minute şi patruzeci şi două de secunde.

Soarele era un amplificator de unde radio.

Rămânea totuşi o întrebare: Soarele primeşte probabil radiaţie din spaţiu în fiecare secundă, inclusiv undele de radio emise de Terra. De ce erau amplificate doar unele dintre unde? Răspunsul era simplu: pe lângă selectivitatea oglinzilor de energie pentru frecvenţele pe care le reflectau, principalul motiv era efectul de scut al zonei de convecţie solară. Zona de convecţie, aflată în continuă fierbere, situată în afara zonei de radiaţie era cel mai exterior strat lichid al Soarelui. Undele radio care veneau din spaţiu trebuiau să penetreze mai întâi zona de convecţie pentru a atinge oglinzile de energie din zona de radiaţie, unde erau amplificate şi reflectate înapoi. Acest lucru însemna că undele care ajungeau la oglinzile de energie trebuiau să fie mai puternice decât o valoare de prag. Vasta majoritate a surselor de radio terestre nu puteau depăşi pragul, dar emisiile de unde joviene puteau.

Şi puterea de transmisie maximă a Coastei Roşii depăşea şi ea pragul!

Problema cu întreruperile de semnal provocate de radiaţia solară nu era rezolvată, dar i se prezenta o altă posibilitate extraordinară: oamenii puteau folosi Soarele ca pe o antenă uriaşă, pentru a transmite cu ajutorul lui unde radio în tot universul. Undele radio ar fi putut fi transmise cu ajutorul puterii Soarelui, de sute de milioane de ori mai mare decât toată puterea de transmisie utilizabilă de către Terra.

Civilizaţia terestră avea o posibilitate de a transmite la

nivelul unei civilizaţii Kardaşev Tip II[73].

Următorul pas era să compare formele de unde ale celor două emisii de unde radio joviene cu formele de unde ale întreruperilor de semnal recepţionate de Coasta Roşie. Dacă erau identice, atunci intuiţia ei ar fi fost confirmată din nou.

Ye trimise o cerere conducerii bazei ca să-l contacteze pe Harry Peterson şi să obţină înregistrările formelor de undă ale celor două emisii de unde radio joviene. Nu a fost uşor. Era dificil să găseşti canale de comunicare potrivite şi birocraţia încurcată cerea teancuri de formulare de completat. Orice greşeală o putea face să fie suspectată de acţiuni de spionaj străin. Aşa că Ye trebui să aştepte.

Dar exista o cale mai scurtă de a dovedi ipoteza. Coasta Roşie însăşi putea transmite unde radio direct către Soare la un nivel de energie care depăşea valoarea pragului.

Ye trimise din nou o cerere conducerii bazei. Dar nu îndrăzni să-şi declare adevăratul motiv – era prea fantastic şi ar fi fost refuzată mai mult ca sigur. A explicat doar că dorea să facă un experiment pentru cercetarea solară: sistemul de transmisie al Coastei Roşii urma să fie folosit ca un radar de explorare solară ale cărui ecouri puteau fi analizate pentru obţinerea de informaţii despre radiaţia solară. Lei şi Yang aveau amândoi la bază o pregătire tehnică şi nu ar fi fost uşor de păcălit, dar experimentul

[73] Fizicianul rus Nikolai Kardaşev a făcut o clasificare a civilizaţiilor extraterestre, dezvoltând şi argumentând fiecare clasificare în parte. În opinia lui Kardaşev, aceste civilizaţii iau energie din propria planetă, din stele sau din galaxie. Civilizaţii de tip 1: Aceste civilizaţii au obţinut energie din toate formele posibile de pe planeta lor, pe care o numim planeta-mamă. Aceste civilizaţii pot schimba clima de pe planeta lor. Cerinţele acestei civilizaţii sunt foarte mari, încât toate sursele de energie de pe planetă sunt în curs să se epuizeze. Kardaşev consideră că civilizaţia noastră va atinge acest punct în 2200. Alţi fizicieni consideră că civilizaţia noastră ar fi de tip 0, pentru că tehnologia pe care o avem în acest moment este departe de a întruni condiţiile impuse de tipul 1. Civilizaţii de tip 2: Sunt civilizaţii care pot obţine energie de pe steaua de referinţă a planetei lor, în cazul nostru Soarele. Pentru a supravieţui, civilizaţia are nevoie de alte surse de energie, pentru că cele de pe planeta-mamă s-au epuizat (n.tr.).

descris de Ye avea precedente reale în cercetarea solară din Vest. De fapt, sugestia ei era mult mai uşoară din punct de vedere tehnic decât explorarea cu ajutorul radarului a planetelor de tip terestru, care era deja în curs de desfăşurare.

— Ye Wenjie, întreci măsura, spuse comisarul Lei. Cercetarea ta trebuie să se concentreze pe teorie. Chiar are rost să ne chinuim atâta?

Ye se rugă:

— Comisare, este posibil să facem o descoperire importantă. Experimentele sunt absolut necesare. Vreau doar să încerc o singură dată. Se poate, vă rog?

Şef Yang spuse:

— Comisare Lei, poate am putea încerca o singură dată. Nu pare un lucru prea complicat din punct de vedere operaţional. Receptarea ecourilor după transmisie ar dura…

— Zece, cincisprezece minute, spuse Lei.

— Atunci Coasta Roşie are destul timp să comute de pe modul de transmisie pe cel de monitorizare.

Lei scutură iar din cap:

— Ştiu că tehnic şi operaţional e fezabil. Dar tu… ei, ţie, şef Yang, pur şi simplu îţi lipseşte sensibilitatea pentru acest soi de lucruri. Vrei să ţinteşti o rază radio super puternică spre Soarele Roşu. Te-ai gândit la simbolismul politic al unui asemenea experiment?[74]

Yang şi Ye rămaseră împietriţi, dar nu au considerat că obiecţia lui Lei ar fi fost ridicolă. Dimpotrivă, au fost îngroziţi că nu se gândiseră ei mai întâi la asta. În timpul acelor ani, impregnarea tuturor lucrurilor cu simbolismul politic atinsese niveluri absurde. Rapoartele de cercetare pe care le prezenta Ye trebuiau să fie rescrise atent de către Lei pentru ca toţi termenii tehnici privitori la Soare să fie revăzuţi în mod repetat pentru înlăturarea eventualului risc politic.

---

[74] Preşedintele Mao a fost adesea comparat cu Soarele Roşu, mai ales în anii Revoluţiei Culturale (n.tr. Ken Liu).

Termenii ca „pete solare” erau interzişi.[75] Un experiment care efectua o transmisie radio puternică spre Soare putea fi foarte bine interpretat într-o mie de feluri pozitive, dar posibilitatea unei singure interpretări negative era suficientă pentru a duce la un dezastru politic pentru ei toţi. Motivul lui Lei pentru refuzarea aprobării experimentului era inatacabil.

Ye însă nu renunţă. De fapt, atâta vreme cât nu-şi asuma riscuri excesive nu era greu să-şi atingă ţelul. Transmiţătorul Coastei Roşii avea o putere extrem de înaltă, dar toate componentele sale erau produse în ţară şi nu erau de calitate, iar rata defectării era destul de crescută. După fiecare a cincisprezecea transmisie, întregul sistem trebuia să intre în revizie şi după fiecare revizie urma o transmisie-test. Puţine persoane participau la aceste teste, iar ţintele şi alţi parametri erau selectaţi în mod arbitrar.

Odată, când era de serviciu, lui Ye i s-a cerut să lucreze la una dintre transmisiile-test care urma după o revizie. Fiindcă o transmisie-test omitea multe măsuri operaţionale, doar Ye şi alţi cinci oameni erau prezenţi. Trei dintre ei erau operatori inferiori care nu ştiau prea multe despre principiile de funcţionare a echipamentului. Iar ceilalţi doi erau un tehnician şi un inginer, amândoi epuizaţi şi neatenţi după două zile de revizie. Ye reglă mai întâi puterea transmisiei-test astfel încât să depăşească valoarea pragului pentru teoria ei a oglinzii de energie solară cu reflexie amplificată (adică la puterea maximă a sistemului de transmisie de la Coasta Roşie). Apoi setă frecvenţa la o valoare ce urma să fie amplificată de oglinda de energie. Şi, sub pretextul testării componentelor mecanice ale antenei, o îndreptă spre Soarele care apunea la Vest. Conţinutul transmisiei rămase acelaşi ca de obicei.

Era o după-amiază frumoasă din toamna lui 1971. După aceea, Ye şi-a amintit-o de multe ori, dar nu şi-a amintit ce

[75] Termenul chinezesc pentru „pată solară” (□□□□) înseamnă literal „pete negre solare”. Negrul era, se ştie, culoarea contrarevoluţionarilor (n.tr. Ken Liu).

a simţit în mod special în afară de nelinişte, o dorinţă de a încheia transmisia repede. Mai întâi i-a fost frică să nu fie descoperită de colegii ei. Deşi se gândise la nişte scuze, era încă neobişnuit să foloseşti puterea maximă pentru o transmisie test deoarece asta ducea la uzura componentelor. În plus, echipamentul de poziţionare al sistemului de transmisie al Coastei Roşii nu fusese proiectat să fie îndreptat spre Soare. Ye simţea cu mâna cum sistemul optic se înfierbânta. Dacă acesta s-ar fi ars, ar fi dat de bucluc.

În timp ce Soarele apunea încet la Vest, Ye trebui să-l urmărească manual. Antena Coastei Roşii părea în acel moment o uriaşă floare a soarelui, ce se rotea încet în urmărirea Soarelui care apunea. Când s-a aprins lumina roşie care indica încheierea transmisiei, Ye era deja udă până la piele de sudoarea groazei.

Privi în jur. Cei trei operatori de la panoul de comandă închideau echipamentul, piesă cu piesă, în conformitate cu instrucţiunile din cartea tehnică. Inginerul bea un pahar cu apă într-un colţ al sălii de comandă, şi tehnicianul adormise pe scaun. Oricât s-ar fi chinuit istoricii şi scriitorii mai târziu să descrie scena, realitatea din acel moment era cât se poate de prozaică.

Odată încheiată transmisia, Ye se repezi afară din sala de comandă şi intră în biroul lui Yang Weining. Trăgându-şi răsuflarea, a spus:

— Spune staţiei de bază să înceapă să monitorizeze canalul de 12.000 MHz!

— Ce receptăm?

Şef Yang o privi pe Ye surprins, aşa cum arăta cu şuviţele ude de păr lipite de faţa ei asudată. Faţă de sistemul de monitorizare extrem de sensibil al Coastei Roşii, radioul convenţional militar folosit de bază pentru comunicaţiile cu lumea de afară era doar o jucărie.

— Poate vom prinde ceva. Nu avem timp să trecem sistemele Coastei Roşii pe modul de monitorizare!

În mod normal, încălzirea şi comutarea pe sistemul de monitorizare al Coastei Roţii necesita doar puţin peste

zece minute. Dar acum sistemul de monitorizare era şi el în revizie. Multe module fuseseră demontate şi rămăseseră dezasamblate, aşa că nu puteau fi folosite imediat.

Yang o fixă cu privirea pe Ye preţ de câteva secunde, apoi ridică receptorul telefonului şi ordonă biroului de comunicaţii să îndeplinească instrucţiunile lui Ye.

— Din cauza sensibilităţii reduse a acelui aparat de radio, probabil că vom putea primi doar semnale de la extratereştrii de pe Lună.

— Semnalul vine de la Soare, spuse Ye. Dincolo de fereastră, marginea Soarelui se apropia deja de munţii de la orizont, roşu ca sângele.

— Ai folosit Coasta Roşie ca să trimiţi un semnal spre Soare? a întrebat Yang cu nelinişte.

Ye încuviinţă.

— Nu mai spune nimănui altcuiva. Nu mai face asta niciodată. Niciodată! Yang privi în spate ca să se asigure că nu era nimeni la uşă.

Ye încuviinţă din nou.

— Ce rost are? Unda de ecou trebuie să fie extrem de slabă, şi în afara spectrului de frecvenţe recepţionat de un aparat de radio convenţional.

— Nu. Dacă am dreptate, ar trebui să recepţionăm un ecou extrem de puternic. Va fi mult mai puternic decât… îţi poţi imagina. Cât timp puterea de transmisie depăşeşte un anume prag, Soarele… poate amplifica semnalul de o sută de milioane de ori.

Yang o privi pe Ye într-un mod ciudat. Ye nu spuse nimic. Aşteptară amândoi în tăcere. Yang putea să îi audă respiraţia şi bătăile inimii. Nu acordă prea mare atenţie spuselor ei, dar simţămintele pe care şi le îngropase adânc în suflet ieşiseră la suprafaţă, după atâţia ani. Tot ce putea să facă era să se abţină şi să aştepte.

Peste douăzeci de minute, Yang ridică telefonul, sună la biroul de comunicaţii şi puse nişte întrebări simple.

Apoi puse receptorul în furcă.

— Nu au primit nimic.

Ye suspină îndelung. După un timp încuviinţă.

— Astronomul acela american a răspuns.

Yang scoase un plic gros acoperit de timbre vamale şi i-l întinse lui Ye. Rupse plicul şi citi repede conţinutul scrisorii lui Harry Peterson. În scrisoare, acesta spunea că nu-şi imaginase că sunt colegi în China care studiază electromagnetismul planetar şi că-şi dorea să colaboreze şi să schimbe mai multe informaţii în viitor. Îi trimitea două teancuri de hârtie: întreaga înregistrare a formelor de unde ale celor două emisii bruşte de unde radio de pe Jupiter. Fuseseră în mod vizibil fotocopiate de pe lunga bandă de înregistrare a semnalului şi trebuiau puse cap la cap. (Pe vremea aceea majoritatea chinezilor nu văzuseră un aparat de xerox).

Ye luă zecile de foi de hârtie de fotocopiat şi le înşiră în două coloane pe podea. Dar pe la jumătatea acţiunii ei îşi pierdu speranţa. Îi erau foarte cunoscute formele de unde ale interferenţei din cele două întreruperi de semnal datorate radiaţiei solare. Nu se potriveau cu acestea două.

Ridică încet copiile de pe jos. Yang se lăsă pe vine pentru a o ajuta. Când îi dădu înapoi teancul de hârtii acestei femei pe care o iubea din toată inima, o văzu zâmbind. Zâmbetul ei era atât de trist că inima lui se cutremură:

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, nedându-şi seama că nu-i vorbise niciodată atât de blând.

— Nimic. Doar că m-am trezit dintr-un vis.

Ye zâmbi. Luă teancul de fotocopii şi plicul şi ieşi din birou. Se întoarse din nou în camera ei, îşi luă cutia pentru prânz şi se duse la cantină. Mai rămăseseră doar chifle *mantou* şi murături şi angajaţii îi spuseră nerăbdători că se închide cantina. Aşa că nu mai avu ce să facă decât să-şi ducă cutia pentru prânz pe buza stâncii, unde se aşeză pe iarbă să mestece chifla *mantou* rece.

Soarele apusese deja. Munţii Marele Hingan erau cenuşii şi slab conturaţi, la fel ca viaţa lui Ye. În viaţa aceasta cenuşie, apăruse un vis extrem de colorat şi de luminos. Dar ne trezim mereu din vis, la fel ca Soarele, care deşi răsărea întotdeauna, nu aducea cu el nicio

speranţă nouă. În momentul acela Ye îşi văzu propria viaţă scăldată într-un cenuşiu fără sfârşit. Cu lacrimi în ochi, zâmbi din nou şi continuă să muşte din chifla *mantou*.

Ye nu ştia în clipa aceea, dar primul strigăt care putuse fi auzit în spaţiu de la civilizaţia de pe Terra se transmitea deja mai departe de la Soare către Univers cu viteza luminii. O undă de radio cu puterea unei stele, ca o maree maiestuoasă, traversase deja orbita planetei Jupiter.

Tocmai atunci, la frecvenţa de 12.000 MHz, Soarele era cea mai strălucitoare stea din întreaga Cale Lactee.

23

COASTA ROŞIE VI

Următorii opt ani au fost dintre cei mai liniştiţi din viaţa lui Ye Wenjie. Groaza simţită în timpul Revoluţiei Culturale a dispărut treptat şi a putut în cele din urmă să se relaxeze puţin. Proiectul Coastei Roşii şi-a încheiat fazele de testare şi rodaj, trecând la funcţionarea obişnuită. Rămăseseră din ce în ce mai puţine probleme tehnice şi atât viaţa, cât şi munca reintraseră în normal.

Dar în liniştea aceasta, ieşea la suprafaţă ceea ce fusese suprimat de anxietate şi teamă. Ye a descoperit că durerea adevărată abia începuse. Amintiri de coşmar, ca jăraticul ce prinde iar viaţă, începuseră s-o ardă din ce în ce mai sălbatic, sfâşiindu-i inima. Poate că, pentru cele mai multe femei, timpul ar fi vindecat încet-încet toate aceste răni. În fond, în timpul Revoluţiei Culturale, multe femei avuseseră destine asemănătoare cu al ei şi prin comparaţie cu multe dintre ele, Ye fusese relativ norocoasă. Dar Ye avea obişnuinţele mentale ale omului de ştiinţă şi a refuzat să uite. Totuşi privea nebunia şi ura care o răniseră cu o detaşare raţională.

Concepţia raţională al lui Ye despre partea malefică a umanităţii s-a născut în ziua în care a citit *Silent Spring.* Pe măsură ce se apropiase de Yang Weining, a reuşit cu ajutorul lui să obţină multe cărţi clasice de filosofie şi istorie din străinătate sub pretextul adunării de materiale de cercetare tehnică. Istoria sângeroasă a umanităţii o şocase şi percepţiile extraordinare ale filosofilor au purtat-o spre cele mai importante şi secrete aspecte ale naturii umane.

Chiar şi când era pe Vârful Radar, un loc pe care lumea aproape că-l uitase, putea să vadă constant exemple ale nebuniei şi iraţionalităţii rasei umane. Vedea cum pădurea de la poalele Vârfului continua să cadă pradă tăierii de către foştii ei camarazi. Peticele de pământ gol se

înmulţeau pe zi ce trecea, de parcă acelor părţi din munţii Marele Hingan li s-ar fi smuls pielea. Când peticele acelea deveniră regiuni şi apoi un întreg, puţinii copaci rămaşi în picioare păreau anormali. Pentru a duce la bun sfârşit planul de agricultură extensivă de tipul „taie şi arde” pe peticele de pământ se aprindeau focuri şi Vârful Radar a devenit refugiul păsărilor care încercau să scape din infernul dogoritor. În timp ce focurile scăpaseră de sub control, la bază ţipetele dureroase ale păsărilor cu penele arse nu încetau niciodată.

Însă, privind şi mai departe, nebunia rasei umane atinsese un punct culminant istoric. Războiul Rece era la apogeu. Rachetele nucleare capabile să distrugă întreaga planetă de zeci de ori erau setate să fie lansate într-o clipă. Erau amplasate în nenumărate silozuri de rachete punctând suprafeţele a două continente şi ascunse în submarine nucleare fantomatice care patrulau adâncul mărilor şi oceanelor. Un singur submarin *Lafayette* sau din clasa Yankee avea suficiente focoase ca să poată distruge sute de oraşe şi să omoare sute de milioane, dar majoritatea oamenilor îşi duceau viaţa de parcă nu ar fi fost nimic greşit.

Ca astrofizician, Ye era din toată inima împotriva armelor nucleare. Ştia că era o putere care aparţinea doar stelelor. Ştia şi că Universul deţinea forţe mult mai puternice: găurile negre, antimateria, etc. Prin comparaţie cu aceste forţe bomba termonucleară nu era decât o biată lumânare pâlpâindă. Dacă oamenii obţineau controlul asupra uneia dintre celelalte forţe, lumea s-ar fi evaporat într-o clipită. În faţa nebuniei, raţiunea era neputincioasă.

La patru ani după ce a intrat în Baza Coasta Roşie, Ye şi Yang s-au căsătorit. Yang o iubea cu adevărat. Din dragoste renunţase la viitorul lui.

Faza cea mai sinistră a Revoluţiei Culturale se terminase şi climatul politic devenise ceva mai blând. Yang nu era chiar persecutat pentru căsătoria pe care o întemeiase. Cu toate acestea, de vreme ce se însurase cu o femeie

considerată a fi o contrarevoluţionară, fusese perceput drept imatur din punct de vedere politic şi şi-a pierdut postul de inginer-şef. Singurul motiv pentru care el şi soţia sa fuseseră acceptaţi să stea la bază ca tehnicieni obişnuiţi era faptul că baza nu se putea lipsi de aptitudinile lor tehnice.

Ye acceptase propunerea de căsătorie din partea lui Yang mai mult din recunoştinţă. Dacă în cele mai periculoase clipe el nu ar fi scos-o la liman, probabil că nu ar mai fi rămas în viaţă. Yang era un om talentat, cultivat şi cu bun-gust. Nu-l găsea neplăcut, dar inima ei era ca o cenuşă din care flacăra iubirii nu se mai putea aprinde.

În timp ce medita la natura umană, Ye s-a cufundat într-o altă criză spirituală deoarece avea de-a face cu lipsa unui ţel. Fusese odinioară o idealistă care avea nevoie să-şi ofere tot talentul ei unui ţel măreţ, dar acum îşi dădea seama că tot ce înfăptuise era lipsit de sens şi că nici viitorul nu avea să-i aducă îndeletniciri semnificative. În timp ce o cuprindea această stare, începea să simtă că se înstrăinează tot mai mult de lume. Pur şi simplu nu mai simţea că i-ar aparţine. Sentimentul că rătăceşte într-o sălbăticie spirituală o chinuia. Făcuse o casă cu Yang, dar sufletul ei n-avea casă.

Odată, Ye muncea în tura de noapte. Asta era perioada de timp cea mai singuratică. În tăcerea profundă a nopţii universul se revela ascultătorilor săi ca un spaţiu imens şi dezolant. Ceea ce îi displăcea cel mai mult lui Ye era să vadă cum undele se târau lent pe monitor, o înregistrare vizuală a zgomotului lipsit de sens pe care Coasta Roşie îl recepta din spaţiu simţea că această undă interminabilă era o întruchipare abstractă a Universului: un capăt conectat la trecutul infinit şi celălalt capăt conectat la viitorul infinit, iar în mijloc erau doar suişurile şi coborâşurile şansei aleatorii, lipsite de viaţă, fără tipare, cu vârfuri şi văi situate la diferite înălţimi ca nişte grăunţe de nisip neregulate, întreaga curbă semănând cu un deşert unidimensional făcut din toate grăunţele de nisip aliniate frumos într-un rând singuratic, dezolant şi atât de lung,

încât era absolut intolerabil. Puteai să-l urmăreşti şi să înaintezi după placul inimii, dar nu puteai să-i afli capătul niciodată.

În ziua aceea totuşi Ye văzu ceva ciudat când se uită la forma de undă de pe monitor. Nici chiar experţii nu reuşiseră să afirme privind cu ochiul liber dacă o formă de undă conţinea informaţie. Dar Ye era atât de familiarizată cu zgomotul Universului, încât putea să spună dacă valul care se mişca atunci în faţa ochilor ei pare să aibă ceva în plus. Curba subţire, care se ridica şi cădea, părea acum că are suflet. Era convinsă ca semnalul radio din faţa ei fusese modulat de o fiinţă inteligentă.

Se repezi în faţa unui alt terminal şi verifică rata de recunoaştere a semnalului: AAAAA. Înainte de asta, niciun semnal radio primit de Coasta Roşie nu obţinuse o rată de recunoaştere mai mare decât C. O rată de recunoaştere A însemna că posibilitatea ca transmisia să conţină informaţii inteligente era mai mare de 90%. O rată de tip AAAAA reprezenta un caz special, extrem: însemna că transmisia primită folosise exact acelaşi limbaj de codificare ca cel care fusese transmis de Coasta Roşie.

Ye porni sistemul de descifrare al Coastei Roşii. Programul încerca să descifreze orice semnal a cărui rată de recunoaştere era superioară tipului B. În tot timpul în care funcţionase Proiectul Coasta Roşie, nu se mai întâmplase să fie folosit vreodată cu adevărat. Conform datelor-test, descifrarea unei transmisii bănuite a fi un mesaj putea necesita un timp de calcul de la câteva zile la câteva luni şi rezultatul, în mai mult de jumătate din cazuri, reprezenta o defecţiune. Dar de această dată, imediat ce fişierul care conţinea transmisia originală fu transmis, monitorul afişă faptul că descifrarea era încheiată.

Ye deschise documentul rezultat şi, pentru prima oară, o fiinţă umană citi un mesaj venit dintr-o altă lume.

Conţinutul nu era ceea ce-şi imaginase toată lumea. Era o avertizare repetată de trei ori:

Nu răspundeţi!

Nu răspundeţi!!

Nu răspundeţi!!!

Aflată încă sub imperiul entuziasmului tulburător şi al confuziei, Ye descifră un al doilea mesaj:

Această lume a primit mesajul vostru.

Eu sunt un pacifist din lumea aceasta. Civilizaţia voastră are noroc că am fost primul care a primit mesajul vostru. Vă avertizez: Nu răspundeţi! Nu răspundeţi!! Nu răspundeţi!!!

În aceeaşi direcţie cu voi sunt zeci de milioane de stele. Atât timp cât nu răspundeţi lumea aceasta nu va reuşi să identifice sursa transmisiei voastre.

Dar dacă răspundeţi, sursa va fi localizată imediat. Planeta voastră va fi invadată. Lumea voastră va fi cucerită!

Nu răspundeţi! Nu răspundeţi!! Nu răspundeţi!!!

În timp ce citea textul verde fluorescent ce clipea pe ecran, Ye nu mai era în stare să gândească limpede. Mintea ei, blocată de şoc şi surescitare, nu putea înţelege decât atât: nu trecuseră mai mult de nouă ani de când trimisese mesajul spre Soare. Atunci, sursa transmisiei acesteia trebuie să fie la vreo patru ani-lumină distanţă. Nu avea cum să vină decât de la cel mai apropiat sistem stelar extrasolar: Alfa Centauri[76].

Universul nu era dezolant. Universul nu era pustiu. Universul era plin de viaţă! Omenirea aruncase o ocheadă spre capătul universului, dar nu avusese nici cea mai palidă idee că exista viaţă inteligentă prin jurul stelelor celor mai apropiate de ea!

Ye fixă cu privirea monitorul cu formele undelor. Semnalul continua să curgă din univers spre antena Coastei Roşii. Deschise o altă interfaţă şi începu o

[76] Alfa Centauri, deşi apare ochiului liber ca o singură stea, este, de fapt, un sistem stelar dublu (Alfa Centauri A şi Alfa Centauri B). O a treia stea, denumită Proxima Centauri şi invizibilă cu ochiul liber, este asociată probabil din punct de vedere gravitaţional cu sistemul stelar dublu. Numele chinezesc pentru obiecte precizează cât se poate de limpede că steaua respectivă este de fapt un sistem de trei stele (n.tr. Ken Liu).

descifrare în timp real. Mesajele începură să apară imediat pe ecran.

În următoarele patru ore, Ye a aflat despre existenţa planetei Trisolaris, a aflat despre civilizaţia care renăştea din nou şi din nou şi a aflat despre planul lor de a emigra pe alte planete.

La ora patru dimineaţa, transmisia dinspre Alfa Centauri s-a sfârşit. Sistemul de descifrare a continuat să funcţioneze fără rost şi a emis neîncetat un şir de coduri de eroare. Sistemul de monitorizare al Coastei Roşii auzea din nou numai zgomotul Universului.

Dar Ye era sigură că ceea ce trăise nu fusese un vis.

Soarele chiar era o antenă amplificatoare. Dar de ce experimentul ei din urmă cu opt ani nu avusese niciun ecou? De ce formele undelor emisiilor bruşte de unde radio de pe Jupiter nu erau similare radiaţiei ulterioare de la Soare? Mai târziu, Ye a descoperit mai multe motive. Era posibil ca biroul de comunicaţii al bazei să nu fi primit undele radio la frecvenţa aceea, sau poate biroul primise ecoul, dar suna ca un zgomot, aşa că operatorul s-a gândit că nu are nicio importanţă. Cât despre formele de undă, era posibil ca atunci când Soarele amplifica undele radio, să le adauge o altă undă. Aceasta era unda periodică pe care ar fi putut-o filtra cu uşurinţă sistemul de descifrare extraterestru, dar pentru ochii ei lipsiţi de echipamente ajutătoare, formele undelor de pe Jupiter şi de pe Soare ar fi apărut ca fiind foarte diferite. (Această ultimă ipoteză urma să fie confirmată ulterior. Soarele adăuga o undă sinus.)

Privi în jur atentă. Mai erau trei persoane în camera computerului central. Doi dintre ei sporovăiau într-un colţ, în timp ce ultimul moţăia în faţa unui terminal. În secţiunea de analiză a informaţiei din sistemul de monitorizare, doar cele două terminale din faţa ei puteau vedea rata de recunoaştere a semnalului şi accesa sistemul de descifrare.

Păstrându-şi calmul, lucră repede şi şterse toate mesajele primite, mutându-le într-un subdirector invizibil

multicriptat. Apoi copie un segment de zgomot primit cu un an în urmă ca substitut pentru transmisia primită în timpul ultimelor cinci ore.

În cele din urmă, plasă, de la terminal, un mesaj scurt în zona tampon de transmisie a Coastei Roşii.

Ye se ridică şi plecă din Sala Principală de Comandă şi Monitorizare. Un vânt îngheţat îi biciui faţa înfierbântată. Zorile tocmai înroşiseră cerul spre Est şi ea urmă poteca pavată, slab luminată, care ducea la Sala Principală de Comandă de Transmisie. Deasupra ei antena Coastei Roşii stătea tăcută, ca o palmă gigantică deschisă spre Univers. Zorile transformaseră paznicul de la uşă într-o siluetă şi, ca de obicei, acesta nu-i acordă nicio atenţie lui Ye când pătrunse în clădire.

Sala de Comandă Principală de Transmisie era mult mai slab luminată decât Sala de Comandă Principală de Monitorizare. Ye trecu printre şirurile de dulapuri pentru a ajunge în faţa panoului de control şi răsuci mai mult de o duzină de comutatoare cu o îndemânare născută din obişnuinţă pentru a încălzi sistemul de transmisie. Cei doi bărbaţi care erau de serviciu lângă panoul de control priviră în sus spre ea cu ochi somnoroşi şi unul se întoarse să se uite la ceas. Apoi unul dintre ei se duse să tragă un pui de somn, în timp ce celălalt frunzărea un ziar extrem de vechi. La bază, Ye nu avea niciun statut politic, dar avea o oarecare libertate în chestiunile tehnice. Obişnuia să testeze echipamentul înainte de fiecare transmisie. Deşi azi era mult mai matinală – transmisia nu era programată decât peste trei ore – încălzirea echipamentului cu ceva timp mai repede nu era chiar aşa de neobişnuită.

Ce a urmat apoi a fost cea mai lungă jumătate de oră din viaţa ei. În acest timp, Ye reglă frecvenţa transmisiei pentru frecvenţa optimă pentru amplificarea cu ajutorul oglinzii de energie solară şi mări puterea de transmisie la maximum. Apoi, uitându-se prin ocularul sistemului de poziţionare optică, văzu Soarele ridicându-se la orizont. Activă sistemul de poziţionare al antenei şi o alinie încet cu Soarele. Atunci când uriaşa antenă începu să se rotească,

zgomotul puternic făcu sala de comandă principală să se cutremure. Unul dintre bărbaţii care erau de serviciu o privi din nou pe Ye, dar nu spuse nimic.

Soarele se ridicase acum complet deasupra orizontului. Vizorul sistemului de poziţionare al Coastei Roşii era îndreptat spre marginea lui superioară, pentru a lua în calcul timpul care îi trebuia undei radio să călătorească până la Soare. Sistemul de transmisie era gata.

Butonul TRANSMITE era un dreptunghi lung, foarte asemănător cu bara de spaţiu a tastaturii computerului, cu excepţia faptului că era roşu.

Mâna lui Ye ezita la doi centimetri deasupra lui.

Destinul întregii rase umane depindea de aceste degete subţiri.

Fără ezitare, Ye apăsă pe buton

— Ce faci? întrebă unul dintre bărbaţi. Încă somnoros.

Ye îi zâmbi şi nu-i răspunse. Apăsă un buton galben pentru a opri transmisia. Apoi mişcă maneta de control până când antena se orientă spre alt punct. Plecă de la panoul de control şi ieşi din încăpere.

Bărbatul se uită la ceas. Era timpul să plece din tură. Îşi ridică ziarul şi se gândi să înregistreze operaţiunea lui Ye de la sistemul de transmisie. În fond, era ceva ieşit din comun. Dar când văzu banda de hârtie realiză că nu transmisese mai mult de trei secunde. Aruncă ziarul pe birou, căscă, îşi puse în cap căciula militară şi plecă.

Mesajul care-şi croia acum drum spre Soare spunea: *Veniţi aici! Vă voi ajuta să cuceriţi această lume: Civilizaţia noastră nu mai este capabilă să-şi rezolve propriile probleme. Avem nevoie de intervenţia forţei voastre.*

Soarele care abia răsărise o orbi. Nu departe de uşa spre sala de comandă principală, se prăbuşi pe pajişte şi leşină.

Când se trezi, văzu că se afla la clinica bazei. Lângă pat era Yang, urmărind-o cu îngrijorare, la fel ca atunci, cu ani în urmă, când erau în elicopter. Doctorul îi spuse să aibă grijă şi să se odihnească cât mai mult pentru că era însărcinată.

24
REBELIUNEA

După ce Ye Wenjie termină de povestit acest fragment de istorie, peste cantina abandonată se aşternu liniştea. Se părea că mulţi dintre cei prezenţi auziseră întreaga poveste pentru prima oară. Wang fusese complet absorbit de poveste şi uitase pentru o vreme pericolul şi situaţia îngrozitoare cu care se confrunta. Nereuşind să se abţină, întrebă:

— Cum a ajuns OTT să se dezvolte atât de mult?

Ye îi răspunse:

— Ar trebui să încep să vă povestesc cum l-am cunoscut pe Evans... Dar fiecare tovarăş de aici cunoaşte fragmentul acela din viaţa mea, aşa că nu are rost să ne pierdem vremea acum. Mai târziu, o să-ţi povestesc între patru ochi. Cu toate acestea, dacă vom mai avea sau nu o asemenea ocazie depinde numai de tine... Miao. Hai să vorbim despre nanomaterialul tău.

— Stăpânul acesta... al tău despre care vorbeşti. De ce îi este atât de teamă de nanomateriale?

— Pentru că le poate permite oamenilor să învingă gravitaţia şi să iasă în spaţiu mult mai mult.

— Liftul spaţial[77]? realiză Wang, uluit.

— Da. Dacă nanomaterialele vor putea fi produse în masă, atunci acest lucru ar constitui baza tehnică pentru construirea unui lift spaţial de la sol la un punct geostaţionar din spaţiu. Pentru Stăpân, asta este doar o minusculă invenţie; dar pentru oamenii de pe Terra, ar putea avea o semnificaţie foarte importantă. Cu ajutorul acestei tehnologii, oamenii ar putea să intre cu uşurinţă în spaţiul din apropierea Terrei şi să construiască structuri

[77] Liftul spaţial (Space Elevator în limba engleză) este un mijloc de transport spaţial ipotetic: un cablu fixat la suprafaţa Terrei pe la Ecuator şi pe care pot să se deplaseze vehicule, ajungând mult mai repede în spaţiu (n.tr.).

defensive la scară mare. De aceea tehnologia aceasta trebuie să fie distrusă.
— Ce se întâmplă la sfârşitul numărătorii inverse? puse Wang întrebarea care-l înspăimânta cel mai mult.
Ye zâmbi:
— Habar n-am.
— Ce încerci să faci n-are niciun rost! Nanomaterialele nu sunt cercetare fundamentală. Atâta timp cât direcţia este bună, oricine poate afla cum se fac. Glasul lui Wang era puternic, dar neliniştit.
— Da, nu prea are niciun rost. Este mult mai eficient să provocăm o stare de confuzie în minţile cercetătorilor. Dar nu am reuşit să oprim acest progres la timp, exact aşa cum ai remarcat. În fond, ceea ce faci tu este cercetare aplicată şi tehnica noastră este mult mai eficientă împotriva cercetării fundamentale...
— Vorbind despre cercetare fundamentală, cum a murit fata ta?
Întrebarea o făcu pe Ye să tacă pentru câteva secunde. Wang observă că ochii i se întunecară aproape imperceptibil. Dar îşi reluă firul conversaţiei:
— Sigur că faţă de Stăpân, care posedă o putere fără egal, orice am face este lipsit de sens. Facem doar ceea ce dorim.
Imediat ce tăcu, se auziră mai multe lovituri puternice în uşile cantinei şi acestea fură sparte. Un grup de soldaţi cu mitraliere pătrunseră alergând în încăpere. Wang îşi dădu seama că nu erau jandarmi, ci chiar soldaţi adevăraţi. Se mişcară fără sunet de-a lungul pereţilor şi-i înconjurară curând pe rebelii de la OTT. Shi Qiang fu ultimul care-şi făcu apariţia. Avea haina descheiată şi ţinea pistolul de ţeavă, astfel încât mânerul armei semăna cu capul unui ciocan.
Shi privi în jur arogant, apoi ţâşni brusc înainte. Mâna îi flutură prin aer şi se auzi sunetul surd al unei lovituri de metal peste un craniu. Un rebel OTT căzu la podea, iar puşca pe care încercase s-o scoată zbură ceva mai departe. Mai mulţi soldaţi începură să tragă în tavan şi căzură

moloz şi praf. Cineva îl înşfăcă pe Wang Miao şi-l trase dintre rândurile rebelilor OTT până când fu adus în siguranţă în spatele unui şir de soldaţi.

— Hai, scoateţi toate armele şi puneţi-le pe masă! Mai vrea un ticălos să încerce ceva? Shi arătă spre mitralierele din spatele lui. Ştiu că niciunuia dintre voi nu-i este frică să moară, dar nici nouă nu ne e frică. Voi spune asta sus şi tare: Procedurile de poliţie obişnuite şi legile nu vi se aplică. Nici măcar legile ce privesc umanitatea în caz de conflict armat nu vi se aplică. De vreme ce v-aţi hotărât că întreaga rasă umană este duşmanul vostru, nu mai există nimic ce nu vă putem face.

Membrii OTT deveniră mai agitaţi, dar niciunul nu intră în panică. Chipul lui Ye rămase impasiv. Trei oameni ţâşniră din mulţime, printre ei tânăra frumoasă care-i sucise gâtul lui Pan Han. Alergară spre sculptura celor trei corpuri, şi fiecare înşfăcă câte o sferă şi o ţinu în faţa pieptului.

Tânăra ridică sfera de metal strălucitoare în faţă cu ambele mâini, ca o sportivă suplă care face gimnastică artistică. Apoi, cu acelaşi zâmbet atrăgător, spuse cu o voce plăcută:

— Stimaţi ofiţeri, ţinem în mâini trei bombe nucleare, fiecare cu câte o putere de 1,5 kilotone. Nu sunt jucării prea mari, fiindcă ne plac jucăriile de calibru mic. Acesta este detonatorul.

Toţi cei din cantină îngheţară. Singurul care păşi în faţă fu Shi Qiang. Îşi puse pistolul înapoi în teacă sub braţ şi-şi împreună mâinile, calm.

— Cererea noastră e simplă: lăsaţi-o liberă pe Comandanta noastră, spuse tânăra, apoi ne vom juca de-a ce vreţi voi. Vorbea de parcă ar fi cochetat cu ei.

— Rămân cu tovarăşii mei, spuse Ye, calmă.

— Poţi confirma afirmaţia ei? îl întrebă Shi pe un ofiţer de lângă el, expert în explozibili.

Ofiţerul aruncă o pungă de plastic în faţa celor trei membri OTT care ţineau sferele. În pungă era un cântar cu arc. Unul dintre luptătorii OTT ridică punga de plastic şi

scoase cântarul. Puse sfera de metal în punga de plastic, o atârnă de cântarul cu arc şi o ţinu sus în aer. Apoi luă sfera şi o aruncă pe podea.

Tânăra chicoti. Chicoti şi expertul în explozibili, dispreţuitor. Un alt luptător OTT luă cântarul cu arc şi punga de plastic şi repetă procedura cu sfera lui, şi sfârşi prin a o arunca pe podea.

Tânăra mai râse o dată şi luă punga de plastic pentru ea însăşi. Puse sfera în pungă, o atârnă de cântar şi gradaţia crescu imediat, fiindcă arcul cântarului se extinsese la maximum.

Zâmbetul de pe chipul expertului în explozibili îngheţă. Îi şopti lui Shi:

— Până aici ne-a fost.

Shi rămase impasibil.

Expertul în explozibili spuse:

— Măcar putem confirma că sunt elemente grele – material fisionabil – la interior. Nu ştim încă dacă mecanismul de detonare funcţionează.

Lanternele ataşate de mitralierele soldaţilor se concentrară pe tânăra care ţinea bomba nucleară. Această încântătoare floare a morţii ţinea în mână 1,5 kilotone de trinitrotoluen în timp ce zâmbea larg, de parcă se bucura de aplauze şi de aprecieri sub lumina reflectorului de pe o scenă.

— Am o soluţie: trage în sferă, îi şopti expertul în explozibili lui Shi.

— Bine, dar nu declanşează bomba?

— Doar explozibilii convenţionali din stratul exterior vor exploda, dar explozia va fi difuză. Nu va produce genul de compresie exactă a materialului fisionabil din centru necesar pentru o explozie nucleară.

Shi o privi pe femeia nucleară, fără să spună nimic.

— Dar lunetiştii?

Aproape imperceptibil, Shi scutură din cap:

— Nu sunt bine poziţionaţi. Micuţa e iute ca argintul viu. Îşi va da seama imediat ce ajunge în vizorul unui lunetist.

Shi înaintă. Împinse lumea la o parte şi rămase în

mijlocul unui spaţiu gol.

— Stop, îl avertiză tânăra pe Shi, în timp ce-i adresă o privire drăgăstoasă. Degetul ei mare de la mâna dreaptă era aşezat pe detonator şi lacul de unghii sclipea în lumina lanternelor.

— Calmează-te, fetiţo, spuse Shi, la şapte sau opt metri distanţă de ea. Scoase din buzunar un plic. Am nişte informaţii pe care sigur ţii să le afli. Am găsit-o pe mama ta.

Ochii nervoşi ai tinerei se întunecară. O clipă, deveniră cu adevărat ferestre spre sufletul ei.

Shi făcu doi paşi în faţă. Acum era la mai puţin de cinci metri distanţă de ea. Ea ridică bomba şi-l avertiză cu privirea, dar era deja prea tulburată. Unul dintre membrii OTT care aruncase bombele false se îndreptă spre Shi ca să ia plicul. Pentru o clipă, când bărbatul se interpuse între femeie şi Shi, aceasta nu-l mai văzu pe poliţist şi acesta îşi scoase pistolul cu o mişcare fulgerătoare. Femeia mai apucă să vadă doar o sclipire care trecu pe lângă urechea bărbatului care încercase să ia scrisoarea de la Shi, apoi bomba din mâinile ei explodă.

După o explozie înăbuşită, peste ochii lui Wang coborî întunericul. Cineva îl trase afară din cantină. Un fum gros şi galben ieşi prin uşa din faţă şi dinăuntru se auzi un tumult de ţipete şi împuşcături. Din când în când, oamenii ieşeau în fugă din cantină prin fum.

Wang se ridică şi încercă să se întoarcă în cantină, dar expertul în explozibili îl cuprinse de mijloc şi-l opri.

— Atenţie! Radiaţie!

Haosul se potoli într-un sfârşit. Peste o duzină de luptători OTT fuseseră omorâţi în încăierare, restul, mai mult de două sute (inclusiv Ye Wenjie) fură arestaţi. Explozia o transformase pe femeia nucleară într-un morman de carne însângerată, dar fu singura victimă a exploziei avortate a bombei. Bărbatul care încercase să ia scrisoarea de la Shi era rănit grav, dar îl protejase cu trupul său pe Shi. Rănile acestuia erau uşoare. Cu toate acestea, ca toţi cei care rămăseseră în cantină după

explozie, suferise o contaminare gravă cu radiaţii.

Prin ferestruica ambulanţei, Wang se uita fix la Shi care zăcea înăuntru. Avea la cap o rană care sângera încă. Asistenta care bandaja rana purta echipament protector transparent. Shi şi cu Wang puteau vorbi doar la telefoanele mobile.

— Cine era mama fetei? întrebă Wang.

Shi rânji.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Am zis la derută. O fată ca ea precis că avea probleme cu maică-sa. După ce am făcut trebuşoara asta douăzeci de ani, sunt destul de bun la citit oameni.

— Ai dreptate. Chiar este cineva în spatele chestiei ăsteia. Wang se forţă să zâmbească, sperând că Shi o să-l vadă.

— Amice, tu eşti cel care-a avut dreptate! râse Shi, scuturând din cap. N-aş fi crezut niciodată că sunt implicaţi nişte afurisiţi de extratereştri adevăraţi!

25

MOARTEA LUI LEI ZEICHENG ŞI YANG WEINING

Anchetator: Numele?

Ye Wenjie: Ye Wenjie.

Anchetator: Data naşterii?

Ye: Iunie 1943

Anchetator: Funcţie?

Ye: Profesor de Astrofizică la Universitatea Tsinghua. Pensionată din 2004.

Anchetator: Având în vedere sănătatea dumneavoastră, puteţi opri interogatoriul temporar în orice moment.

Ye: Mulţumesc, mă simt bine.

Anchetator: Facem o anchetă criminală obişnuită şi nu vom intra în detalii mai sensibile. Sperăm să terminăm îndată. Sperăm să cooperaţi.

Ye: Ştiu la ce vă referiţi. Da, voi coopera.

Anchetator: Ancheta a descoperit că în perioada în care lucraţi la Baza Coasta Roşie, aţi fost suspectată de omucidere.

Ye: Am omorât doi oameni.

Anchetator: Când?

Ye: În după-amiaza zilei de 21 octombrie 1979.

Anchetator: Numele victimelor?

Ye: Comisarul Bazei, Lei Zhicheng, şi soţul meu, inginer la bază, Yang Weining.

Anchetator: Explicaţi motivele acestor crime.

Ye: Pot să... presupun că înţelegeţi contextul relevant?

Anchetator: Cunosc lucrurile esenţiale. Dacă îmi este ceva neclar, o să vă întreb.

Ye: Foarte bine. În ziua în care am primit comunicarea extraterestră şi am răspuns, am aflat că nu eram singura care a primit acel mesaj. Îl primise şi Lei.

Lei era un activist politic tipic al timpurilor acelea şi

avea un simţ politic extrem de fin. Ca să mă exprim în jargonul de atunci, era „exaltat când venea vorba de lupta de clasă” şi vedea totul prin prisma ideologică. Fără ştirea majorităţii echipei tehnice de la Baza Coasta Roşie, el folosea un mic program pe fundalul computerului principal. Acest program citea în permanenţă din zonele de tampon de transmisie şi de recepţie şi stoca rezultatele într-un fişier criptat ascuns. În felul acesta exista mereu o copie a tot ce trimitea sau primea Baza Coasta Roşie pe care numai el o putea citi. Din această copie a descoperit mesajul primit de Coasta Roşie.

În după-amiaza acelei zile în care am trimis mesajul spre Soarele care răsărea, adică, în ziua în care am aflat de la clinica de la bază că eram însărcinată, Lei m-a chemat în biroul lui. Am văzut pe terminalul din birou mesajul de la Trisolaris pe care îl primisem cu o noapte înainte…

— De la primirea primului mesaj până acum au trecut opt ore. Nu ai predat niciun raport, în schimb ai şters mesajul original şi poate ai păstrat o copie ascunsă. Am dreptate?

Ţineam capul în jos şi tăceam.

— Ştiu ce vei face în continuare. Te pregăteşti să răspunzi. Dacă nu te descopeream la timp, ai fi distrus întreaga civilizaţie umană! Sigur, nu spun că ne-ar fi teamă de o invazie interstelară. Dacă ne gândim la ce e mai rău, şi chiar dacă se va întâmpla, invadatorii din spaţiul cosmic se vor îneca în oceanul războiului drept al oamenilor!

Mi-am dat seama că nu ştia că răspunsesem deja. Când plasam răspunsul în tamponul de transmisie, nu am folosit interfaţa de fişiere standard. Din fericire, asta a păcălit programul lui de monitorizare.

— Ye Wenjie, am ştiut mereu că eşti capabilă de aşa ceva. Ai urât din inimă Partidul şi poporul dintotdeauna. Erai gata să foloseşti orice prilej ca să te răzbuni. Cunoşti consecinţele acţiunilor tale?

Sigur că le cunoşteam. Aşa că am încuviinţat. Lei rămase tăcut o vreme. Dar ceea ce spuse apoi fu

surprinzător.

— Ye Wenjie, nu-mi este deloc milă de tine. Ai fost mereu un duşman de clasă care a văzut oamenii ca pe nişte adversari. Dar am lucrat mulţi ani cu Yang. Nu aş putea să-l văd cum se scufundă împreună cu tine, şi în mod sigur nu pot să permit şi distrugerea vieţii copilului lui. Eşti însărcinată, nu-i aşa?

Ce spunea Lei nu erau doar nişte speculaţii fanteziste. Pe vremea aceea, faptele mele, dacă ar fi fost făcute cunoscute, ar fi condus cu siguranţă la implicarea soţului meu, indiferent dacă era sau nu în cunoştinţă de cauză. Sigur, mai intra în ecuaţie şi copilul meu nenăscut.

Lei vorbi acum mult mai încet:

— În acest moment numai noi doi ştim asta. Ce trebuie făcut este să minimizăm impactul faptelor tale. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată şi să nu spunem nimănui nimic, nici măcar lui Yang, şi voi avea eu grijă de rest. Wenjie, crede-mă! Atâta timp cât cooperezi, poţi evita consecinţele dezastruoase.

Am înţeles imediat ce dorea Lei. Voia să devină primul om care să descopere inteligenţa extraterestră. Era o şansă extraordinară să-şi treacă numele în manualele de istorie.

Am acceptat. Apoi am ieşit din birou. Mă hotărâsem în legătură cu tot.

Am luat o cheie de piuliţe mică şi m-am dus în compartimentul cu echipamentele de procesare a modulului din faţa receptorului. Am deschis prima cutie şi am slăbit cu grijă şurubul care fixa legătura la pământ de jos. Pentru că aveam nevoie foarte des să inspectez echipamentul, nimeni nu s-a uitat ce fac. Dar acum rezistenţa împământării crescu de la 0,6 Omi la 5 Omi. Interferenţa de la receptor crescu brusc.

Tehnicianul de serviciu se gândi că trebuia să fie o problemă cu legătura la pământ, fiindcă genul acesta de defecţiune se întâmpla foarte des. Era un diagnostic simplu, dar nu ar fi ghicit că problema era la capătul acesta, la vârful firului de împământare, fiindcă acest

capăt era prins bine, protejat, şi i-am spus că tocmai îl inspectasem. Partea superioară a Vârfului cu Radar avea o caracteristică geologică neobişnuită: îl acoperea un strat argilos gros de mai mult de doisprezece metri – deci, conductibilitate slabă. Când împământarea nu era făcută destul de adânc, rezistenţa ei era mereu prea mare. Totuşi, nu putea fi făcută nici prea adânc, deoarece stratul argilos avea un puternic efect coroziv şi după o vreme ar fi corodat secţiunea mediană a sârmei. Până la urmă, singura soluţie era să înfăşori firul de împământare peste buza stâncii până când vârful ajungea sub nivelul stratului de argilă, şi apoi să-l îngropi în pământ în acel loc. Chiar şi aşa, legătura la pământ nu era prea stabilă şi valoarea rezistenţei era adesea prea mare. Ori de câte ori se întâmpla aşa ceva, necazul era legat de partea de sârmă care mergea la stâncă. Cel care era însărcinat s-o repare trebuia să lucreze sub marginea stâncii, atârnat de frânghii.

Tehnicianul de serviciu a informat echipa de mentenanţă asupra problemei ivite. Unul dintre soldaţii din echipă fixă o sfoară de un stâlp de fier şi coborî în rapel de pe stâncă. După o jumătate de oră de stat acolo, reveni sus, ud leoarcă de sudoare, spunând că nu a reuşit să localizeze defecţiunea. Părea că următoarea sesiune de monitorizare urma să fie întârziată. Nu aveau ce face şi informară Centrul de Comandă al Bazei. Am aşteptat lângă stâlpul de fier din vârful stâncii şi nu după mult timp, exact aşa cum planificasem, Lei Zhicheng se întoarse însoţit de soldatul acela.

Ca să fiu sinceră, Lei era devotat muncii lui şi urmărea cu stricteţe cerinţele impuse ofiţerilor politici din vremurile acelea: să devină o parte a maselor şi să fie mereu în prima linie. Poate că totul era doar de faţadă, dar chiar era un executant priceput. Oricând aveam o sarcină grea şi periculoasă la bază, era primul care se oferea voluntar. Una dintre sarcinile pe care le îndeplinea mai mult decât oricine altcineva era repararea legăturii la pământ, o sarcină de lucru periculoasă şi obositoare. Deşi

treaba asta nu era neapărat solicitantă din punct de vedere tehnic, era îndeplinită mai bine de către cineva cu experienţă. Cauzele defecţiunilor erau variate: un contact slăbit datorat expunerii în aer liber care era greu de identificat, sau poate locul unde intra legătura la pământ în stâncă era prea uscat, sau cine ştie ce altceva. Soldaţii voluntari responsabili pentru mentenanţa exterioară erau cu toţii nou-veniţi şi niciunul nu avea experienţă. Aşa că mi-am închipuit că va veni Lei.

Îşi puse hamul de siguranţă şi se duse în jos peste marginea stâncii asigurat în coardă de parcă eu nici n-aş fi fost acolo. M-am folosit de o stratagemă oarecare pentru a scăpa de soldatul cu care venise, ca să rămân singură pe stâncă. Apoi am scos un bomfaier scurt din buzunar. Era făcut dintr-o lamă lungă de ferăstrău ruptă în trei bucăţi, care fuseseră apoi unite. În felul acesta, nu s-ar fi văzut ulterior că sfoara a fost tăiată.

Tocmai atunci îşi făcu apariţia soţul meu, Yang Weining.

După ce i-am explicat ce se întâmplase, privi în jos peste marginea stâncii. Apoi spuse că pentru inspectarea împământării trebuie săpat şi munca asta era prea grea pentru ca Lei s-o facă de unul singur. Dorea să coboare ca să-l ajute, aşa că-şi puse hamul de siguranţă lăsat de soldat. L-am rugat să folosească o altă coardă, dar nu a vrut, coarda pe care era Lei era groasă şi solidă şi putea rezista la greutatea lor fără probleme. Am insistat, aşa că mi-a spus să mă duc să-i aduc coarda. Până când m-am repezit înapoi la stâncă cu coarda, coborâse deja pe partea cealaltă. Mi-am aruncat privirea peste marginea stâncii şi am văzut că el şi cu Lei tocmai terminaseră inspecţia şi urcau înapoi. Lei era primul.

Nu aş mai fi avut şansa asta niciodată. Mi-am luat bomfaierul şi am tăiat coarda.

Anchetator: Aş vrea să vă pun o întrebare şi nu voi înregistra răspunsul. Cum v-aţi simţit atunci?

Ye: Calmă. Am făcut-o fără să simt nimic. În cele din urmă îmi găsisem un ţel căruia să mă dedic. Nu-mi păsa ce

preţ trebuie să plătesc eu sau alţii. Ştiam şi că întreaga rasă umană va plăti un preţ inimaginabil pentru acest ţel şi asta nu reprezenta decât un început nesemnificativ.

Anchetator: Foarte bine. Continuaţi.

Ye: Am auzit două sau trei ţipete şi apoi sunetul trupurilor lovindu-se de stâncile de la poalele vârfului. După o vreme, am văzut că pârâul se făcuse roşu... Asta e tot ce pot spune.

Anchetator: Înţeleg. Aceasta este mărturia dumneavoastră. Vă rog s-o citiţi cu grijă. Dacă nu sunt erori, vă rog s-o semnaţi.

26

NIMĂNUI NU-I PARE RĂU

Morţile lui Lei şi lui Yang au fost tratate drept accidentale. Toţi cei de la bază ştiau că cei doi formau un cuplu reuşit şi nimeni n-o suspectase pe ea.

Un nou comisar sosi la bază şi viaţa îşi reluă cursul obişnuit. Mica viaţă din Ye creştea în fiecare zi şi simţea şi ea că lumea din exterior se schimbase.

Într-o zi, comandantul plutonului de securitate îi ceru lui Ye să vină la ghereta de pază de la intrarea în bază. Când intră în gheretă, se miră să vadă trei copii: doi băieţi şi o fetiţă de cincisprezece sau şaisprezece ani. Purtau cu toţii haine vechi şi căciuli din blană de câine şi erau, după cum se vedea, din partea locului. Garda de serviciu îi spuse că veneau din satul Qijiatun. Auziseră că oamenii de pe Vârful Radar erau învăţaţi şi veniseră să le pună nişte întrebări privitoare la studiile lor.

Ye se minună cum de avuseseră curajul să vină sus pe Vârful Radar. Era o zonă militară restricţionată şi gărzile erau instruite să avertizeze o singură dată înainte de a trage în intruşi. Garda observă mirarea lui Ye şi-i explică că tocmai primiseră ordine că securitatea Bazei Coasta Roşie fusese redusă. Localnicilor li se dădea voie să urce pe Vârful Radar atâta timp cât nu intrau în bază. Deja mai mulţi ţărani din zonă veniseră cu o zi în urmă să aducă legume.

Unul dintre copii scoase un manual uzat de fizică pentru cursul gimnazial. Mâinile lui erau murdare şi crăpate ca o coajă de copac. Îi puse, cu un accent gutural din Nord-Est, o întrebare simplă de fizică: în manual se spunea că un corp în cădere liberă este supus unei accelerări constante, dar va atinge întotdeauna o viteză finală. Copiii se gândiseră întruna mai multe nopţi la rând şi nu puteau înţelege de ce.

— Aţi urcat atâta drum până aici doar ca să întrebaţi aşa

ceva? întrebă Ye.

— Profesoară Ye, nu ştiţi că au început din nou să aibă examen? spuse fetiţa cu entuziasm.

— Examen?

— Examenul de admitere la Facultatea Naţională! Oricine studiază mult şi are notele cele mai bune poate merge la facultate! A început acum doi ani. Nu ştiaţi?

— Nu mai este nevoie de recomandări?

— Nu. Oricine poate da examenul. Chiar şi copiii din cele Cinci Categorii Negre[78] din sat pot să-l dea.

Ye fu uluită. Această schimbare o lăsă încurcată. Doar după o vreme îşi dădu seama că acei copii aşteptau cu manualele lor ridicate în sus. Se grăbi să le răspundă la întrebare, explicându-le că viteza finală se datora rezistenţei aerului care atinsese echilibrul în lupta sa cu forţa gravitaţională. Apoi le promise că în viitor, dacă se mai confruntau cu orice dificultăţi în studiul lor, puteau veni oricând să-i ceară ajutorul.

Trei zile mai târziu, şapte copii veniră s-o caute pe Ye. Aceşti copii veneau din sate aflate la o şi mai mare distanţă. A treia oară, veniră s-o caute cincisprezece copii şi chiar şi un profesor de liceu dintr-un orăşel.

Deoarece exista o penurie de profesori, acesta trebuise să predea fizica, matematica şi chimia şi venise să-i ceară ajutorul lui Ye pentru lecţiile pe care le preda. Bărbatul avea peste cincizeci de ani şi avea deja faţa brăzdată de riduri. Era foarte nervos în faţa lui Ye şi-i cădeau cărţile din mâini peste tot. După ce au plecat de la gheretă, Ye l-a auzit spunându-le elevilor:

— Copii, ea este un *om de ştiinţă.* Un adevărat şi veritabil *om de ştiinţă!*

După aceea, la fiecare câteva zile, veneau copii să-i mediteze. Uneori erau aşa de mulţi că nu mai era loc pentru toţi în gheretă. Cu permisiunea ofiţerilor responsabili pentru securitatea bazei, gărzile îi însoţeau

---

78 Ţintele revoluţiei erau cinci identităţi politice folosite în timpul Revoluţiei Culturale: moşierii, chiaburii, contrarevoluţionarii, elementele negative şi reacţionarii (n.tr. Ken Liu).

până la cantină. Acolo, Ye adusese o tablă mică şi-i învăţa pe copii.

Când Ye termină lucrul în ajunul Anului Nou Chinezesc 1980, se întunecase. Cei mai mulţi de la bază plecaseră de pe Vârful Radar pentru o vacanţă de trei zile şi era linişte peste tot. Ye se întoarse în camera ei. Aceasta fusese odată casa ei şi a lui Yang Weining, dar acum era goală şi singurul ei însoţitor era copilul nenăscut dinlăuntrul ei. În noaptea de afară, vântul rece al Munţilor Marelui Khingan şuiera, ducând cu el sunetul înăbuşit de petarde aruncate în satul Qijiatun. Singurătatea o apăsa pe Ye ca o mână uriaşă şi se simţea zdrobită, comprimată, până când ajunse atât de mică, încât dispăru într-un colţ invizibil din Univers...

Tocmai atunci, cineva bătu la uşă. Când o deschise Ye văzu garda şi apoi, în spatele lui focurile mai multor torţe din ramuri de pin clipind în vântul rece. Torţele erau ţinute sus de o mulţime de copii cu feţele strălucind roşii de la frig şi cu ţurţuri care le atârnau de căciuli. Când intrară în camera ei, părură să aducă aerul rece de afară cu ei. Doi băieţi, îmbrăcaţi mai subţire, suferiseră cel mai rău de frig. Îşi scoseseră căciulile lor groase şi le înfăşuraseră în jurul a ceva ce purtau pe braţe. După ce şi-au dat jos hainele, se văzu că aduseseră un vas mare cu varză fermentată şi colţunaşi cu carne de porc, foarte fierbinţi.

În anul acela, la opt luni după ce trimisese semnale spre Soare, Ye intră în durerile facerii. Pentru că copilul era prost poziţionat şi trupul ei era slăbit, clinica de la bază nu a reuşit să rezolve cazul şi a trebuit s-o trimită la cel mai apropiat spital.

A fost perioada cea mai grea din viaţa lui Ye. După ce a suferit de multă durere şi a pierdut mult sânge, a intrat în comă. Prin ceaţă vedea doar trei sori fierbinţi, strălucitori care orbitau în jurul ei, dogorindu-i nemilos trupul. Această stare dură un oarecare timp şi se gândi înceţoşat că era probabil sfârşitul pentru ea. Era propriul ei iad. Focul celor trei sori o va chinui şi o vor arde pentru

eternitate. Era pedeapsa pentru trădarea ei, o trădare care le depăşea pe toate celelalte. Se prăbuşi într-o stare de groază, nu pentru ea, ci pentru copilul ei nenăscut – mai era copilul încă în ea? Sau se născuse deja în acest iad pentru a suferi cu ea pentru totdeauna?

Nu-şi dădea seama cât timp trecuse. Treptat, cei trei sori se îndepărtară. După un timp, se micşorară brusc şi se transformară în stele căzătoare cristaline. Aerul din jur se răci şi durerea i se micşoră. În cele din urmă se trezi.

Ye auzi un ţipăt lângă ea. Întorcând capul cu mare efort, văzu feţişoara roză şi udă a pruncului.

Doctorul îi spuse lui Ye că pierduse mai mult de 2.000 de ml de sânge. Zeci de ţărani din Qijiatun veniseră să doneze sânge pentru ea. Mulţi dintre ţărani aveau copii pe care Ye îi meditase, dar majoritatea nu aveau nicio legătură cu ea şi-i auziseră doar numele de la copii şi de la părinţi. Fără ei, ar fi murit, cu siguranţă.

Viaţa lui Ye de după naşterea copilului deveni dificilă. Naşterea grea îi ruinase sănătatea. Îi era imposibil să locuiască la bază singură cu copilul şi nu avea rude care s-o ajute. Tocmai atunci, un cuplu de oameni bătrâni care locuiau în Qijiatun veniră la conducerea bazei şi le explicară că trebuie s-o ia pe Ye şi pe copil şi să aibă grijă de ei. Bătrânul fusese vânător şi aduna şi ierburi pentru medicina tradiţională. Mai târziu, după ce pădurea din zonă fusese tăiată în întregime, cei doi începuseră să facă agricultură, dar oamenii tot îi ziceau Vânătorul Qi, din obişnuinţă. Aveau doi fii şi două fete. Fetele se căsătoriseră şi se mutaseră din casă. Unul din fii era soldat şi era plecat departe de casă, iar celălalt era căsătorit şi locuia cu ei. Nora lor tocmai născuse.

Ye nu fusese reabilitată din punct de vedere politic şi conducerea bazei nu ştia cum să răspundă soluţiei propuse. Dar în cele din urmă, de vreme ce nu exista nicio altă soluţie, le-au dat voie cuplului s-o ia la ei pe Ye şi pe copil din spital cu o sanie.

Ye a trăit mai bine de jumătate de an cu această familie de ţărani din Munţii Marele Hingan. Era atât de slăbită

după ce a născut că nu avea nici lapte. În tot acest timp, fetiţa, Yang Dong, fusese alăptată de toate femeile din sat. Cea care o alăptase cel mai mult fusese nora Vânătorului Qi, pe numele ei Feng. Feng avea constituţia solidă, puternică a femeilor din Nord-Est. Mânca sorg în fiecare zi şi sânii ei mari erau plini de lapte, deşi alăpta doi prunci în acelaşi timp. Alte femei din Qijiatun care alăptau au venit şi ele s-o hrănească pe Yang Dong. O iubeau şi spuneau că fetiţa este tot atât de deşteaptă ca mama ei.

Încet-încet, casa Vânătorului Qi deveni locul de adunare al tuturor femeilor din sat. Bătrâne sau tinere, bunici şi fecioare, tuturor le plăcea să dea o raită pe acolo când nu aveau ce să facă. O admirau pe Ye şi erau curioase în legătură cu ea şi ea descoperi că avea multe subiecte feminine de discutat cu ele.

De nenumărate ori, Ye o ţinuse în braţe pe Yang Dong şi vorbise cu femeile din sat în curtea înconjurată de stâlpi din lemn de mesteacăn. Alături de ea stătea un câine negru şi leneş şi copiii care se jucau, scăldaţi de lumina caldă a soarelui. Atenţia ei se fixase asupra a două femei cu pipe din cupru. Acestea fumau pe îndelete şi suflau fum din gură, iar fumul, amestecat cu lumina soarelui, trimitea o lucire argintie care se asemăna mult cu firele subţiri de păr de pe membrele lor durdulii. Odată, una dintre ele îi înmână pipa cu ţeavă lungă din alpaca şi-i urase „să se facă mai bine”. Trase doar de două ori, simţi imediat că ameţeşte şi s-a râs zile în şir pe subiectul ăsta.

Cât despre bărbaţi, Ye nu avea multe de spus. Problemele care îi preocupau toată ziua păreau să fie dincolo de capacitatea ei de înţelegere. Înţelesese că erau interesaţi să planteze nişte ginseng pentru bani până când guvernul ar fi relaxat puţin politicile de taxare, dar nu prea aveau curajul să încerce. O tratau cu toţii cu mult respect pe Ye şi erau foarte politicoşi cu ea. La început nu a dat multă atenţie acestui lucru. Dar după un timp, după ce a observat cum bărbaţii aceia îşi băteau nevestele cu asprime şi flirtau scandalos cu văduvele din sat, spunându-le lucruri care o făceau să roşească, îşi dădu în sfârşit

seama cât de preţios era respectul lor. La fiecare câteva zile, unul dintre ei aducea la casa Vânătorului Qi câte un iepure sau un fazan pe care îi prinseseră şi-i dăruiau lui Yang Dong tot felul de jucării stranii şi neaşteptate pe care le făcuseră cu propriile lor mâini.

În amintirile lui Ye, această perioadă din viaţa ei păruse să-i aparţină altcuiva, ca un segment dintr-o altă viaţă care se strecurase în viaţa ei pe nesimţite, la fel ca plutirea unei pene în aer. Această perioadă se metamorfozase în memoria ei într-o serie de picturi clasice – nu picturi chinezeşti[79], ci picturi europene în ulei. Picturile chinezeşti sunt pline de spaţii goale, iar viaţa din Qijiatun nu avea spaţii goale. Ca şi picturile clasice în ulei, era plină de culori primare cu tuşe groase şi bogate. Totul era cald şi intens: paturile calde de pe soba kang căptuşite cu straturi groase de rogoz[80], tutunul din Guandong şi tutunul MOe îndesat în pipele din cupru, fiertura groasă şi săţioasă de sorg, rachiul baijiu de 65°, distilat din sorg – toate acestea defilau liniştite şi paşnice, ca pârâul din capătul satului.

Cele mai memorabile pentru Ye rămăseseră serile şi nopţile. Fiul Vânătorului Qi era plecat la oraş să vândă ciuperci – primul care a părăsit satul ca să facă bani aiurea. Aşa că împărţea camera cu Feng în locul lui. Pe atunci, nu era electricitate în sat şi, în fiecare seară, ele două se îngrămădeau în faţa unei lămpi cu petrol lampant. Ye putea citi, iar Feng se ocupa cu lucrul de mână. Fără să-şi dea seama, Ye se apleca uneori din ce în ce mai aproape de lampă şi bretonul i se ardea adesea, iar atunci cele două priveau în sus şi-şi zâmbeau. Lui Feng nu i se întâmpla acest lucru niciodată, evident. Avea vederea foarte bună şi putea să coasă chiar şi la lumina chioară de

---

79 Picturile chinezeşti *(Brushpainting*, în originalul tradus în limba engleză): sunt executate cu o pensulă înmuiată în tuş negru sau pigmenţi coloraţi (n.tr.).

80 Rogoz *(Ura sedge* în originalul tradus în limba engleză) considerat una dintre cele trei comori ancestrale ale Chinei de Nord-Est printre care se numărau: ginsengul (□□), blana de nurcă (□□□) şi iată şi iarba carex meyeriana (□□□)
un rogoz specific acestei regiuni din China) (n.tr.).

la jarul cărbunilor. Cei doi copii, care nu aveau nici şase luni, dormeau împreună pe un kang, lângă ele. Îi plăcea mult să-i vadă cum dorm. Singurul sunet din cameră era respiraţia lor regulată.

La început, lui Ye nu-i plăcu să doarmă pe patul încălzit kang şi se îmbolnăvea des. Dar treptat s-a obişnuit cu el. În timp ce dormea, îşi imagina că se transformă într-un prunc care doarme în poala caldă a cuiva. Senzaţia era atât de reală, încât se trezea cu lacrimi pe faţă – persoana care o ţinea în poală nu era tatăl sau mama ei, nu era nici măcar soţul ei cel mort. Nu ştia cine era.

O dată şi-a pus cartea jos şi a văzut că Feng broda un pantof de pânză pe care-l ţinea pe genunchi şi se uită la lampa cu petrol lampant fără să se mişte. Când îşi dădu seama că Ye o priveşte Feng întrebă:

— Surioară, de ce stelele de pe cer nu cad pe Pământ?

Ye o cântări pe Feng cu privirea. Lampa cu petrol lampant era un artist minunat şi crease un tablou clasic cu culori demne şi tuşe strălucitoare: Feng avea haina drapată în jurul umerilor, ceea ce-i expunea brâul roşu, sânii acoperiţi de o pânză subţire şi un braţ gol, neted şi rotund. Lampa cu petrol lampant îi reliefa silueta, acoperindu-i cele mai frumoase părţi ale trupului cu culori vii şi ascunzând tot restul în întuneric. Fundalul pălea şi el şi totul se dizolva într-un întuneric blând. Dar la o privire atentă se observa o lucire roşiatică stinsă care nu venea de la lumina lămpii cu petrol lampant, ci de la jarul cărbunilor de pe jos. La geamuri, aerul rece sculpta deja frumoase flori de gheaţă cu ajutorul aburului cald şi umed din încăpere.

— Ţi-e frică să nu cadă stelele? întrebă Ye blând.

Feng râse şi scutură din cap:

— De ce să-mi fie frică? Sunt atât de mici.

Ye nu-i răspunse ca o astrofiziciană ce era, îi spuse doar:

— Sunt foarte, foarte departe. Nu pot să cadă.

Feng fu mulţumită de răspuns şi se întoarse la lucrul ei de mână. Dar Ye îşi pierduse liniştea. Puse cartea jos şi se lăsă pe suprafaţa caldă a patului *kang*, închizându-şi ochii.

În mintea ei, restul universului din jurul colibei lor minuscule dispăru, tot aşa cum lampa cu gaz ascundea cele mai multe părţi din încăpere. Apoi înlocui universul adevărat cu universul din inima lui Feng. Cerul nopţii era un dom negru care era exact atât de mare cât să cuprindă întreaga lume. Pe suprafaţa domului erau incrustate nenumărate stele care străluceau cu o lumină argintie, cristalină şi niciuna dintre ele nu era mai mare decât oglinda de pe masa veche de lemn de lângă pat. Lumea era plată şi se întindea până foarte departe în fiecare direcţie, dar până la urmă exista o margine unde se întâlnea cu cerul. Suprafaţa plană era acoperită de lanţuri muntoase ca Munţii Marele Hingan şi de păduri pline de sate minuscule cum era Qijiatun… Acest univers ca o cutie de jucării o liniştea şi treptat universul trecu din imaginaţia în visele ei.

În sătucul de munte din inima Munţilor Marele Hingan, ceva se topise până la urmă în inima lui Ye Wenjie. În tundra îngheţată a sufletului ei apăru un lac microscopic cu apă limpede din gheaţă topită.

Ye se întoarse până la urmă la Baza Coasta Roşie cu Yang Dong. Trecură încă doi ani, împărţiţi între anxietate şi pace. Ye primi apoi o notificare: Atât ea, cât şi tatăl ei fuseseră reabilitaţi din punct de vedere politic. Nu mult după aceea, sosi pentru ea o scrisoare de la Tsinghua în care se spunea că se poate întoarce să predea oricând doreşte. Împreună cu scrisoarea veni şi o sumă de bani: despăgubirea datorată de universitate după reabilitarea tatălui ei. De acum încolo, la şedinţele de la bază, şefii i se puteau adresa cu apelativul „tovarăşă”.

Ye reacţionă cu calm la toate aceste schimbări, fără să arate semne de entuziasm sau exaltare. Nu o interesa lumea de afară, dorea doar să rămână la Baza Coasta Roşie, în linişte şi departe de tot şi toate. Însă de dragul educaţiei lui Yang Dong, părăsi până la urmă baza unde crezuse odată că va rămâne pentru tot restul vieţii şi se întoarse la facultatea sa.

La întoarcerea din munţi, Ye simţi că peste tot venise primăvara. Iarna cea rece a Revoluţiei Culturale se încheiase şi totul revenea la viaţă. Dar, chiar dacă calamitatea tocmai se încheiase, totul era în ruine şi nenumăraţi bărbaţi şi femei îşi lingeau rănile, iar zorii noii vieţi erau deja vizibili. Studenţii sosiră în campusuri cu propriii lor copii, librăriile vândură toate cărţile de literatură celebre, inovaţia tehnică deveni o preocupare centrală în fabrici şi cercetarea ştiinţifică se bucura din nou de o aureolă sacră. Ştiinţa şi tehnologia erau singurele chei pentru a deschide uşile spre viitor, iar oamenii se apropiau de ştiinţă cu încrederea şi sinceritatea elevilor din cursul primar. Deşi eforturile lor erau pline de naivitate, erau şi realiste. La prima Conferinţă Naţională Ştiinţifică, Guo Moruo, Preşedintele Academiei Chineze de Ştiinţe declară că sosie primăvara pentru ştiinţă.

Să se fi terminat nebunia? Se întorceau oare ştiinţa şi raţionalitatea? Asta se tot întreba Ye întruna.

Până în ziua când Ye părăsise Baza Coasta Roşie, nu mai primise nicio comunicare de la Trisolaris. Ştia că va trebui să aştepte cel puţin opt ani până să audă răspunsul acelei lumi la mesajul ei şi, odată plecată de la bază, nu mai avea cum să primească răspunsuri extraterestre.

Fusese un lucru atât de important şi totuşi îl făcuse singură. Asta îi dădea un sentiment de irealitate. Cu trecerea timpului, acest sentiment se amplifică. Ce se întâmplase începea să semene tot mai mult cu o iluzie, cu un vis. Oare Soarele chiar putea să amplifice semnalele radio?! Chiar folosise Soarele ca pe o antenă pentru a trimite un mesaj despre civilizaţia umană în Univers? Primise cu adevărat un mesaj dinspre stele? Şi dimineaţa aceea colorată în sângeriu, când trădase întreaga rasă umană, chiar fusese cu adevărat? Şi crimele acelea...

Ye încercă să se cufunde în muncă pentru a uita trecutul – şi aproape că reuşi. Un soi de instinct straniu de autoprotecţie o împiedica să-şi amintească trecutul şi o făcea să nu se mai gândească la comunicarea pe care o avusese odată cu o altă civilizaţie. Viaţa ei trecea în felul

acesta, zi după zi, în completă linişte.

După ce se întorsese de câtva timp la Tsinghua, o luă pe Dong s-o vadă pe mama ei, Shao Lin. După moartea soţului ei, Shao îşi revenise repede din căderea ei nervoasă şi continuase să caute modalităţi de a supravieţui în fisurile invizibile ale ţesăturii politice. Încercările ei de a se adapta curentelor politice şi dea striga sloganele potrivite începeau în cele din urmă să-şi dovedească utilitatea şi mai târziu, în timpul fazei „Reveniţi în sala de curs, continuaţi Revoluţia” s-a apucat de predat[81].

Dar apoi Shao a făcut ceva care i-a surprins pe toţi. S-a căsătorit cu un cadru înalt persecutat din Ministerul Educaţiei. În acelaşi timp, cadrul continua să trăiască într-un „grajd de vaci” pentru reformarea prin muncă[82]. A reprezentat doar o etapă a planului pe termen lung al lui Shao. Ştia că haosul din societate nu putea dura prea mult timp. Rebelii tineri care atacaseră tot ce vedeau în faţa ochilor nu aveau experienţa necesară conducerii unei ţări. Mai devreme sau mai târziu, cadrele vechi persecutate şi marginalizate vor prelua din nou puterea.

Şi câştigă acest pariu. Chiar înainte de sfârşitul Revoluţiei Culturale, soţul ei fusese renumit, parţial, în vechiul său post. După a treia plenară a celui de-al 11-lea Comitet Central al PCC[83] a fost promovat până la rangul de ministru adjunct. În baza acestui dosar, Shao Lin îşi începu

---

[81] În timpul fazei iniţiale a Revoluţiei Culturale, cursurile primare, gimnaziale, liceale sau universitare luau sfârşit treptat în timp ce studenţii mai mari deveneau gărzi roşii. Haosul rezultat a provocat, în cele din urmă, hotărârea conducătorilor din Beijing, în anul 1967, de a le cere elevilor să se reîntoarcă în clase şi să continue Revoluţia într-o manieră mai uşor de controlat (n.tr. Ken Liu).

[82] Grajdurile de vaci erau locuri alese de unităţi de lucru (fabrici, şcoli, oraşe etc.) din timpul fazelor incipiente ale Revoluţiei Culturale unde erau deţinuţi contrarevoluţionarii *Monştri şi Demoni* (conducătorii reacţionari din lumea academică, extremiştii de dreapta, cele Cinci Categorii Negre etc.) la locul de muncă (n.tr. Ken Liu).

[83] Partidul Comunist din China. Această plenară a marcat începutul politicii „Reformei şi Deschiderii” şi este considerată momentul când Deng Xiaoping a devenit conducătorul Chinei (n.tr. Ken Liu).

şi ea ascensiunea rapidă în timp ce intelectualii erau din nou în graţiile conducerii. După ce a devenit membru al Academiei Chineze de Ştiinţe, şi-a părăsit, cu înţelepciune, vechea universitate unde preda şi a fost promovată la rangul de vicepreşedinte al unei alte universităţi celebre.

Mama pe care Ye o vedea acum era modelul perfect al femeii educate care ştia cum să se descurce singură. Nu puteai observa nicio urmă palidă a persecuţiei prin care trecuse. Le primi bucuroasă pe Ye şi pe Dong, se interesă despre viaţa lui Ye din toţi anii care trecuseră, exclamă că Dong era atât de drăguţă şi deşteaptă şi-i ceru atent bucătarului să-i pregătească felurile de mâncare preferate ale lui Ye – totul fu executat cu mare artă, îndemânare şi cu nivelul de grijă corespunzător. Dar Ye putea detecta clar zidul invizibil dintre mama ei şi ea. Evitaseră amândouă subiectele sensibile şi nu-l menţionaseră niciodată pe tatăl lui Ye.

După cină, Shao Lin şi soţul ei le însoţiră puţin pe Ye şi pe Dong şi îşi luară rămas-bun. Apoi Shao Lin se întoarse prima în casă, iar ministrul adjunct îi ceru lui Ye să-l asculte. Într-o clipită zâmbetul cald al ministrului adjunct se stinse şi îngheţă, de parcă-şi trăsese nerăbdător o mască de pe faţă.

— Ne-ar bucura mult să mai vii în vizită, dumneata şi copilul, cu o singură condiţie: nu încerca să aduci vorba despre datoriile din trecut. Mama ta nu a fost de vină pentru moartea tatălui tău. A fost şi ea o victimă. Tatăl tău s-a agăţat de propriile sale convingeri într-un fel absolut nesănătos şi a apucat-o pe un drum fără ieşire. Şi-a abandonat responsabilitatea faţă de familia sa şi v-a făcut pe amândouă să suferiţi.

— Nu ai niciun drept să vorbeşti despre tatăl meu, spuse Ye mânioasă. E o chestiune ce ne priveşte doar pe mine şi pe mama mea. Nu are nimic de-a face cu dumneata!

— Ai dreptate, spuse soţul lui Shao Lin cu răceală. Nu fac decât să transmit un mesaj din partea mamei tale.

Ye privi partea de sus a clădirii de apartamente rezervate cadrelor de conducere. Shao Lin ridicase un colţ

de perdea ca să vadă ce se întâmpla. Fără un cuvânt, Ye o ridică pe Dong şi plecă. Nu se mai întorsese niciodată.

Ye căută şi tot căută informaţii despre cele patru tinere Gărzi Roşii care îl omorâseră pe tatăl ei şi într-un final le dădu de urmă. Toate trei fuseseră trimise la ţară[84] şi se întorseseră, şi toate erau şomere. După ce Ye obţinu adresele lor, le scrise câte o scrisoare scurtă fiecăreia, cerându-le să se întâlnească pe terenul de sport unde murise tatăl ei. Doar ca să vorbească.

Ye nu avea niciun chef să se răzbune. Pe când era la Baza Coasta Roşie, în dimineaţa aceea când Soarele tocmai răsărise, se răzbunase deja pe întreaga rasă umană – inclusiv pe aceste Gărzi Roşii. Dar dorea să le audă pe aceste criminale căindu-se şi voia să descopere măcar o fărâmă de umanitate în sufletul lor acum.

În după amiaza aceea, după ore, Ye le aşteptase pe terenul de sport. Nu-şi făcea mari speranţe şi era aproape sigură că nu vor veni. Dar la ora fixată, cele trei Gărzi Roşii sosiră.

Ye le recunoscu de la distanţă fiindcă erau toate îmbrăcate în aceleaşi uniforme militare kaki care nu mai erau la modă acum. Când se apropiară, îşi dădu seama că uniformele erau probabil chiar cele pe care le purtaseră în momentul şedinţei de luptă de clasă. Hainele fuseseră spălate pană când culoarea pălise şi fuseseră, din câte se vedea, peticite. În afara uniformelor pe care le purtau, aceste trei femei ajunse la vârsta de treizeci de ani nu mai semănau cu cele trei Gărzi Roşii care păreau atât de viteze în ziua aceea. Nu-şi pierduseră doar tinereţea. Mai pierduseră şi altceva.

Prima impresie a lui Ye a fost că, deşi cele trei păreau

---

84 În ultimii ani ai Revoluţiei Culturale, tinerii de familie bună, educaţi au fost trimişi în satele sărace de munte ca să trăiască printre ţărani şi să deprindă cunoştinţe de la ei. Mulţi dintre aşa-zişii Tineri ruralizaţi erau foste Gărzi Roşii şi unii comentatori credeau că politica fusese instituită de preşedintele Mao pentru a se debarasa de rebelii care scăpaseră de sub control în oraşe şi pentru restabilirea ordinii (n.tr. Ken Liu).

odinioară zămislite după acelaşi calapod, acum erau foarte diferite una de cealaltă. Una devenise foarte subţire şi mică de înălţime şi uniforma îi era largă acum. Deja îşi arăta vârsta, avea spatele încovoiat şi părul ei avea o nuanţă gălbejită. Alta devenise solidă, iar haina de la uniforma pe care o purta nici nu mai putea fi încheiată. Părul îi era dezordonat şi faţa întunecată, de parcă greutăţile vieţii i-ar fi şters orice urmă de rafinament feminin, lăsând în urmă doar un soi de amorţeală necioplită. A treia femeie mai avea ceva din aspectul ei din tinereţe, dar una dintre mânecile hainei era acum goală şi flutura în vânt când păşea.

Cele trei Gărzi Roşii se opriră în faţa ei într-un şir – în ziua aceea stătuseră exact la fel în faţa lui Ye Zhetai – încercând să-şi recapete demnitatea uitată de-a pururi. Dar energia spirituală demonică ce le propulsase odată se pierduse. Chipul femeii slăbuţe avea ceva din capul unui şoricel. Chipul femeii solide exprima doar apatie. Femeia cu un singur braţ privea în sus spre cer.

— Credeai că nu o să avem curaj să venim? întrebă femeia cea solidă pe un ton care se dorea provocator.

— Cred că trebuia să ne întâlnim. Trebuie să ne eliberăm cumva de trecut, spuse Ye.

— Trecutul s-a încheiat. Ar trebui să ştii asta. Glasul femeii slăbuţe era ascuţit, de parcă i-ar fi fost mereu frică de ceva.

— Mă refeream la o eliberare spirituală.

— Atunci vrei să ne auzi cum ne căim? întrebă femeia cea solidă.

— Şi atunci cine se va căi în faţa noastră? întrebă femeia cu un singur braţ.

Femeia solidă spuse:

— Dintre noi patru, trei au semnat afişul cu caractere mari de la liceu privitor la Tsinghua. Turneele Revoluţionare, marile adunări din Piaţa Tiananmen, Războaiele Civile ale Gărzilor Roşii, Primul Sediu Roşu, Al Doilea Sediu Roşu, al Treilea Sediu Roşu, Comitetul de Acţiune Comună, Pichetele Occidentale, Pichetele

Orientale, Comuna Universităţii Noul Pekin, Echipa de Luptă Steagul Roşu, Răsăritul e Roşu – am parcurs fiecare etapă importantă din istoria Gărzilor Roşii de la naşterea şi până la moartea lor.

Femeia cu un singur braţ reluă firul discuţiei:

— În timpul Războiului de 100 de Zile de la Tsinghua[85], două dintre noi făceau parte din Corpul Muntelui Jinggang şi celelalte două făceau parte din Facţiunea 14 Aprilie. Am luat o grenadă în mână şi am atacat iute un tanc artizanal al Facţiunii Muntele Jinggang. Braţul mi-a fost zdrobit de şenilele tancului. Sângele, muşchii şi oasele mele au fost măcinate şi amestecate în noroi. Pe atunci aveam doar cincisprezece ani.

— Apoi am fost trimise în sălbăticie. Două dintre noi la Shaanxi şi celelalte două la Henan, în cele mai izolate şi sărace locuri. Când am ajuns acolo prima oară, eram încă idealiste, dar asta nu a durat mult. După o zi de muncă în câmp, eram atât de obosite că nu mai puteam nici să ne spălăm hainele. Locuiam în colibe acoperite cu paie prin care picura apa de ploaie şi auzeam lupii urlând în timpul nopţii şi încet-încet ne trezeam din visurile noastre. Eram uitate în satele acelea de la capătul lumii şi nimănui nu-i păsa de noi.

Femeia cu un singur braţ se uita la podea buimăcită.

— Uneori, pe un drum de pe dealurile pustii, întâlneam o altă Gardă Roşie, vreun tovarăş sau vreun duşman de pe vremea acelor războaie ale Gărzilor Roşii. Ne uitam unul la celălalt: purtam aceleaşi haine zdrenţuite şi eram pline de acelaşi bălegar din cap până-n picioare. N-aveam ce să ne spunem.

Femeia solidă o privi lung pe Ye:

— Tang Hingjing a fost fata care i-a dat lovitura fatală cu

[85] Războiul de 100 de Zile de la Universitatea Tsinghua a fost unul dintre cele mai violente războaie ale Gărzilor Roşii în timpul Revoluţiei Culturale. Dus între două facţiuni de Gărzi Roşii, a durat din 23 aprilie până în 27 iulie 1968. Luptă corp la corp, puşti, grenade, mine, tunuri etc., au fost folosite toate. În final, au murit optsprezece oameni, mai mult de 1100 au fost răniţi şi mai mult de treizeci au fost scoşi din luptă definitiv (n.tr. Ken Liu).

cureaua. S-a înecat în Fluviul Galben. A fost o inundaţie care a dus departe cele câteva oi ale echipei de producţie. Aşa că secretarul de partid i-a chemat pe studenţii trimişi de la centru: „Tineri revoluţionari! A sosit momentul să vă puneţi curajul la încercare!” Aşa se face că Hongjing şi trei alte studente s-au aruncat în râu să salveze oile. Era pe la începutul primăverii şi suprafaţa apei mai avea un strat subţire de gheaţă. Au murit toate patru şi nimeni nu a ştiut dacă au murit de frig sau dacă s-au înecat. Când le-am văzut trupurile... Am... am... la dracu’... nu mai pot vorbi despre asta.

Îşi acoperi ochii şi scânci.

Femeia slăbuţă ofta şi avea şi ea ochii în lacrimi.

— Apoi, mai târziu, ne-am întors în oraş. Şi ce dacă ne-am întors? Nu mai aveam nimic. Tinerii ruralizaţi care se întorseseră nu duceau vieţi prea frumoase. Nu am putut găsi nici cele mai proaste slujbe. Fără slujbe, fără bani, fără viitor. Nu avem nimic.

Ye nu avu ce să comenteze.

Femeia cu un singur braţ spuse:

— Era un film recent intitulat *Arţarul*. Nu ştiu dacă l-aţi văzut. La sfârşit, un adult şi un copil stau în faţa unui mormânt al unei Gărzi Roşii care murise în timpul războaielor civile ale facţiunilor. Copilul îl întreabă pe adult: Sunt eroi? Adultul îi răspunde că nu sunt eroi. Sunt duşmani? Adultul îi răspunde că nu sunt duşmani. Atunci copilul întreabă: Dar ce sunt, atunci? Şi adultul îi răspunde: Istorie.

— Ai auzit? spuse femeia solidă agitând un braţ în faţa lui Ye. Istorie! Istorie! Acum sunt timpuri noi. Cine-şi va mai aminti de noi? Cine se va mai gândi la noi, în afară de tine? Vor uita cu toţii absolut totul!

Cele trei Gărzi Roşii plecară, lăsând-o singură pe Ye pe terenul de sport. Cu mai mult de doisprezece ani în urmă, în după-amiaza aceea ploioasă, stătuse tot aici, privindu-şi tatăl mort. Ultima remarcă a Gărzii Roşii îi suna la nesfârşit în minte...

Soarele care apunea aruncă o umbră lungă în forma

siluetei zvelte a lui Ye. În inima ei, micuţa geană de speranţă pentru societatea care începuse să se nască se evaporă ca o picătură de rouă la soare. Iar mica rămăşiţă de îndoială pe care o mai avea în legătură cu actul ei suprem de trădare dispăru fără urmă.

Îşi găsise idealul de nezdruncinat: să aducă o civilizaţie superioară din Univers în lumea oamenilor.

27

EVANS

La o jumătate de an de la întoarcerea ei la Tsinghua, Ye se apucă de un proiect important: crearea unui observator radioastronomic mare. Împreună cu grupul operativ au călătorit prin toată ţara pentru a găsi cel mai bun loc pentru observator. Consideraţiile iniţiale au fost, pur şi simplu, tehnice. Spre deosebire de astronomia tradiţională, radioastronomia nu avea atâtea pretenţii în legătură cu calitatea sau interferenţele atmosferice, şi necesita doar condiţii minimale de interferenţă magnetică. Călătoriră în multe locuri şi, în cele din urmă, aleseră spaţiul cu cel mai curat mediu electromagnetic: o zonă de dealuri izolată din Nord-Vest.

Dealurile de loess nu erau acoperite decât de o vegetaţie rară. Crăpăturile de eroziune făceau ca versanţii dealurilor să pară nişte chipuri îmbătrânite şi pline de riduri. După alegerea câtorva locuri posibile, grupul operativ rămase un timp scurt într-un sat, unde majoritatea locuitorilor încă trăiau în grote-sălaş tradiţionale. Conducătorul echipei de producţie din sat îşi dădu seama că Ye era o persoană educată şi o întrebă dacă ştia limbi străine. Ea îl întrebă la ce limbă străină se referă şi el îi răspunse că nu ştie. Dacă vorbea vreo limbă străină putea trimite pe cineva sus pe deal să-l cheme pe Bethune, deoarece echipa de producţie avea nevoie să discute ceva cu el.[86]

— Bethune? întrebă Ye mirată.

— Nu cunoaştem numele adevărat al străinului aşa că-l strigăm aşa.

---

[86] Norman Bethune (1890-1939) a fost un chirurg canadian care li s-a alăturat comuniştilor chinezi în lupta lor împotriva forţei invadatoare japoneze din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Numărându-se printre puţinii occidentali care le-au arătat prietenie comuniştilor chinezi, Bethune a devenit un erou cunoscut adulţilor şi copiilor deopotrivă (n.tr. Ken Liu).

— E doctor?

— Nu. Plantează copaci pe dealuri. Îi plantează deja de trei ani de zile.

— Plantează copaci? De ce?

— Spune că sunt pentru păsări. Pentru o specie de păsări care e aproape pe cale de dispariţie.

Ye şi colegii ei fură curioşi şi-i cerură şefului echipei de producţie să-i conducă pentru o vizită. Urmară poteca până ajunseră pe culmea unui deluşor. Şeful echipei le arătă un loc – Ye simţi că străluceşte în faţa ochilor ei – printre dealurile sterpe de loess. Era un versant acoperit de păduri verzi, de parcă pânza veche şi îngălbenită a peisajului fusese binecuvântată din greşeală cu o tuşă de vopsea verde.

Ye şi ceilalţi îl văzură pe străin. În afară de părul lui blond şi de ochii verzi, de blugii ponosiţi şi de haină – care-i amintea de un cowboy – nu arăta prea diferit de ţăranii din partea locului care trudiseră din greu întreaga viaţă. Chiar şi pielea avea acum aceeaşi nuanţă întunecată din cauza luminii soarelui. Nu fu prea impresionat de vizitatori. Se prezentă cu numele de Mike Evans, fără să menţioneze naţionalitatea, dar engleza lui avea un accent american evident. Trăia într-o colibă din chirpici formată din două încăperi care era plină de unelte pentru plantarea copacilor: sape, lopeţi, ferăstraie pentru tăierea crengilor etc., toate făcute pe plan local şi foarte primitive. Praful care umplea ţinuturile din Nord-Vest se aşezase într-un strat subţire pe patul lui simplu, nefinisat şi peste obiectele din bucătărie. Pe pat era un teanc de cărţi şi majoritatea erau despre biologie. Ye observă un exemplar din *Animal Liberation* de Peter Singer. Singurul semn de modernitate era un mic aparat de radio. Bateriile de tip AA ruginiseră şi aparatul era conectat la o baterie externă de tip D. Mai era acolo şi un telescop.

Evans se scuză că nu le poate oferi nimic de băut. Nu mai avea cafea de multă vreme. Avea apă, dar nu avea decât o singură cană.

— Pot să vă întreb ce faceţi de fapt aici? întrebă unul

dintre colegii lui Ye.

— Vreau să fiu un salvator.

— Vreţi să salvaţi... localnicii? Aveţi dreptate, condiţiile ecologice de aici...

— De ce sunteţi aşa cu toţii? Evans deveni brusc furios. De ce trebuie cineva să salveze oameni ca să fie un salvator? De ce salvarea altor specii este considerată insignifiantă? Cine le-a conferit oamenilor un rang atât de înalt? Nu, oamenii nu au nevoie de salvatori. De fapt, ei trăiesc deja cu mult mai bine decât merită.

— Am auzit că încercaţi să salvaţi o specie de pasăre.

— Da, o rândunică. Este o subspecie a rândunicii cafenii din Nord-Vest. Numele latin este foarte lung aşa că nu o să vă plictisesc cu el. În fiecare primăvară, ele urmează căi migratoare prestabilite străvechi ca să se întoarcă în Sud. Aici doar fac cuiburi, dar cum pădurile dispar an după an, nu mai găsesc copaci în care să se aşeze. Când le-am descoperit, specia avea mai puţin de zece mii de exemplare. Dacă această tendinţă se menţine în următorii cinci ani, specia va dispărea. Copacii pe care i-am plantat asigură un habitat pentru câteva dintre ele şi populaţia creşte din nou. Sigur, trebuie să plantez şi mai mulţi copaci şi să extind acest Eden.

Evans le permise lui Ye şi celorlalţi să se uite prin telescop. Cu ajutorul lui, văzură până la urmă câteva păsări mici negre care ţâşneau de prin copaci.

— Nu sunt prea drăguţe, nu? Sigur că nu se strâng cozi uriaşe să le vadă ca la urşii panda. Pe planeta asta, în fiecare zi, câte o specie care nu atrage atenţia oamenilor dispare cu desăvârşire.

— Aţi plantat singur toţi copacii ăştia?

— Pe cei mai mulţi. La început am angajat câţiva localnici să mă ajute, dar nu peste mult timp am terminat banii. Puietul, irigaţia, toate astea costă destul de mult – dar ştiţi ceva? Tatăl meu e miliardar. Este preşedintele unei companii internaţionale de petrol, dar nu vrea să-mi mai dea bani şi nici eu nu mai vreau să folosesc banii lui.

Acum că Evans îşi deschisese sufletul, părea că vrea să-

şi verse tot oful:

— Când aveam vreo doisprezece ani, un petrolier al companiei tatălui meu, de treizeci de mii de tone capacitate, a eşuat lângă coasta Atlanticului. Mai mult de douăzeci de mii de tone de ţiţei s-au vărsat în apa oceanului. Pe vremea aceea, familia mea era la o pensiune de vacanţă costieră nu departe de locul accidentului. După ce tatăl meu a auzit vestea, primul lucru la care s-a gândit a fost cum să evite responsabilitatea imaginii companiei. În după-amiaza aceea m-am dus să văd cum arăta coasta aceea de iad. Marea era neagră şi valurile, sub pelicula groasă şi lipicioasă de petrol, erau line şi istovite. Plaja era şi ea acoperită de un strat negru de ţiţei. Împreună cu câţiva voluntari căutam pe plajă păsări care supravieţuiseră. Se luptau cu petrolul lipicios şi păreau nişte statui negre de asfalt şi doar ochii demonstrau că mai erau încă vii. Ochii aceia care ne priveau din stratul gros de petrol mă urmăresc şi astăzi. Am înmuiat păsările în detergent, încercând să eliminăm petrolul care se lipise de trupurile lor. Dar era extrem de greu: petrolul le intrase în pene şi dacă frecai prea tare penele ieşeau cu tot cu petrol… Până seara, majoritatea păsărilor au murit. În timp ce stăteam pe plaja neagră, epuizat şi plin de petrol, m-am uitat lung la soarele care apunea peste o mare neagră şi m-am simţit de parcă trăiam sfârşitul lumii. Tatăl meu veni din spate, fără să-l aud. Mă întrebă dacă-mi aduceam aminte de micul schelet de dinozaur. Sigur că mi-l aminteam. Scheletul aproape întreg fusese descoperit în timpul unei misiuni de explorare petrolieră şi tatăl meu cheltuise o sumă uriaşă să-l cumpere şi să-l instaleze pe proprietatea unde se afla conacul bunicului meu. Apoi tatăl meu spuse: „Mike, ţi-am spus câţi dinozauri au pierit. Un asteroid s-a prăbuşit pe Terra. Lumea s-a transformat mai întâi într-o mare de foc şi apoi s-a scufundat într-o perioadă lungă de întuneric şi frig… Într-o noapte, te-ai trezit dintr-un coşmar şi mi-ai spus că ai visat că te aflai în perioada aceea îngrozitoare. Aş vrea să-ţi spun acum ce doream să-ţi spun atunci: dacă ai fi trăit cu adevărat în

perioada cretacică, ai fi fost norocos. Perioada în care trăim noi acum este mult mai îngrozitoare. În acest moment speciile de pe Terra dispar mult mai repede decât în perioada Cretacicului târziu. Acum este vremea extincţiilor de masă! Aşa că, dragă copile, ceea ce vezi acum nu e nimic. Este doar o picătură dintr-un episod insignifiant dintr-un proces mult mai vast. Putem trăi fără păsări de mare, dar nu putem trăi fără petrol. Poţi să-ţi imaginezi viaţa fără petrol? La ultima ta zi de naştere ţi-am dăruit Ferrari-ul acela minunat şi ţi-am promis că poţi să-l conduci după ce împlineşti cincisprezece ani. Dar fără petrol, nu ar fi decât o grămadă de metal nefolositor şi nu ai putea s-o conduci niciodată. Acum, dacă vrei să mergi în vizită la bunicul tău, poţi să te duci cu avionul meu personal şi poţi chiar să traversezi şi oceanul în douăsprezece ore... Dar fără petrol, ar trebui să te chinuieşti într-o barcă timp de o săptămână... Astea sunt regulile jocului în civilizaţie. Prioritatea noastră este să garantăm existenţa rasei umane şi a vieţii ei confortabile. Restul este secundar." Tatăl meu îşi făcea mari speranţe cu mine, dar în cele din urmă nu a ieşit cum şi-a dorit. În zilele care au urmat, ochii păsărilor acelora înecate în petrol m-au obsedat şi mi-au modelat viaţa. Când am împlinit treisprezece ani, tatăl meu m-a întrebat ce doream să fac când voi fi mare. I-am spus că vreau să mă fac salvator. Visul meu nu era chiar atât de măreţ. Doream doar să salvez o specie pe cale de dispariţie. Putea să fie o pasăre nu prea drăguţă, un fluture cenuşiu sau un gândac pe care nimeni nu-l observă. Mai târziu, am studiat biologia şi am devenit un specialist în păsări şi insecte. Aşa cum văd eu lucrurile, am un ideal folositor. Salvarea unei specii de păsări sau insecte nu este diferită de salvarea umanităţii. Principiul că toate existenţele sunt egale stă la baza comunismului pan-specii.

— Cum? Ye nu fu sigură că aude bine ultimul termen.

— Comunismul Pan-specii. Este o ideologie pe care am inventat-o. Sau poţi să-i spui o credinţă. Ideea de bază este că toate speciile de pe Terra au fost create egale.

— Este un ideal nepractic. Recoltele noastre sunt şi ele specii vii. Cât timp vrem ca specia umană să supravieţuiască, acest soi de egalitate este imposibil.

— În trecutul îndepărtat, proprietarii de sclavi trebuie să se fi gândit şi ei aşa la sclavii lor. Nu uitaţi tehnologia. Va veni o zi când umanitatea va începe să-şi fabrice singură hrana. Şi cu mult timp înainte de asta ar trebui să stabilim regulile de bază ideologice şi teoretice. Pentru că Comunismul Pan-specii este o continuare naturală a Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului. Revoluţia Franceză a fost acum două sute de ani şi nu am făcut nici măcar pasul acesta. Putem vedea ipocrizia şi egoismul rasei umane.

— Cât timp ai de gând să rămâi aici?

— Nu ştiu. Ca salvator sunt pregătit să-mi dedic întreaga viaţă acestei sarcini. E un simţământ frumos şi plăcut. Sigur, nu mă aştept să-l înţelegeţi.

Evans păru acum să-şi piardă interesul. Spuse că trebuie să plece pentru că are de lucru, aşa că luă o lopată şi un ferăstrău şi plecă. Când îşi luă la revedere, o privi din nou pe Ye, de parcă văzuse ceva neobişnuit la ea.

— Un om nobil, un om pur, un om care s-a eliberat de vulgaritate.

Pe drumul de întoarcere, unul dintre colegii lui Ye recită din eseul preşedintelui Mao: „Amintiri despre Bethune”. Oftă. Există cu adevărat oameni care pot trăi aşa.

Şi ceilalţi îşi exprimară admiraţia şi sentimentele lor amestecate. Ye păru să-şi vorbească doar sieşi când spuse:

— Dacă ar fi mai mulţi ca el, doar puţin mai mulţi, lucrurile ar fi cu totul altfel.

Sigur, nimeni nu înţelese ce a vrut să spună, de fapt.

Şeful grupului operativ întoarse conversaţia la tematica de lucru:

— Nu cred că acest loc va funcţiona. Superiorii noştri nu-l vor aproba.

— De ce nu? Dintre toate, locul acesta are cel mai bun mediu electromagnetic.

— Da, dar ce ne facem cu mediul uman? Tovarăşi, nu vă

concentraţi atenţia doar asupra părţii tehnice. Uitaţi-vă ce săraci sunt oamenii aceştia. Dacă construim observatorul aici, se vor naşte probleme între observator şi localnici. Parcă-i văd pe ţărani cum se gândesc la observator ca la o halcă suculentă de carne din care pot muşca câte o bucăţică.

Locul nu fu aprobat şi motivul a fost chiar cel menţionat de şeful grupului operativ.

Trei ani trecură fără ca Ye să mai audă ceva despre Evans.

Dar într-o primăvară, Ye primi o carte poştală de la Evans cu un singur rând:

„Vino aici. Spune-mi cum să continui.”

Ye se urcă în tren şi călători o zi şi o noapte, apoi se urcă într-un autobuz şi merse ore întregi până când sosi în satul cuibărit printre colinele izolate din Nord-Vest.

Imediat ce se urcă pe deluşorul acela, văzu din nou pădurea. Dimensiunea pădurii era aceeaşi cu cea pe care o văzuse cu trei ani în urmă, dar fiindcă copacii crescuseră, pădurea părea mult mai densă. Ye observă că pădurea fusese mult mai mare, dar părţile ei mai noi fuseseră tăiate.

Tăiatul era în toi. Copacii cădeau în toate direcţiile. Întreaga pădure părea o frunză de dud devorată de viermii de mătase din toate părţile ei. În ritmul acesta avea să dispară repede. Muncitorii care tăiau copacii veniseră din două sate din apropiere. Înarmaţi cu topoare şi cu ferăstraie tăiau copacii abia dezvoltaţi, unul câte unul şi apoi îi trăgeau jos de pe deal cu tractoare şi cu căruţe trase de boi. Erau mulţi tăietori de lemne şi certurile izbucneau frecvent.

Căderea fiecărui copac nou nu producea niciun sunet şi nu se auzea zgomotul puternic al drujbelor, dar scena atât de familiară o făcu pe Ye să simtă un junghi în piept.

Cineva o chemă pe nume – era şeful grupului operativ care devenise acum şeful satului. O recunoscu pe Ye. Când îl întrebă de ce tăiau copacii, el îi spuse:

— Această pădure nu este protejată de lege.

— Cum se poate aşa ceva? Legea forestieră tocmai a fost promulgată.

— Dar cine i-a dat aprobare lui Bethune să planteze copacii aici? Un străin care vine aici să planteze copaci fără aprobare nu este protejat de nicio lege.

— Nu poţi să gândeşti în felul acesta. A plantat copaci pe dealuri sterpe şi nu v-a luat din pământul arabil. Mai ales că atunci când s-a apucat nu aţi avut niciun fel de obiecţii.

— Aşa este. Cei de la conducerea comitatului i-au dat şi o diplomă pentru că planta copaci. Sătenii aveau planificat să taie copacii în câţiva ani de zile – e bine să aştepţi să se îngraşe porcul înainte de tăiere, nu-i aşa? Dar oamenii ăia din satul Nange nu mai pot aştepta şi dacă sătenii mei nu se alătură, noi nu vom primi nimic.

— Trebuie să vă opriţi imediat. Mă voi duce la guvern să raportez!

— Nu este cazul. Şeful satului îşi aprinse o ţigaretă şi arătă spre un camion din depărtare care încărca copacii: Vezi camionul acela? Este de la Biroul Forestier al secretarului adjunct de comitat. Şi mai sunt aici şi oameni de la secţia de poliţie. Au cărat mai mulţi copaci decât oricine! Ţi-am spus, copacii ăştia nu au niciun statut şi nu sunt protejaţi. N-o să găseşti pe nimeni căruia să-i pese. Şi, apropo, tovarăşă, nu eşti cumva profesoară universitară? Ce ai de-a face cu toată tărăşenia asta?

Coliba de chirpici arăta la fel, dar Evans nu mai era în ea. Ye îl găsi în pădure, cu un topor în mână curăţând pomii de uscături. Se vedea că se ocupase de munca asta de mai mult timp fiindcă părea epuizat.

— Nu-mi pasă că nu mai are niciun rost. Nu mă pot opri. Dacă mă opresc o să cad lat, spuse Evans tăind o ramură strâmbă cu o mişcare pricepută.

— Hai să mergem împreună la guvernul comitatului. Dacă ei nu fac nimic, ne vom duce la guvernul provinciei. Cineva trebuie să-i oprească, spuse Ye privindu-l pe Evans, îngrijorată.

Evans se opri şi o privi pe Ye surprins. Lumina soarelui

care apunea trecea printre copaci şi-i făcu ochii să lucească:

— Ye, tu chiar crezi că fac toate astea pentru pădurea asta? zise el şi râse, scuturând din cap, apoi lăsă toporul să cadă. Se aşeză pe jos, cu spatele rezemat de un copac. Dacă vreau să-i opresc, e foarte uşor. Tocmai m-am întors din America. Tatăl meu a murit acum două luni şi am moştenit mai toţi banii lui. Fratele meu şi sora mea au primit fiecare câte cinci milioane. Nu m-am aşteptat deloc. Probabil că în inima lui, mă respecta încă. Sau poate îmi respecta idealurile. Fără activele imobile, ştii câţi bani am la dispoziţie? Aproape 4,5 miliarde de dolari. Pot să le cer să se oprească imediat şi să planteze mai mulţi copaci. Pot să fac toate aceste coline de loess de aici şi până la orizont să se acopere de păduri care cresc rapid, dar ce rost are?

— Tot ce vezi în faţa ta este rezultatul sărăciei. Dar oare în ţările bogate cum stau de fapt lucrurile? Îşi protejează propriile medii înconjurătoare, dar pe urmă îşi mută industriile poluatoare puternici în ţările mai sărace. Probabil ştii că guvernul american tocmai a refuzat să semneze Protocolul de la Kyoto… Întreaga rasă umană este la fel. Câtă vreme civilizaţia continuă să se dezvolte, rândunelele pe care doresc să le salvez şi toate celelalte rândunele vor dispărea. E doar o chestiune de timp.

Ye se aşeză pe jos în tăcere privind razele de lumină aruncate de soarele care apunea printre copaci şi ascultând zgomotul tăietorilor de lemne. Gândurile ei se întoarseră cu douăzeci de ani în trecut, la pădurile din Munţii Marele Hingan. Avusese acolo o discuţie similară cu un alt bărbat.

— Ştii de ce am venit aici? continuă Evans. Seminţele Comunismului Pan-specii au răsărit de mult timp în Orientul Antic.

— Te gândeşti la budism?

— Da. În centrul creştinismului se află Omul. Deşi toate speciile au fost puse în Arca lui Noe, alte specii nu au primit niciodată acelaşi statut ca oamenii. Dar Budismul se concentrează pe salvarea oricărei forme de viaţă. Din

cauza asta am venit aici în Orient. Dar… este evident acum este la fel peste tot.

— Ce pot să fac acum? Care este scopul vieţii mele? Am 4,5 miliarde de dolari şi o companie internaţională de petrol. Dar la ce îmi e de folos? Oamenii au investit mai mult de 45 de miliarde de dolari în salvarea speciilor în curs de extincţie. Şi probabil mai mult de 450 de miliarde au fost deja cheltuite cu eforturile de salvare a mediului înconjurător. Dar la ce bun? Civilizaţia continuă să-şi urmeze calea spre distrugerea întregii vieţi de pe Terra, cu excepţia oamenilor. Patru miliarde şi jumătate sunt destui să construieşti un portavion, dar chiar dacă am construi o mie de portavioane, ar fi imposibil să punem capăt nebuniei umanităţii.

— Mike, uite ce am să-ţi spun. Civilizaţia umană nu mai este capabilă să-şi îmbunătăţească nivelul de trai folosind propria energie.

— Dar oare ce altă sursă de energie mai există în afară de umanitate? Chiar dacă Dumnezeu a existat odată, şi El a murit cu mult timp în urmă.

— Da, mai există alte energii.

Soarele apusese şi tăietorii de lemne plecaseră. Pădurea şi dealurile de loess erau tăcute. Ye îi istorisi acum lui Evans întreaga poveste a Coastei Roşii şi a planetei Trisolaris. Evans ascultă în linişte, iar colinele de loess şi pădurea din asfinţit părură că ascultau şi ele. Când Ye termină de istorisit, se ridicase o lună strălucitoare dinspre Est şi aruncă umbre pestriţe peste solul pădurii.

Evans spuse:

— Tot nu pot să cred ce mi-ai spus. Este prea fantastic. Dar din fericire, am resursele pentru a primi confirmarea. Dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat – îi întinse mâna şi-i spuse cuvintele pe care fiecare nou membru al viitoarei organizaţii OTT trebuie să le spună când se alătură acesteia: Suntem tovarăşi.

28

A DOUA BAZĂ COASTA ROŞIE

Mai trecură trei ani. Evans părea să fi dispărut. Ye nu ştia dacă lucra undeva prin lume ca să primească confirmarea spuselor ei şi nu avea nici cea mai vagă idee cum anume ar fi putut s-o facă. Deşi la scara Universului o distanţă de patru ani-lumină era o aruncătură de băţ, era totuşi o distanţă inimaginabil de mare pentru viaţa fragilă. Între izvorul şi gura râului care traversa spaţiul cosmic, orice conexiune era foarte slabă.

Într-o iarnă, Ye primi o invitaţie de la o universitate nu prea cunoscută din Europa Occidentală pentru un post de lector străin vreme de o jumătate de an. După ce a aterizat la Heathrow, un tânăr o întâmpină. Nu părăsiră aeroportul, ci se întoarseră pe pista de aterizare. Acolo o conduse la un elicopter.

După ce elicopterul huruia prin aerul ceţos de deasupra Angliei, trecutul păru să se întoarcă şi Ye simţi că are un déjà-vu. Cu mulţi ani în urmă, când zburase cu un elicopter, viaţa ei se transformase. Unde o purta destinul acum?

— Ne îndreptăm spre cea de-a Doua Bază Coasta Roşie.

Elicopterul depăşi linia coastei şi-şi continuă zborul spre inima Atlanticului. După o jumătate de oră, coborî spre un vas uriaş din ocean. Imediat ce văzu vasul, se gândi la Vârful Radar. Abia acum îşi dădu seama că forma vârfului părea un vas uriaş. Atlanticul semăna cu o pădure din munţii Marele Hingan, dar lucrul care îi amintea cel mai mult de Baza Coasta Roşie era antena parabolică gigant din mijlocul vasului, care semăna cu o vâslă rotundă. Vasul era un petrolier cu capacitate de şaizeci de mii de tone modificat şi părea o insulă plutitoare din oţel. Evans construise baza pe un vas: ca să fie mereu în cea mai bună poziţie de transmisie şi recepţie sau pentru că astfel putea fi mai greu detectată. Mai târziu, Ye află că vasul se numea

Ziua Judecăţii de Apoi.

Se dădu jos din elicopter şi auzi un urlet familiar. Era provocat de antena uriaşă care tăia felii din vântul care agita apele mării. Sunetul o făcu să retrăiască trecutul. Pe puntea largă de sub antenă erau vreo două mii de oameni, strânşi unul lângă altul.

Evans se îndreptă spre ea şi-i spuse solemn:

— Folosind frecvenţa şi coordonatele pe care mi le-ai furnizat, am primit un mesaj de pe Trisolaris. Ne-au confirmat tot ce mi-ai spus.

Ye încuviinţă calm.

— Măreaţa flotă trisolariană este deja pe drum. Destinaţia lor este sistemul nostru solar şi vor ajunge aici în patru sute cincizeci de ani.

Ye rămase calmă. Nimic nu mai putea s-o surprindă.

Evans arătă spre mulţimea din spatele lui:

— Aceştia sunt primii membri ai Organizaţiei Terra-Trisolaris. Idealul nostru este să invităm civilizaţia trisolariană să reformeze civilizaţia umană, pentru a opri nebunia omenească şi răul, ca Terra să poată fi din nou o lume armonioasă, prosperă şi lipsită de păcate. Din ce în ce mai mulţi oameni se identifică cu idealul nostru şi organizaţia noastră creşte rapid. Avem membri prin toată lumea.

— Ce pot face? întrebă Ye cu glas blând.

— Vei deveni comandant-şef al Mişcării Terra-Trisolaris. Aceasta este dorinţa tuturor luptătorilor OTT.

Ye rămase tăcută câteva secunde. Apoi încuviinţă:

— Îmi voi da toată silinţa.

Evans ridică pumnul şi strigă spre mulţime:

— Eliminaţi tirania umană!

Însoţiţi de sunetul valurilor care se zdrobeau şi de şuieratul vântului care se lovea de antenă, luptătorii OTT strigară într-un glas:

— Lumea aparţine lui Trisolaris!

Aceea a fost ziua când s-a format oficial Mişcarea Terra-Trisolaris.

29

MIŞCAREA TERRA-TRISOLARIS

Cel mai surprinzător aspect al Mişcării Terra-Trisolaris era că atâţia oameni îşi pierduseră speranţa în civilizaţia umană, urau şi erau gata să-şi trădeze propria specie şi chiar respectau foarte mult, drept cel mai înalt ideal, ideea eliminării întregii rase umane, inclusiv a lor şi a copiilor lor.

OTT a fost numită o organizaţie a spiritelor nobile. Majoritatea membrilor veneau din rândul elitelor educate şi mulţi făceau parte din crema sferelor politice şi financiare. OTT a încercat o singură dată să se dezvolte şi în rândul oamenilor obişnuiţi, dar toate eforturile fuseseră sortite eşecului. În ceea ce priveşte partea întunecată a umanităţii, oamenii obişnuiţi nu aveau capacitatea de înţelegere profundă şi inteligentă a celor foarte educaţi. Şi chiar mai important, din cauză că ideile lor nu erau puternic influenţate de ştiinţa şi filosofia modernă, aceştia încă mai simţeau o legătură instinctivă, copleşitoare cu propria specie. Trădarea rasei umane în întregime era de neimaginat pentru ei. Dar elitele intelectuale erau diferite: majoritatea începuseră deja să considere situaţia dintr-o perspectivă exterioară rasei umane. Civilizaţia umană dăduse în sfârşit naştere unei forţe puternice de alienare.

Oricât de uimitoare ar fi fost viteza de dezvoltare a OTT, numărul membrilor nu reprezenta întreaga explicaţie a forţei OTT. Deoarece majoritatea membrilor ei aveau un statut social înalt, aceştia dispuneau de multă putere şi influenţă.

În funcţia sa de comandant-şef al rebelilor OTT, Ye era doar liderul lor spiritual. Nu participa la detaliile operaţiunilor organizaţiei, nu ştia cum OTT a devenit o organizaţie atât de mare şi nu era conştientă nici măcar de câţi membri avea organizaţia.

Guvernele lumii nu acordau nicio atenţie organizaţiei

OTT. Pentru a se dezvolta, OTT avea nevoie să funcţioneze aproape clandestin. Ştiau că vor fi protejaţi de conservatorismul şi lipsa de imaginaţie a guvernelor. În organismele acestea, care dispuneau de puterile statelor, nimeni nu lua în serios declaraţiile OTT, considerând că erau doar nişte extremişti obişnuiţi care scuipau o groază de nimicuri. Şi datorită statutului social al membrilor organizaţiei guvernele îi tratau mereu pe aceştia cu mare grijă. Doar în momentul când OTT a început să-şi creeze propria forţă armată pe care au observat-o organele de securitate naţionale, şi-au dat seama cât de neobişnuite erau toate aceste lucruri. Şi doar în cursul ultimilor doi ani începuseră să atace OTT în mod eficient.

Membrii OTT nu aveau toţi aceleaşi opinii. În cadrul organizaţiei existau facţiuni complicate şi păreri împărţite. În general existau două mari facţiuni.

Adventiştii, care reprezentau curentul cel mai fundamentalist al OTT, îi cuprindeau în mare pe partizanii Comunismului Pan-specii al lui Evans. Renunţaseră complet să mai creadă în natura umană. Această disperare începuse cu extincţia în masă a speciilor de pe Terra cauzată de civilizaţia umană şi Evans era un exemplu tipic. Mai târziu, alţi Adventişti îşi puseseră ura pentru rasa umană pe seama altor raţiuni care nu se limitau la chestiuni cum ar fi mediul înconjurător sau războaiele. Unii îşi ridicau ura la niveluri foarte abstracte, filosofice. Spre deosebire de ce s-a crezut despre ei mai târziu, cei mai mulţi erau realişti şi nu sperau prea multe nici de la civilizaţia extraterestră pe care o serveau. Trădarea lor se baza doar pe disperare şi pe ura faţă de rasa umană. Mike Evans le dădu Adventiştilor mottoul: nu ştim cum e civilizaţia extraterestră, dar cunoaştem umanitatea.

Izbăvitorii erau o facţiune care apăruse mult mai târziu după fondarea OTT. Era o organizaţie de tip religios şi membrii ei erau credincioşii unui cult trisolarian.

O civilizaţie aflată în afara rasei umane îi atrăgea fără îndoială foarte mult pe cei din clasele foarte educate şi era uşor pentru aceştia să-şi dezvolte multe fantezii frumoase

despre o asemenea civilizaţie. Rasa umană era o rasă naivă şi atracţia pe care o prezenta o civilizaţie extraterestră mult mai dezvoltată era aproape irezistibilă. Pentru a face o analogie imperfectă: civilizaţia umană era ca o persoană tânără, credulă care păşea singură prin deşertul Universului şi care aflase de existenţa unui potenţial iubit. Deşi tânărul nu-i vedea chipul sau trupul, ideea că cealaltă persoană exista undeva în depărtare crea fantezii plăcute despre iubitul potenţial care se răspândeau ca focul din pădure. Treptat, în timp ce fanteziile lor despre civilizaţia din depărtări deveneau din ce în ce mai elaborate, Izbăvitorii dezvoltaseră şi sentimente spirituale faţă de Civilizaţia Trisolariană. Alfa Centauri deveni muntele Olimp din spaţiu, un loc în care trăiesc zeii şi astfel se născu religia trisolariană. Spre deosebire de alte religii umane, credinţa trisolariană adora ceva care exista cu adevărat. Dar tot spre deosebire de orice alte credinţe umane, Domnul se afla în suferinţă şi datoria de a-l mântui cădea pe umerii credincioşilor.

Cea mai importantă cale de răspândire a culturii trisolariene în societate era jocul *Trei Corpuri*. OTT depusese mari eforturi pentru dezvoltarea acestui soft extraordinar. Existau două scopuri iniţiale: primul era prozelitismul religiei trisolariene şi al doilea era să facă posibilă întinderea tentaculelor OTT dinspre intelighenţia cea educată spre straturile sociale inferioare pentru recrutarea mai multor membri tineri ai OTT din rândul clasei de mijloc şi a celei inferioare.

Cu ajutorul unui fundal cu elemente din societatea şi istoria umană, jocul explica cultura şi istoria planetei Trisolaris, evitând astfel să-i alieneze pe începători. Imediat ce un jucător avansa la un anumit nivel şi începea să aprecieze civilizaţia trisolariană, OTT putea să stabilească contactul, să examineze simpatiile jucătorului şi în final să-i recruteze pe cei care treceau testele membrilor OTT. Însă *Trei Corpuri* nu atrase prea mult atenţia, deoarece implica multe cunoştinţe de context şi o gândire profundă şi majoritatea jucătorilor tineri nu aveau

răbdarea sau îndemânarea descoperirii adevărului şocant de sub pojghiţa aparent comună. Cei atraşi de joc erau mai mult intelectualii.

Cei mai mulţi care deveniseră Izbăvitori aflaseră despre civilizaţia trisolariană cu ajutorul jocului *Trei Corpuri,* aşa că acesta putea fi considerat leagănul Izbăvitorilor.

În timp ce Izbăvitorii începuseră să dea dovadă de sentimente religioase faţă de civilizaţia trisolariană, ei nu erau atât de extremişti ca Adventiştii în atitudinea lor faţă de civilizaţia umană. Idealul lor suprem era salvarea Stăpânului. Pentru a reuşi să facă posibilă continuarea existenţei Stăpânului, erau gata să sacrifice lumea umană într-o oarecare măsură. Dar cei mai mulţi credeau că soluţia ideală era să găsească un mod care să-i permită să continue să trăiască în sistemul stelar al planetei Trisolaris şi să evite astfel invazia Terrei. În mod naiv îşi imaginau că prin rezolvarea problemei celor trei corpuri îşi puteau atinge obiectivul şi că pot salva şi planeta Trisolaris, şi propria planetă. Sigur, acest gând nu era neapărat naiv. Civilizaţia trisolariană însăşi a gândit astfel vreme de eoni de-a rândul. Efortul de rezolvare a problemei celor trei corpuri era ca un fir roşu care traversase sute de cicluri de civilizaţie trisolariană. Majoritatea Izbăvitorilor cu ceva cunoştinţe de matematică şi fizică încercaseră să rezolve problema şi, chiar după ce aflaseră că nu putea fi rezolvată din punct de vedere matematic, efortul lor nu încetă, fiindcă rezolvarea problemei celor trei corpuri devenise un ritual religios al credinţei trisolariene. Deşi Izbăvitorii aveau mulţi fizicieni şi matematicieni de primă mână printre membri, cercetarea din acest domeniu nu oferea niciun fel de rezultate importante. A fost nevoie ca o persoană precum Wei Cheng, un copil-minune care nu avea niciun fel de legături cu OTT sau cu credinţa trisolariană, să facă o descoperire în mod accidental, descoperire în care Izbăvitorii îşi puneau toate speranţele.

Adventiştii şi Izbăvitorii se aflau mereu în conflict. Adventiştii credeau că Izbăvitorii reprezentau cea mai mare ameninţare pentru OTT. Această opinie avea

motivaţiile ei: guvernele lumii începură să înţeleagă încet-încet adevărul şocant despre rebelii de la OTT doar cu ajutorul câtorva Izbăvitori cu simţul datoriei. Cele două facţiuni aveau aproximativ aceeaşi pondere în cadrul organizaţiei şi propriile lor forţe armate se dezvoltaseră atât de mult că ar fi putut oricând începe un război civil. Ye Wenjie se folosise de autoritatea şi de reputaţia ei şi încercase să peticească ruptura dintre cele două facţiuni, dar rezultatul nu fusese niciodată cel ideal.

În timp ce OTT continua să se dezvolte, apăruse o a treia facţiune: Supravieţuitorii. După confirmarea existenţei flotei de invazie extraterestre, supravieţuirea în războiul care avea să urmeze deveni o dorinţă cât se poate de omenească. Sigur, războiul nu avea să aibă loc decât peste patru sute cincizeci de ani şi nu-i privea pe cei care îşi trăiau vieţile acum, dar mulţi credeau că dacă oamenii ar fi pierdut, descendenţii lor de peste patru secole urmau să supravieţuiască. Servirea invadatorilor trisolarieni i-ar fi ajutat în acest scop. Comparativ cu celelalte două facţiuni, Supravieţuitorii tindeau să vină mai mult din rândul claselor inferioare şi cei mai mulţi erau din Orient (în special chinezi). Numărul lor era încă mic, dar creştea rapid. În timp ce cultura trisolariană continua să se dezvolte, ei deveniră o forţă ce nu putea fi ignorată în viitor.

Alienarea ce se crease din cauza greşelilor civilizaţiei umane, dorul şi adoraţia pentru o civilizaţie mai avansată şi dorinţa puternică a descendenţilor de a supravieţui războiului final – aceste trei motive puternice impulsionau dezvoltarea rapidă a mişcării OTT. În momentul descoperirii ei, rebelii erau practic peste tot.

În acelaşi timp, civilizaţia extraterestră era încă în adâncurile spaţiului cosmic, la mai mult de patru ani-lumină, separaţi de lumea oamenilor printr-o călătorie de patru secole şi jumătate. Singurul lucru pe care îl trimiseseră pe Terra fusese o transmisie radio.

Teoria lui Bill Matthews, „Contactul ca Simbol”, primi astfel o confirmare îngrijorător de perfectă.

30

DOI PROTONI

Anchetator: Acum vom începe ancheta de azi. Sperăm că veţi coopera la fel ca data trecută.

Ye Wenjie: Ce ştiu eu, ştiţi şi dumneavoastră, dar există multe lucruri pe care va trebui să le aflu acum.

Anchetator: Nu-i aşa. În primul rând, vrem să ştim următorul lucru: referitor la mesajele pe care Trisolaris le-a trimis spre Terra, care era proporţia din totalul de mesaje pe care le-au interceptat şi le-au reţinut Adventiştii?

Ye: Nu ştiu. Au o organizaţie puternică. Ştiu doar că au interceptat unele mesaje.

Anchetator: Schimbare de subiect: după ce Adventiştii au monopolizat comunicaţiile cu Trisolaris, aţi construit o a treia Bază Coasta Roşie?

Ye: Am avut un asemenea plan. Dar am construit doar un receptor şi apoi construcţia s-a oprit. Echipamentul şi baza au fost demontate.

Anchetator: De ce?

Ye: Pentru că nu mai primiserăm niciun mesaj dinspre Alfa Centauri. Nu am mai primit nimic pe nicio frecvenţă. Cred că aţi confirmat acest lucru.

Anchetator: Da. Cu alte cuvinte, cel puţin de patru ani Trisolaris a decis să încheie orice comunicaţie cu Terra. Asta face ca mesajele interceptate de Adventişti să fie cu atât mai importante.

Ye: Aşa este. Dar pur şi simplu nu pot să vă spun nimic în plus despre ele.

Anchetator: (după o pauză de câteva secunde) Atunci să găsim un subiect de conversaţie mai bogat. Mike Evans v-a minţit, nu-i aşa?

Ye: Da, se poate spune şi aşa. Nu mi-a dezvăluit niciodată gândurile adânc ascunse în sufletul său şi şi-a exprimat doar sentimentul de datorie faţă de celelalte

specii de pe această planetă. Nu mi-am dat seama niciodată că sentimentul lui de datorie îi provocase ura faţă de civilizaţia umană, o ură care se dezvoltase într-o asemenea măsură, încât îşi făcuse din distrugerea rasei umane idealul său suprem.

Anchetator: Să analizăm structura actuală a OTT: Adventiştii ar dori să distrugă rasa umană cu ajutorul puterii extraterestre; Izbăvitorii adoră civilizaţia extraterestră ca pe o zeitate; Supravieţuitorii doresc să-i trădeze pe ceilalţi oameni pentru a-şi asigura propria supravieţuire – niciuna dintre aceste facţiuni nu se conformează idealului iniţial de a folosi civilizaţia extraterestră ca un mod de reformare a umanităţii.

Ye: Am pornit focul, dar nu am reuşit să controlez arderea.

Anchetator: Aţi avut un plan de eliminare a Adventiştilor din OTT şi chiar aţi început implementarea lui. Dar *Ziua Judecăţii de Apoi* este baza esenţială şi centrul de comandă al Adventiştilor, iar Mike Evans şi alţi conducători adventişti locuiesc acolo. De ce nu aţi atacat mai întâi vasul? Majoritatea forţelor armate ale Izbăvitorilor vă sunt loiale şi ar trebui să deţineţi destulă forţă armată ca să-l scufundaţi sau să-l cuceriţi.

Ye: Din cauza mesajelor de la Stăpân pe care le-au interceptat. Toate mesajele sunt stocate în cea de-A Doua Bază Coasta Roşie pe un computer al *Zilei Judecăţii de Apoi*. Dacă atacam vasul, Adventiştii le-ar fi şters pe toate când şi-ar fi dat seama că înfrângerea lor e iminentă. Acele mesaje sunt prea importante pentru noi ca să riscăm să le pierdem. Pentru Izbăvitori, pierderea lor ar fi la fel ca pierderea Bibliei de către creştini sau ca pierderea Coranului de către musulmani. Cred că vă confruntaţi cu aceeaşi problemă. Adventiştii ţin ostatice mesajele de la Stăpân şi de aceea *Ziua Judecăţii de Apoi* este de neatins.

Anchetator: Aveţi vreun sfat pentru noi?

Ye: Nu.

Anchetator: Numiţi planeta Trisolaris „Stăpân”. Înseamnă că aţi dezvoltat sentimente religioase pentru

Trisolaris, la fel ca Izbăvitorii? Sunteţi o credincioasă trisolariană?

Ye: Deloc. Este doar o obişnuinţă... Nu vreau să mai discut despre asta.

Anchetator: Să ne întoarcem la mesajele interceptate. Poate că nu ştiţi conţinutul exact, dar trebuie să fi auzit zvonuri despre unele aspecte ale detaliilor?

Ye: Probabil doar nişte zvonuri nefondate.

Anchetator: Cum ar fi?

Ye:...

Anchetator: Trisolaris a transferat anumite tehnologii către Adventişti, tehnologii care sunt mult mai avansate decât tehnologiile umane actuale?

Ye: Nu cred. Pentru că o asemenea tehnologie ar risca să cadă în mâinile dumneavoastră.

Anchetator: O ultimă întrebare şi cea mai importantă: până acum, Trisolaris a trimis doar unde radio spre Terra?

Ye: Este aproape adevărat.

Anchetator: Aproape?

Ye: Civilizaţia trisolariană actuală este capabilă de călătoria în spaţiul cosmic la o zecime din viteza luminii. Acest salt tehnologic a avut loc cu câteva decenii (în ani tereştri) în urmă. Înainte, viteza lor maximă era aproximativ o miime din viteza luminii. Sondele minuscule pe care le-au trimis spre Terra nu au parcurs nicio sutime din călătoria lor de acolo până aici.

Anchetator: Atunci am o întrebare. Dacă flota trisolariană care a fost lansată este capabilă de zbor la o zecime din viteza luminii, ar trebui să-i ia doar patruzeci de ani să ajungă în Sistemul Solar. Atunci de ce i-ar trebui, cum spuneţi, mai mult de patru sute de ani?

Ye: Uitaţi cum stau lucrurile. Flota interstelară trisolariană este compusă din nave incredibil de mari. Accelerarea lor este un proces lent. O zecime din viteza luminii este doar viteza lor maximă, dar nu pot zbura la viteza asta prea mult timp înainte de a încetini atunci când se apropie de Terra. Şi apoi, sursa propulsiei navelor trisolariene este anihilarea materiei şi antimateriei. În faţa

fiecărei nave se află un câmp magnetic mare în forma unei pâlnii care colectează particulele de antimaterie din spaţiu. Acest proces de colectare este lent şi doar după o îndelungată aşteptare poate aduna destulă antimaterie pentru a-i permite navei să accelereze pentru o perioadă scurtă. Astfel, accelerarea flotei are loc în salturi şi e presărată de lungi perioade de plutire când se adună combustibilul. De asta îi ia de zece ori mai mult timp flotei trisolariene să ajungă în sistemul nostru solar decât unei sonde mici.

Anchetator: Şi atunci ce aţi vrut să spuneţi cu „aproape” înainte?

Ye: Vorbim despre viteza zborului spaţial într-un anumit context. În afara acestui context, până şi bietele fiinţe umane sunt capabile să accelereze anumite obiecte ca să se apropie de viteza luminii.

Anchetator: (pauză) Prin „context”, vă referiţi la macroscară? La microscară oamenii folosesc deja acceleratori de particule cu energie înaltă ca să accelereze particulele subatomice pentru atingerea vitezei luminii. Aceste particule sunt „obiectele” la care vă refereaţi, nu-i aşa?

Ye: Sunteţi foarte inteligent.

Anchetator: (arătând spre cască) Îi am lângă mine pe cei mai celebri savanţi.

Ye: Da, mă refeream la particulele subatomice. Acum şase ani, în îndepărtatul sistem stelar trisolarian, Trisolaris a accelerat două nuclee de hidrogen pentru atingerea vitezei luminii şi le-a trimis spre sistemul nostru solar. Aceste două nuclee de hidrogen sau protoni au ajuns în sistemul nostru solar acum doi ani, şi apoi pe Terra.

Anchetator: Doi protoni? Au trimis doar doi protoni? Asta e ca şi cum nu ar fi trimis nimic.

Ye: (râzând) Aţi spus „aproape”. Asta este limita puterii trisolariene. Nu pot accelera decât ceva mic, aşa ca un proton, pentru a atinge viteza luminii. Timp de patru ani-lumină au putut să trimită doar doi protoni.

Anchetator: La nivelul macroscopic, doi protoni sunt

nimic. Până şi cilul de pe o bacterie ar include câteva miliarde de protoni. Ce rost are?

Ye: Sunt o încuietoare.

Anchetator: O încuietoare? Dar ce vor să încuie?

Ye: Vor să sigileze progresul ştiinţei umane. Timp de patru secole şi jumătate, înainte de sosirea flotei trisolariene, din cauza existenţei acestor doi protoni, ştiinţa umană nu va mai putea avansa semnificativ. Evans a spus odată că în ziua sosirii celor doi protoni, ştiinţa umană va muri.

Anchetator: Mi se pare ceva... Prea fantastic. Cum e posibil?

Ye: Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Din punctul de vedere al civilizaţiei trisolariene nu suntem nici măcar nişte sălbatici primitivi. Probabil că nu suntem mai mult decât nişte gândaci.

Se făcuse miezul nopţii când Wang Miao şi Ding Yi ieşiră din Centrul de Comandă pentru Operaţiuni de Război. Ascultaseră interogatoriul.

— Crezi ce a spus Ye? întrebă Wang.

— Dar tu?

— Multe lucruri recente sunt incredibile. Dar ca doi protoni să blocheze progresul ştiinţei umane... Mi se pare...

— Hai să ne concentrăm atenţia asupra unui alt lucru. Trisolarienii au fost capabili să lanseze doi protoni spre Terra de la patru ani-lumină distanţă şi şi-au atins ţinta! Acurateţea asta este incredibilă! Între ei şi noi sunt o groază de obstacole: praf interstelar etc. Şi atât Sistemul Solar, cât şi Terra sunt în mişcare. Este mult mai precis decât dacă lansezi un ţânţar de aici spre Pluton. Ţintaşul este cineva dincolo de orice închipuire.

Inima lui Wang se strânse când auzi cuvântul „ţintaş”:

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Nu ştiu. După părerea ta, cu ce seamănă particulele subatomice ca neutronii şi protonii?

— Practic cu un punct. Deşi punctul are o structură

internă.

— Din fericire, imaginea din capul meu este mult mai realistă decât a dumitale.

În timp ce Ding vorbea, îşi aruncă chiştocul departe.

— Ce crezi că este? spuse el arătând spre chiştoc.

— Un filtru de ţigară.

— Bine. Când te uiţi la el de departe, cum îl vezi?

— Practic este doar un punct.

— Perfect. Ding se duse şi ridică chiştocul. În faţa ochilor lui Wang îl rupse şi-i arătă materialul galben şi spongios dinăuntru. Wang simţi mirosul de tutun ars. Ding continuă:

— Uite, dacă rupi chestia asta, suprafaţa absorbantă poate fi egală cu suprafaţa unui living. Aruncă filtrul pe jos. Fumezi pipă?

— Nu mai fumez nimic.

— Pipele folosesc un soi de filtru mai avansat. Costă trei yuani. Diametrul este la fel cu al unei ţigări, dar mai lung: un tub de hârtie umplut cu cărbune activ. Dacă scoţi cărbunele activ, va semăna cu o grămăjoară de particule negre ca excrementele de şoarece. Dar dacă le aduni, suprafaţa absorbantă formată de găurile minuscule dinăuntru este la fel de mare ca un teren de tenis. Din această cauză este atât de absorbant cărbunele activ.

— Ce vrei să spui? întrebă Wang, ascultându-l atent.

— Buretele cărbunelui activ dinăuntrul filtrului este tridimensional. Suprafeţele lor absorbante, totuşi, sunt bidimensionale. Astfel, poţi vedea cum o structură multidimensională minusculă poate conţine o structură multidimensională uriaşă. Dar la nivel macroscopic, este vorba despre limita capacităţii spaţiului multidimensional de a conţine spaţiu cu dimensionalitate redusă. Pentru că Dumnezeu era zgârcit pe vremea Big-Bangului ne-a dăruit o lume macroscopică cu trei dimensiuni plus dimensiunea timpului. Dar asta nu înseamnă că nu există mai multe dimensiuni. La scară mică sunt încuiate până la şapte dimensiuni suplimentare (sau mai precis, în tărâmul cuantic) şi adăugate la cele patru dimensiuni ale

macroscării, particulele fundamentale există într-un spaţiu-timp cu 11 dimensiuni.

— Şi ce dacă?

— Am vrut doar să subliniez că în Univers, o amprentă importantă a progresului tehnologic al unei civilizaţii rezidă în capacitatea acesteia de a controla şi de a folosi microdimensiunile. Folosirea particulelor fundamentale fără a beneficia de avantajul microdimensiunilor este ceva ce strămoşii noştri goi şi păroşi au început să facă atunci când au aprins focuri prin peşteri. Controlarea reacţiilor chimice este doar o manipulare a microparticulelor fără a lua în seamă microdimensiunile. Sigur, această controlare a progresat de la primitivă la avansată: de la focuri la locomotive cu aburi şi apoi la generatoare. Capacitatea oamenilor de a manipula microparticule la nivelul macro a atins nivelul superior, acum avem computere şi nanomateriale. Dar toate astea s-au obţinut fără descătuşarea numeroaselor microdimensiuni. Din perspectiva unei civilizaţii mai avansate din Univers, focurile şi computerele şi nanomaterialele nu sunt fundamental diferite. Aparţin toate aceluiaşi nivel. De aceea ei ne consideră nişte gândaci – din nefericire au dreptate.

— Poţi să fii mai clar? Ce au toate astea de-a face cu doi protoni? Şi, în fond, ce pot face cei doi protoni care au ajuns pe Terra? Aşa cum a spus şi anchetatorul, un singur cil de pe o bacterie poate conţine multe miliarde de protoni. Chiar dacă cei doi protoni s-au transformat în energie pe vârful degetului meu, tot ce voi simţi este o înţepătură de ac.

— Nu ai simţi absolut nimic. Chiar dacă s-ar transforma în energie pe o bacterie, bacteria probabil că nu ar simţi nimic.

— Atunci ce încercai să-mi explici?

— Nimic. Nu ştiu nimic. Ce poate şti un biet gândac?

— Da, dar printre gândaci eşti fizician. Ştii mai multe decât mine. Cel puţin dumneata nu eşti complet profan în ce priveşte cunoştinţele despre aceşti protoni. Te rog!

Spune-mi! Altfel nu voi putea dormi la noapte.

— Dacă-ţi spun mai multe, chiar n-o să mai poţi dormi. Uită ce-am spus. Ce rost are să ne îngrijorăm? Ar trebui să învăţăm să fim la fel de filosofi cum sunt Wei Cheng şi Shi Qiang: fă ce poţi mai bine în zona ta de responsabilitate. Hai să bem şi să ne ducem să ne culcăm ca nişte gândaci de treabă!

31

OPERAŢIUNEA GUZHENG

— Nu-ţi face griji, îi spuse Shi Qiang lui Wang care stătea lângă el. Nu mai sunt radioactiv. În ultimele două zile m-au spălat şi pe dinafară şi pe dinăuntru ca pe un sac de făină. La început, nu au vrut să vii şi tu la şedinţă, dar am insistat. Ha! Pun pariu că de data asta amândoi vom fi foarte importanţi.

În timp ce vorbea, Shi luă un vârf de trabuc din scrumieră, îl aprinse şi trase adânc fumul în piept. Dădu din cap satisfăcut şi suflă fumul în feţele participanţilor care stăteau relaxaţi de partea cealaltă a mesei. Unul dintre cei aşezaţi exact vizavi era fostul proprietar al trabucului, colonelul Stanton al Corpului de Infanterie Marină al SUA. Îi privi dispreţuitor pe Shi.

Erau mult mai mulţi ofiţeri de armată străini la şedinţă şi purtau cu toţii uniformă. Pentru prima oară în istoria umană, forţele armate ale naţiunilor lumii se confruntau cu acelaşi duşman.

Generalul Cheng spuse:

— Camarazi, toţi cei prezenţi la această şedinţă cunoaştem elementele de bază ale situaţiei. Sau, aşa cum s-ar exprima Da Shi, aici de faţă, avem acum paritatea informării. A început războiul dintre invadatorii extratereştri şi umanitate. Fiii noştri nu se vor confrunta cu invadatorii trisolarieni care sunt cât se poate de extratereştri, decât peste patru secole şi jumătate. În acest moment inamicii noştri au încă o faţă umană. Cu toate acestea, esenţialmente, aceşti trădători ai rasei umane pot fi consideraţi ca duşmani ce nu mai fac parte din civilizaţia noastră. Nu ne-am mai confruntat cu un asemenea inamic. Următorul obiectiv al războiului este cât se poate de clar: trebuie să recuperăm mesajele trisolariene interceptate care au fost stocate pe vasul *Ziua Judecăţii de Apoi.* Acestea au o mare semnificaţie pentru supravieţuirea

noastră.

— Nu am făcut nimic ca să atragem bănuielile celor de pe vasul *Ziua Judecăţii de Apoi.* Vasul navighează liber prin Atlantic. A transmis planurile sale Autorităţii Canalului Panama pentru traversarea canalului în patru zile. Este o şansă importantă pentru noi. Cum situaţia este în continuă desfăşurare, s-ar putea să nu mai avem o asemenea ocazie. Chiar acum, toate Centrele de Comandă pentru Operaţiunile de Război din toată lumea pregătesc planurile de acţiune şi Centrul va selecta unul dintre ele în zece ore şi va începe implementarea lui. Scopul şedinţei este discutarea planurilor posibile pentru această operaţiune şi raportarea unui număr de una până la trei dintre cele mai bune sugestii către Centru. Atenţie, timpul este esenţial şi trebuie să fim eficienţi.

— Vă rog să vă notaţi că orice plan trebuie să garanteze un lucru: capturarea în siguranţă a mesajelor trisolariene. Vasul *Ziua Judecăţii de Apoi* a fost creat prin reconstrucţia unui petrolier vechi şi atât hiperstructura cât şi interiorul au fost renovate în mod extensiv şi cu structuri complexe. Se spune că până şi echipajul foloseşte o hartă când intră în zone mai puţin familiare. Noi, desigur, ştim cu atât mai puţin despre planul de ansamblu al vasului. În acest moment, nu putem nici măcar să fim siguri unde se află centrul informatic al *Zilei Judecăţii de Apoi* şi nu ştim dacă mesajele trisolariene interceptate sunt stocate pe serverele situate în centrul informatic sau de câte copii dispun. Singurul mod prin care putem să ne atingem obiectivul este să capturăm în totalitate şi să preluăm controlul asupra vasului *Ziua Judecăţii de Apoi.* Cea mai dificilă parte este împiedicarea acţiunii de ştergere a datelor trisolariene de către inamic în timpul atacului.

— Distrugerea datelor ar fi foarte simplă. Inamicul nu va folosi metode convenţionale pentru ştergerea datelor în timpul atacului, fiindcă este simplu să le recuperezi folosind tehnologia standard. Dar dacă, pur şi simplu, vor goli un încărcător în unitatea de hard disk al serverului sau al unui alt dispozitiv de stocare, s-ar sfârşi totul. Nu le-ar

lua decât zece secunde să facă asta. Aşa că trebuie să incapacităm toţi inamicii din preajma echipamentelor de stocare în mai puţin de zece secunde din momentul detectării atacului. Şi pentru că nu cunoaştem exact locul unde sunt stocate datele sau numărul de copii, trebuie să eliminăm toţi inamicii de pe vasul *Ziua Judecăţii de Apoi* într-o perioadă foarte scurtă de timp, înainte ca ţinta să fie alertată. În acelaşi timp, nu putem nici să distrugem toate utilităţile din interior, mai ales echipamentul informatic. Aşa că este o misiune extrem de dificilă şi unii o consideră imposibilă.

Un ofiţer din cadrul Forţelor de Autoapărare Japoneze spuse:

— Noi credem că singura şansă de succes este să ne bizuim pe spionii de pe vasul *Ziua Judecăţii de Apoi.* Dacă sunt familiarizaţi cu locul unde sunt stocate informaţiile trisolariene, pot controla zona sau pot muta echipamentul chiar înainte de începerea operaţiunii noastre.

Cineva întrebă:

— Operaţiunile de recunoaştere şi monitorizare a vasului *Ziua Judecăţii de Apoi* au fost mereu responsabilitatea serviciilor de informaţii militare ale NATO şi ale CIA. Avem asemenea spioni?

— Nu, răspunse ofiţerul de legătură NATO.

— Atunci nu discutăm decât rahaturi, adăugă Shi.

Fu întâmpinat de priviri iritate.

Colonelul Stanton spuse:

— De vreme ce obiectivul este eliminarea întregului personal dintr-o structură închisă fără deteriorarea niciunuia dintre echipamente, primul gând este să folosim o armă cu fulger globular.

Ding Yi scutură din cap:

— Existenţa acestui tip de armă este acum o informaţie publică. Nu ştim dacă vasul a fost echipat cu pereţi magnetici pentru protecţia împotriva fulgerelor globulare. Dar chiar dacă nu este protejat, o armă cu fulger globular, deşi îi poate omorî pe toţi de pe navă, nu poate face asta simultan. Apoi, după ce fulgerul globular ajunge pe vas,

poate pluti în aer pentru o vreme înainte să-şi elibereze energia. Acest interval durează de la douăsprezece secunde până la un minut sau mai mult. Vor avea suficient timp la dispoziţie ca să-şi dea seama că au fost atacaţi şi să distrugă datele.

Colonelul Stanton întrebă:

— Ce ziceţi de o bombă cu neutroni?

— Colonele, ar trebui să ştii că nu va funcţiona!

Cel care vorbea era un ofiţer rus.

— Radiaţia de la o bombă cu neutroni nu ucide pe loc. După un atac cu bombă cu neutroni perioada de timp de care poate dispune inamicul ar fi mai mult decât suficientă să ţină o şedinţă exact ca a noastră.

— Un alt plan ar fi folosirea gazului paralizant, spuse un ofiţer NATO. Dar eliberarea şi răspândirea peste tot pe vas ar lua timp, aşa că tot nu putem îndeplini cerinţele generalului Cheng.

— Atunci singurele opţiuni care ne rămân sunt bombele cu comoţie[87] şi undele infrasonice, spuse colonelul Stanton.

Ceilalţi aşteptară să-şi termine gândul, dar nu mai adăugă nimic.

Shi spuse:

— Noi, poliţiştii, folosim bombe cu comoţie, sunt nişte jucării. Sunt capabile să zăpăcească oamenii dintr-o clădire până devin inconştienţi, ce-i drept, dar sunt bune doar pentru o cameră sau două. Aveţi bombe cu comoţie suficient de mari, cât să ameţească un petrolier întreg plin de oameni?

Stanton scutură din cap:

— Nu. Şi chiar dacă am avea, un dispozitiv exploziv atât de mare ar distruge şi echipamentul de pe vas.

— Cum stăm cu armele cu unde infrasonice? întrebă

[87] Bomba cu comoţie era o armă folosită de navele spaţiale ca armă defensivă şi conţinea un focos capabil să străpungă blindajul dotat cu un pachet energetic. În momentul detonării, bombele cu comoţie generează o explozie cu comoţie puternică, capabilă să distrugă toată zona înconjurătoare şi să deterioreze instrumentaţia şi echipamentele (n.tr.).

altcineva.

— Sunt în stadiu experimental şi nu pot fi folosite în condiţii reale de luptă. Şi pe urmă, acest vas este foarte mare. La nivelul de putere disponibil pentru prototipurile experimentale actuale, tot ce ar produce un asalt total al vasului *Zilei Judecăţii de Apoi* ar fi ameţeli şi greţuri oamenilor de acolo.

— Ha!

Shi stinse chiştocul de trabuc care devenise acum mic cât o alună de pădure.

— Ţi-am spus eu că discutăm numai rahaturi. O tot ţinem aşa de ceva vreme. Să ne amintim ce a spus generalul şi anume că „Timpul este esenţial!”

Îi rânji şiret traducătoarei, o femeie care era prim-locotenent şi pe care o îngrozea limbajul lui.

— Nu-i prea uşor să traduci, nu-i aşa, tovărăşico? Încearcă şi dumneata să transmiţi mesajul aproximativ!

Dar Stanton păru că înţelege ce spunea. Arătă spre Shi Qiang cu un trabuc proaspăt pe care tocmai şi-l scosese:

— Cine se crede poliţistul ăsta, de ne vorbeşte astfel?

— Dar dumneata *cine* crezi că eşti? îl întrebă Shi.

— Colonelul Stanton este un expert în operaţiuni speciale, spuse un ofiţer NATO. A făcut parte din fiecare operaţiune militară de la Războiul din Vietnam încoace.

— Atunci să vă spun şi eu cine sunt. Cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, grupa mea de recunoaştere a reuşit să se infiltreze la zeci de kilometri în spatele liniilor vietnameze şi a capturat centrala hidroelectrică care era foarte bine păzită. I-am împiedicat pe vietnamezi să demoleze barajul cu explozibili şi să inunde ruta de atac a armatei mele. Iată cine sunt *eu.* Am învins un inamic care v-a învins odată pe *voi.*

— Destul! Generalul Cheng lovi cu pumnul în masă. Nu aduceţi în discuţie chestiuni irelevante. Dacă aveţi un plan, spuneţi-l!

— Nu cred că mai are rost să ne pierdem vremea cu acest poliţist, spuse Colonelul Stanton dispreţuitor, aprinzându-şi trabucul.

Fără să mai aştepte traducerea, Shi sări în picioare.

— Pao-Li-Si’[88] – am auzit cuvântul de două ori. Cum? Dispreţuieşti poliţia? Să vorbiţi despre aruncarea câtorva bombe care să facă vasul ăla praf şi pulbere, da, la asta vă pricepeţi voi, militarii, sunteţi experţi. Dar dacă e vorba de luarea unui lucru fără stricăciuni şi victime – nu-mi pasă câte stele ai pe umăr – atunci nu eşti nici măcar un hoţ eficient. Pentru genul ăsta de chestii, trebuie să gândim creativ, CRE-A-TIV! Nu veţi fi niciodată la fel de buni cum sunt criminalii maeştri ai gândirii creative. Ştii cât de buni sunt? Odată m-am ocupat de un jaf când infractorii reuşiseră să fure un vagon dintr-un tren în mers şi au reconectat vagoanele de dinainte şi de după vagonul care-i interesa, aşa încât trenul a parcurs tot drumul până la destinaţie fără ca nimeni să observe. Singurele unelte pe care le-au folosit au fost un cablu şi câteva cârlige de oţel. Ăia erau adevăraţii experţi în operaţiuni speciale. Şi cineva ca mine, un poliţist criminalist care s-a tot jucat de-a şoarecele şi pisica cu ei de mai bine de un deceniu, a fost educat şi instruit de ei.

— Spune-ne planul tău! spuse generalul Cheng. Sau taci!

— Sunt mulţi oameni importanţi aici şi nu am crezut că se cuvine să vorbesc şi mi-e teamă, generale, că vei spune din nou că sunt bădăran.

— Eşti deja chintesenţa bădărăniei. Destul! Spune-mi care este planul tău creativ!

Shi luă un pix şi desenă două curbe paralele pe masă:

— Acesta este canalul.

Puse scrumiera între cele două linii:

— Acesta este *Ziua Judecăţii de Apoi.*

Apoi se aplecă spre colonelul Stanton peste masă şi-i smulse trabucul aprins din gură.

— Nu mai pot să-l tolerez pe idiotul ăsta! strigă colonelul, ridicându-se în picioare.

— Da Shi, ieşi afară! spuse generalul Cheng.

— Doar un minut! Termin imediat. Shi întinse o mână

88 Pao-Li-Si’ – poliţie (n.tr.).

spre colonelul Stanton.

— Ce doreşti? întrebă colonelul, uluit.

— Mai dă-mi unul!

Stanton ezită preţ de o secundă înainte de-a lua dintr-o cutie frumoasă de lemn un alt trabuc, pe care i-l întinse. Shi luă capătul aprins al primului trabuc şi-l apăsă de masă, aşa că acum trabucul se înălţa pe malul Canalului Panama. Aplatiză şi capătul celuilalt trabuc şi-l instală vertical pe celălalt mal al canalului.

— Am plasat doi stâlpi pe malurile canalului şi între ei am întins multe filamente subţiri paralele, aflate la un metru distanţă unul de altul. Filamentele ar trebui să fie făcute din nanomaterialul cu numele „Lama Zburătoare” creat de profesorul Wang.

După ce Shi Qiang termină de vorbit, rămase pe loc şi aşteptă câteva secunde. Apoi îşi ridică braţele şi spuse mulţimii de oameni încremeniţi:

— Asta-i tot! apoi se întoarse şi plecă.

Aerul din încăpere parcă îngheţase. Toţi cei prezenţi rămăseseră ca nişte statui din piatră. Până şi vibraţiile computerelor din jur păreau că sunt mai blânde.

După mai mult timp, cineva rupse tăcerea timid:

— Profesore Wang, „Lama Zburătoare” chiar e compusă din filamente?

Wang încuviinţă:

— Datorită tehnicii noastre actuale de construcţie moleculară, singura formă pe care o putem crea este filament. Grosimea este de aproximativ o sutime din grosimea firului de păr... Ofiţerul Shi a obţinut această informaţie de la mine, înainte de şedinţă.

— Ai destul material?

— Cât de lat este canalul? Şi cât de înalt e vasul?

— Cea mai îngustă porţiune a canalului este de o sută cincizeci de metri. *Ziua Judecăţii de Apoi* este înaltă de treizeci şi unu de metri, cu un pescaj de opt metri aproximativ.

Wang se uită fix la trabucurile de pe masă şi făcu nişte calcule în minte.

— Cred că avem destul.

Se lăsă iar o tăcere lungă. Îşi reveneau cu toţii foarte greu din uimire.

— Dar dacă echipamentul care stochează datele trisolariene, cum ar fi unitatea de hard disk şi discurile optice, sunt tăiate şi ele în felii?

— Nu pare posibil.

— Chiar dacă sunt feliate, spuse un expert informatician, nu ar fi ceva nemaipomenit. Filamentele sunt extrem de ascuţite şi suprafeţele tăiate vor fi foarte netede. Având în vedere această premisă, fie că sunt unităţi de hard disk, discuri optice sau circuite integrate de stocare, putem recupera marea majoritate a datelor.

— Are altcineva o idee mai bună? Cheng privi în jurul mesei. Nimeni nu vorbi. Perfect. Atunci să ne concentrăm atenţia asupra acestui lucru şi să punem la punct detaliile.

Colonelul Stanton, care tăcuse în tot acest timp, se ridică în picioare:

— Mă duc să-l rog pe ofiţerul Shi să revină.

Generalul Cheng îi făcu semn cu mâna să se aşeze. Apoi strigă:

— Da Shi!

Shi reveni, rânjindu-le tuturor. Ridică trabucurile de pe masă. Pe cel care fusese aprins îl băgă în gură şi pe celălalt îl băgă în buzunar.

Cineva întrebă:

— Când trece *Ziua Judecăţii de Apoi,* cei doi stâlpi pot suporta forţa aplicată pe filamentele „Lamei Zburătoare”? Nu cumva stâlpii vor fi feliaţi primii?

Wang spuse:

— Asta se rezolvă foarte simplu. Avem cantităţi mici de material de „Lame Zburătoare” care sunt foi plane. Le putem folosi pentru protejarea coloanei acolo unde sunt ataşate filamentele.

Apoi discuţia se purtă mai ales între ofiţerii navali şi experţii în navigaţie.

— *Ziua Judecăţii de Apoi* se află la limita superioară a tonajului care poate trece prin Canalul Panama. Are un

pescaj adânc, prin urmare trebuie să luăm în considerare instalarea filamentelor sub linia de plutire.

— Asta va fi foarte greu. Dacă nu e timp suficient, nu cred că trebuie să ne batem capul cu asta. Părţile din navă aflate sub linia de plutire sunt folosite pentru motoare, combustibil şi balast şi produc foarte mult zgomot, vibraţii şi interferenţă. Condiţiile sunt nepotrivite pentru centre informatice sau alte asemenea facilităţi în astfel de locuri. Dar pentru părţile de deasupra apei, o plasă de nanofilament bine întinsă va avea rezultate net superioare.

— Atunci este mai bine să punem capcana la una dintre închizătoarele hidraulice ale canalului. *Ziua Judecăţii de Apoi* este construită pe baza specificaţiilor Panamax[89], ceea ce înseamnă că are treizeci şi unu de metri în lăţime, exact cât este suficient pentru a intra în ecluza lată de treizeci şi doi de metri. Trebuie doar să facem filamentele „Lamelor Zburătoare” de treizeci şi doi de metri lungime şi astfel putem micşora distanţa dintre ele. Aşa va fi mai simplu să ridicăm stâlpii şi să înşirăm filamentele între ei, mai ales pentru părţile aflate sub apă.

— Nu. Situaţia din jurul ecluzelor este prea imprevizibilă. Şi pe urmă, un vas dinăuntrul ecluzei trebuie tras înainte de patru „măgari”, patru locomotive electrice pe şine. Acestea se mişcă lent şi timpul petrecut în ecluze este cel când echipajul este foarte alert. Felierea vasului în acest interval va fi descoperită cu siguranţă.

— Dar Podul Americilor aflat chiar în afara Ecluzei Miraflores? Pereţii de sprijin de la cele două capete ale podului pot servi drept stâlpi pentru înşirarea filamentelor.

— Nu. Distanţa dintre pereţii de sprijin este prea mare. Nu avem destul material de „Lame Zburătoare”.

— Atunci rămâne aşa: locul operaţiunii va fi cel mai îngust punct al Tăieturii Gaillard[90], o sută cincizeci de metri în lăţime. Adăugaţi un joc pentru stâlpi… să zicem o

---

[89] Specificaţiile tehnice ale vaselor care pot folosi canalul sunt cunoscute sub numele de *Panamax* (n.tr.).

[90] Tăietura Gaillard se numeşte acum Culebra Cut, adică Tăietura Culebra (n.tr.).

sută şaptezeci de metri.

Wang spuse:

— Dacă acesta este planul, atunci cea mai mică distanţă dintre filamente va fi de cincizeci de centimetri. Nu am destul material pentru o plasă mai întinsă.

— Cu alte cuvinte, trebuie să ne asigurăm că vasul trece în timpul zilei, spuse Shi, suflând din nou fum pe nas.

— De ce?

— Noaptea echipajul doarme, ceea ce înseamnă că vor fi cu toţii culcaţi. Cincizeci de centimetri între filamente lasă un spaţiu mult prea mare. Dar în timpul zilei, chiar dacă stau jos sau se ghemuiesc, distanţa este suficientă.

Se auziră nişte râsete răzleţe. Participanţii, epuizaţi de stres, se defulară puţin, adulmecând mirosul de sânge.

— Eşti pur şi simplu un demon, îi spuse o doamnă de la ONU lui Shi.

— Spectatorii nevinovaţi vor fi răniţi? întrebă Wang cu glas tremurând.

Un ofiţer naval răspunse:

— Când vasul trece prin ecluză, mai mult de doisprezece muncitori vor fi pe punte, dar vor coborî cu toţii după ce vasul trece prin ecluză. Pilotul Canalului Panama va trebui să însoţească vasul pe tot parcursul celor optzeci de kilometri, aşa că va fi sacrificat.

Un ofiţer CIA spuse:

— Şi probabil că unii oameni din echipajul *Zilei Judecăţii de Apoi* nici nu cunosc adevăratul scop al vasului.

— Profesore, spuse generalul Cheng, nu-ţi bate capul cu gândurile astea. De informaţia pe care trebuie s-o obţinem depinde supravieţuirea însăşi a civilizaţiei umane. Altcineva trebuie să ia această decizie.

Pe când se încheia şedinţa, colonelul Stanton împinse frumoasa cutie cu trabucuri în faţa lui Shi Qiang.

— Căpitane, sunt cele mai bune havane din lume. Sunt ale dumitale.

Patru zile mai târziu, Tăietura Gaillard, Canalul Panama.

Wang nici măcar nu putea spune că se află într-o ţară

străină. Ştia că la Vest, nu prea departe, se află frumosul lac Gatun. La Est era magnificul Pod al Americilor şi Panama City. Dar nu avusese şansa să le vadă.

Cu două zile în urmă sosise cu un zbor direct din China la Aeroportul Militar Tocumen de lângă Panama City şi apoi ajunsese aici cu un elicopter. Imaginea din faţa ochilor era obişnuită: şantierul de construcţie pentru lărgirea canalului făcuse ca vegetaţia tropicală de pe ambele maluri să se rărească şi se vedeau petice mari de pământ galben. Culoarea i se părea familiară. Canalul nu avea nimic special, probabil şi pentru că era atât de îngust. O sută de mii de oameni săpaseră partea asta de canal cu un secol înainte, lopată cu lopată.

Wang şi colonelul Stanton şedeau pe şezlonguri sub cortul de la mijlocul pantei. Amândoi purtau cămăşi comode, colorate, pălării de pai înclinate într-o parte şi semănau cu doi turişti.

Mai jos, pe fiecare mal al canalului, era câte un stâlp de oţel de douăzeci şi patru de metri întins pe pământ. Cincizeci de nanofilamente foarte puternice, fiecare lung de şaizeci de metri, erau întinse între stâlpi. Fiecare filament de la capătul malului drept era conectat la o lungime de sârmă de oţel standard. Aceasta oferea filamentelor destul joc ca să se poată scufunda până la fundul canalului cu ajutorul greutăţilor. Configuraţia permitea celorlalte vase să treacă în siguranţă. Din fericire, traficul pe canal nu era aşa aglomerat pe cât îşi imaginase. În medie treceau zilnic cam patruzeci de vase.

Baza fiecărui stâlp era conectată la o şarnieră mecanizată. Doar după ce trecea ultimul vas din faţa *Zilei Judecăţii de Apoi,* se ridicau sârmele din oţel şi nanofilamentele urmau să fie fixate de stâlp, pe fiecare mal. Apoi stâlpii erau ridicaţi.

Numele operaţiunii era „Guzheng” şi se baza pe similitudinea dintre structura ţiterei chinezeşti antice cu acelaşi nume. Plasa de feliere a nanofilamentelor fusese denumită „ţitera”.

Cu o oră înainte, *Ziua Judecăţii de Apoi* intrase în

Tăietura Gaillard din lacul Gatun.

Stanton îl întrebă dacă fusese în Panama până acum. Wang îi răspunse că nu.

— Am fost aici în 1990, spuse colonelul.

— Din cauza războiului aceluia?

— Da, a fost unul dintre războaiele care nu mi-a lăsat nicio impresie. Îmi amintesc doar că mă aflam în faţa Ambasadei Vaticanului în timp ce Martha The Vandellas cântau *Nowhere To Run* pentru Noriega, care era deja încolţit. Apropo, a fost ideea mea.

În canalul de sub ei, un vas franţuzesc de un alb pur trecea încet. Mai mulţi pasageri îmbrăcaţi în haine colorate se plimbau fără nicio grijă pe puntea acoperită cu o mochetă verde.

— Postul de observaţie nr. 2 raportează: nu mai sunt alte vase înaintea ţintei, se auzi din staţia radio a lui Stanton.

— Ridicaţi ţitera! ordonă Stanton.

Mai mulţi oameni cu căşti de protecţie apărură pe ambele maluri, fiind nişte muncitori însărcinaţi cu întreţinerea. Wang se ridică, dar colonelul îl trase în jos:

— Profesore, nu te îngrijora. Ştiu ce au de făcut. Wang îi urmări pe cei de pe malul drept care traseră iute sârmele de oţel ataşate de nanofilamente şi le fixară de stâlp. Apoi, încet, cei doi stâlpi fură ridicaţi. Pentru camuflaj, fuseseră decoraţi cu marcaje navigaţionale şi indicatoare de adâncime a apei. Muncitorii acţionau dezinvolţi, de parcă ar fi trebuit pur şi simplu să-şi facă munca plictisitoare. Wang privi spaţiul dintre stâlpi. Nu părea să fie nimic, dar ţitera letală era deja la locul ei.

— Ţinta se află la patru kilometri de ţiteră, se auzi un glas în staţia radio.

Stanton puse staţia radio jos. Continuă să converseze cu Wang:

— A doua oară când am fost în Panama a fost în anul 1999 pentru a participa la ceremonia pentru predarea canalului către statul Panama. În mod ciudat, când am ajuns la clădirea Autorităţii, drapelul SUA fusese deja coborât. Probabil că Guvernul ceruse coborârea drapelului

cu o zi mai repede ca să evite mulţimea de oameni... Pe vremea aceea îmi imaginam că eram martorul unui eveniment istoric. Dar acum mi se pare atât de insignifiant!

— Ţinta se află la trei kilometri de ţiteră.

— Da, insignifiant, murmură Wang.

Nu-l asculta deloc pe Stanton. Restul lumii încetase să mai existe pentru el. Toată atenţia era îndreptată asupra *Zilei Judecăţii de Apoi*, care nu apăruse încă. Între timp, soarele care răsărise peste Atlantic apunea acum peste Pacific. Canalul lucea, scăldat într-o lumină aurie. În apropiere, ţitera letală aştepta tăcută. Cei doi stâlpi erau întunecaţi şi nu reflectau lumina soarelui, părând mai vechi decât canalul care curgea printre ei.

— Ţinta se află la doi kilometri de ţiteră.

Stanton părea să nu audă glasul din staţia radio. Continuă:

— După ce am aflat că flota extraterestră se îndreaptă spre Terra, am început să sufăr de amnezie. Este atât de ciudat. Nu mai pot să-mi amintesc multe lucruri din trecut. Nu-mi mai amintesc detalii despre războaiele prin care am trecut. Aşa cum am spus, îmi par atât de insignifiante. După ce-şi dă seama de adevăr, fiecare devine o altă persoană din punct de vedere spiritual şi vede lumea într-o lumină nouă. M-am tot gândit: imaginează-ţi că acum două mii de ani sau chiar mai devreme, umanitatea ar fi aflat că o flotă invadatoare extraterestră va veni peste câteva mii de ani, cum ar arăta civilizaţia umană astăzi? Profesore, poţi să-ţi imaginezi?

— Nu, nu pot... răspunse Wang automat, cu mintea în altă parte...

— Ţinta se află la 1,5 kilometri de ţiteră.

— Profesore, cred că vei fi Gaillardul[91] acestei noi ere. Aşteptăm să ne construieşti un nou Canal Panama. De fapt ascensorul spaţial este un canal. La fel cum Canalul

[91] Maiorul David du Bose Gaillard din Corpul Inginerilor din Armata SUA a fost însărcinat cu excavarea celei mai dificile porţiuni din Canalul Panama: Tăietura Gaillard (n.tr.).

Panama face legătura dintre două Oceane, ascensorul spaţial va face legătura cu Terra…

Wang ştia că flecăreala colonelului avea scopul să-l ajute în aceste momente foarte dificile. Îi era recunoscător, dar nu funcţiona.

— Ţinta se află la un kilometru de ţiteră.

Ziua Judecăţii de Apoi îşi făcu apariţia. În lumina soarelui care dispărea pe după dealurile dintr-o parte, era o siluetă întunecată pe fundalul valurilor aurii ale canalului. Vasul de 60.000 de tone era mult mai mare decât îşi imaginase Wang. Părea un nou vârf de deal adăugat brusc printre celelalte. Deşi Wang ştia că acest canal putea primi vase şi de 70.000 de tone, vederea unui vas atât de mare într-o cale navigabilă atât de îngustă îţi transmitea un sentiment ciudat. Din cauza imensităţii sale, canalul păru că dispare. Era ca un munte care aluneca peste sol. După ce se obişnui cu lumina soarelui, Wang văzu carena neagră ca noaptea şi suprastructura care era vopsită într-un alb pur. Antena uriaşă dispăruse. Auziră huruitul motoarelor vasului, însoţite de sunetul agitat al valurilor produse de prora rotundă care se izbea de malurile canalului.

În timp ce distanţa dintre *Ziua Judecăţii de Apoi* şi ţitera ucigaşă se micşora, inima lui Wang începu să bată mai tare şi respiraţia i se tăie. Ar fi vrut să fugă departe, dar se simţea atât de slăbit că nu-şi mai putea controla trupul. Brusc fu cuprins de un sentiment de ură adâncă pentru Shi Qiang: *Cum de-i venise nenorocitului o asemenea idee? E aşa cum a spus doamna aceea de la ONU, e un demon!* Dar sentimentul dispăru. Se gândi că dacă Shi ar fi fost lângă el, s-ar fi simţit mai bine. Colonelul Stanton îl invitase pe Shi să vină, dar generalul Cheng refuzase, motivând că aveau nevoie de Shi acolo unde era. Wang simţi mâna colonelului pe spate:

— Profesore, toate astea vor trece.

Ziua Judecăţii de Apoi era acum sub ei şi trecea prin ţitera ucigaşă. Când prora vasului atinse pentru prima dată planul dintre cei doi stâlpi de oţel, Wang simţi cum i

se strânge pielea scalpului. Dar nu se întâmplă nimic. Carena imensă a vasului continua să înainteze mai departe de cei doi stâlpi de oţel. Când trecu jumătate din vas, Wang începu să se îndoiască de existenţa reală a nanofilamentelor dintre cei doi stâlpi.

Dar un semnal subtil îi şterse orice urmă de îndoială. Observă o antenă zveltă, aflată chiar la vârful suprastructurii, care se frânse de la bază şi care se prăbuşi.

Imediat mai apăru un alt semn care indica prezenţa nanofilamentelor, un semn care-l făcu pe Wang să-şi piardă controlul. Puntea mare a vasului era goală, cu excepţia unui bărbat care stătea lângă pupa şi spăla cu furtunul babele de amarare ale vasului. Din punctul său de observaţie, Wang văzu totul cât se poate de clar. În momentul în care partea din vas trecu printre stâlpi, trupul omului înţepeni şi furtunul îi căzu din mână. În acelaşi timp, furtunul însuşi fu tăiat în două bucăţi, nu departe de bărbat, şi apa se împrăştie peste tot. Omul rămase în picioare câteva secunde, apoi căzu şi când trupul ajunse pe punte, se despică în două. Partea de sus se târî printr-o băltoacă de sânge, doar cu cele două cioturi de braţe însângerate. Mâinile îi fuseseră retezate chirurgical.

După ce pupa vasului trecu printre cei doi stâlpi de oţel, *Ziua Judecăţii de Apoi* continuă să navigheze la aceeaşi viteză şi totul păru să se desfăşoare normal. Dar Wang auzi zgomotul motorului care se transformase într-un scâncet straniu, înainte să devină un zgomot haotic. Se auzea de parcă cineva aruncase o cheie de roţi în rotorul unui motor imens – nu, mai multe, mult mai multe chei de roţi. Ştia că sunetul era provocat de părţile rotative ale motorului care fuseseră tăiate. După un zgomot strident, de sfâşiere, apăru o gaură pe o parte a pupei vasului, produsă de o piesă metalică mare care fusese aruncată prin carenă. O componentă spartă zbură prin gaură şi căzu în apă, producând o coloană mare de apă. În timp ce zbură iute pe lângă el, Wang îşi dădu seama că era o secţiune a arborelui cotit al motorului.

O coloană groasă de fum ieşi din gaură. *Ziua Judecăţii de Apoi,* care plutise pe lângă malul drept, începu să se rotească, trăgând după ea o coadă de fum. Imediat traversă canalul şi se izbi de malul stâng. În timp ce Wang privea, prora gigantică se deformă şi se ciocni de pantă, tăind dealul de parcă era apă şi producând valuri de pământ care se împrăştiau în toate direcţiile. În acelaşi timp, *Ziua Judecăţii de Apoi* începu să se despice în mai mult de patruzeci de felii, fiecare fiind groasă de un metru. Feliile de la partea superioară se mişcau mai rapid decât cele din partea inferioară şi vasul se desfăcu asemenea unui pachet de cărţi. În timpul în care cele aproximativ patruzeci de felii de metal treceau una pe lângă alta, zgomotul asurzitor semăna cu mii de unghii uriaşe care zgâriau sticla.

Înainte ca sunetul insuportabil să se sfârşească, *Ziua Judecăţii de Apoi* se împrăştie pe mal ca un teanc de veselă purtată de un chelner ameţit, cu farfuriile de deasupra deplasându-se cel mai departe. Feliile păreau moi ca pânza şi se deformară rapid, transformându-se în nişte forme complicate. Nu ai fi putut să crezi că alcătuiseră cândva un vas.

Soldaţii se repeziră spre mal şi Wang fu surprins să vadă atâţia oameni care se ascunseseră prin apropiere. O flotă de elicoptere sosi cu motoarele asurzitoare, traversă suprafaţa canalului care era acum acoperită de o pojghiţă de ulei iridescent, plană deasupra naufragiului *Zilei Judecăţii de Apoi* şi începu să arunce cantităţi uriaşe de spumă şi pudră extinctoare. La puţin timp, focul de pe epavă fu stins şi din celelalte trei elicoptere coborâră căutători cu cabluri.

Colonelul Stanton plecase. Wang luă binoclul de pe pălăria de pai. Încercând să-şi controleze tremurul mâinilor, reuşi să vadă cum vasul fusese tăiat în mai mult de patruzeci de felii de către „Lamele Zburătoare”. De data asta, epava era acoperită aproape în întregime de spumă şi de pudră, dar o parte rămăsese expusă. Wang văzu că suprafeţele tăiate erau netede ca oglinda şi

reflectau perfect lumina de un roşu înflăcărat a apusului. Mai observă şi o pată de un roşu închis pe suprafaţa oglinzii, dar nu fu sigur că era sânge.

Trei zile mai târziu.

Anchetator: înţelegeţi civilizaţia trisolariană?

Ye Wenjie: Nu. Am primit puţine informaţii. Nimeni nu are cunoştinţe reale, detaliate despre civilizaţia trisolariană, cu excepţia lui Mike Evans şi a altor membri din elita Adventiştilor care au interceptat acele mesaje.

Anchetator: Atunci de ce vă puneţi atâtea speranţe în ea, crezând că poate reforma şi perfecta societatea umană?

Ye: Dacă pot traversa distanţa dintre stele şi să ajungă în lumea noastră, atunci dovedesc faptul că ştiinţa lor s-a dezvoltat la un nivel foarte înalt. O societate cu o asemenea ştiinţă avansată trebuie să dispună şi de standarde morale mai avansate.

Anchetator: Credeţi că această concluzie la care aţi ajuns este ştiinţifică?

Ye:...

Anchetator: Lăsaţi-mă să presupun: tatăl dumneavoastră a fost influenţat profund de credinţa bunicului că doar ştiinţa poate salva China. Şi dumneavoastră aţi fost influenţată profund de tatăl dumneavoastră.

Ye: (oftând uşor) Nu ştiu.

Anchetator: Am obţinut toate mesajele trisolariene interceptate de către Adventişti.

Ye: Of... ce i s-a întâmplat lui Evans?

Anchetator: A murit în timpul operaţiunii de capturare a *Zilei Judecăţii de Apoi.* Dar poziţia trupului său ne-a ghidat spre computerele în care se aflau exemplarele mesajelor trisolariene interceptate. Din fericire, toate erau codificate cu acelaşi sistem de criptare folosit de Coasta Roşie.

Ye: Erau multe informaţii?

Anchetator: Da, aproape 28 de gigabiţi.

Ye: Dar nu este posibil. Comunicarea interstelară este foarte ineficientă. Cum au putut fi transmise atât de multe date?

Anchetator: Şi noi credeam asta. Dar lucrurile nu stau deloc aşa cum ne-am imaginat – nici măcar în cele mai îndrăzneţe şi fanteziste închipuiri. Ia priviţi aici! Vă rog să citiţi această secţiune a datelor recuperate şi veţi vedea realitatea civilizaţiei trisolariene în comparaţie cu fermecătoarele dumneavoastră fantezii.

32
ASCULTĂTORUL

Datele nu conţineau descrieri ale aspectului biologic al trisolarienilor. De vreme ce oamenii nu aveau să-i vadă în realitate înainte de patru secole, Ye putea doar să-şi imagineze, în timp ce le citea mesajele, că erau umanoizi.

Staţia de ascultare 1379 exista de mai bine de o mie de ani. Mai erau mii de astfel de staţii pe Trisolaris şi toate încercau să detecteze semne posibile de civilizaţie în Univers.

Iniţial, fiecare staţie de ascultare avea câteva sute de ascultători, dar datorită progresului tehnologic, acum nu mai era de serviciu decât o persoană. Meseria de ascultător era una umilă. Deşi trăiau în staţii de ascultare care erau menţinute la o temperatură constantă cu ajutorul sistemelor care garantau supravieţuirea lor fără să fie nevoie să se deshidrateze în timpul Erelor Haotice, trebuiau, pe de altă parte, să-şi petreacă viaţa închişi în spaţii miniaturale. Bucuria pe care o simţeau în timpul Erelor Stabile ascultătorii nu însemna mare lucru faţă de ce simţeau ceilalţi.

Ascultătorul de la Staţia 1379 privi prin fereastra minusculă lumea exterioară de pe Trisolaris. Era o noapte de Eră Haotică. Luna gigantică nu răsărise încă şi majoritatea oamenilor rămăseseră în starea de hibernare a deshidratării. Chiar şi plantele se deshidrataseră instinctiv şi se transformaseră în ghemotoace de fibre uscate care zăceau pe pământ. Sub lumina stelelor, pământul părea o foaie imensă de metal rece.

Era una dintre perioadele de singurătate apăsătoare. În tăcerea adâncă a miezului de noapte, Universul dezvăluia ascultătorilor dezolanta sa imensitate. Ceea ce îi displăcea cel mai mult ascultătorului Staţiei 1379 era să vadă undele care se târau lent pe monitor, o imagine a zgomotului fără

sens pe care staţia de ascultare îl prelua din spaţiu. Simţea că valul interminabil era o reprezentare abstractă a Universului: de un capăt legat la trecutul fără de sfârşit şi de celălalt la viitorul infinit, iar în mijloc existau doar suişurile şi coborâşurile şansei aleatorii, pustiite de viaţă, fără tipar, vârfuri şi văi aflate la diferite înălţimi, ca nişte grăunţi de nisip. Toată curba semăna cu un deşert unidimensional creat din toate firele de nisip aliniate într-un şir izolat, dezolant şi atât de lung, că i se părea insuportabil. Puteai să-l urmăreşti, să-l dai înainte sau să revii, dar nu-i puteai afla capătul.

În acea zi totuşi, ascultătorul observă ceva ciudat când se uită la modelul undelor afişate. Chiar şi experţilor le venise greu să afirme, privind cu ochiul liber, dacă modelul undelor conţinea şi informaţii. Însă ascultătorul era aşa de familiarizat cu zgomotul Universului că putea spune dacă unda care se mişca acum în faţa ochilor săi conţinea ceva în plus. Curba subţire care se ridica şi cădea părea să aibă un suflet în ea. Era sigur că semnalul radio fusese modulat de o fiinţă inteligentă.

Se repezi în faţa unui alt terminal şi verifică rata de recunoaştere a semnalului de către computer: 10 Roşu. Înainte de asta, niciun semnal de radio receptat vreodată de staţie nu primise o rată de recunoaştere mai mare de Albastru 2. O rată Roşu însemna că probabilitatea ca transmisia să conţină informaţie inteligentă era mai mare de 90%. O rată de Roşu 10 însemna că transmisia primită conţinea un sistem de codificare cu autointerpretare! Computerul care descifra lucra la putere maximă. Descoperise sistemul de codificare cu autointerpretare şi-l folosise cu succes pentru a completa descifrarea.

Ascultătorul deschise documentul rezultat şi, pentru prima oară, un trisolarian citi un mesaj venit dintr-o altă lume.

După citirea următorului mesaj, veţi înţelege elementele de bază ale civilizaţiei de pe Terra. Datorită străduinţei îndelungate şi a creativităţii, rasa umană a construit o civilizaţie splendidă, înfloritoare, cu o mulţime de culturi.

Am început să înţelegem şi legile care guvernează lumea naturală şi dezvoltarea societăţilor umane. Preţuim tot ce am realizat.

Dar lumea noastră este încă imperfectă. Există ură, dar şi prejudecăţi şi războaie. Din cauza conflictelor dintre forţele de producţie şi relaţiile de producţie, distribuţia bunăstării este extrem de inegală şi un număr mare de oameni trăiesc în sărăcie şi mizerie.

Societăţile umane depun eforturi mari pentru rezolvarea greutăţilor şi problemelor cu care se confruntă, străduindu-se să creeze un viitor mai bun pentru civilizaţia de pe Terra. Ţara care vă trimite acest mesaj este angajată într-o luptă care face parte din acest efort. Ne-am dedicat construirii unei societăţi ideale, unde munca şi valoarea fiecărui membru al rasei umane să fie respectate pe deplin, unde sunt îndeplinite plenar nevoile materiale şi spirituale ale fiecăruia, aşa încât civilizaţia de pe Terra să devină o civilizaţie perfectă.

Cu cele mai bune intenţii, în speranţa stabilirii contactului cu alte societăţi civilizate din Univers, ne-am bucura să colaborăm pentru construirea unei vieţi mai bune în acest cosmos vast.

Cuprins de entuziasmul ameţitor şi de tulburare, ascultătorul se holba la modelul de unde afişate. Informaţia continua să curgă din Univers în antenă. Din cauza codului de autointerpretare, computerul putea să procedeze la traducerea în timp real şi mesajul începu să se afişeze imediat.

În următoarele două ore trisolariene, ascultătorul află despre existenţa Terrei, despre o lume care avea un singur Soare şi era mereu într-o Eră Stabilă, despre civilizaţia umană care se născuse într-un paradis unde climatul era blând pentru eternitate.

Transmisia din Sistemul Solar se termină. Computerul care o descifrase mergea acum în gol. Staţia recepta din nou doar zgomotul Universului.

Dar ascultătorul era sigur că ce trăise nu fusese un vis.

Ştia şi că miile de staţii de ascultare împrăştiate pe planeta Trisolaris primiseră şi ele mesajul pe care civilizaţia trisolariană îl aştepta de eoni. Două sute de cicluri de civilizaţie se târâseră printr-un tunel întunecat şi acum vedeau în sfârşit o luminiţă la capătul lui.

Ascultătorul citi mesajul de pe Terra din nou. Gândurile îi pluteau peste oceanul albastru care nu îngheţa niciodată şi peste pădurile verzi şi peste câmpurile care se bucurau de căldura blândă a Soarelui şi de mângâierea unei brize răcoroase. *Ce lume minunată! Paradisul imaginat de două sute de cicluri de civilizaţie chiar există!*

Încântarea şi entuziasmul se răciră şi tot ce rămase fu un simţ al pierderii şi dezolării. În timpul îndelungatei solitudini din trecut, ascultătorul se întrebase de mai multe ori: *chiar dacă într-o zi ar veni un mesaj din partea unei civilizaţii extra-trisolariene, ce ar avea de-a face cu mine?* Singuratica şi umila lui viaţă nu s-ar fi schimbat nici cât negru sub unghie.

Dar măcar poate să fie a mea în vis... Şi ascultătorul adormi. În mediul lor aspru, trisolarienii dezvoltaseră abilitatea de a adormi şi de a se trezi când doreau. Un trisolarian putea să adoarmă în câteva secunde.

Dar nu visă ce-şi dori. Terra cea albastră îi apăru în vis, dar sub bombardamentul unei flote interstelare, frumoasele ei continente începură să ardă. Adâncile oceane albastre începură să fiarbă şi se evaporară...

Ascultătorul se trezi din coşmar şi văzu luna uriaşă care tocmai răsărise şi arunca o rază subţire de lumină rece pe ferestruică. Privi solul îngheţat de afară şi începu să-şi treacă în revistă viaţa singuratică. Până acum, trăise şase sute de mii de ore trisolariene. Speranţa de viaţă a trisolarienilor era de la şapte sute la opt sute de mii de ore trisolariene. Cei mai mulţi, desigur, îşi pierdeau capacitatea de muncă productivă cu mult înainte de această vârstă. Erau deshidrataţi cu forţa şi fibrele uscate rezultate erau date pradă flăcărilor. Trisolaris nu-i cruţa pe cei care leneveau.

Dar acum ascultătorul intui o altă posibilitate: Era

inexact să afirmi că primirea mesajului extra-trisolarian nu va avea nicio influenţă asupra vieţii sale. Bineînţeles că, după confirmare, Trisolaris avea să reducă numărul de staţii de ascultare. Şi posturile de la o staţie ca aceasta, care fusese ocupat de mult timp, vor fi printre primele desfiinţate. Apoi urma să devină şomer. Expertiza unui ascultător era foarte specializată şi consta din aceleaşi operaţiuni de rutină şi de mentenanţă. Ar fi foarte dificil să găsească o altă slujbă. Dacă nu putea să aibă alt serviciu, în cinci mii de ore trisolariene, avea să fie deshidratat cu forţa şi ars.

Singura cale de scăpare ar fi să se împreuneze cu un membru al sexului opus. Când se întâmpla asta, materialul organic din care erau compuse trupurile lor se topea în unul singur. Două treimi din material deveneau apoi combustibil pentru alimentarea cu energie a reacţiei biochimice care realiza reînnoirea celulelor din cea de-a treia treime şi, astfel, lua naştere un corp nou. Atunci, acest trup se diviza în1 trei până la cinci vieţi minuscule: copiii lor. Ei moşteneau unele dintre amintirile părinţilor şi deveneau o continuare a vieţii lor, începând un ciclu nou de existenţă. Dar datorită poziţiei sociale inferioare a ascultătorului, a spaţiului de lucru închis şi izolat, a vârstei avansate, ce membru al sexului opus ar fi fost atras de el?

În ultimii ani, se întrebase de milioane de ori: *Asta e oare tot ce mi-a rămas din viaţă?* Şi de milioane de ori îşi răspunsese: *Da, asta e tot. Tot ce ţi-a rămas din viaţă este această singurătate nesfârşită, în spaţiul minuscul al acestei staţii de ascultare.*

Nu putea să piardă paradisul acela, chiar dacă exista doar în visul lui.

Ştia că la scara Universului, datorită lipsei de referinţe suficiente pe termen lung, era imposibil să identifici distanţa sursei transmisiei radio de frecvenţă joasă din spaţiu, puteai să identifici doar direcţia din care venea. Din acea direcţie, sursa putea fi de energie înaltă, dar foarte îndepărtată sau de energie joasă, dar foarte apropiată. În acea direcţie existau miliarde de stele şi fiecare strălucea

pe un fundal de mare de stele aflate la diferite distanţe. Fără să ştii exact cât de departe e sursa, era imposibil să-i afli coordonatele exacte.

Distanţa. Cheia era distanţa.

Într-adevăr, exista o cale uşoară de aflare a distanţei sursei de transmisie. Trebuia doar să răspunzi mesajului şi dacă cealaltă parte răspundea repede, trisolarienii puteau identifica distanţa pe baza călătoriei dus-întors şi a vitezei luminii. Dar se punea întrebarea: cealaltă parte va răspunde? Sau poate că vor răspunde mai târziu şi trisolarienii nu vor putea stabili cât i-a luat mesajului să ajungă. Deoarece sursa trimisese în mod activ acest mesaj în Univers, părea foarte probabil să răspundă imediat după primirea unui replici de pe Trisolaris. Ascultătorul era sigur că guvernul trisolarian dăduse deja ordinul să se trimită un mesaj către lumea aceea îndepărtată şi să-i momească să răspundă. Poate că mesajul fusese deja trimis, poate că nu. Dacă varianta a doua era adevărată, atunci avea o singură şansă să-şi facă din viaţa lui umilă o viaţă glorioasă.

Ascultătorul se repezi în faţa ecranului de operaţiuni şi compuse un mesaj scurt şi simplu. Instrui computerul să-l traducă în limba mesajului primit de pe Terra. Apoi îndreptă antena staţiei de ascultare în direcţia de unde venise semnalul dinspre Terra. Butonul de TRANSMITERE era roşu şi avea o formă dreptunghiulară. Degetele ascultătorului ezitară în aer deasupra butonului.

Destinul civilizaţie trisolariene depindea acum de aceste degete subţiri.

Fără ezitare, apăsă pe buton. O undă radio puternică transmise mesajul scurt, un mesaj care ar fi putut salva o altă civilizaţie din întunecimea spaţiului cosmic.

Această lume a primit mesajul vostru.

Sunt un pacifist din lumea aceasta. Civilizaţia voastră are noroc că am fost primul care a primit mesajul vostru. Vă avertizez: Nu răspundeţi! Nu răspundeţi!! Nu răspundeţi!!!

În direcţia voastră sunt zeci de milioane de stele. Atâta

timp cât nu răspundeţi, lumea mea nu va reuşi să identifice sursa transmisiei voastre.

Dar dacă răspundeţi, sursa va fi localizată imediat. Planeta voastră va fi invadată. Lumea vă va fi cucerită!

Nu răspundeţi! Nu răspundeţi!! Nu răspundeţi!!!

Nu ştim cum arată reşedinţa Principelui din Trisolaris, dar putem fi siguri că era protejat de vremea extremă prin pereţi foarte groşi. Ne-am putea gândi la o piramidă ca aceea din jocul celor *Trei Corpuri.* Sau poate la clădiri construite sub pământ.

Cu cinci ore trisolariene înainte, Principele primise raportul comunicaţiei extra-trisolariene. Cu două ore trisolariene înainte, primise un raport cum că Staţia de Ascultare 1379 a trimis un mesaj de avertizare în direcţia transmisiei.

Nici primul raport nu-l făcuse să sară în sus de entuziasm şi nici cel de-al doilea nu-l aruncase în depresia cea mai adâncă. Nu era nici măcar supărat sau indignat. Toate aceste emoţii – şi altele, ca frica, supărarea, fericirea, aprecierea frumuseţii etc. – erau lucruri pe care civilizaţia trisolariană se străduia din răsputeri să le evite şi să le elimine. Asemenea emoţii îi slăbeau din punct de vedere spiritual şi pe indivizi, şi societatea în ansamblu şi nu-i ajutau să supravieţuiască în climatul extrem al acestei lumi. Stările de care aveau nevoie trisolarienii erau calmul şi indiferenţa totală. Istoria celor două sute de cicluri de civilizaţie le dovedise că civilizaţiile care se bazau pe aceste două stări esenţiale erau cele mai capabile de supravieţuire.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă Principele pe ascultătorul de la Staţia 1379.

— Pentru ca viaţa mea să nu fi fost în zadar, răspunse calm.

— Avertizarea pe care ai trimis-o ar putea să ne fi costat o şansă de supravieţuire a civilizaţiei trisolariene.

— Dar i-a dat civilizaţiei de pe Terra o asemenea şansă. Principe, dorinţa civilizaţiei trisolariene de a poseda un

spaţiu vital este ca dorinţa unui om înfometat de a avea mâncare şi este tot atât de nesfârşită. Nu putem împărţi Terra cu oamenii din lumea aceea. Putem doar să distrugem civilizaţia şi să punem stăpânire absolută pe sistemul lor solar... Am dreptate?

— Da. Dar mai există o raţiune pentru distrugerea civilizaţiei de pe Terra. Sunt o rasă războinică. Foarte periculoasă. Dacă încercăm să coexistăm cu ei pe aceeaşi planetă, ne vor afla secretele tehnologiei în scurt timp. Continuarea unei asemenea stări nu va permite prosperitatea niciuneia dintre civilizaţii. Pot să te întreb ceva? Vrei să fii mântuitorul Terrei, dar nu simţi niciun fel de responsabilitate pentru propria ta rasă?

— M-am săturat de Trisolaris. Nu avem nimic în vieţile şi în spiritul nostru, în afară de lupta pentru supravieţuire.

— Şi ce e rău în asta?

— Nu e nimic rău, desigur. Existenţa este premisa tuturor lucrurilor. Dar, Principe, vă rog să vă gândiţi la vieţile noastre: Totul este dedicat supravieţuirii. Pentru a se asigura supravieţuirea civilizaţiei în ansamblul ei nu mai există aproape niciun fel de respect pentru individ. Dacă cineva nu mai poate munci este trimis la moarte. Societatea trisolariană este într-o perpetuă stare de autoritarism extrem. Legea oferă doar două variante: vinovăţia sau nevinovăţia. Cei vinovaţi sunt executaţi şi cei nevinovaţi sunt eliberaţi. Pentru mine, cele mai insuportabile aspecte sunt monotonia spirituală şi desicarea. Orice ar putea duce la slăbiciunea spirituală este declarat malefic. Nu avem nici literatură, nici artă, nici preocuparea pentru frumuseţe şi pentru plăcere. Nu putem nici măcar să vorbim despre dragoste... Principe, care este sensul unei asemenea vieţi?

— Genul de civilizaţie la care tânjeşti a existat odată şi pe Trisolaris. Au avut societăţi libere, democratice şi au lăsat în urmă bogate moşteniri culturale. Ceea ce ştii despre ei este doar o fracţiune extrem de mică. Cele mai multe urme au fost sigilate şi ascunse vederii noastre. Dar în toate ciclurile civilizaţiei trisolariene, acest gen de

civilizaţie a fost cea mai slabă şi cea care a durat cel mai puţin. Dezastrul produs de o Eră Haotică modestă a fost suficient pentru a le curma. Priveşte din nou civilizaţia de pe Terra pe care vrei s-o salvezi. O societate născută şi dezvoltată în primăvara eternă a unei sere nu ar reuşi să supravieţuiască nici măcar un milion de ore trisolariene dacă ar fi transplantată aici.

— Acea floare poate fi delicată, dar posedă o splendoare neasemuită. Se bucură de libertate şi frumuseţe în confortul paradiziac.

— Dacă civilizaţia trisolariană va poseda acea lume, o să putem să ne făurim şi noi asemenea vieţi.

— Principe, mă îndoiesc. Spiritul metalic trisolarian s-a infiltrat puternic în fiecare celulă a trupurilor noastre şi s-a solidificat. Chiar vă imaginaţi că s-ar putea topi din nou? Eu sunt un om obişnuit care trăieşte la marginea societăţii. Nimănui nu-i pasă de mine. Mi-am petrecut viaţa în singurătate, fără avere, fără o poziţie socială înaltă, fără dragoste şi fără speranţă. Dacă pot salva o lume frumoasă şi îndepărtată de care m-am îndrăgostit, atunci viaţa mea are un rost. Desigur, Principe, asta mi-a oferit şi ocazia să vă întâlnesc. Dacă n-aş fi făcut-o, un om ca mine ar fi putut să vă admire doar la televizor. Aşa că permiteţi-mi să vă spun că mă simt onorat.

— Eşti vinovat, fără îndoială. Eşti cel mai mare criminal din toate ciclurile civilizaţiei trisolariene. Dar acum vom introduce o excepţie în legea trisolariană: Eşti liber să pleci.

— De ce?

— Pentru tine, deshidratarea urmată de ardere nu se potriveşte nici pe departe ca pedeapsă. Eşti bătrân şi nu poţi să mai vezi distrugerea civilizaţiei terestre. Dar măcar voi face în aşa fel încât să ştii că nu o vei salva. Vreau să te las să trăieşti până în ziua când îţi vei pierde orice speranţă. Poţi pleca.

După ce ascultătorul de la Staţia 1379 se retrase, Principele îl chemă pe consulul responsabil cu Sistemul de

Monitorizare. Reuşi să nu se mânie nici pe el. Se purtă ca şi cum ar fi fost o chestiune de rutină.

— Cum poţi permite unui om atât de slab şi de nemernic să facă parte din Sistemul de Monitorizare?

— Principe, Sistemul de Monitorizare are sute de mii de angajaţi. Verificarea tuturor într-un mod strict este foarte dificilă. În fond, omul a reuşit să-şi îndeplinească sarcinile de serviciu fără greş la Staţia de Ascultare 1379 cea mai mare parte din viaţă. Sigur, sunt responsabil de această greşeală cât se poate de gravă.

— Câţi alţii mai sunt responsabili pentru această greşeală din Sistemul de Monitorizare trisolarian?

— Investigaţia mea preliminară arată că aproximativ şase mii, de la toate nivelurile.

— Sunt cu toţii vinovaţi!

— Da.

— Deshidradataţi-i pe toţi cei şase mii şi ardeţi-i împreună în piaţa din centrul capitalei. Cât despre tine, poţi servi drept surcele pentru aprins focul.

— Vă mulţumesc, principe. Asta va servi la liniştirea conştiinţelor noastre într-o oarecare măsură.

— Înainte de executarea pedepsei, aş vrea să te întreb: cât de departe poate ajunge mesajul de avertizare?

— Staţia de Ascultare 1379 este o facilitate mică fără putere de transmisie înaltă. Zona maximă se situează aproximativ la douăsprezece milioane de ore-lumină (aproape doisprezece ani-lumină)

— Este destul de mare. Aveţi vreo sugestie pentru ce ar trebui să facă civilizaţia trisolariană în continuare?

— Ce ziceţi de transmiterea unui mesaj întocmit cu măiestrie care să-i ademenească să răspundă?

— Nu. Asta ar putea înrăutăţi lucrurile. Măcar mesajul de avertizare a fost foarte scurt. Să sperăm că-l vor ignora sau că vor înţelege greşit conţinutul său. Foarte bine, poţi să pleci.

După plecarea consulului, Principele l-a chemat pe Comandantul Flotei Trisolariene.

— Cât mai durează pregătirile pentru realizarea

primului val al Flotei?

— Principe, Flota este încă în faza de construcţie. Sunt necesare cel puţin încă şaizeci de mii de ore înainte ca navele să poată să se deplaseze în spaţiu.

— Voi prezenta în curând planul meu pentru aprobarea Sesiunii Comune a Consulilor. După terminarea construcţiei, Flota va porni în acea direcţie imediat.

— Principe, dată fiind frecvenţa transmisiei, nu poate fi identificată cu mare acurateţe nici măcar direcţia sursei. Flota poate să navigheze doar la o sutime din viteza luminii. Şi are doar puterea de rezervă necesară pentru executarea unei singure decelerări, ceea ce face imposibilă conducerea unei cercetări pe o zonă mare în acea direcţie. Dacă distanţa până la ţintă este neclară, Flota se va prăbuşi în abisurile spaţiului.

— Dar priveşte cei trei sori din jurul nostru. În orice moment, stratul exterior de plasmă al unuia dintre ei poate să se dilate şi să înghită ultima planetă, lumea noastră. Nu avem altă opţiune. Trebuie să pornim în această aventură riscantă.

33

SOPHON

Optzeci şi cinci de mii de ore trisolariene (aproximativ 8,6 ani tereştri) mai târziu.

Principele ordonă o şedinţă de urgenţă tuturor consulilor trisolarieni. Era ceva foarte neobişnuit. Sigur se petrecuse ceva important.

Flota Trisolariană fusese lansată cu douăzeci de mii de ore trisolariene în urmă. Navele cunoşteau doar direcţia aproximativă a ţintei, dar nu şi distanţa până la ea. Era posibil ca ţinta să se afle la milioane de ani-lumină sau chiar la celălalt capăt al galaxiei. În faţa mării nesfârşite de stele, expediţia nu avea şanse prea mari.

Întâlnirea consulilor avu loc la Monumentul Pendulului. (Când Wang Miao citi despre acest episod, îşi aminti imediat de sesiunea de la clădirea ONU din jocul *Trei Corpuri.* În realitate, Monumentul Pendulului era unul dintre puţinele obiecte din joc care existau în realitate pe Trisolaris.)

Faptul că Principele alesese acest loc pentru şedinţă îi nedumerise pe cei mai mulţi participanţi. Era Haotică nu se terminase încă şi un soare mic tocmai răsărise deasupra orizontului, deşi putea să apună în orice clipă. Temperatura era foarte scăzută şi toţi participanţii fură nevoiţi să poarte costume încălzite. Pendulul metalic şi masiv se mişca impunător, lovind aerul îngheţat, în timp ce micul soare îi arunca umbra lungă pe pământ, de parcă un uriaş al cărui cap atingea cerul l-ar fi urmat cu paşii lui mari. Sub ochii aţintiţi ai mulţimii, principele urcă pe baza pendulului şi acţionă un comutator roşu.

Se întoarse spre consuli şi spuse:

— Am oprit alimentarea pendulului. Viteza lui se va reduce treptat din cauza rezistenţei aerului.

— Principe, dar de ce? întrebă un consul.

— Înţelegem cu toţii semnificaţia istorică a pendulului. Este menit să-l hipnotizeze pe Dumnezeu. Dar acum noi ştim că este mai bine pentru civilizaţia trisolariană să aibă un Dumnezeu treaz, fiindcă acum Dumnezeu ne poate binecuvânta.

Rămaseră cu toţii tăcuţi, cântărind înţelesul cuvintelor principelui. După alte trei legănări de pendul, cineva întrebă:

— Au răspuns cei de pe Terra?

Principele încuviinţă:

— Da. Acum o jumătate de oră am primit un raport. Era răspunsul la mesajul de avertizare trimis.

— Aşa repede! Au trecut doar optzeci de mii de ore de atunci, ceea ce înseamnă… ceea ce înseamnă…

— Ceea ce înseamnă că Terra este doar la patruzeci de mii de ore-lumină distanţă.

— Nu este acela soarele cel mai apropiat de noi?

— Ba da. De aceea am spus că Dumnezeu binecuvântează civilizaţia trisolariană.

Participanţii se extaziară, dar nu reuşiră să-şi exprime sentimentul, aşa că mulţimea părea acum un vulcan reprimat. Principele ştia că îngăduirea exploziei unor asemenea emoţii firave ar fi periculoasă. Aşa că turnă apă rece peste „vulcan”:

— Am ordonat deja Flotei trisolariene să se îndrepte spre această stea. Dar lucrurile nu sunt atât de îmbucurătoare precum credeţi. Din informaţiile pe care le deţinem, în acest moment flota se îndreaptă către o moarte sigură.

Consulii se calmară.

— Înţelege cineva concluzia mea?

— Eu, răspunse Consulul Ştiinţific. Am studiat cu toţii primele mesaje de pe Terra cu atenţie. Secţiunea cea mai interesantă este cea a istoriei lor. Să observăm faptele: oamenilor le-au trebuit mai mult de o sută de mii de ani tereştri pentru a progresa de la stadiul de vânători-culegători la cel al Erei Agricole. De la Era Agricolă şi până la cea Industrială le-au trebuit câteva mii de ani.

Apoi, doar în câteva decenii, au intrat în Era Informaţiei. Această civilizaţie posedă capacitatea terifiantă de a-şi accelera progresul!

— Pe Trisolaris, din cele mai mult de două sute de civilizaţii (inclusiv a noastră), niciuna nu a cunoscut o dezvoltare atât de accelerată. Progresul ştiinţei şi al tehnologiei din toate civilizaţiile trisolariene au avut loc într-un ritm constant sau chiar încetinit. În lumea noastră, fiecare eră tehnologică are nevoie de aproximativ aceeaşi cantitate de timp pentru o dezvoltare constantă şi lentă.

Principele reluă firul discursului:

— Cert este că peste patru milioane şi cinci sute de mii de ore, când Flota Trisolariană va ajunge pe Terra, nivelul tehnologic al civilizaţiei lor îl va fi depăşit de mult pe al nostru datorită dezvoltării lor accelerate! Călătoria Flotei Trisolariene este lungă şi îndrăzneaţă şi trebuie să treacă prin două centuri de praf stelar. Este foarte posibil ca doar jumătate dintre nave să ajungă în acest Sistem Solar, în timp ce restul navelor vor fi pierit pe drum. Şi atunci, Flota Trisolariană va fi complet vulnerabilă în faţa puternicei civilizaţii terestre – aceasta nu este o expediţie, ci un cortegiu funerar!

— Dar dacă acest lucru este adevărat, Principe, atunci mai sunt şi alte consecinţe înfiorătoare… spuse Consulul Militar.

— Da. Nu este greu de imaginat. Coordonatele planetei Trisolaris au fost deja expuse. Pentru eliminarea ameninţărilor viitoare, o flotă interstelară venită de pe Terra va lansa un contraatac împotriva noastră. Este foarte posibil ca înainte ca un soare în expansiune să ne înghită planeta, civilizaţia trisolariană să fie distrusă de oameni.

Viitorul strălucit deveni deodată groaznic de întunecat. Participanţii tăcură, împietriţi.

Principele spuse:

— Ceea ce trebuie să facem în continuare este să oprim progresul ştiinţei de pe Terra. Din fericire, imediat ce am primit primele mesaje de pe Terra, am început să facem planuri în acest sens. Chiar acum, am descoperit o condiţie

favorabilă pentru realizarea planurilor: răspunsul pe care tocmai l-am primit a fost trimis de un trădător terestru. Avem motive să credem că există multe forţe alienate în sânul civilizaţiei de pe Terra şi trebuie să le exploatăm la maximum.

— Principe, asta nu este deloc uşor. Nu avem decât un canal de comunicare foarte firav cu Terra. Un schimb de mesaje durează mai mult de optzeci de mii de ore.

— Dar amintiţi-vă că aşa cum s-a întâmplat şi cu noi, certitudinea că există civilizaţii extraterestre va şoca întreaga societate terestră şi va lăsa urme adânci. Avem motive să credem că forţele alienate din civilizaţia de pe Terra se vor contopi şi-şi vor spori forţa.

— Dar ce pot face? Sabotaje?

— În decurs de patruzeci de mii de ore, valoarea strategică a oricăror tactici tradiţionale de război sau terorism este nesemnificativă şi-şi vor reveni repede. Pentru a stopa eficient dezvoltarea unei civilizaţii şi pentru dezarmarea ei pentru o perioadă lungă de timp nu există decât o singură cale: uciderea ştiinţei.

Consulul Ştiinţific spuse:

— Planul se concentrează pe amplificarea efectelor negative ale dezvoltării ştiinţifice asupra mediului şi pe prezentarea semnelor unei puteri supranaturale în faţa populaţiei terestre. În afară de accentuarea efectelor negative ale progresului, vom încerca să folosim şi o serie de „miracole” pentru a crea un univers iluzoriu care nu poate fi explicat prin logica ştiinţei. După ce aceste iluzii vor fi menţinute un oarecare timp, este posibil ca civilizaţia trisolariană să devină ţinta unei adoraţii religioase acolo. Apoi, gândirea neştiinţifică va începe să fie preferată de intelectualii umani în dauna gândirii ştiinţifice, şi asta va conduce la prăbuşirea întregului sistem de gândire ştiinţific.

— Cum vom crea miracole?

— Cheia miracolelor este că nu pot fi percepute drept trucuri. Va fi probabil nevoie de transferarea anumitor tehnologii mult superioare nivelului tehnologic uman spre

forţele alienate de pe Terra.

— Este prea riscant! Cine ştie cine va controla asemenea tehnologii în cele din urmă? Să nu ne jucăm cu focul!

— Sigur că alegerea tehnologiilor specifice care urmează să fie transferate pentru producerea miracolelor va necesita un studiu mai aprofundat...

— Vă rog să vă opriţi un moment, domnule Consul Ştiinţific, spuse Consulul Militar, în timp ce se ridică în picioare. Principe, părerea mea e că acest plan va fi aproape inutil dacă vrem să stopăm ştiinţa umană.

— Dar este mai bun decât nimic, ripostă Consulul Ştiinţific.

— Mă rog, spuse Consulul Militar dispreţuitor.

— Sunt de acord cu părerea dumneavoastră, spuse Principele. Acest plan va tulbura doar foarte puţin dezvoltarea ştiinţifică umană. Avem nevoie de o acţiune hotărâtă care să sufoce complet ştiinţa de pe Terra şi s-o menţină la nivelul ei curent. Să ne concentrăm asupra a ceea ce este esenţial aici: dezvoltarea tehnologică globală depinde de dezvoltarea ştiinţei de bază şi fundamentul ştiinţei de bază constă în explorarea structurii profunde a materiei. Dacă nu există niciun progres în acest domeniu, nu va avea loc niciun salt înainte semnificativ în ştiinţă şi tehnologie în ansamblul lor. Sigur că acest lucru nu este specific civilizaţiei de pe Terra. Se aplică tuturor ţintelor pe care civilizaţia trisolariană intenţionează să le cucerească. Am început munca în acest domeniu chiar înainte de a avea prima comunicare extratrisolariană. Dar ne-am amplificat eforturile în ultima perioadă.

— Acum, uitaţi-vă cu toţii în sus. Ce vedeţi?

Principele arătă spre cer, Consulii îşi ridicară capetele să se uite în acea direcţie. Văzură un inel în spaţiu care lucea metalic în lumina soarelui.

— Este docul de construcţie a celei de-a doua flote spaţiale?

— Nu. Este un accelerator de particule mare care încă se află în stadiul de construcţie. Planurile pentru construcţia unei a doua flote spaţiale au fost oprite. Toate

resursele noastre sunt dedicate acum proiectului Sophon.

— Proiectul Sophon?

— Da. Mai mult de jumătate dintre cei prezenţi aici nu-l cunosc. Acum îl rog pe Consulul Ştiinţific să ne facă o prezentare.

— Ştiam de acest plan, dar nu ştiam că a progresat atât de mult, spuse Consulul Industrial.

Consulul pentru Cultură şi Educaţie zise:

— Şi eu ştiam despre acest plan, dar m-am gândit că e doar o poveste frumoasă.

Consulul Ştiinţific adăugă:

— Proiectul Sophon, în linii mari, speră să transforme un proton într-un computer superinteligent.[92]

— Este o fantezie ştiinţifică despre care am auzit cei mai mulţi dintre noi, spuse Consulul Agricol. Dar poate fi realizată? Ştiu că fizicienii deja pot manipula nouă dintre cele unsprezece dimensiuni ale lumii la scară microscopică, dar tot nu ne putem imagina cum pot introduce o pensetă într-un proton pentru a construi circuite integrate la scară largă.

— Sigur că este imposibil. Gravarea microcircuitelor integrate poate avea loc doar la scară macro şi doar pe un plan macroscopic bidimensional. Astfel noi trebuie să desfacem un proton în două dimensiuni.

— Să desfacem o structură compusă din nouă dimensiuni în două dimensiuni? Şi cât de mare va fi suprafaţa?

— Foarte mare, veţi vedea, zâmbi Consulul Ştiinţific.

Timpul trecea şi se scurseră o nouă serie de şaizeci de mii de ore trisolariene. Cu douăzeci de mii de ore trisolariene după încheierea construcţiei acceleratorului de particule în spaţiu, desfacerea bidimensională a protonului era pe cale să înceapă pe o orbită sincronă din jurul planetei Trisolaris.

Era o zi frumoasă şi blândă dintr-o Eră Stabilă. Cerul era

[92] În limba chineză există un calambur pentru cuvântul proton *(zhizi,* □□) şi cuvântul sophon, tot *zhizi,* dar cu alte caractere grafice (n.tr. Ken Liu).

foarte limpede. La fel ca în ziua când Flota pornise în călătorie cu optzeci de mii de ore trisolariene în urmă, întreaga populaţie a planetei Trisolaris se uita pe cer, fixând cu ochii inelul gigantic. Principele şi toţi consulii sosiră din nou şi aşteptară sub Monumentul Pendulului. Pendulul se oprise de mult şi greutatea lui atârna ca o piatră masivă printre stâlpii înalţi. Privind-o, îţi venea greu să crezi că se mişcase vreodată.

Consulul Ştiinţific ordonă desfacerea în două dimensiuni. În spaţiu, trei cuburi planau în jurul inelului; erau generatoarele de fuziune care alimentau acceleratorul. Elementele lor absorbante de căldură, ca nişte aripi, începură treptat să strălucească cu o lumină roşiatică palidă. Mulţimea se uita neliniştită spre accelerator, dar nu părea să se întâmple nimic.

O zecime de oră trisolariană mai târziu, Consulul Ştiinţific îşi ridică casca la ureche şi ascultă atent. Apoi spuse:

— Principe, din păcate, desfacerea a eşuat. Am redus dimensiunile cu una în plus şi protonul a devenit unidimensional.

— Unidimensional? O linie?

— Da. O linie infinit de subţire. Teoretic, ar trebui să fie lungă de aproximativ cincisprezece sute de ore-lumină.

— Am cheltuit resursele alocate pentru o nouă flotă spaţială, spuse Consulul Militar, doar ca să obţinem un asemenea rezultat?

— În experimentele ştiinţifice există un proces în timpul căruia se reglează erorile. În fond a fost prima oară când s-a încercat desfacerea.

Mulţimea se dispersă dezamăgită, dar experimentul nu se sfârşise. Iniţial se crezuse că protonul unidimensional va rămâne pe o orbită sincronă în jurul planetei Trisolaris pentru eternitate, dar din cauza fricţiunii provocate de vânturile solare, bucăţi din şir căzuseră înapoi în atmosferă. După alte şase ore trisolariene, toţi cei de afară observară luminile stranii din aer, fire diafane care licăreau şi păreau vii, apoi dispăreau ca şi când nu ar fi

fost. Aflară de la ştiri că era protonul unidimensional care plutea spre sol sub influenţa gravitaţiei. Deşi şirul era infinit de subţire, producea un câmp care reuşea să reflecte lumina vizibilă. Era pentru prima oară când oamenii văzuseră materia care nu era făcută din atomi: firele satinate erau doar porţiuni dintr-un proton.

— Lucrurile astea sunt atât de enervante, spuse Principele frecându-şi faţa cu mâna iar şi iar.

El şi Consulul Ştiinţific stăteau pe treptele largi din faţa Centrului Guvernului.

— Mă mănâncă mereu pielea feţei.

— Principe, senzaţia este pur psihologică. Toate firele la un loc au masa unui singur proton aşa că e imposibil să aibă vreun efect asupra lumii macroscopice. Nu pot fi dăunătoare, e ca şi cum nu ar exista.

Dar firele care cădeau din cer se înmulţiră şi deveniră din ce în ce mai dense. Când se apropiau de sol, mici luminiţe umpleau aerul. Soarele şi stelele apărură toate înăuntrul unor aure argintii. Firele se lipiră de cei care ieşiseră afară şi în timp ce mergeau, trăgeau după ei şi luminiţele. Când oamenii se întoarseră în casele lor, şirurile străluciră sub lămpi. În timp ce se mişcau, reflexia de la fire scoase la vedere tipare ale curenţilor de aer pe care le tulburaseră. Deşi şirul unidimensional nu putea fi văzut decât la lumină şi nu putea fi simţit, oamenii se alarmaseră.

Torentul de şiruri unidimensionale continuă vreme de mai bine de douăzeci de ore trisolariene înainte să se oprească, deşi nu pentru că şirurile căzuseră pe sol. Deşi masa lor era inimaginabil de minusculă, ele încă aveau masă şi de aceea acceleraţia cauzată de gravitaţie era identică cu cea a materiei obişnuite. Cu toate astea, odată ajunse în atmosferă, se aflau sub controlul absolut al curenţilor de aer şi nu ar fi trebuit să cadă niciodată pe pământ. Dar după se desfăcuseră unidimensional, forţa nucleară înaltă din proton fusese mult atenuată şi slăbise şirul. Treptat, se sfărâma în bucăţi minuscule şi lumina pe care o reflecta nu mai era vizibilă. Oamenii crezură că au

dispărut, dar bucăţi din şirul unidimensional urmau să plutească la infinit în aerul de pe planeta Trisolaris.

Peste cincizeci de ore trisolariene, începu a doua încercare de desfacere bidimensională a unui proton. Imediat mulţimea de la sol văzu ceva straniu. După ce elementele absorbante de căldură ale generatoarelor de fuziune începură să lucească roşiatic, lângă accelerator apărură mai multe obiecte colosale. Toate aveau forma unor corpuri geometrice obişnuite: sfere, tetraedre, cuburi, conuri etc. Suprafeţele lor aveau culori complexe, dar la o examinare mai atentă, se putea observa că sunt de fapt incolore. Suprafeţele corpurilor geometrice erau complet reflectorizante şi ce vedeau erau doar imaginile reflectate şi distorsionate ale suprafeţei planetei Trisolaris.

— Am reuşit? întrebă Principele. Aşa arată protonul desfăcut bidimensional?

Consulul Ştiinţific răspunse:

— Principe, este iar un eşec. Tocmai am primit raportul de la centrul de control al acceleratorului. Desfacerea a lăsat o dimensiune în plus şi protonul s-a desfăcut tridimensional.

Corpurile geometrice reflectorizante continuau să se ivească în număr mare şi formele lor deveneau din ce în ce mai variate. Acum erau şi tori[93], corpuri în formă de cruce şi chiar ceva care părea să fie o Bandă a lui Möbius[94]. Toate aceste corpuri geometrice pluteau din ce în ce mai departe de locul unde se afla acceleratorul. O jumătate de oră mai târziu, corpurile umpleau mai mult de jumătate din cer, de parcă un copil de uriaş şi-ar fi golit cutia cu cuburi

---

[93] În geometrie, torul este o suprafaţă generată de rotaţia unui cerc în spaţiul tridimensional în jurul unei axe din planul său, axă care nu taie cercul (R > r). Tot „tor” se numesc şi corpurile delimitate de astfel de suprafeţe (în vorbirea colocvială forma se numeşte „inel”) (n.tr.).

[94] Banda lui Möbius sau mai simplu banda Möbius (mai rar scris şi Moebius) este un model de suprafaţă cu o singură faţă şi o singură margine. Banda are proprietatea matematică de a fi neorientabilă. A fost studiată iniţial de August Ferdinand Möbius şi Johann Benedict Listing, care au descoperit-o independent în 1858 (n.tr.).

pe firmament. Lumina reflectată de suprafeţele de oglindă dublau strălucirea luminii care se izbea de sol, dar intensitatea varia încontinuu. Umbra pendulului uriaş apărea şi dispărea şi se legăna dintr-o parte în alta.

Apoi, toate corpurile geometrice începură să se deformeze şi-şi pierdură treptat formele regulate, de parcă se topeau la căldură. Deformarea accelerată şi masele rezultate deveniră din ce în ce mai complexe. Acum obiectele de pe cer nu le mai aminteau oamenilor de cuburi, ci de membrele tăiate şi de măruntaiele eviscerate ale unui uriaş. Deoarece formele nu mai erau regulate, lumina pe care o reflectau la sol deveni mai blândă, dar coloritul propriei lor suprafeţe deveni mai straniu şi mai imprevizibil.

Din toată grămada de obiecte tridimensionale, câteva le atraseră atenţia în mod special observatorilor de la sol. La început, doar pentru că obiectele respective erau foarte asemănătoare unul cu celălalt. Dar la o examinare mai atentă, oamenii le recunoscură şi un val de groază cuprinse planeta Trisolaris.

Erau ochi! (Sigur că nu ştim cum arată ochii Trisolarieni, dar putem fi siguri că orice fiinţă inteligentă trebuie să aibă o sensibilitate aparte în legătură cu reprezentarea de ochi.)

Principele era printre puţinii care-şi păstrară calmul. Îl întrebă pe Consulul Ştiinţific:

— Cât de complicată poate fi structura internă a unei particule subatomice?

— Depinde de numărul de dimensiuni al perspectivei din care o observi. Dintr-o perspectivă unidimensională, este doar un punct – aşa gândesc de obicei oamenii că arată particulele. Dintr-o perspectivă bi sau tridimensională, particula începe să-şi arate structura internă. Dintr-o perspectivă cvadridimensională, o particulă fundamentală este o lume imensă.

Principele spuse:

— Folosirea unui cuvânt ca „imensă” pentru descrierea unei particule subatomice, cum e protonul, mi se pare

incredibilă.

Consulul Ştiinţific îl ignoră pe Principe şi continuă:

— În timp ce ne mişcăm spre dimensiuni superioare, complexitatea şi numărul structurilor dintr-o particulă se înmulţesc dramatic. Comparaţiile pe care le voi face acum nu sunt precise, dar ar trebui să vă permită să vă faceţi o idee despre scară. O particulă văzută dintr-o perspectivă septadimensională are o complexitate comparabilă cu sistemul stelar trisolarian tridimensional. Dintr-o perspectivă octodimensională, o particulă este o prezenţă vastă aşa cum este Calea Lactee. Când perspectiva urcă la cea de-a noua dimensiune, structurile interne ale particulei şi complexitatea ei sunt egale cu întregul univers. Cât despre dimensiunile mai mari, fizicienii noştri nu au reuşit încă să le exploreze şi nu ne putem imagina gradul lor de complexitate.

Principele indică ochii uriaşi din spaţiu:

— Oare asta ne arată că microcosmosul conţinut de protonul nedesfăcut adăposteşte viaţa inteligentă?

— Definiţia noastră de „viaţă” probabil nu este adecvată microcosmosului multidimensional. Mai precis, putem spune doar că universul conţine inteligenţă sau înţelepciune. Oamenii de ştiinţă au prezis această posibilitate de foarte mult timp. Ar fi fost ciudat ca o lume atât de complexă şi vastă să nu fi evoluat la un stadiu asemănător inteligenţei.

— De ce s-au transformat în ochi care ne privesc? spuse Principele, uitându-se la ochii din spaţiu, care erau frumoşi şi aduceau a sculpturi pline de viaţă, ce priveau straniu spre planeta de sub ei.

— Poate vor doar să-şi arate prezenţa.

— Pot cădea aici?

— Absolut deloc. Principe, puteţi să staţi liniştit. Chiar dacă ar cădea, masa tuturor acestor structuri mari adunată la un loc este doar aceea a unui proton şi la fel ca şirul unidimensional de data trecută nu vor avea absolut niciun efect asupra lumii noastre. Oamenii trebuie doar să se obişnuiască cu priveliştea ciudată.

De data asta însă Consulul Ştiinţific se înşela.

Oamenii observară că ochii se mişcau mai repede decât celelalte corpuri geometrice de pe cer şi că se adunau într-un singur loc. Nu peste mult timp, doi ochi se întâlniră şi se transformară într-un singur ochi mai mare. Din ce în ce mai mulţi ochi se uniră şi volumul lui continua să crească. Într-un final, toţi ochii deveniră unul singur şi era atât de mare că părea să reprezinte privirea Universului însuşi aţintită pe Trisolaris. Irisul era limpede şi strălucitor şi în centru se afla imaginea unui Soare. Peste suprafaţa întinsă a globului ocular, curgeau în cascadă diferite culori. Dar detaliile de pe ochiul gigant dispărură treptat şi deveni doar un ochi orb lipsit de pupilă. Apoi, începu să se deformeze până când îşi pierdu forma şi se transformă într-un cerc perfect. Când cercul începu să se rotească uşor, oamenii îşi dădură seama că nu era plat, ci parabolic, ca o felie tăiată dintr-o sferă gigantică.

În timp ce Consulul Militar se uita fix la obiectul uriaş care se rotea lent în spaţiu, înţelese dintr-odată şi urlă:

— Principe, toată lumea, vă rog intraţi în buncărele subterane imediat! Şi arătă în sus. Este o…

— Oglindă parabolică, spuse Principele calm. Ordonă forţelor de apărare spaţială s-o distrugă. Noi vom rămâne aici.

Oglinda parabolică concentră razele soarelui pe suprafaţa planetei Trisolaris. Iniţial, fasciculul de lumină era foarte mare şi căldura din punctul focal nu era încă letală. Fasciculul se mişca deasupra solului, căutându-şi ţinta. Se părea că oglinda descoperise Capital, cel mai mare oraş de pe Trisolaris şi lumina fasciculului începu să se îndrepte spre el. În scurt timp, oraşul ajunse sub rază.

Cei care stăteau sub Monumentul Pendulului văzură doar o strălucire imensă în spaţiu care cuprinse totul, însoţită de un val de căldură extremă. Fasciculul de lumină de deasupra capitalei se îngustă, în timp ce oglinda parabolică începu să-şi concentreze lumina mult mai precis. Strălucirea din spaţiu crescu până când nimeni nu mai reuşi să-şi ridice ochii. Cei care stăteau drept sub

fascicul simţiră cum temperatura creştea iute. Chiar în momentul când deveni insuportabilă, marginea fasciculului de lumină mătură Monumentul Pendulului şi totul se înceţoşă. Mulţimii îi luă ceva timp până când reuşi să-şi adapteze vederea la lumina normală.

Când se uitară în sus, prima imagine care-i salută fu un stâlp de lumină de la cer până la pământ de forma unui con inversat. Oglinda din spaţiu forma baza conului şi vârful lui perforase inima oraşului Capital, transformând pe loc totul în materie incandescentă. Valuri de fum începură să se ridice şi tornadele provocate de căldura inegală a conului de lumină dădură naştere mai multor stâlpi de praf care se conectau şi ei la cer, răsucindu-se şi dansând în jurul conului de lumină...

Mai multe mingi de foc strălucitoare apărură în diferite părţi ale oglinzii şi culoarea lor albastră se distingea de lumina reflectată de oglindă. Acestea erau exploziile produse de focoasele nucleare ale rachetelor lansate de corpul de apărare spaţială a planetei Trisolaris. Pentru că exploziile aveau loc în afara atmosferei, nu se auzea niciun sunet. Când mingile de foc dispărură, mai multe găuri mari se formară în oglindă şi apoi întreaga suprafaţă începu să se fisureze şi să se crape, până când se sparse în mai mult de douăsprezece bucăţi.

Conul de lumină ucigaş dispăru şi lumea reveni la un nivel de iluminare normală. O clipă, simţiră cu toţii că era tot atât de întuneric cum e în nopţile cu lună. Bucăţile sparte ale oglinzii, lipsite acum de inteligenţă, continuau să se deformeze şi după puţin timp, nu le mai putură deosebi de alte corpuri geometrice din spaţiu.

— Ce se va întâmpla la experimentul următor? îi spuse Principele pe un ton batjocoritor Consulului Ştiinţific. Vei desface un proton în patru dimensiuni?

— Principe, chiar dacă s-ar întâmpla asta, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Un proton desfăcut în patru dimensiuni va fi mult mai mic. Dacă corpul de apărare spaţială este pregătit şi atacă proiecţia lui în spaţiul tridimensional, va fi distrusă oricum.

— Îl amăgeşti pe Principe, spuse furios Consulul Militar. Nu menţionezi pericolul real. Dacă protonul se desface în zero dimensiuni?

— Zero dimensiuni? Principele era interesat. Ăsta n-ar fi un punct fără dimensiune?

— Ba da, o singularitate! Chiar şi un proton poate fi infinit de mare în comparaţie cu asta. Întreaga masă a protonului va fi conţinută în singularitatea sa şi densitatea lui va fi infinită. Principe, sunt sigur că vă puteţi imagina ce ar fi.

— O gaură neagră?

— Da.

— Principe, vă rog să-mi permiteţi să vă explic, îi întrerupse Consulul Ştiinţific. Motivul pentru care am ales un proton în loc de un neutron pentru desfacerea bidimensională este tocmai evitarea acestui risc. Dacă l-am desface în zero dimensiuni, încărcătura electrică a protonului va fi purtată şi ea în gaura neagră desfăcută. Atunci putem s-o capturăm şi s-o controlăm cu ajutorul electromagnetismului.

— Dar dacă nu poţi s-o găseşti şi s-o controlezi? întrebă Consulul Militar. Atunci va ateriza la sol, va aspira tot ce întâlneşte şi-şi va spori masa. Apoi se va scufunda în miezul planetei şi în final va aspira întreaga planetă Trisolaris.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Garantez acest lucru! De ce îmi îngreunezi mereu munca? Aşa cum am mai spus, e un experiment ştiinţific…

— Destul! spuse Principele. Care este probabilitatea de succes data viitoare?

— Aproape sută la sută! Principe, vă rog să aveţi încredere în mine. Cu ajutorul acestor două eşecuri am reuşit deja să stăpânim principiile care guvernează desfacerea structurilor subatomice în macrospaţiul de dimensiuni reduse.

— Foarte bine. Pentru a asigura supravieţuirea civilizaţiei trisolariene trebuie să ne asumăm acest risc.

— Mulţumesc!

— Dar, dacă ratezi încă o dată, tu şi toţi oamenii de ştiinţă care lucrează la proiectul Sophon veţi fi consideraţi vinovaţi.

— Da, desigur, vom fi cu toţii vinovaţi.

Dacă trisolarienii ar transpira, Consulul Ştiinţific ar fi probabil ud leoarcă de sudoare.

Era mult mai uşor să cureţi rămăşiţele tridimensionale ale protonului nedesfăcut din orbita sincronă decât să cureţi şirul unidimensional. Nave spaţiale mici au reuşit să tragă bucăţile de materie de proton departe de Trisolaris şi să le împiedice să intre în atmosferă. Acele obiecte, unele mari cât munţii, nu aveau masă aproape deloc. Erau ca nişte iluzii imense, argintii, până şi un prunc le-ar fi putut mişca cu uşurinţă.

După aceea, Principele l-a întrebat pe Consulul Ştiinţific:

— Am distrus o civilizaţie din microcosmos în timpul acestui experiment?

— Era acolo măcar o fiinţă inteligentă. Şi, Principe, am distrus întregul microcosmos. Universul miniatural este imens în dimensiunile multiple şi probabil conţinea mai mult de o singură fiinţă inteligentă sau o singură civilizaţie – doar că nu au avut şansa să se exprime în macrospaţiu. Sigur, în spaţiul multidimensional la asemenea scări reduse, forma pe care o iau fiinţele inteligente sau civilizaţiile poate fi dincolo de orice imaginaţie. Sunt ceva cu totul deosebit. Şi o asemenea distrugere a avut loc de multe ori până acum.

— Chiar aşa?

— În lunga istorie a progresului ştiinţific, câţi protoni au fost sfărâmaţi în acceleratoare de către fizicieni? Câţi neutroni şi câţi electroni? Probabil nu mai puţin de o sută de milioane. Fiecare asemenea coliziune a însemnat probabil sfârşitul civilizaţiilor şi fiinţelor inteligente dintr-un microcosmos. De fapt, chiar în natură, distrugerea universurilor are loc probabil în fiecare secundă – de exemplu, prin decăderea neutronilor. Şi, o rază cosmică de energie înaltă care intră în atmosferă poate distruge mii de asemenea universuri miniaturale… Nu simţiţi nicio emoţie,

gândindu-vă la toate astea?

— Mă amuzi. Voi notifica imediat Consulul cu Propaganda şi-i voi cere să publice în mod repetat acest fapt ştiinţific în toată lumea. Oamenii de pe Trisolaris trebuie să înţeleagă că distrugerea civilizaţiilor este un eveniment obişnuit care are loc în fiecare secundă din fiecare oră.

— De ce? Doriţi să încurajaţi oamenii să reacţioneze la posibila distrugere a civilizaţiei trisolariene cu seninătate?

— Nu. Vreau să-i încurajez să reacţioneze cu seninătate la distrugerea civilizaţiei de pe Terra. Ştii foarte bine că după ce am publicat politica noastră faţă de civilizaţia de pe Terra, s-a creat un val extrem de periculos de pacifism. Abia acum am descoperit cât de mulţi sunt cei care gândesc precum ascultătorul de la Staţia 1379. Trebuie să stăpânim şi să eliminăm aceste sentimente de slăbiciune.

— Principe, acesta este în mare parte rezultatul mesajelor recente primite de pe Terra. Predicţia dumneavoastră s-a adeverit. Forţele alienate de pe Terra sunt în creştere. Ele au construit un nou centru de transmisie care se află integral sub controlul lor şi au început să ne trimită cantităţi mari de informaţii despre civilizaţia lor. Trebuie să recunosc că civilizaţia de pe Terra este foarte ispititoare pentru trisolarieni. Pentru concetăţenii noştri, ea seamănă cu o muzică sacră ce coboară din ceruri. Umanismul lor îi poate conduce pe mulţi trisolarieni pe calea greşită. Aşa cum civilizaţia trisolariană a devenit un soi de religie pe Terra, civilizaţia de pe Terra are acelaşi potenţial pe Trisolaris.

— Ai scos în evidenţă un pericol major. Trebuie să controlăm strict fluxul de informaţii de pe Terra adresat populaţiei noastre, mai ales cel al informaţiilor culturale.

A treia încercare de desfacere a protonului în două dimensiuni a început peste treizeci de ore trisolariene. De data asta era noapte. De la sol era imposibil să vezi inelul acceleratorului în spaţiu. Doar lucirea roşiatică a elementelor absorbante de căldură ale reactoarelor de

fuziune din jurul lui îi marcau locul. La scurt timp după ce fu pornit acceleratorul, Consulul Ştiinţific anunţă succesul.

Oamenii se uitară la cerul nocturn. Iniţial nu văzură nimic. Dar nu peste mult timp, apăru o privelişte miraculoasă: cerurile se despărţiră în două. Între ele, tiparul stelelor nu se asemăna, de parcă cele două fotografii ale cerului fuseseră puse una peste alta; cea mai mică fiind suprapusă peste partea de sus a celei mari. Calea Lactee se frânsese la graniţa dintre cele două. Porţiunea mai mică a firmamentului împânzit de stele era circulară şi se întindea rapid peste cerul obişnuit al nopţii.

— Constelaţia aceea aparţine Emisferei Sudice! spuseră Consulul Culturii şi Consulul Educaţiei, arătând spre peticul circular de cer în continuă expansiune.

În vreme ce oamenii îşi exersau imaginaţia pentru a înţelege cum se făcea că stelele care puteau fi văzute doar de pe cealaltă parte a planetei se suprapuneau acum peste imaginea Emisferei Nordice, apăru o privelişte şi mai uimitoare: la marginea peticului de cer al nopţii în expansiune din Emisfera Sudică, se vedea o parte a unui glob gigantic. Globul era cafeniu şi-şi dezvăluia doar câte o bandă pe rând, de parcă ar fi făcut parte dintr-un video cu o rată redusă de împrospătare. Globul le era familiar tuturor: pe el se puteau vedea în mod clar contururile unor continente cunoscute. Când se dezvălui în întregime, ocupa o treime din cer. Acum se puteau vedea mai multe detalii ale globului: cutele lanţurilor muntoase care acopereau continentele cafenii, norii împrăştiaţi ca nişte petice de zăpadă planând deasupra continentelor... Cineva nu se mai putu abţine:

— Este planeta noastră!

Da, o nouă planetă Trisolaris apăruse pe cer.

Apoi cerul începu să strălucească. Lângă cel de-al doilea Trisolaris din spaţiu, cercul în expansiune al cerului nopţii din Emisfera Sudică dezvălui un alt soare. Era în mod clar acelaşi soare care strălucea de obicei în Emisfera Sudică, dar care părea să fie doar jumătate din el.

În cele din urmă, cineva îşi dădu seama:

— Este o oglindă.

Oglinda imensă care apăruse peste Trisolaris era protonul care se desfăcea, un plan geometric fără sensuri profunde.

Când desfacerea bidimensională fu încheiată, întregul cer fusese înlocuit de reflexia cerului nopţii din Emisfera Sudică. Deasupra lor, cerul era dominat de reflexiile planetei Trisolaris şi ale Soarelui. Apoi, începu să se deformeze, chiar deasupra orizontului, şi reflexiile stelelor se întinseră şi se răsuciră, de parcă s-ar fi topit. Deformarea începu la marginile oglinzii, dar se extindea spre centru.

— Principe, planul protonului este îndoit de gravitaţia planetei, spuse Consulul Ştiinţific.

Şi arătă spre numeroasele fascicule de lumină de pe cerul înstelat. Păreau luminile unduitoare ale unor lanterne cu care se juca cineva pe bolta arcuită.

— Sunt undele electromagnetice ce se trimit de la sol pentru reglarea curbării planului influenţată de gravitaţie. Scopul este să înfăşurăm complet protonul desfăcut în jurul planetei Trisolaris. După aceea, undele electromagnetice vor continua să menţină şi să stabilizeze această sferă imensă ca tot atâtea spiţe. Astfel, Trisolaris va fi bancul de lucru care va securiza protonul bidimensional şi lucrarea de gravare a circuitelor electronice de pe suprafaţa planului protonului va putea începe.

Procesul de înfăşurare a planului protonului bidimensional în jurul planetei Trisolaris a durat mult timp. Când deformarea reflexiei atinse imaginea planetei Trisolaris la zenit, stelele dispăruseră, deoarece planul protonului, acum curbat în jurul celeilalte părţi a planetei, le acoperea complet. Ceva lumină solară continua să picure înăuntrul planului curbat al protonului şi imaginea planetei Trisolaris din oglinda batjocoritoare din spaţiu se deformase atât de mult, că nu mai putea fi recunoscută. Dar după ce ultima rază de soare fu blocată, totul se cufundă în cea mai întunecată noapte din istoria planetei.

În timp ce gravitaţia şi undele electromagnetice se echilibrau reciproc, planul protonului forma o carcasă gigantică în jurul planetei Trisolaris, pe orbita sincronă.

Urmă un frig pătrunzător. Planul protonului complet reflectorizant devia întreaga lumină solară înapoi în spaţiu. Temperatura de pe Trisolaris scăzu rapid şi atinse niveluri comparabile cu apariţia celor trei stele căzătoare care distruseseră atâtea cicluri de civilizaţie din trecut. Majoritatea populaţiei trisolariene fu deshidratată şi aprovizionată. O linişte mormântală se aşternu peste o mare parte din suprafaţa cuprinsă de întuneric. Pe cer mai licăreau doar fasciculele firave de lumină ale undelor care menţineau membrana protonului. Din când în când, se vedeau şi alte lumini minuscule şi puternice pe orbita sincronă: navele spaţiale gravau circuite în membrana gigantică.

Principiile care guvernează circuitele integrate microscopice erau complet diferite de circuitele convenţionale, deoarece materialul de bază nu conţinea atomi, ci materie dintr-un singur proton. „Joncţiunile p-n" ale circuitelor erau formate prin răsucirea forţelor nucleare puternice local la suprafaţa planului protonului şi liniile conducătoare erau din mezoni care transmiteau forţa nucleară. Datorită faptului că zona de suprafaţă destinată circuitului (în forma ei desfăcută din macrospaţiu) era extrem de mare, circuitele erau şi ele foarte mari. Liniile lor erau groase cât firul de păr şi un observator aflat destul de aproape ar fi putut să le vadă cu ochiul liber. Zburând aproape de membrana protonului, se putea vedea un plan vast ce conţinea circuite integrate, elaborate, complexe. Suprafaţa totală acoperită de circuite era de douăsprezece ori mai mare decât cea a continentelor de pe planeta Trisolaris.

Gravarea circuitelor protonului era o ispravă de inginerie extraordinară şi mii de nave spaţiale au trebuit să lucreze mai mult de cincisprezece mii de ore trisolariene pentru a o duce la bun sfârşit. Procesul de căutare a erorilor din program a mai durat încă alte cinci

mii de ore trisolariene. Dar în cele din urmă, momentul testării Sophon-ului sosise.

Uriaşul ecran de la Centrul de Comandă Sophon, aflat în subteran la mare adâncime, demonstra progresul secvenţei îndelungatului autotest. Apoi urmă încărcarea sistemului de operare. În final, pe ecranul gol şi albastru apăru un rând de text cu font mare: *Micro-Inteligenţă 2.10 încărcata. Sophon Unu este gata să primească comenzi.*

Consulul Ştiinţific spuse:

— S-a născut un sophon. Am înzestrat un proton cu inteligenţă. Este cea mai mică inteligenţă artificială pe care o putem produce.

— Dar acum, pare că e cea mai mare inteligenţă artificială, spuse Principele.

— Principe, vom mări dimensionalitatea acestui proton şi în curând va deveni foarte mic.

Consulul Ştiinţific tastă o întrebare la terminal: *Sophon Unu, comenzile de dimensionalitate spaţială sunt operaţionale?*

— *Afirmativ. Sophon Unu este capabil să iniţieze reglările de dimensionalitate spaţială în orice moment.*

— *Reglează dimensionalitatea la trei.*

După emiterea acestei comenzi, membrana protonului bidimensional care se înfăşurase în jurul planetei Trisolaris începu să se micşoreze rapid, de parcă o mână gigant din Univers trăsese o cortină peste lume. Într-o clipă, lumina soarelui scălda pământul. Protonul se împături din stadiul bidimensional în cel tridimensional şi deveni o sferă gargantuescă în orbită sincronă, aproximativ de mărimea lunii gigantice. Sophonul se afla în partea întunecată a planetei, dar lumina soarelui reflectată din suprafaţa sa de oglindă transformă noaptea în zi. La suprafaţa planetei Trisolaris era încă extrem de frig, aşa că mulţimea de la Centrul de Comandă putea să observe aceste schimbări doar pe un ecran.

— Reglarea dimensionalităţii executată cu succes. *Sophon Unu este gata să accepte comenzi.*

— *Reglează dimensionalitatea la patru.*

În spaţiu, sfera gargantuescă se micşoră până când ajunse să fie de mărimea unei stele căzătoare. Noaptea coborî din nou peste această parte a planetei.

— Principe, sfera pe care o vedem acum nu este sophonul complet. Este doar o proiecţie a corpului său în spaţiul tridimensional. Este de fapt un gigant în cvadrispaţiu şi lumea noastră este ca o foaie de hârtie tridimensională subţire. Gigantul stă pe foaia de hârtie şi noi putem să vedem doar urma pe care o lasă picioarele lui la atingere.

— *Reglarea dimensionalităţii executată cu succes. Sophon Unu este gata să primească comenzi.*

— *Reglează dimensionalitatea la şase.*

Sfera din cer dispăru.

— Cât de mare este un proton sexadimensional? întrebă Principele.

— Cu o rază de aproximativ cincizeci de unităţi, răspunse Consulul Ştiinţific.

— *Reglarea dimensionalitâţii executată cu succes. Sophon Unu este gata să primească comenzi.*

— *Sophon Unu, poţi să ne vezi?*

— *Da. Pot vedea Centrul de Comandă, pe toţi în interior şi organele din fiecare, chiar şi organele din interiorul organelor.*

— Ce spune? spuse Principele înlemnit.

— Un sophon care observă spaţiul tridimensional dintr-un spaţiu hexadimensional seamănă cu noi când ne uităm la o fotografie dintr-un plan bidimensional. Sigur că poate să vadă în interiorul nostru.

— *Sophon Unu, intră în Centrul de Comandă!*

— Poate pătrunde prin pământ? întrebă Principele.

— Principe, nu e ca şi cum ar pătrunde în pământ. Mai degrabă e ca şi cum ar pătrunde dintr-o dimensiune superioară. Poate pătrunde în orice spaţiu închis din lumea noastră. Este la fel ca relaţia dintre noi, care existăm într-un spaţiu tridimensional şi un plan bidimensional. Noi putem să pătrundem cu uşurinţă pe orice cerc trasat pe un plan, venind de sus. Dar orice fiinţă bidimensională de pe

plan nu poate face un asemenea lucru fără să spargă cercul.

Imediat ce Consulul Ştiinţific termină de vorbit, o sferă cu suprafaţa din oglindă apăru în mijlocul Centrului de Comandă, plutind prin aer. Principele se duse şi se uită la propria lui reflexie distorsionată.

— E un proton? Principele era uimit peste măsură.

— Principe, este doar corpul hexadimensional al protonului proiectat în trispaţiu.

Principele întinse o mână. Când văzu că nu e oprit de Consulul Ştiinţific, atinse suprafaţa sophonului. O atingere extrem de uşoară împinse sophonul la o distanţă considerabilă.

— Este foarte neted. Chiar dacă are doar masa unui proton, pot simţi rezistenţă. Principele era nedumerit.

— Asta se datorează rezistenţei aerului la suprafaţa sferei.

— Poţi mări dimensionalitatea ei până la unsprezece şi s-o faci atât de mică cât un proton obişnuit?

Imediat ce Principele spuse asta, Consulul Ştiinţific urlă spre sophon, cu glasul îngrozit:

— Atenţie! Asta nu este o comandă!

Sophon Unu înţelege.

— Principe, dacă mărim dimensionalitatea până la unsprezece, îl vom pierde pentru totdeauna. Când sophonul se strânge până la dimensiunea unei particule subatomice obişnuite, senzorii interni şi porturile I/E vor deveni mai mici decât lungimea de undă a unei radiaţii electromagnetice de orice fel. Asta înseamnă că nu va mai putea simţi lumea macroscopică şi că nu va mai putea primi comenzile noastre.

— Dar trebuie până la urmă să-l micşorăm până la stadiul de particulă subatomică.

— Da, dar trebuie să aşteptăm crearea lui Sophon Doi, lui Sophon Trei şi lui Sophon Patru. Multipli sophoni pot forma un sistem care să simtă lumea macroscopică prin efecte cuantice. De exemplu, să presupunem că un nucleu are doi protoni. Cei doi protoni vor interacţiona şi vor

urma anumite tipare de mişcare. De exemplu, direcţia rotaţiei celor doi protoni trebuie să fie opuse. Când aceşti doi protoni sunt scoşi din nucleu, indiferent cât de depărtaţi sunt unul de celălalt, acest tipar va continua să-şi producă efectele. Când ambii protoni sunt transformaţi în sophoni, pe baza acestui efect, vor crea un sistem de detectare reciprocă. Mai mulţi sophoni pot crea apoi o formaţiune de detectare reciprocă. Scara acestei formaţiuni poate fi reglată la orice mărime şi poate primi unde electromagnetice la orice frecvenţă. Astfel va detecta lumea macroscopică. Sigur, efectele cuantice reale necesare creării unei asemenea formaţiuni de sophoni sunt foarte complicate. Explicaţia mea este doar o analogie.

Desfacerea bidimensională a următorilor trei protoni a reuşit din prima. Construcţia fiecărui sophon a durat şi ea doar pe jumătate cât a durat pentru Sophon Unu. După construcţia lui Sophon Doi, lui Sophon Trei şi a lui Sophon Patru, s-a creat cu succes şi formaţiunea cu detectare cuantică.

Principele şi toţi consulii revenir ă la Monumentul Pendulului. Deasupra lor pluteau patru sophoni micşoraţi la nivelul hexa-spaţiului. În suprafaţa oglindită cristalin a fiecăruia era o imagine a soarelui care răsărea şi care amintea de ochii tridimensionali care apăruseră odată în spaţiu.

Formaţiunea Sophoni, reglează dimensionalitatea la unsprezece.

După ce a fost dată comanda, cele patru sfere oglindite dispărură. Consulul Ştiinţific spuse:

— Principe, Sophon Unu şi Sophon Doi vor fi lansate spre Pământ. Cu ajutorul cantităţii de date uriaşe stocate în microcircuite, sophonii înţeleg natura spaţiului. Ei pot să-şi tragă energia din vid şi să devină particule de energie înaltă în orice moment şi să navigheze prin spaţiu cu aproximativ viteza luminii. Asta pare să încalce legea conservării energiei, dar de fapt sophonii doar „împrumută” energie de la structura vidului. Cu toate

astea, momentul de restituire a acestei energii este îndepărtat în viitor, când protonul – acum un sophon – decade. Până atunci, sfârşitul Universului nu va fi departe.

— După ce sosesc pe Terra cei doi sophoni, prima lor misiune va fi localizarea şi infiltrarea în acceleratoarele de particule cu energie înaltă folosite de oameni pentru cercetarea în fizică. La nivelul dezvoltării ştiinţei de pe Terra, metoda de bază a explorării structurii profunde a materiei este folosirea particulelor cu energie înaltă accelerate pentru bombardarea particulelor ţintă. După ce particulele ţintă au fost sfărâmate, analizează rezultatele pentru a încerca să găsească informaţii privitoare la structura profundă a materiei. În experimentele reale, ei folosesc substanţa care conţine particulele ţintă drept cercul din centrul ţintei pentru gloanţele accelerate.

— Dar interiorul substanţei bombardate este aproape tot compus din vid. Să presupunem că un atom este de mărimea unui teatru, atunci nucleul este doar o alună care pluteşte într-un centru al teatrului. Astfel, coliziunile reuşite sunt foarte rare. Adesea, cantităţi mari de particule cu energie înaltă trebuie orientate spre substanţa-ţintă pentru o vreme înainte de momentul coliziunii. Acest tip de experiment este asemănător cu identificarea unei picături de ploaie de o culoare diferită în timpul unei furtuni de vară cu fulgere şi trăsnete.

— Asta le oferă sophonilor o oportunitate fericită. Un sophon poate să ia locul unei particule-ţintă şi să accepte coliziunea. Pentru că sunt extrem de inteligenţi, datorită formaţiunii de detectare cuantică, pot stabili iute şi cu precizie căile pe care le vor urma particulele accelerate şi apoi pot să se deplaseze în locul potrivit. Astfel, posibilitatea ca un sophon să fie lovit va fi de miliarde de ori mai mare decât particula-ţintă adevărată. După ce e lovit un sophon, el poate da, în mod deliberat, rezultate greşite şi haotice. Astfel, chiar dacă, ocazional, este lovită chiar particula ţintă, fizicienii de pe Terra nu vor putea identifica rezultatul corect din grămada de rezultate eronate.

— Dar asta nu-i va distruge şi pe sophoni? întrebă Consulul Militar.

— Nu. Când un sophon este zdrobit în multe bucăţi, se nasc mai mulţi sophoni. Şi ei continuă să aibă împletituri cuantice sigure reciproce, la fel ca atunci când spargi un magnet în două: vei obţine mereu doi magneţi. Deşi aptitudinile fiecărui sophon parţial vor fi mai scăzute decât ale celui iniţial, ale sophonului întreg, sub instruirea programului de autovindecare, bucăţile se vor uni şi vor forma prin reasamblare sophonul iniţial. Acest proces necesită doar o microsecundă şi va avea loc după coliziunea din accelerator şi după ce bucăţile sophonului au obţinut rezultatele eronate în camera cu bule sau pe o peliculă sensibilă.

Cineva întrebă:

— Nu e posibil ca oamenii de ştiinţă de pe Terra să descopere o modalitate de detectare a sophonilor şi apoi să folosească un câmp magnetic foarte puternic pentru a-i sechestra? Protonii au încărcătură pozitivă.

— Este imposibil. Detectarea sophonilor necesită descoperiri majore în studierea structurii profunde a materiei. Dar acceleratoarele lor cu energie înaltă vor fi fost transformate în grămezi de fiare vechi. Cum să mai poată progresa într-un asemenea domeniu de cercetare? Ochii vânătorului vor fi fost deja orbiţi de prada pe care intenţionase s-o captureze.

— Oamenii încă pot recurge la metoda forţei brute, spuse Consulul Industriei. Pot construi un număr mare de acceleratoare, mai repede decât putem noi fabrica sophoni. Apoi, câteva acceleratoare de pe Terra nu vor putea fi accesate de către sophoni şi astfel vor avea rezultatele corecte.

— Acesta este unul dintre cele mai interesante aspecte ale proiectului Sophon! spuse Consulul Ştiinţific, vizibil entuziasmat de întrebare.

— Stimate Consul al Industriei, nu te îngrijora că fabricarea unei cantităţi mari de sophoni va produce colapsul economiei trisolariene. Nu va trebui să ajungem

acolo. Putem construi câţiva în plus, dar nu prea mulţi. Crede-mă, doar ăştia doi sunt mai mult decât suficienţi, fiindcă fiecare sophon este capabil de efectuarea sistemului de calcul multisarcină.

— Sistem de calcul multisarcină?

— Este un jargon aplicat computerelor seriale străvechi. Pe vremea aceea, unitatea centrală de prelucrare a computerului nu putea efectua decât o singură instrucţiune într-un moment dat. Dar pentru că era atât de rapid şi era ajutat de programarea întreruptă, din perspectiva noastră de viteză redusă, computerul executa multiple programe în acelaşi timp. Aşa cum ştiţi, sophonii se pot deplasa aproape cu viteza luminii. Suprafaţa Terrei este un spaţiu minuscul pentru sophoni. Dacă sophonii patrulează în jurul acceleratoarelor la această viteză, atunci, din perspectiva oamenilor, ei ar exista simultan în toate acceleratoarele şi ar crea simultan rezultate eronate pretutindeni.

— Conform calculelor noastre, fiecare sophon este capabil să controleze mai mult de zece mii de acceleratoare cu energie înaltă. Oamenilor le trebuie patru sau cinci ani să construiască un singur accelerator de acest tip şi pare improbabil să fie produse în masă, dacă ne gândim la economia lor şi la resursele disponibile. Sigur, pot creşte distanţa dintre acceleratoare, de exemplu, prin construirea lor pe diferite planete din sistemul planetar. Asta va distruge într-adevăr sistemul de calcul multisarcină al sophonilor. Dar în timpul de care vor avea nevoie ca să facă asta, trisolarienilor nu le va fi dificil să mai construiască încă zece sau chiar mai mulţi sophoni.

— Mai mulţi şi mai mulţi sophoni care vor rătăci în acel sistem planetar. Cu toţii la un loc nu vor face nici cât o miliardime dintr-o bacterie. Dar îi vor opri pe fizicienii de pe Terra să mai pătrundă secretele ascunse adânc în structura materiei. Oamenii nu vor mai putea să acceseze microdimensiunile niciodată şi capacitatea lor de a manipula materia se va limita la nivelul inferior planului pentadimensional. De acum înainte, fie că se vor chinui 4,5

milioane de ore sau 450 de trilioane de ore, tehnologia civilizaţiei de pe Terra nu va mai atinge niciodată nivelul unei descoperiri fundamentale majore. Vor rămâne pentru eternitate la stadiul primitiv. Ştiinţa de pe Terra va fi complet oprită şi încuietoarea va fi atât de sigură, că oamenii nu vor mai putea să iasă la lumină prin propriile lor forţe.

— Este minunat! Te rog să-mi ierţi lipsa de respect din trecut pentru proiectul Sophon.

Tonalitatea glasului Consulului Militar părea sinceră.

— De fapt, în prezent sunt doar trei acceleratoare cu suficientă putere de a produce rezultate care să conducă la posibile descoperiri majore. După ce ajung pe Terra Sophon Unu şi Sophon Doi, vor primi multă capacitate suplimentară. Cu scopul utilizării depline a sophonilor, le vom atribui şi alte sarcini în afară de interferenţa cu cele trei acceleratoare. De exemplu, vor fi principalele mijloace de îndeplinire a Planului de Miracole.

— Sophonii pot crea miracole?

— Oamenii vor crede că sunt miracole. Ştim cu toţii că particulele cu energie înaltă pot expune o peliculă. Asta este una dintre modalităţile prin care acceleratoarele primitive de pe Terra arătau odată particulele individuale. Când un sophon trece prin peliculă la o energie înaltă, lasă în urmă o zonă minusculă expusă. Dacă sophonul trece înapoi şi înainte prin peliculă de mai multe ori, poate lega puncte şi forma litere sau numere, sau chiar imagini, cum ar fi broderiile. Procesul este foarte iute şi mult mai rapid decât viteza la care oamenii expun pelicula când fac o fotografie. Iar retina umană este similară retinei trisolariene. Astfel, un sophon cu înaltă energie poate folosi aceeaşi tehnică pentru a proiecta litere, numere sau imagini pe retina lor. Şi dacă aceste mici miracole îi pot tulbura sau îngrozi pe oameni, atunci următorul miracol mare va fi suficient pentru a-i speria de moarte pe oamenii lor de ştiinţă, care nu sunt mai buni decât nişte bieţi gândaci: Sophonii pot produce radiaţie cosmică de fundal care să licărească în ochii lor.

— Asta i-ar speria şi pe oamenii noştri de ştiinţă. Cum se poate realiza aşa ceva?

— Foarte simplu. Am scris deja programul care-i permite sophonului să se desfacă în două dimensiuni. După ce desfacerea e completă, planul uriaş se poate înfăşură în jurul Terrei. Acest program îşi poate regla membrana aşa încât să fie transparentă, dar, la frecvenţele radiaţiei cosmice de fundal, gradul de transparenţă poate fi ajustat... Sigur, în timp ce sophonii se împăturesc şi se desfac în diferite dimensiuni, ei pot afişa şi mai multe „miracole” uimitoare. Programul pentru realizarea lor este în curs de desfăşurare. Aceste „miracole” vor crea o anume dispoziţie, suficientă pentru orientarea gândirii ştiinţifice umane pe calea greşită. În felul acesta, putem folosi Planul de Miracole pentru limitarea elanurilor ştiinţifice de pe Terra la lucruri care nu au legătură cu fizica.

— O ultimă întrebare. De ce să nu trimitem toţi cei patru sophoni operaţionali pe Terra?

— Împletitura cuantică poate lucra la distanţă. Chiar dacă patru sophoni ar fi plasaţi în patru colţuri din Univers, vor fi capabili să-i detecteze pe ceilalţi instantaneu şi formaţiunea cuantică dintre ei va continua să existe. Păstrarea lui Sophon Trei şi a lui Sophon Patru aici le va permite să primească informaţiile trimise de Sophon Unu şi de Sophon Doi. Acest lucru ne dă posibilitatea monitorizării Terrei în timp real. Şi formaţiunea sophonilor permite planetei Trisolaris să comunice cu forţele alienate din civilizaţia de pe Terra.

Pe nevăzute, Soarele care tocmai răsărise, dispăru sub linia orizontului şi se transformă în apus. Începuse o nouă Eră Haotică pe Trisolaris.

În timp ce Ye Wenjie citea mesajele de pe Trisolaris, Centrul de Comandă pentru Operaţiuni de Război găzduia o nouă şedinţă importantă pentru realizarea unei analize preliminare a datelor capturate. Înaintea şedinţei, generalul Cheng spuse:

— Tovarăşi, vă rog să aveţi în vedere că şedinţa noastră este probabil monitorizată de către sophoni. De acum înainte, nu vor mai exista secrete.

Când a rostit aceste cuvinte, împrejurimile erau încă familiare. Umbrele copacilor verii se legănau peste perdelele trase, dar, pentru participanţi, lumea nu mai era aceeaşi. Simţiră privirea ochilor omniprezenţi. Sub ochii aceia, nu mai aveai unde să te ascunzi pe lume. Acest sentiment avea să-i urmărească toată viaţa şi nici descendenţii lor nu vor reuşi să se elibereze de el. Vor trece mulţi, mulţi ani până când oamenii se vor adapta mental la această situaţie.

La numai trei secunde după ce generalul Cheng îşi încheie remarca, Trisolaris comunică pentru prima oară cu umanitatea în afara OTT. După aceea, încheiară orice comunicări cu Adventiştii. Pentru tot restul vieţii participanţilor, Trisolaris nu mai trimise niciun alt mesaj.

Toţi cei prezenţi la Centrul de Comandă pentru Operaţiuni de Război văzură mesajul în propriii ochi, tot aşa cum văzuse Wang Miao numărătoarea inversă. Mesajul licări preţ de doar două secunde şi apoi dispăru, dar îl primiră cu toţii. Era o singură propoziţie:

Sunteţi nişte gândaci!

34

GÂNDACII

Când intră Shi Qiang pe uşă, Wang Miao şi Ding Yi erau deja foarte beţi.

Cei doi fură foarte bucuroşi să-l vadă pe Shi. Wang se ridică în picioare şi strânse în braţe umerii nou-venitului:

— Ah, Da Shi, ofiţere Shi…

Ding, care nu putea nici măcar să stea în picioare, găsi un pahar şi-l puse pe masa de biliard. Turnă în el:

— Gândirea ta neconvenţională nu ne-a fost de ajutor. Fie că ne uităm la mesaje, fie că nu ne uităm, rezultatul de peste patru sute de ani de acum înainte va rămâne acelaşi.

Shi se aşeză în faţa mesei de biliard, privindu-i pe cei doi cu un aer şiret:

— Chiar aşa să fie, cum spuneţi voi, că totul s-a sfârşit?

— Bineînţeles! S-a sfârşit de tot.

— Nu poţi să foloseşti acceleratoarele şi nu poţi studia structura materiei. Asta nu înseamnă că s-a sfârşit?

— Hm… tu ce crezi?

— Tehnologia face deja progrese. Academicianul Wang şi oamenii lui tocmai au creat nanomaterialul…

— Imaginaţi-vă un regat antic, dacă vreţi. Tehnologia lor evoluează. Şi pot inventa săbii, cuţite şi suliţe mai bune, ş.a.m.d. Poate că pot chiar să inventeze arbaletele automate cu repetiţie care trag multe săgeţi, ca o mitralieră…

Shi dădu din cap, încuviinţând:

— Dar dacă nu ştiu că materia conţine molecule şi atomi, nu vor crea niciodată rachete şi sateliţi. Sunt limitaţi de nivelul lor ştiinţific.

Ding îl bătu pe Shi pe umăr:

— Am ştiut dintotdeauna că ofiţerul Shi este deştept. Doar că…

Wang îl întrerupse:

— Studiul structurii profunde a materiei reprezintă

fundamentul fundamentelor celorlalte ştiinţe. Dacă nu evoluăm în direcţia asta, orice altceva – ca să te citez – este un rahat.

Ding arătă spre Wang:

— Academicianul Wang va fi ocupat tot restul vieţii şi va continua să îmbunătăţească săbiile, cuţitele şi suliţele noastre. Dar ce naiba am să fac *eu?* Cine dracu' ştie?

Aruncă o sticlă goală pe masă şi luă în mână o bilă de biliard ca s-o spargă cu ea.

— Ăsta e un lucru bun! spuse Wang, ridicând paharul. Toţi ne vom trăi restul vieţii într-un fel sau altul. După o chestie ca asta, decadenţa şi depravarea sunt justificate! Suntem gândaci! Gândaci pe cale de dispariţie! Ha, ha...

— Exact! Ding ridică şi el paharul. Ei ne dispreţuiesc atât de mult, că nici măcar nu se deranjează să-şi ascundă planurile şi le spun totul adventiştilor. E ca şi cum n-ar fi nevoie să ascunzi sticla de insecticid de nenorociţii ăia mici. În onoarea gândacilor! Trăiască sophonii! Trăiască sfârşitul lumii!

Shi scutură din cap şi dădu paharul pe gât. Scutură din nou din cap:

— Sunteţi nişte fătălăi!

— Ce vrei? spuse Ding, privindu-l pe Shi cu ochii ameţiţi de băutură. Crezi că ne poţi înveseli?

Shi se ridică în picioare:

— Hai să mergem!

— Unde?

— Să găsim ceva care să vă înveselească.

— Cum zici tu, amice. Stai jos. Bea!

Shi îi luă pe amândoi de braţe şi-i târî până se ridicară în picioare.

— Hai să mergem! Luaţi-vă şi băuturica, dacă nu se poate altfel.

Ajunşi jos, cei trei se urcară în maşina lui Shi. În timp ce pornea motorul, Wang îl întrebă aproape incoerent unde se duceau. Shi spuse:

— În oraşul meu natal. Nu e departe.

Maşina părăsi oraşul şi se îndrepta iute spre vest, pe

autostrada Beijing-Shijiazhuang. Ieşiră de pe autostradă imediat ce ajunseră în provincia Hebei. Shi opri maşina şi-i trase pe cei doi pasageri afară.

Imediat ce Ding şi Wang ieşiră din maşină, din cauza soarelui strălucitor al după-amiezii îşi mijiră ochii. În faţa lor se întindeau lanurile de grâu ale Câmpiei Chinei de Nord.

— De ce ne-ai adus aici?

— Ca să vă uitaţi la gândaci.

Shi îşi aprinse una dintre ţigările pe care i le dăruise colonelul Stanton şi arătă cu ea spre lanurile de grâu.

Wang şi Ding observară că erau acoperite de un strat de lăcuste. Pe fiecare tulpină se târau câteva. La sol, se încovoiau mai multe, ca o dâră de lichid gros.

— I-au invadat lăcustele pe aici? spuse Wang măturând câteva dintr-o parte mică de la marginea lanului şi se aşeză pe jos.

— Au început să vină acum zece ani, ca furtunile de praf. Dar anul ăsta e mai rău decât oricând.

— Şi ce dacă? Da Shi, nimic nu mai are importanţă acum, spuse Ding cu glasul împleticit încă de băutură.

— Am vrut doar să vă întreb pe amândoi ceva: oare distanţa tehnologică dintre oameni şi trisolarieni este mai mare decât cea dintre lăcuste şi oameni?

Întrebarea îi şocă pe cei doi oameni de ştiinţă ca o găleată plină cu apă rece. În timp ce se holbau la grămăjoarele de lăcuste din faţa lor, expresia de pe chip deveni solemnă. Înţeleseseră ce voia Shi să spună.

— Uitaţi-vă la gândacii ăştia! Distanţa tehnologică dintre ei şi noi este mai mare decât diferenţa dintre noi şi civilizaţia trisolariană. Oamenii au folosit tot ce le-a stat în putere pentru a-i stârpi: orice fel de otravă, spray-uri, au adus şi au cultivat prădătorii lor naturali, le-au căutat şi le-au distrus ouăle, au folosit modificări genetice ca să-i sterilizeze, i-au trecut prin foc, i-au înecat în apă; fiecare familie are insecticide, sub fiecare birou există o paletă de muşte... acest război îndelungat se duce de la începuturile

istoriei civilizaţiei umane. Dar deznodământul este încă neclar. Gândacii nu au fost exterminaţi. Încă trăiesc cu mândrie între cer şi pământ şi numărul lor nu a scăzut din timpurile dinaintea apariţiei oamenilor.

Trisolarienii care-i socoteau gândaci pe oameni păreau că au uitat un lucru: gândacii nu fuseseră niciodată înfrânţi cu adevărat.

Un nor mic şi negru acoperi soarele şi aruncă o umbră mişcătoare pe pământ. Nu era un nor oarecare, ci un roi de lăcuste care abia sosise. În timp ce ateriza pe câmpurile din apropiere, cei trei bărbaţi stăteau sub un jet de viaţă şi simţeau ce înseamnă demnitatea vieţii de pe Terra. Ding Yi şi Wang Miao vărsară vinul din cele două sticle pe care le luaseră pe pământul de la picioarele lor, un toast în onoarea gândacilor.

— Da Shi, mulţumesc, spuse Wang, întinzându-i mâna lui Shi.

— Şi eu îţi mulţumesc, spuse Ding, apucându-l pe Shi de cealaltă mână.

— Hai să ne întoarcem! spuse Wang. Avem atâtea de făcut.

35

RUINELE

Nimeni nu crezuse că Ye Wenjie ar fi putut să urce singură pe Vârful Radar, dar o făcuse. Nu lăsase pe nimeni s-o ajute, se odihnise doar de câteva ori pe la posturile de gardă ale santinelelor, îşi epuizase vitalitatea fără milă, o forţă care nu putea fi reînnoită.

După ce aflase adevărul despre civilizaţia trisolariană, Ye nu mai scosese un cuvânt. Vorbea oricum foarte rar, dar avusese o dorinţă: să viziteze ruinele Bazei Coasta Roşie.

În timp ce grupul de vizitatori urca pe vârf, creasta Vârfului Radar începea să iasă din pătura de nori. După ce merseseră o zi întreagă prin ceaţa deasă, apariţia soarelui strălucitor la vest şi a cerului albastru şi limpede erau ca o ascensiune spre o lume nouă. De pe creasta vârfului, norii păreau o mare alb-argintie ale cărei valuri care urcau şi coborau păreau nişte compoziţii abstracte ale munţilor Marele Hingan de sub ei.

Ruinele din imaginaţia vizitatorilor nu existau. Baza fusese demontată bucată cu bucată şi tot ce mai rămăsese pe culme era un petic de iarbă înaltă. Fundaţia şi drumurile fuseseră îngropate şi totul semăna cu un loc pustiu şi dezolant. Coasta Roşie părea să nu fi existat niciodată.

Dar Ye descoperi ceva. Se îndreptă spre o stâncă înaltă şi trase la o parte vegetaţia care o acoperea, dezvăluind suprafaţa ruginită şi pătată de dedesubt. Vizitatorii îşi dădură seama acum că stânca era de fapt o fundaţie metalică mare.

— Este fundaţia pentru antenă, spuse Ye.

Primul ţipăt de pe Terra, auzit de lumea extraterestră, fusese emis de antena de aici spre soare, apoi amplificat şi transmis întregului Univers.

Lângă fundaţie descoperiră o placă, aproape invizibilă,

ascunsă sub iarbă:

Amplasamentul Bazei Coasta Roşie (1968-1987)
Academia Chineză de Ştiinţe 21.03.1989

Placa era atât de mică. Nici nu părea o placă comemorativă, ci mai degrabă o încercare de a uita. Ye merse până la buza stâncii. Era locul unde curmase vieţile a doi soldaţi cu propriile ei mâini. Nu privi peste marea de nori la fel ca ceilalţi, ci îşi îndreptă privirea într-o singură direcţie. Sub nori era un sătuc pe nume Qijiatun.

Inima lui Ye începu să bată mai repede din cauza efortului, precum coarda unui instrument gata să se rupă. O ceaţă neagră îi învălui privirea. Îşi folosi ultima picătură de forţă ca să rămână în picioare. Înainte ca totul să se scufunde în întuneric, dorise să revadă apusul de la Baza Coasta Roşie.

Dincolo de orizont, soarele care se pierdea încet în marea de nori păru că se topeşte. Astrul arămiu se dizolvă printre nori şi acoperi tot cerul, iluminându-l într-o nuanţă de un roşu magnific.

— Apusul umanităţii, şopti Ye.

SFÂRŞIT

Lista completă a personajelor

(Numele chinezeşti sunt scrise cu numele de familie întâi)

Familia Ye

Ye Zhetai – Fizician, profesor la Universitatea Tsinghua

Shao Lin – Fizician, soţia lui Ye Zhetai

Ye Wenjie – Astrofizician, fiica lui Ye Zhetai, membru al Bazei Coastei Roşii şi, mai târziu, descoperitoarea planetei Trisolaris şi comandant-şef al Organizaţiei Terra-Trisolaris

Ye Wenxue – Sora lui Ye Wenjie, membră a organizaţiei Gărzilor Roşii

Baza Coasta Roşie

Bai Mulin – Reporter la ziarul *Măreţele Ştiri din Producţie,* cel care i-a dat lui Ye Wenjie cartea O *primăvară tăcută*

Cheng Lihua – Activist comunist care a interogat-o pe Ye Wenjie

Lei Zhicheng – Comisar Politic la Baza Coasta Roşie

Yang Weining – Inginer Şef la Baza Coasta Roşie, fost student al lui Ye Zhetai şi mai târziu soţul lui Ye Wenjie

Yang Dong – Cercetător al Teoriei Corzilor şi fiica lui Ye Wenjie şi a lui Yang Weining

Feng – Prietena lui Ye Wenjie cât a trăit Ye la Qijiatun

Războiul împotriva OTT

Ding Yi – Fizician teoretician, iubitul lui Yang Dong

Wang Miao – Cercetător nanomateriale, inventatorul *Lamei Zburătoare* şi cel care a rezolvat enigma celor *Trei Corpuri*

Li Yao – Soţia lui Wang Miao

Dou Dou – Fiul lui Wang Miao

Shi Qiang – Detectivul de poliţie care a devenit prietenul lui Wang Miao, poreclit Da Shi

Cheng Weisi – General-Maior în Armata de Eliberare a Poporului

Colonelul Stanton – Corpul de Infanterie Marină al SUA, Comandantul Operaţiunii Guzheng

Wei Cheng – Copil-minune care a inventat o abordare stohastică pentru rezolvarea problemei celor trei corpuri

Shen Yufei – Fizician japonez, soţia şi protectoarea lui Wei Cheng şi membru al Frontierelor Ştiinţei; ea i-a prezentat lui Shi Qiang jocul celor *Trei Corpuri*

Pan Han – Biolog şi membru al Frontierelor Ştiinţei, adept al întoarcerii la viaţa pastorală

Sha Ruishan – Astronom, unul dintre studenţii lui Ye Wenjie

Mike Evans – Fiul unui magnat al petrolului, fondatorul Organizaţiei Terra-Trisolaris

Post-scriptum al autorului pentru ediţia în limba engleză

O noapte din copilărie mi-a rămas întipărită viu în memorie: stăteam lângă un iaz din dreptul unui sat de undeva din comitatul Luoshan, provincia Henan, unde-şi duseseră traiul generaţii de strămoşi. Lângă mine erau mai mulţi oameni, atât adulţi, cât şi copii. Ne uitam cu toţii la cerul clar al nopţii pe care se putea vedea o stea minusculă trecând încet pe firmamentul întunecat.

Era primul satelit artificial pe care îl lansase vreodată China: Dong Fang Hong I[95] *Răsăritul este Roşu* I). Era în data de 25 aprilie 1970, şi aveam şapte ani.

Trecuseră treisprezece ani de când Sputnik fusese lansat în spaţiu şi nouă ani de când primul cosmonaut plecase de pe Terra. Cu o săptămână înainte, Apollo 13 se întorsese cu bine dintr-o călătorie primejdioasă pe Lună.

Dar eu nu ştiam nimic din toate astea. În timp ce priveam steaua aceea mică şi mişcătoare, inima mi se umplea de o curiozitate şi de un dor ce nu puteau fi descrise. Şi, tot atât de adânc ca aceste sentimente, a rămas întipărită în memoria mea şi senzaţia de foame. Pe vremea aceea, regiunea care includea şi satul meu era extrem de săracă. Foamea era un camarad permanent al fiecărui copil. Eram relativ norocos, deoarece aveam pantofi în picioare. Majoritatea prietenilor mei umblau desculţi şi unele picioruşe aveau răni provocate de ger, care nu se vindecaseră de iarna trecută. În spatele meu, lumina chioară a lămpilor cu gaz arunca dâre lucitoare

---

[95] *Dong Fang Hong I* (Chineză simplificată: □□□–□; pinyin: Dōngfānghóng Yīhào; literalmente: *Răsăritul este roşu 1)* a fost primul satelit spaţial al Republicii Populare Chineze, lansat cu succes la 24 aprilie 1970 ca parte a programului satelit spaţial Dong Fang Hong al RPC. La cele 173 kg ale lui, era mai greu decât primii sateliţi din alte ţări. Satelitul transporta un transmiţător radio care a difuzat cântecul cu acelaşi nume, Dōngfānghóng sau *Răsăritul este roşu*; Difuzarea a durat 20 de zile pe orbită (n.tr.).

printre crăpăturile pereţilor colibelor de paie – satul nu a fost conectat la electricitate decât prin anii ’80.

Adulţii care erau prin preajmă au spus că satelitul nu era ca un avion, deoarece zbura dincolo de Terra. Pe atunci, praful şi fumul industrial nu poluaseră încă aerul. Cerul înstelat era cât se poate de limpede, iar Calea Lactee se vedea foarte clar. În mintea mea, stelele care umpleau cerurile nu erau mult mai departe decât micul satelit aşa că eu credeam că zboară printre ele. Chiar mă îngrijora faptul că s-ar putea lovi de vreuna când trecea prin roiurile de stele mai dense.

Părinţii nu erau cu mine, fiindcă lucrau la o mină de cărbuni care se afla la mai bine de o mie de kilometri depărtare, în provincia Shanxi. Cu câţiva ani înainte, când eram şi mai mic, zona în care locuiam fusese o zonă de conflict în războaiele civile ale facţiunilor din timpul Revoluţiei Culturale. Îmi aduc aminte de împuşcăturile din miez de noapte, de camioanele care treceau pe stradă, pline de oameni cu pistoale şi care purtau banderole roşii pe braţe... Dar eram prea mic pe atunci şi nu puteam fi sigur dacă imaginile acelea erau amintiri reale sau imaginare, miraje create ulterior. Cu toate acestea, puteam fi sigur de un lucru: deoarece mina era periculoasă şi părinţii mei fuseseră afectaţi de Revoluţia Culturală, nu au avut ce să facă şi m-au trimis la casa mea strămoşească din Henan. Până să văd satelitul Dong Fang Hong I, locuisem acolo mai bine de trei ani.

Au mai trecut câţiva ani până să înţeleg cât de mare era distanţa dintre satelit şi stele. Pe atunci, citeam o colecţie de cărţi de ştiinţă elementară care se numeai *Hundred Thousand Whys.* Din volumul dedicat astronomiei am învăţat conceptul de an-lumină. Înainte de asta, aflasem că lumina putea traversa o distanţă egală cu şapte călătorii şi jumătate în jurul Terrei într-o singură secundă, dar cât de îngrozitor de mare putea fi distanţa parcursă la o asemenea viteză timp de un an de zile! Mi-am imaginat o rază de lumină care trecea prin tăcerea rece a spaţiului la 300.000 de kilometri pe secundă, m-am chinuit să-mi

plăsmuiesc acea teribilă imensitate şi profunzime în închipuirea mea, am simţit greutatea înfricoşării amestecate cu respect şi, în acelaşi timp, am savurat o stare euforică vecină cu cea pe care o simt consumatorii de droguri.

Din acel moment, mi-am dat seama că aveam un talent special: acele dimensiuni şi existenţe care depăşeau cu mult limitele percepţiei senzoriale umane – atât la nivel macro, cât şi micro – şi care păreau să fie doar nişte numere abstracte pentru ceilalţi, puteau, în mintea mea, să ia forme concrete. Puteam să le ating şi să le simt, aşa cum alţii puteau atinge şi simţi copacii sau stâncile. Chiar şi azi, când referinţele la o distanţă de 15 miliarde de ani-lumină a Universului sau la „corzi” mai mici cu mai multe ordine de mărime decât cuarcii[96] îi fac să amuţească pe cei mai mulţi oameni, conceptele de an-lumină sau de nanometru pot încă să-mi producă imagini vii şi impresionante în minte şi să-mi trezească acel sentiment inefabil, religios, de respect şi de uimire nemăsurată. Prin comparaţie cu cei mai mulţi oameni care nu pot simţi asemenea lucruri, nu ştiu dacă sunt norocos sau nu. Dar e sigur că asemenea sentimente m-au condus în primul rând la statutul meu de fan al SF şi mai târziu la acela de scriitor de SF:

În acelaşi an, când am fost prima oară uluit de conceptul de an-lumină, a avut loc o inundaţie (cunoscută sub numele de Marea Inundaţie din August 1975) lângă satul meu. Într-o singură zi, au căzut 1.005 mililitri de apă în regiunea Zhumadian din Henan. S-au prăbuşit cincizeci şi opt de baraje de diferite dimensiuni, unul după altul, şi au murit 240.000 de oameni în potopul care a urmat. La scurt timp după ce apele ieşite din matcă s-au retras, m-am întors în sat şi am văzut un peisaj plin de refugiaţi. Mi s-a părut că asist la sfârşitul lumii.

Şi aşa s-a făcut că satelitul, foamea, lămpile cu gaz, Calea Lactee, războaiele facţiunilor din timpul Revoluţiei Culturale, anul-lumină, inundaţiile… toate aceste lucruri, aparent fără nicio legătură între ele, s-au amestecat şi au

[96] Cuarc – o competenţă ipotetică a particulelor elementare (n.tr.).

format prima parte a vieţii mele şi mi-au modelat şi tipul de SF pe care îl scriu astăzi.

Ca scriitor de SF care a început prin a fi un fan SF, nu-mi folosesc scrisul ca pe o armă deghizată pentru a critica realitatea prezentă. Consider că cea mai mare atracţie a literaturii SF este posibilitatea de a crea numeroase lumi imaginare în afara realităţii. Am simţit mereu că cele mai grozave şi frumoase poveşti din istoria umanităţii nu au fost cântate de barzii călători şi nici nu au fost scrise de dramaturgi şi de romancieri, ci au fost spuse de ştiinţă. Poveştile relatate de ştiinţă sunt mult mai maiestuoase, mai măreţe, mai implicate, mai profunde, mai excitante, mai stranii, mai terifiante, mai misterioase, chiar mai emoţionante decât poveştile literare. Doar aceste poveşti minunate sunt surprinse de ecuaţiile reci pe care cei mai mulţi nu le pot citi.

Miturile creaţiei ale diferitelor popoare şi religii din lume pălesc în faţa gloriei unui Big Bang: trei miliarde de ani de istorie a evoluţiei vieţii de la molecule autoreproductibile până la civilizaţie conţin răsturnări de situaţie şi aventuri care nu pot fi întrecute de niciun mit sau epopee. Şi mai e şi viziunea poetică a spaţiului şi a timpului din teoria relativităţii, strania lume subatomică a mecanicii cuantice... poveştile uimitoare ale ştiinţei posedă o capacitate de atracţie irezistibilă. Prin literatura SF caut doar să creez propriile mele lumi, folosind puterea imaginaţiei, şi să fac cunoscută poezia Naturii din ele, să spun legendele romantice despre Om şi Univers.

Dar nu pot scăpa de realitate şi n-o pot eluda, aşa cum nu pot să scap de propria-mi umbră. Realitatea îşi lasă amprenta asupra noastră. Fiecare epocă îi înlănţuie invizibil pe cei care o parcurg şi nu-mi rămâne decât să dansez în propriile mele lanţuri. În SF, umanitatea este adesea descrisă ca un tot. În această carte, un om numit „umanitate” se confruntă cu un dezastru şi tot ce demonstrează în faţa existenţei şi a anihilării are, fără nicio îndoială, rădăcini în realitatea pe care am trăit-o. Miracolul literaturii SF este că poate, dacă i se oferă

anumite coordonate ale unei lumi ipotetice, să transforme ceea ce în realitatea noastră este malefic şi întunecat în ceea ce este drept şi luminos şi viceversa. Această carte (şi volumele următoare) încearcă să facă asta, dar oricât de mult ar deforma imaginaţia realitatea, ea continuă să rămână acolo.

Am simţit mereu că fiinţele inteligente extraterestre vor fi cea mai importantă sursă de nesiguranţă pentru viitorul umanităţii. Alte schimbări măreţe, cum ar fi modificările climatice şi dezastrele ecologice, au o anume evoluţie şi perioade de adaptare integrate, dar contactul dintre umanitate şi extratereştri poate avea loc în orice moment. Poate că peste zece mii de ani cerul înstelat la care se uită umanitatea va fi tot gol şi tăcut, dar poate că mâine ne vom trezi şi vom vedea pe orbită o navă extraterestră de mărimea Lunii. Apariţia extratereştrilor va forţa umanitatea să se confrunte cu Celălalt. Înainte, umanitatea ca întreg nu a avut niciodată un omolog extern. Apariţia acestui Celălalt sau simpla cunoaştere a existenţei sale va afecta civilizaţia noastră în moduri imprevizibile.

Există o contradicţie stranie demonstrată de naivitatea şi amabilitatea umanităţii atunci când se confruntă cu Universul: pe Terra, umanitatea poate să păşească pe un alt continent şi, fără să se gândească prea mult, să distrugă civilizaţiile pe care le întâlneşte acolo prin război şi boli. Dar când se uită la stele, devine sentimentală şi-şi imaginează că dacă există fiinţe extraterestre dotate cu inteligenţă, acestea trebuie să se supună constrângerilor morale şi nobile universale şi că respectul şi iubirea pentru diferitele forme de viaţă sunt parte a unui cod de conduită general valabil şi de la sine înţeles.

Cred că ar trebui să fie absolut invers. Hai să îndreptăm amabilitatea pe care o arătăm stelelor către diferitele populaţii şi civilizaţii care compun umanitatea. Cât despre universul din afara sistemului nostru solar, ar trebui să rămânem vigilenţi şi gata să atribuim cele mai rele intenţii oricăror Ceilalţi care ar putea exista în spaţiu. Pentru o civilizaţie fragilă ca a noastră, asta este, fără nicio

îndoială, cea mai responsabilă cale de acţiune.

Ca fan, SF-ul mi-a modelat viaţa şi o parte considerabilă din literatura de acest gen pe care am citit-o vine din America. Faptul că cititorii americani pot acum să se delecteze cu cartea mea îmi face plăcere şi mă entuziasmează. SF-ul este o literatură care aparţine întregii umanităţi şi de aceea ar trebui să fie un gen literar cât mai accesibil cititorilor din toate naţiunile. Va veni în cele din urmă o zi, când umanitatea va forma un tot armonios (adesea descris drept SF) şi cred că un asemenea moment nu trebuie să aştepte sosirea extratereştrilor.

Aş dori să-mi exprim profunda recunoştinţă traducătorului acestui volum, Ken Liu, şi lui Joel Martinsen şi Eric Abrahamson, traducătorii următoarelor două volume. Sârguinţa şi atenţia lor au dat naştere ediţiei în limba engleză. Sunt recunoscător firmei China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd. (CEPIEC) şi editurii *Science Fiction World Publishing,* ale cărei încredere şi susţinere au făcut posibilă publicarea acestor volume.

LIU CIXIN,
28 decembrie, 2012

Post-scriptum al traducătorului

Când mi s-a cerut să traduc *Problema celor Trei Corpuri*, m-am simţit extraordinar de onorat, dar şi foarte tulburat; traducerea lucrării unui alt autor reprezintă o responsabilitate uriaşă. E ca şi cum ţi s-ar cere să ai grijă de un copil.

Actul de traducere implică descompunerea lucrării dintr-o limbă străină în piese şi transportarea lor printr-un abis, pentru a fi plăsmuite într-o nouă lucrare şi într-o nouă limbă. Când abisul care desparte cele două lucrări este la fel de mare ca Oceanul Pacific care desparte China de America, sarcina poate fi descurajantă.

Dificultăţile evidente, cum ar fi diferenţele de structură lingvistică şi de referinţe culturale sunt aproximativ uşor de rezolvat. *Problema celor Trei Corpuri* începe cu Revoluţia Culturală, şi acolo sunt numeroase aluzii la istoria chineză. Am încercat să păstrez cantitatea de note de subsol explicative la un minimum necesar şi ori de câte ori a fost posibil, am adăugat, cât mai judicios, câţiva termeni informativi în text (aprobaţi, toţi, de către autor) pentru completarea cunoştinţelor necesare cititorilor care nu sunt de origine chineză.

Însă sunt chestiuni mai subtile ce se referă la procedee literare şi la tehnici narative. Tradiţia literară chineză s-a modelat şi a fost modelată de către cititorii ei, dând naştere la sublinieri şi preferinţe literare diferite de cele ale publicului cititor american. În unele cazuri, am încercat să adaptez tehnicile narative la cele cu care cititorii americani sunt mai familiarizaţi şi în alte cazuri, le-am lăsat cum erau, crezând că este preferabilă păstrarea savorii originalului.

Am încercat, ori de câte ori mi-a fost posibil, să evit ocultarea interpretărilor occidentale din pasajele care privesc istoria şi politica chineză.

Traducerile supraliterale, departe de a fi precise,

distorsionează înţelesul prin umbrirea sensului. Dar pot şi să ignore integritatea sursei, încât să nu supravieţuiască aproape nimic din savoarea originală a glasului. Niciuna dintre aceste abordări nu-l scutesc pe traducător de sarcina responsabilităţii. Într-un fel, traducerea poate fi mai grea decât scrierea naraţiunii originale, deoarece traducătorul trebuie să se achite de aceleaşi cerinţe estetice, în timp ce se supune unor constrângeri creatoare mult mai restrictive.

Când traduc, scopul meu este să acţionez ca un interpret fidel, păstrând cât mai mult posibil din nuanţele originalului, fără înzorzonări sau omisiuni. Totuşi, un traducător trebuie să păstreze echilibrul fidelităţii faţă de sursă, caracterul potrivit al exprimării şi frumuseţea stilului. Cele mai bune traduceri în limba engleză nu pot fi citite ca şi cum ar fi fost scrise în limba engleză. Cuvintele englezeşti sunt aranjate astfel încât cititorul poate zări tiparele de gândire ale unei culturi diferite, poate auzi ecoul ritmurilor şi cadenţelor unei alte limbi, poate simţi tremurul gesturilor şi al mişcărilor unor alţi oameni.

Poate că nu am reuşit, dar acestea sunt standardele pe care le-am avut în minte când am pornit la drum.

Deplasându-mă de la o anume comunitate lingvistică, culturală şi de cititori la o altă comunitate lingvistică, culturală şi de cititori, unele aspecte ale originalului se pierd inevitabil. Dar dacă traducerea este corectă, câştigăm unele lucruri – cel mai important fiind podul creat între cele două comunităţi de cititori. Sper ca cititorii mei americani să se delecteze cu acest roman.

Le rămân îndatorat următorilor oameni care mi-au oferit opiniile lor nepreţuite asupra variantelor acestei traduceri: Eric Abrahamsen, Anatoly Belilovsky, Aliette de Bodard, David Brin, Eric Choi, JOn Chu, Elias F. Combarro, Hui Geng, Michael Kwan, Derwin Mak, Joel Martinsen, Erica Naone, Alex Saltman, Alex Shvartsman, Marie Staver, Igor Teper, Bingen Yang, Bing Wei Yang, E. Lily Yu. Cuvintele sunt prea puţine pentru a-mi exprima întreaga recunoştinţă pentru ajutorul lor în crearea unei traduceri

mai bune şi aş dori ca fiecare traducător să se poată bucura de asemenea cititori extraordinari.

Le datorez şi altora mulţumirile mele. Agentului meu Joe Monti, care mi-a oferit multe sfaturi folositoare. Soţiei mele Lisa, care m-a susţinut şi m-a încurajat să continui să lucrez nopţi de-a rândul. Mai mult decât oricine altcineva, ea a fost cea care a făcut acest lucru posibil.

În cele din urmă, aş dori să-i mulţumesc lui Liu Cixin, care mi-a încredinţat această lucrare şi care, între timp, mi-a devenit prieten.

KEN LIU

PREMIUL HUGO 2015

Spre finalul Revoluției Culturale din China, un proiect militar trimite semnale în spațiu pentru a stabili contactul cu civilizații extraterestre. O astfel de civilizație, pe cale de dispariție, primește semnalul și plănuiește să invadeze Pământul.

Populația planetei se împarte în două tabere: una pregătită să primească ființe superioare nouă ca să preia lumea noastră coruptă, iar cealaltă gata să lupte din toate puterile împotriva invaziei. Protagoniștii sunt Wenjie, fiica unui fizician ucis în timpul Revoluției pentru ideile lui reacționare despre relativitate, și Miao, un nano-tehnician care-și petrece tot timpul în realitatea virtuală numită Trei Corpuri, un joc atât de plin de metafizică, încât începe să semene cu un cult.

„Cartea este un *hard SF*, plin de minuțioase detalii tehnice despre orice, de la mecanica cuantică până la inteligența artificială. Dar Cixin Liu își susține teoriile spectaculoase cu personaje ușor de simpatizat, pe un schelet de acțiune și thriller convingător."

NPR.org

„Remarcabil, revelatoriu și de neratat!"

Kirkus Reviews

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0083-6

